

Nguyên Nhược Ngữ

Contents

Nguyên Nhược Ngữ	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25
13. Chương 13	28
14. Chương 14	30
15. Chương 15	32
16. Chương 16	34
17. Chương 17	36
18. Chương 18	38
19. Chương 19	40
20. Chương 20	41
21. Chương 21	43
22. Chương 22	46
23. Chương 23	47
24. Chương 24	50
25. Chương 25	52
26. Chương 26	54
27. Chương 27	56
28. Chương 28	58
29. Chương 29	61
30. Chương 30	62
31. Chương 31	66
32. Chương 32	68
33. Chương 33	71
34. Chương 34	74
35. Chương 35	77
36. Chương 36	79
37. Chương 37	82
38. Chương 38	85
39. Chương 39-1	87
40. Chương 39-2: Pn1: Lý Như Ca	89
41. Chương 39-3: Pn2: Nguyên Phi Lăng	92

42. Chương 39-4: Pn3: Tiêu Nam	94
43. Chương 39-5: Pn4: Nam Cung Li	96
44. Chương 40	98
45. Chương 41	101
46. Chương 42	103
47. Chương 43	105
48. Chương 44	107
49. Chương 45	109
50. Chương 46	111
51. Chương 47	114
52. Chương 48	117
53. Chương 49	119
54. Chương 50	122
55. Chương 51	124
56. Chương 52	127
57. Chương 53	129
58. Chương 54	131
59. Chương 55	132
60. Chương 56	136
61. Chương 57	138
62. Chương 58	141
63. Chương 59	143
64. Chương 60	147
65. Chương 61	151
66. Chương 62	154
67. Chương 63	158
68. Chương 64	161
69. Chương 65	164
70. Chương 66	167
71. Chương 67	170
72. Chương 68	173
73. Chương 69	175
74. Chương 70	178
75. Chương 71	181
76. Chương 72	184
77. Chương 73	187
78. Chương 74	189
79. Chương 75	191
80. Chương 76	194
81. Chương 77	197
82. Chương 78	200
83. Chương 79	203
84. Chương 80: Phiên Ngoại 5	205

Nguyên Nhược Ngữ

Giới thiệu

Thể loại: xuyên việt, nhất thụ đa công, giang hồ ân oán, cung đình tranh đấu, ngược luyến tàn tâm, HE(ấy là ta nghĩ vậy)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyen-nhuoc-ngu>

1. Chương 1

Nguyên Nhược Ngữ đích xác là tên của con gái.

Nguyên Nhược Ngữ là tên em gái của Nguyên Minh Hạo.

Từ sau khi Nguyên Nhược Ngữ chết, Nguyên Minh Hạo vút luôn tên của mình, vĩnh viễn không bao giờ quên đứa em gái thân yêu mà hắn liều mình bảo vệ. Trong cái cô nhi viện tối tăm lạnh lẽo kia chỉ duy nhất Nhược Ngữ mới mang đến hơi ấm cho hắn. Minh Hạo từng nghĩ, mặc kệ thời gian hắn tồn tại trên thế gian này ngắn đến đâu mà bù lại, đứa em sống được lâu, được sung sướng vui vẻ thì thật quá tốt.....Hạnh phúc của Nguyên Nhược Ngữ chính là tín ngưỡng của Nguyên Minh Hạo.

Có lẽ vì em gái chính là mục đích hắn bước vào và ở lại đây.

Bởi vậy hiện tại hắn đang quỳ gối trước mặt Lưu Bân, không khóc chỉ một mực dập đầu. Nguyên Minh Hạo là đứa nhỏ xinh xắn nhất đồng thời có khí chất nhất tại cô nhi viện. Lưu Bân thu dưỡng hắn. Dù phải dập vờ đầu cũng nhất định để em gái bên mình, bọn họ chưa bao giờ tách nhau ra một giây một phút nào. Lưu Bân đáp ứng, dẫu tay to béo xuất hiện trên khuôn mặt non nớt trắng trẻo của hắn, khiến hắn một trận buồn nôn nhưng Lưu Bân có rất nhiều tiền, nghĩa rằng tương lai Nhược Ngữ sẽ tốt lắm.

Ở phía sau truyền đến sự động chạm, Nguyên Minh Hạo lần đầu tiên ý thức được chuyện gì sắp diễn ra. Cơ thể bị ép đặt các tư thế khó coi khác nhau, đầu lưỡi kinh tởm uốn éo chạy dọc trên thân, hắn cắn chặt răng chờ cái phân thân mập mạp nóng đâm thẳng vào hậu đình. Máu ứa ra, sau lưng lão nam nhân càng thêm thô bạo, tiếng cười điên cuồng vang vọng khắp không gian.....

Bởi lão đồng ý để đứa em hắn cùng đi học.

Khi ấy Nguyên Minh Hạo mới có tám tuổi.

Cứ như thế, hai tiểu quỷ không rõ lai lịch được thu dưỡng làm kẻ thừa kế của tập đoàn Lưu Thị. Điều này tất cả đều rõ vì kể từ lúc Lưu Bân bỏ người vợ đầu tiên, lão đã không còn khả năng sinh con nữa.

Chỉ ít người biết rõ lão cực kỳ cổ quái, đương nhiên gồm cả Nguyên Minh Hạo. Do bị tra tấn trong thời gian dài nên hắn trông vô cùng yếu ớt bé nhỏ, làn da tái nhợt song càng lớn lại càng xinh đẹp, anh khí lẫn chút mị khí, ánh mắt có phần trống rỗng khiến người khác cảm thấy bị hút sâu vào trong đó, một vẻ đẹp trung tính. Hơn nữa dáng vóc của hắn luôn làm mọi người lầm tưởng là một cô gái xinh xắn, ngay cả muội muội cũng thấy không bằng... Chính vì vậy Lưu Bân lại thêm thú tính, đem Nguyên Minh Hạo đùa bỡn đến chết.

Sự việc xảy ra khi Minh Hạo từ công ty tan tầm về nhà. Buổi tối hôm nay Lưu Bân không ở nhà. Thở một hơi nhẹ nhàng, tính tình lão già ngày càng tệ, ngày càng muốn tiếp cận cổ quái cùng điên cuồng. Sau vài ca giải phẫu thất bại, hắn nhiều lần không dám về nhà bởi phải chịu mấy lượt trong một đêm, hắn không thể chịu nổi cảm giác tử lý đào sinh nhưng nhớ tới em gái bên nước ngoài có cuộc sống an toàn.... Trời đêm nay thật tối, không khí như bị ngưng đọng, loáng thoáng bất an.....

Nguyên Minh Hạo vừa bước ra khỏi nhà tắm liền thấy Lưu Bân ngồi trên đầu giường. Hắn nhìn vào bộ mặt đen sẫm kia, hắn tự kêu gào phải nhanh chân chạy trốn song cửa sau không biết khi nào đã khóa, thực sự hôm nay không thể tránh nổi sao?

2. Chương 2

Nguyên Nhược Ngữ mới trúng giải thưởng lại đúng thời gian được nghỉ nên quyết định về thăm nhà, tạo bất ngờ cho anh trai. Thế mà “bất ngờ” chính là giấc mộng cuối cùng của nó vỡ tan.

“Hãy để tôi vào đi! Các người sao lại khóa cửa? Tại sao không để tôi vào?” Bảo vệ không cho Nhược Ngữ đến gần, nó đứng trước cửa phòng anh trai hô lớn, “Anh, anh ở đâu?”

“.....”

Trong phòng không truyền ra chút âm thanh nào, một lát sau, âm điệu cổ quái của Lưu Bân vang lên.

“Để nó vào.”

“Hả?!!!....Dạ?!!!”

Là “cha”, còn có người khác, là anh ư?

Một hình ảnh mà cả đời Nguyên Nhược Ngữ vĩnh viễn chẳng bao giờ quên nổi. Anh trai của nó quỳ trên mặt đất, toàn thân trần trụi, hai tay bị buộc dây thừng trói vào cột giường, cầm bị đeo một cái công cụ lạ lùng, trừng mắt không nói lời nào. Nó chưa hề gặp qua vẻ mặt này, anh là kiêu ngạo, là lãnh khốc, riêng đối với nó thật ôn nhu, thật đáng yêu..... Nhưng hiện tại, trong mắt anh chỉ tràn ngập tuyệt vọng, thấy nó anh lập tức quay đầu, vùi mặt vào bóng tối.

“Thế nào? Tiểu Hạo Hạo của chúng ta xấu hổ? Trông thấy em gái thật vui vẻ như vậy?” Nhược Ngữ giờ mới biết sự có mặt của Lưu Bân, lão ngồi tại tràng kỷ, hai mắt đỏ ngầu, tay còn cầm roi.... Roi? Không! Nó xoay lại nhìn anh trai, từng đường roi hằn lên làn da trắng nõn, màu đỏ hòa lẫn màu trắng, máu tanh cùng vẻ xinh đẹp. Lúc này nó mới giật mình phát hiện ra hạ thể của anh trai cũng bị gắn một công cụ kỳ quái, vẫn đang chấn động kịch liệt.

Nhược Ngữ run rẩy vươn tay, ngay khi vừa chạm đến anh lập tức chiếc roi bay tới quần lấy tay nó, Nguyên Minh Hạo kinh ngạc ngẩn đầu.

“Không được đụng hần! Hần là của ta!” Không biết khi nào thì Lưu Bân đứng dậy, thân hình đồ sộ run run phần nộ.

“Đồ cặn bã!!! Người cư nhiên..... Người cư nhiên!!!! Súc sinh! Ta giết chết người!!!!” Nguyên Nhược Ngữ nhắm phía Lưu Bân xông tới, dùng hết sức bóp cổ lão. Hai người trong phòng la hét, bảo vệ ngoài cửa rất nhanh chạy vào, khung cảnh thêm hỗn loạn....

Tiếp đó trong nháy mắt, như một thước phim quay chậm, Nguyên Minh Hạo nhìn thấy Nhược Ngữ từ từ ngã xuống, tiếng súng bên tai còn đánh lên.....Hắn tưởng như, tưởng như trái tim hắn theo tiếng súng mà ngừng đập....

Cảnh vật xung quanh chợt nhòe đi, phòng ốc đảo lộn, hắn trở lại cô nhi viện, bóng dáng mẹ nhằn tâm bỏ đi, đánh nhau với lũ trẻ vì chúng cùng Nhược Ngữ tranh giành ổ bánh bao..... Hơi nóng của ngọn nến tỏa ra, nhũ tiêm đỏ hồng, phân thân đáng sợ, khuôn mặt điên cuồng..... Cơ hồ hô hấp bị người khác đoạt đi, đầu rất nặng..... rất nặng.....

Thân thể hắn không hiểu vì sao mà cử động được, trước mắt hắn lão già lão đảo, trên tay vẫn cầm súng.....Súng? Chính cái kia đã giết đứa em gái quý giá của hắn.

Nguyên Minh Hạo điên dại lao vào cướp súng, Lưu Bân bất ngờ buông tay, hắn nhân cơ hội nắm chặt lấy khẩu súng nhắm thẳng đầu lão già, chưa từng.....chưa từng hận đến như vậy.....Phải giết hắn, ý nghĩ duy nhất trong hắn bây giờ....

“Ha ha ha ha ha ha....” Lưu Bân nở nụ cười bệnh hoạn, từng thớ thịt trên mặt rung rung theo điệu cười, lão tóm gọn tay hắn, nhẹ nhàng nói, “Bảo bối, người còn không biết nên cầm súng ra sao... Hướng lại đây.... Nào, khẽ kéo một phát, ta sẽ chết.... Nào”

Nào..... Nào..... Nào.....

“Phẳng—————” Lão già bắt lấy tay hắn, bóp cò.

“Tiện nhân..... Tiện nhân..... Tất cả đều là một lũ tiện nhân.....” Nói xong Lưu Bân gục xuống, tắc thở.

Trong phòng không có một ai..... Im lặng trống rỗng....

Hắn đem một mối lửa thiêu cháy căn phòng, thiêu cháy ác mộng.

Giữa làn lửa đỏ rực, Nguyên Minh Hạo nhìn thi thể đứa em gái, mỉm cười.

“Cuối cùng..... Cuối cùng chúng ta lại được cùng nhau..... cùng nhau một chỗ.....”

Sinh mạng tại thế giới này kết thúc, sinh mạng tại thế giới khác cũng liền bắt đầu.

Trước khi nhắm mắt, Nguyên Minh Hạo nhận thấy căn phòng bị bóp méo, trong không biến dạng nứt ra một khe hở, một sức hút cực lớn nuốt trọn hắn, đau rát.....Hắn nghĩ rằng mình đã chết.

Thật khó chịu..... Thật khó chịu..... Bóng tối đang bao trùm lấy hắn, không thể nhúc nhích được.....Nơi này là ở đâu?

“Phu nhân..... Dừng sức! Sẽ ra! Sẽ ra nhanh thôi! Phu nhân!!!!”

“..... Phu nhân....”

“A!.... Phu nhân, gắng thêm tí nữa a!”

Ầm ỉ quá, vì sao lại ầm ỉ vậy..... Giống như có nhiều người..... Không đúng! Không phải ta chết rồi ư?

“Đã sinh! Đã sinh!!!! Một nam hài! Lão gia!.....”

“Phu nhân! Chúc mừng phu nhân! Là một tiểu thiếu gia!”

Màu đen không còn vây quanh hắn, hít thở cũng dễ dàng hơn nhưng sao cả người lại mềm nhũn? Ta không phải chết rồi ư? Vẫn còn thính giác, cảm giác ư?..... Ta nhớ mình đã chết trong biển lửa

Mất nặng quá, không mở nổi..... Bất quá nếu đã chết thì cần gì mở....

Nguyên Minh Hạo cảm thấy mình được rơi vào cái ôm ấm áp, sự ấm áp mà hắn vẫn luôn khát khao, sự ấm áp mà chỉ đứa em gái mới có.... Nhược Ngữ của hắn..... đã chết rồi....

“Liễu Nhi, người thực vất vả.....”

“Lão gia.....”

Xem chừng đôi vợ chồng kia quả ngọt ngào. Minh Hạo thấy mình lại được đôi tay ôn nhu đưa nhẹ vào lòng, cũng là một cái ôm ấm nóng. Loại cảm giác này vô pháp không có trên người Nhược Ngữ..... Là cảm giác được mẹ dịu dàng che chở....

“Di? Tiểu thiếu gia như thế nào lại không khóc? Phu nhân, để ta thử xem.”

Trong phòng vang lên âm thanh phát nhẹ vào da thịt, vẫn không có tiếng trẻ con khóc nháo.

“Phu nhân! Tiểu thiếu gia không khóc được a! Sao có chuyện lạ lùng vậy?”

“Quên đi, con ta đâu giống người thường” [=]=, vị mẫu thân này thực sự.....]

Nguyên Minh Hạo không muốn khóc, cho dù đến nơi hoàn toàn xa lạ này thì bản tính kiêu ngạo vẫn còn. Qua biển lửa, qua một lần chết, hắn đã quên mất cách khóc.... Chỉ giữ lại sợ hãi cùng tuyệt vọng.

“Xem xem, con ta thực đáng yêu quá sức, vậy cái tên tuyệt mỹ... Lão gia, tên! Ta nghĩ chúng ta sẽ không thay đổi nga?”

“Phu nhân Nhưng là ban đầu ta tưởng nàng sinh nữ hài nên mới đặt tên ấy, hiện tại.....”

“Mặc kệ! Ta thích chữ kia, con ta đã được đặt tên rồi...”

“ Phu nhân....”

Không muốn để ý, không muốn nghe..... Thế giới này cùng mình không chút quan hệ.

“Tốt lắm, bảo bảo, về sau người chỉ được gọi Nguyên Nhược Ngữ! Người chính là Nguyên Nhược Ngữ!”

“Phu nhân.....”

Nguyên Nhược Ngữ..... Nguyên Nhược Ngữ..... Em gái của ta..... Ta là người..... Người vẫn ở bên ta..... đúng không?

“Oa!!!! Oa.... Oa.... Oa....”

“Khóc! Khóc! Tiểu thiếu gia khóc!”

“Nhược Ngữ ngoan.... Nga nga....”

“Phu nhân....”

Vào đêm đó, tại Nguyên phủ giàu có bậc nhất ở Giang Nam, một tân sinh mệnh xuất hiện một cách kỳ lạ và cuộc đời kỳ lạ của Nguyên Minh Hạo – Nguyên Nhược Ngữ cũng bắt đầu.

“Nương, sớm.”

“Nhược Ngữ? Nhược Ngữ! Đến nương ôm một cái nào oa, nhĩ hảo dễ thương không hổ là con ta! Các người mau xem khuôn mặt nhỏ nhắn này, so với Phi Lăng trước đây còn xinh xắn hơn nhiều! Tiểu Nhược Ngữ của ta mai sau lớn lên nhất định sẽ giống ta, sẽ thay ta đoạt lại danh hiệu đệ nhất mỹ nhân Giang Nam nga trời ạ, hảo đáng yêu, hảo đáng yêu ” đám người bên cạnh mặt mày xám xịt... Tuy Nhược Ngữ tiểu thiếu gia phi thường phi thường đáng yêu nhưng có cho vàng bội họ cũng không dám lên tiếng “đùa giỡn”. Thiên a, chỉ cần bị đôi mắt chết người kia quét qua thôi, hơi lạnh liền theo gan bàn chân dâng tới tận đỉnh đầu, đông cứng. Thực sự là ánh mắt của tiểu hài tử ba tuổi không đấy? Chắc cũng chỉ phu nhân với dây thần kinh dai chắc mới dám đến gần, và cũng chỉ phu nhân mới làm tiểu thiếu gia ngoan ngoãn để mặc nàng chơi đùa. Aaaaaa, muốn được sờ quá

Nguyên Nhược Ngữ cảm thấy không thoải mái khi bọn nô tài cứ nhìn chằm chằm vào mình. Hắn không hiểu vì cái gì còn sống ở thế giới giống giống cổ đại không thấy ghi trong sử sách này, yêu thương mẫu thân vô tư này.... Bởi câu nói “Người chính là Nguyên Nhược Ngữ” sao? Hay tại mình nhất gan, tại mình cô độc..... Rốt cuộc mình đang đợi, đang khát vọng điều gì?

“Phu nhân! Mau tới! Lão gia, lão gia đã trở về, đang chờ người tại tiền sảnh! Cả Phi Lăng tiểu gia nữa.”

“Lão gia cũng Phi Lăng đã trở về? Nhanh đi!”

Phi Lăng? Là ca ca của ta? Từ lúc sinh ra ta không có gặp qua hắn, nghe nói là lên núi học nghệ, năm nay mới bảy tuổi.... Ca ca.... Ta cứ nhiên có ca ca.... Ủ, vậy thật giống một gia đình.

“Đi, Tiểu Nhược Ngữ, nhanh đi gặp lão cha người! Còn cả ca ca tưởng chết của người nữa. Lâu không về nhà như thế, trông nương người dạy dỗ hắn xem!”

() học nghệ: học lục nghệ, bao gồm học lễ, nhạc, xạ (bắn), ngự (cưỡi ngựa), thư (viết), số (toán học).

3. Chương 3

Phi Lăng, ca ca của ta, chính là tiểu hài tử trước mắt, mới bảy tuổi song đã mang anh khí uy nhân? Phi Lăng ngày đó khoác lên mình y phục đồ rực, toàn thân như được bao bọc bởi ngọn lửa cháy hừng hực khiến người ta không dám nhìn thẳng. Nguyên Nhược Ngữ cảm thấy không thoải mái khi nhìn vào đôi mắt của hắn. Bất đồng với vẻ cao ngạo của hắn, ánh mắt Phi Lăng toát lên sự tự tin quang minh, thật chói mắt, nhức mắt... Mà ngấm lại bản thân Nhược Ngữ, nói rằng lạnh lùng kiêu ngạo, nói giống một lớp băng lãnh dày nhưng bên trong kỳ thực vô cùng mỏng manh yếu ớt.....

“Thiên a! Tiểu hài tử nhà ai đây?! Lão gia, sao người mang tới một hài tử kỳ cục thế? Gặp người không chào hỏi một câu, có khi nào cầm điếu?” Mẫu thân nắm chặt tay ta, ta phát hiện ra do kích động nên lòng bàn tay nàng xuất chút mồ hôi, run rẩy.

“Nương....” Phi Lăng đến gần mẫu thân, nhẹ nhàng cúi người, ánh mắt có phần bất đắc dĩ pha lẫn sự mừng rỡ.

“Yêu nương? Nương người ở đâu? Ai là nương người? Có khả năng dạy dỗ đứa con tốt như vậy hẳn nương quả lợi hại nha ” Nguyên Nhược Ngữ phát hiện ra mẫu thân tuy lời nói hoàn toàn bình thường song niềm vui sướng trên mặt không thể giấu đi đâu được.

“Nương ” Phi Lăng bắt đầu bắt đầu làm nũng. Cái này mà để sư phó biết thực không biết phải cúi gầm mặt thấp đến độ nào.

“A! Đau đau đau....” Liễu Như Mi [tên mẫu thân Tiểu Nhược Ngữ] một tay buông Nguyên Nhược Ngữ ra, dùng sức kéo tai phải Phi Lăng, một tay bầu bầu mạnh khắp hai má, tiến hành loại tra tấn nàng ưa thích.

“Đau?! Hồn tiểu tử! Ở ngoài ba năm, đến một tin cũng không báo, một phong thư cũng không viết, người còn nhớ ta là nương người?! Xem ta trị tội người như thế nào! Nhìn kĩ, ở ngoài ba năm, thịt cũng thật rắn, kiêu ngạo hơn vài phần, muốn bay hả? Giải thì bay đi, bay đi!”

Gia nô Nguyên phủ hiểu rõ không thể trách phu nhân sao lại hành động như thế, có mấy nha đầu vụng trộm lên gạt đi nước mắt....

“Ương (Nương).... Đau ” Hai má Phi Lăng đã ửng hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn anh tuấn phút chốc bị biến dạng, trong mắt xuất hiện làn nước mỏng.... Nhược Ngữ không nhịn nổi cười.

“Liễu nhi, đừng mắng Lăng Nhi nữa. Lại đây....”

“Lão gia ” Liễu Như Mi vội thả đứa con cả, nhanh chóng bay đến bên người vị trưởng phu yêu dấu..... Mọi người hân a.....

Nhìn đôi phu thê mấy tháng không gặp thân thân mật mật, đám người có mặt tại tiền sảnh thực sự buồn nôn muốn ói. Nhược Ngữ đang băn khoăn nên rời khỏi hay không thì nhìn thấy ánh mắt đăm đăm của hai người, thật không bình thường.

Nguyên Phi Lăng cũng có cùng ý nghĩ với Nguyên Nhược Ngữ. Bọn họ lùi dần ra cửa, lúc này Phi Lăng mới để ý đứng cạnh mình là một đứa bé. Cái đầu thấp thấp, mặc bộ y phục màu xanh nước, tóc vấn cao để lộ khuôn mặt như chạm ngọc trắng nõn mềm mại, đôi mắt to đen láy, lông mi thật dài, cái mũi nhỏ xinh, đôi môi phớt hồng.... Không khỏi khiến Lăng Phi đỏ mặt.

Một tiểu hài tử thực xinh đẹp.

Nhược Ngữ chợt phát hiện có người nhìn mình, ngẩng đầu lên liền thấy ánh mắt kinh diễm của Lăng Phi đang chăm chú hướng thẳng hân. Có chút không hài lòng, hân không thích kẻ khác ngây đại trông hân. Mới ba tuổi mà đã như vậy, chẳng biết mai sau lớn lên còn thế nào nữa, khuôn mặt này làm hân chán ghét.

“Người là tiểu hài tử nhà ai? Sao lại ở đây?”

“.....” Nhược Ngữ không định trả lời câu hỏi đó, ca ca xuất môn khi hân còn chưa ra đời. Cơ hồ không ai nói qua là hân có một đệ đệ.

“Nga, người là nha đầu của nhị cô mụ, Phi Phi? Ta không nghĩ người lớn đến thế a.”

“Cái gì? Hân cư nhiên coi mình là nữ hài tử? Nhược Ngữ tức giận liếc mắt với kẻ được xưng ca ca kia. Phi Lăng đột nhiên nhận thấy một trận gió lạnh thổi qua, hiện tại vẫn giữa mùa hè, bỗng có cảm giác mùa đông tới thật gần, lạnh a lạnh a.

Nhược Ngữ trừng trừng nhìn Phi Lăng, xem hân có chút tái nhợt. Bởi vừa rồi bị mẫu thân véo mạnh thành ra đôi má bên đỏ đỏ, bên vẫn trắng trẻo, nhớ lại vẻ mặt ban nãy không khỏi buồn cười.... Hân khẽ bật cười. Vụ này khiến bên má còn lại cháy rực hồng.

Hân cười, đẹp quá..... Tựa cả thiên hạ đều bừng sáng.....

Trái tim Phi Lăng bắt đầu đập loạn xạ, thứ cảm xúc xưa nay chưa từng có. Chẳng nhẽ đây đúng như lời sư huynh bảo “Phát xuân”? [Sư huynh người rất cục dạy người cái gì a....]

“Người.... Người....” Phi Lăng giữ tay hài tử, mặt đỏ gay, lúng túng không nói nên lời.

Nhược Ngữ thắc mắc ngó hân, đầu nghiêng nghiêng, trong mắt viết đầy nghi vấn, còn một tia kháng cự. Nhược Ngữ không thích người khác chạm vào mình nhưng không hiểu về cự tuyệt ấy sẽ làm mẫu thân nhất định phát cuồng, làm người ta phun máu mũi... Xem biểu tình của Phi Lăng liền biết, dĩ nhiên hân không có phun máu mũi.

“Người..... Người.....”

“.....”

“Tương lai có thể cùng ta chung một chỗ được không?” Phi Lăng mặt đỏ lựng, nói nhanh, túm chặt hấn không buông tha. Đời này đây là lần đầu tiên hấn hướng Nguyên Nhược Ngữ thổ lộ. Ngay lúc đó, cả hai người đều không hiểu cái gì gọi là nhất kiến chung tình, là yêu. Cho dù đã sống một đời, Nhược Ngữ cũng không hiểu chữ ái viết ra sao?

Tương lai có thể cùng ta chung một chỗ được không? Em gái cũng từng nói với hấn như thế, khi ấy hai người không có một thứ gì, chỉ có nhau. Họ thề rằng mãi mãi, vĩnh viễn cùng nhau mà hiện tại còn mỗi mình sống, sống cô độc.....

Đôi mắt tối bỗng trở nên u tối, loại cảm giác trống rỗng lâu năm lại trở dậy, là hấn rơi vào thế giới xa lạ này.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy.....Người.... Đừng khóc a...” Phi Lăng ngồi xổm xuống, nựng nựng mặt đứa nhỏ. Nhược Ngữ từ từ hồi phục tinh thần, kỳ quái nhìn ca ca. Hấn không hề khóc, căn bản vì hấn sẽ không khóc song Phi Lăng vẫn dỗi dành đừng khóc, đừng khóc. Hấn định cười liền thấy ánh mắt đau lòng khôn xiết của Phi Lăng,. Chợt trong lòng một cơn rung động, không rõ chuyện gì xảy ra. Hấn dang cánh tay bé nhỏ ôm lấy Phi Lăng.

Hấn ôm, vậy là không phải chán ghét a.....

Nếu biết những ngày kế tiếp đến như thế nào, Nhược Ngữ tuyệt không ôm Phi Lăng nhưng mặc kệ đi, hơi ấm hiện tại khiến hấn thực an tâm.

Hôm đó, Nhược Ngữ còn nhớ rõ Phi Lăng mặt vẫn phiến hồng, kéo hấn vào đại sảnh, đối mẫu thân kiên định nói, “Nương, chúng ta thú nàng được không?” Khắp căn phòng nhất thời không một tiếng động, ngay cả đôi phu thê đang ân ái trên kia cũng ngừng hoạt động, đưa cái nhìn quái gở hướng đại nhi tử, bên cạnh là tiểu nhi tử.

Nhược Ngữ cũng kinh ngạc không kém nhưng liền bình ổn, người khác không có nhận ra. Kỳ thực hấn đang cười khổ, không nghĩ được rằng đứa ngu ngốc này xem ta thành nữ nhi.

Nghe mẫu thân vừa cười lớn vừa giải thích, Phi Lăng cuối cùng đã hiểu mình phạm phải sai lầm nghiêm trọng, bỏ qua việc tiểu hài tử là nữ hài, thế mà lại là đệ đệ. Song lập tức Phi Lăng không một tia ảo não, tức giận chỉ đem ánh mắt lộ vẻ kì lạ ngắm Nhược Ngữ. Lúc ấy Nhược Ngữ không hiểu ánh mắt ấy mang sự bi thương, đau đớn và cả tuyệt vọng.

Về sau, ngoại trừ mẫu thân hàng ngày quấy rầy còn có tiểu thí hài Phi Lăng đeo bám [Xin người, người ta là ca ca của người]. Mọi người Nguyên phủ đều rõ tiểu thiếu gia ba tuổi là một ngọn băng sơn, không thích nói chuyện, không thích làm loạn, vừa liếc một con mắt cũng đủ khiến người ta không lạnh mà đình chỉ cử động. Trong phủ, trừ bỏ quản gia, phu nhân, lão gia cũng còn mỗi đại thiếu gia trở về chưa lâu dám thân cận tiểu thiếu gia.

“Tiểu Ngữ, chúng ta ra ngoài chơi đi?” Phi Lăng ghé vào cửa sổ, đối Nhược Ngữ mỉm cười.

4. Chương 4

Nguyên Nhược Ngữ kỳ thật không thêm để ý tới kẻ đeo bám, bắt quá từ khi sinh ra đến giờ hấn chưa có đi quá nửa bước do hấn mới được ba tuổi. Nơi này thực là cổ đại? Vậy vì cái gì vương triều này chưa từng nghe qua? Giống hệt Trung Quốc thời phong kiến nhưng trong sử sách đâu có ghi. Nhược Ngữ ở kiếp trước là một học sinh hàng đầu, hấn rất thích học sao chẳng hề biết tí gì về thế giới này? Y như Trung Quốc cổ đại.

Phi Lăng phát hiện lúc Tiểu Nhược lạc vào cõi thần tiên, vẻ mặt ngẩn ngơ nom vô cùng vô cùng đáng yêu, muốn bầu bầu một phen.... Lý thuyết đi đôi với thực hành! Tiểu lang vườn thảo ra.....

“Định làm gì?” Đang tiếc, Nhược Ngữ phát hiện ra ngay ý đồ xấu xa của hắn, nhẹ nghiêng người tránh thoát móng vuốt của con sói.

“Hác hắc, không có gì không có gì..... Đúng rồi, ngươi muốn ra ngoài chơi không? Vui lắm!” Phi Lăng nhún chân nhẹ nhàng nhảy vào trong phòng Nhược Ngữ, như mọi khi hắn không có vào cửa chính.

Nguyên Nhược Ngữ bắt đầu dĩ trờng mắt nhìn hắn một cái rồi lại cảm cúi đọc sách. Phi Lăng bực mình, nhỏ như vậy đã biết chữ ư? Sách có cái gì hay chứ?

“Đi thôi đi thôi! Ta mang ngươi ra ngoài chơi ”

Thái độ thờ ơ của Nhược Ngữ không làm ca ca hắn thay đổi được ý định. Đích thị kỳ quái, trước mặt hạ nhân Nguyên phủ, đại thiếu gia thể hiện mình là một con người xa lạ tôn quý nhưng trước mặt mình lại biến thành bộ dạng tiểu hài tử [Người quên rằng người nhỏ hơn so với hắn à]

“.....”

“Đi đi, chúng ta đi ra ngoài chơi chơi ”

“.... Ca....” Thật hết chỗ nói, tiểu hài tử ở độ tuổi này thường xuyên gây chuyện, muốn đánh cho hắn một phát.

“Không được gọi ta là ca! Không cần gọi ta là ca!” Đột nhiên Phi Lăng bắt đầu sinh khí, việc này không phải chỉ phát sinh một hai lần đầu, chẳng hiểu vì lẽ gì mà không cho Nhược Ngữ gọi ca ca. Mỗi lần gọi sai hắn lại giận dữ nhưng càng kỳ quái ở chỗ Nhược Ngữ cư nhiên không muốn để hắn giận dữ, đành tập thói quen nghe theo hắn.

“Không cần gọi ta là ca, gọi Phi Lăng đi.”

“.....Phi Lăng” Nguyên Nhược Ngữ thở dài y như một ông cụ, trông khá khôi hài, thực đáng yêu quá. Tất nhiên ca ca hắn cũng đồng tình, đầu lại hóa thành sói, hướng Nhược Ngữ tấn công.

Hai đứa trẻ té nhào trên mặt đất, Phi Lăng ôm Nhược Ngữ, luôn miệng kêu “Tiểu Ngữ, Tiểu Ngữ...”

Rốt cuộc Nhược Ngữ chịu thỏa hiệp bằng không nhất định suốt ngày phải nghe Phi Lăng lải nhải bên tai. Bởi thế, lần đầu tiên hắn bước chân ra khỏi cửa Nguyên phủ.

Trên đường người người đều quay lại nhìn hai tiểu hài tử xinh xắn, thắc mắc không biết công tử nhà ai. Nam hài tử cao cao mặc bộ y phục thanh sắc, hé lộ khuôn mặt nhỏ nhắn, thấp phần anh khí, lớn lên không rõ sẽ làm cho bao nhiêu nữ hài say mê điên đảo, bên cạnh là một dáng vẻ thấp thấp, chắc chỉ khoảng 2, 3 tuổi. Tiểu oa nhi toàn thân phủ bạch sắc, trên cái đầu tròn nhỏ đính vật trang trí tinh xảo rủ xuống hai cục bông tuyết trắng nom vô cùng đáng yêu, thêm một gương mặt không lời nào có thể tả nổi lại càng khiến người khác có ấn tượng khó lòng quên.

Nhược Ngữ cau mày, hắn không thích biểu hiện thần thờ, kinh ngạc cùng kinh diễm trong ánh mắt mọi người. Bất quá Phi Lăng cũng không thích, trên mặt có hơi âm trầm, bàn tay nắm chặt lấy tay Tiểu Ngữ gia tăng lực đạo. Thế mà vừa trông thấy đường hồ lô liền biến về một tiểu hài tử.

“Tiểu Ngữ, ngươi xem, cái kia ăn ngon lắm nga chờ ta, ta sẽ mua cho ngươi.” Nói xong Phi Lăng chạy mất hút, trong lòng xuất hiện chút ít ngọt ngào. Hiện tại hắn buộc phải ngoan ngoãn ngồi đợi vì hắn chưa xuất môn bao giờ, đâu có biết đường.

“Nhìn kia, bọn họ tới rồi!” Trên đường người bắt đầu nhiều lên, ồn ào hơn hẳn. Nhược Ngữ không nhìn thấy Phi Lăng đâu, hắn nghĩ muốn rẽ đám người kia ra tới gần Phi Lăng, ai ngờ đám đông xô đẩy nhau khiến hắn bị lừa hết về nơi này rồi đến nơi khác, có người va phải hắn song không nhận thấy cái đầu nhỏ nhỏ của trẻ con, cứ như thế đem đẩy hắn vào giữa đường. Phía trước, đội nhân mã lớn đang đến gần.

“A, cẩn thận, tiểu hài tử kia!”

“A....”

“Ngừng....” Một ngựa to màu nâu nằng đứng ngay trước mặt Nhược Ngữ. Toàn bộ đội nhân mã dừng lại.

Bây giờ Nhược Ngữ thật sợ hãi, sao ngày xưa không phát hiện ra ngựa đáng sợ đến vậy, to đến vậy. [Người mới ba tuổi đúng không nhỉ?]

“Trần tướng quân, phát sinh chuyện gì thế? Vì sao dừng lại?” Phía sau truyền tới thanh âm bất nam bất nữ, không phải là thái giám chứ?

“Hồi bẩm công công, có một tiểu hài tử đột nhiên xông vào chặn đường điện hạ.”

“Tiểu hài tử? Để ta xem.”

Từ chiếc xe ngựa sang trọng ở trung tâm đội nhân mã, một thiếu niên bước xuống. Tuổi chắc xấp xỉ bằng Phi Lăng nhưng bởi hắn đứng ngược sáng nên Nhược Ngữ không nhìn rõ mặt. Sau đó, Nhược Ngữ lập tức cảm thấy mình bị bế bổng lên.

“Chủ tử, không được a, nếu là thích khách....”

“Một tiểu oa nhi thế này sao có thể là thích khách được? Mau nói cho ta biết, ai là người nhà của hài tử, sao lại để mặc giữa đường như vậy?” Hiện tại Nhược Ngữ đã nhìn rõ hoa y nam tử đối diện, tuy rằng hắn cao hơn Phi Lăng một ít song vẫn chỉ là đứa nhỏ, bộ dạng ôm Nhược Ngữ trông khá buồn cười. Khuôn mặt dù còn sót nét trẻ con nhưng lại lộ rõ thành thực, vài phần kiên cường, uy nghiêm cùng khí chất thiên bẩm, đây chắc chắn được sinh ra tại hoàng thất, còn nhỏ mà đã biết dùng nụ cười giả tạo ngụy trang. Vì cái gì nhận ra là ngụy trang? Bởi ánh mắt đang tươi cười kia không hề mang lại cho hắn cảm giác ấm áp, bên trong một ý cười cũng không có gập.

“Đứa nhỏ này sao không nói lời nào, hay là câm điếc? Đáng tiếc gương mặt như thế.....” Công công bên cạnh tỏ vẻ tiếc rẻ.

“Người tên gì?”

Chẳng thèm chú ý tới trong mắt hoa y nam tử biểu tình kinh diễm cùng hứng thú, Nguyên Nhược Ngữ không muốn trả lời, cứ để hắn nghĩ là mình câm điếc cũng tốt.

“Tiểu Ngữ!!!!” Rốt cuộc Phi Lăng đã tìm được Nhược Ngữ. Thấy hắn đang bị một kẻ khác ôm vào ***g ngực, Phi Lăng vứt bỏ kẹo hồ lô trên tay vọt vọt lại. Bọn thị vệ lập tức đứng chắn trước mặt nhưng hắn nhanh chóng đánh ngã, tiến tới gần Tiểu Ngữ.

“Không cần bắt, hắn là ca ca của ta” Nguyên Nhược Ngữ đối kẻ bên cạnh nói, khẩu khí pha chút sốt ruột.

“Mang hắn lại đây” Hoa y nam tử chợt cảm giác hứng thú, hắn không phải câm điếc a.

“Tiểu Ngữ!” Phi Lăng giành lấy Nhược Ngữ, cảnh giác nhìn hoa y nam tử.

“Ha ha, về sau cẩn thận, tránh lạc mất đệ đệ ngươi.” Hắn thản nhiên nói, dù trong lòng có hơi bất mãn, giữa bàn dân thiên hạ liền bị cướp người song rất nhanh trừng ra bộ dạng tươi cười, hướng Nhược Ngữ hỏi, “Người tên gì?”

“.....Nguyên Nhược Ngữ.” Nhược Ngữ đành trả lời vì hắn nhận thấy đôi mắt của hoa y nam tử ánh lên ít nhiều hứng thú.

“Nguyên Nhược Ngữ.... Ta nhớ kỹ. Người cũng phải nhớ rõ, ta là Lý Như Ca.” Lý Như Ca xoay người lên xe, nói “Chúng ta chắc còn gặp nhau.”

Đại Đội ngũ lại xuất phát.

Từ đám người ồn ào bàn tán liên hồi, Lý Như Ca này là đệ tam nhi tử của đương kim thiên tử, tam hoàng tử, Lý Như Ca.

Nhược Ngữ chợt nghĩ rằng tương lai cuộc sống của mình sẽ không quá yên bình.

Kỳ thực là rất không yên bình

5. Chương 5

Đi dạo cả ngày hai tiểu tử cũng đã mỏi chân, muốn về nhà. Sắc trời đã dịu lại, những tia nắng chiều nhẹ nhàng đáp xuống nhân gian. Màu đỏ ảm áp của hoàng hôn nơi đây khiến Nhược Ngữ cảm thấy an bình. Lúc ở thế giới kia, hắn không hề thích cái màu như huyết ấy, không thích để người khác biết khi tà dương biến mất là bắt đầu một tầng sống khác, là đêm tối hắc ám, là rất nhiều rất nhiều sợ hãi và lạnh lẽo.

Nhưng hiện tại trong lòng hắn đang có ngọn lửa sưởi ấm, bên cạnh hắn có bàn tay bé nhỏ nắm thật chặt, cùng nhau dạo phố, cùng nhau chơi đùa, cùng nhau cười, cùng nhau về nhà..... Ở đây hắn cư nhiên tìm được cảm giác gia đình, tựa như kiếp trước chỉ là một cơn ác mộng và giờ tỉnh lại, hắn liền quay về với cuộc sống thực. Bỗng nhớ đến một người hắn không thể nào quên, một người hắn nguyện dùng cả sinh mệnh để bảo vệ...

Phi Lăng thấy Nguyên Ngữ có chút đắm chiêu, cơ hồ lại đi vào cõi thần tiên..... Bất quá vì cái gì vẻ mặt của hắn sao bi thương đến vậy? Thật muốn ôm hắn vào lòng, muốn trò chuyện với hắn, muốn hắn hiện tại nghĩ tới ta...

Chiều mùa hè, hai đứa trẻ trần ngập tâm sự đưa mắt nhìn mặt trời khuất dần sau những dãy núi.

“Nguy rồi! Đã tối! Tiểu Ngữ, mau về nhà. Trước giờ ăn cơm tối mà phát hiện ra chúng ta chuồn đi chơi nhất định sẽ giết chúng ta đấy!”

Là giết người..... Nguyên Nhược Ngữ không nói lời nào, để mặc Phi Lăng tùy ý dắt mình đi nhưng.....

Bị lạc đường mất rồi.

Bọn họ đang đứng ở giữa một khu phố nháo nhiệt, rất nhiều đèn ***g đỏ, những dải lụa màu được treo khắp nơi, từ đám đông ồn ào còn truyền ra thanh âm oanh oanh yến yến ngọt lịm.

Nhược ngữ biết hai đứa đã đi lạc vào “Hong đẳng khu”, chính là thanh lâu a. Hắn muốn lôi Phi Lăng đi, dù sao đây cũng không phải chỗ hài tử nên tới nhưng Phi Lăng dường như vô cùng hứng thú với nơi náo nhiệt sắc sỡ này, không biết tên tiểu thí hài giờ có ý nghĩ gì.

“Oa Đứa nhỏ nhà ai mà xinh xắn quá? Đến đến đến, mau đến cạnh tỷ tỷ a ” Một cô nương ở thanh lâu gần đó kéo kéo ống tay áo Phi Lăng, định mang hắn vào trong.

Thiên a, tuổi người có thể làm nương hắn ấy chứ! Hắn mới bảy tuổi, đúng không? Nhược Ngữ cảm tưởng toàn thân run rẩy.

“Thiên a, búp bê bên cạnh càng dễ thương nga! Đến đây cho ta ôm một cái nào ”

“Tiểu oa nhi?Hảo đáng yêu ” Các nữ nhân kích động như thủy triều dâng.

“Ta cũng muốn ôm ”

Đột nhiên hai người bị một đám nữ nhân đáng sợ tóm vào bên trong chọc ghẹo, hoàn toàn không có khả năng phản kháng.

“Tiểu Ngữ..... Ngô..... Tiểu Ngữ...” Phi Lăng cật lực thoát khỏi vòng tay của các nữ nhân, mạnh tay giằng lấy Nhược Ngữ, bán sống bán chết chạy.

“A? Quay lại đi!..... Quay lại a.....”

Mặc kệ những tiếng vọng sau lưng, đại tiểu tử ôm tiểu tiểu tử phóng nhanh hơn. Cuối cùng, bọn họ cũng ly khai cái ngã tư đường phồn hoa đó, dừng lại ở một nơi khác lạ hoắc.

“Trời a, so với mẫu thân còn đáng sợ gấp mấy lần.....” Phi Lăng buông Nhược Ngữ ra thở hổn hển, tái ngoảnh đầu lại xem có ai đuổi theo không mới yên lòng.

Một bên Nguyên Nhược Ngữ ít nhiều tức giận, chán ghét người khác đụng vào nhưng hắn chỉ là tiểu oa oa ba tuổi, chút năng lực chống cự cũng không có. Tối khi nào mới lớn lên a.....

Bỗng Phi Lăng kéo Nhược Ngữ đến trước mặt, dùng ống tay áo chà chà xát xát hai má hắn, “Đừng cử động”, hóa ra trên mặt từ bao giờ xuất hiện vết son.

Nguyên Nhược Ngữ ngoan ngoãn để Phi Lăng giúp lau mặt, sửa sang lại y phục, ánh mắt thực chăm chú. Vì vừa chạy trốn nên y phục của Phi Lăng có phần xộc xệch song khuôn mặt hắn trông vẻ nghiêm nghị, nhẵn lĩ như tỏa ánh sáng, thật lóa mắt, thật chói mắt. Không hiểu nguyên do gì mà trong lòng hơi hơi rối loạn.

Phi Lăng nhìn bộ dạng ngẩn người, phấn nộn đáng yêu của Tiểu Ngữ liền.....

“Ân.....”

Hả? Hắn đang làm gì thế? Nhược Ngữ lúc này thì hoàn toàn ngây dại. Hắn.... hắn..... hôn ta ư?

Nhiều năm sau nghĩ lại, Phi Lăng cảm thấy mình thực sự may mắn bởi hắn có được nụ hôn đầu đời của Nguyên Nhược Ngữ khiến cho mấy kẻ còn lại nghiêng răng ken két.

Ngày ấy, một thứ ánh sáng lộng lẫy bao trùm lấy hai đứa trẻ.

Nguyên Nhược Ngữ giật mình bừng tỉnh, hắn vội đẩy Phi Lăng ra, vẻ mặt kinh ngạc nhìn kẻ đối diện. Mà Phi Lăng không hiểu tại sao mình muốn hôn Tiểu Ngữ, chỉ rõ ngay lúc ấy hắn phi thường thích tiểu oa nhi trước mặt, cho dù là đệ đệ của mình.

“Cứu mạng..... Cứu mạng.....” Từ ngõ tối truyền tới âm thanh kêu cứu yếu ớt cùng một số tiếng động kỳ quái, phá vỡ tình cảnh xấu hổ giữa hai người.

“Tiểu Ngữ, người đợi ở đây, ta đi xem xét.” Phi Lăng nhẹ nhàng đến gần ngõ tối.

“Chúng ta cùng đi” Nhược Ngữ níu tay áo ca ca, lặng lẽ bám theo.

Kỳ thực cuối con hoa phổ nổi tiếng này là nam xướng quán(1), hiện tại hai tiểu hài tử đang ở hậu việc của nam xướng quán.

Một thân ảnh trắng như tuyết nằm dưới đất, hai bên là hai người đàn ông to cao, một người trong tay còn cầm roi da, ra sức quật túi bụi vào kẻ đáng thương nọ.

“Định chạy trốn! Chạy a, coi người có thể chạy đi đâu!!”

“Chát!Chát!” Lại thêm vài phát roi hạ xuống, kẻ dưới đất nằm xụi lơ, tựa hồ chẳng còn chút khí lực phản kháng song không hề rên một chữ.

Trông thấy sự việc như thế, trong lòng Nhược Ngữ chột quặn lại, hắn nghĩ tới ác mộng kia..... Không! Ta không cần!

“Dừng tay” Phi Lăng dấu sao tuổi cũng nhỏ, gặp chuyện bất bình liền kịch động lao đến phía trước quát lớn, “Các người đang làm cái gì vậy?! Mau buông hắn ra!”

“Yo, tưởng ai, cư nhiên là tiểu quỷ. Nhìn y phục này, là thiếu gia có của nhà ai đây? Tiểu thiếu gia, đừng đứng ở nơi này làm anh hùng, nhanh về nhà bú sữa con mụ người đi!” Lão cầm roi dừng tay, xoay người cất tiếng nhạo báng.

“Ha ha ha ” Lão còn lại cũng bắt đầu cười ha hả.

“Ta đánh lạc hướng bọn chúng, người đem người kia trốn.” Phi Lăng thì thầm bên tai Nhược Ngữ.

“Ân.”

“Ha ha, xem chừng các người mới uống không đủ sữa? Nặng mùi như thế khó trách từng câu từng chữ đều thật thối! Ha ha ha!” Nói xong, Phi Lăng một cước đá ngay vào chỗ tối quan trọng của một tên [biết là chỗ nào chứ?], sau đó hướng tên còn lại nhổ ngụm nước miếng rồi xoay người bỏ chạy.

“Mụ nó! Thằng nhãi con! Đừng có chạy!”

“A! Đau!..... Đuổi theo!”

Chờ bóng dáng ba người nhỏ dần Nhược Ngữ mới từ chỗ nấp chạy vội đến bên kẻ nằm trên mặt đất, hỏi: “Ê! Người còn tỉnh không đấy?!Ê! Trả lời ta!”

“.....”

Ông trời ơi, người muốn ta, tiểu oa nhi tròn ba tuổi vác một người lớn hơn kiểu gì bây giờ? Phi Lăng chết dầm, đồ óc heo!

“Ân....”

“Người tỉnh? Tốt quá, có thể đi được không?”

Tiếp theo, có một cảnh tượng quái dị diễn ra, một thiếu niên cả người đầy vết thương vắt vẻo dựa vào một oa oa ba tuổi, lê từng bước khốn khổ rời khỏi ngõ tối.

Buổi tối hôm đó, Nguyên Nhược Ngữ đưa cho xa phụ một viên chân trâu trên cổ, mang chính mình cùng thiếu niên kia về nhà. Vừa đến cửa liền thấy ca ca ngồi xổm ở bậc thềm đá trước cửa. Phi Lăng nhận ra thân ảnh bé nhỏ lập tức nhảy vọt tới. Nhược Ngữ vốn định mắng cho hắn một trận bỗng phát hiện ra vết thương trên mặt hắn, khóe miệng bị rách, tức giận lời xềnh xệch lại gần hỏi: “Bị thương ư, bọn họ đuổi theo người có làm sao không?”

“Như thế nào có thể?!..... Vết này là do khi ta chạy không cẩn thận bị ngã a.” Trông qua thái độ thiếu tự nhiên của Phi Lăng, Nhược Ngữ biết ngay hắn sẽ diện không dám thú nhận, thở dài cùng hắn vào nhà.

“Xú tiểu tử!!! Người chạy đi đâu?” Tiếng Liễu Như Mi từ đại sảnh xa xa truyền đến khiến ba đứa định trốn nhanh [...một tên không còn sức] đành phải ngoan ngoãn tiến vào nơi xử tội.

“Nga, thiên của ta ơi! Sao biến thành bộ dạng này?!”

“Nương..... Ta không sao, chỉ là không cẩn thận bị ngã.....”

“Tiểu Nhược Ngữ của ta! Người có bị thương ở chỗ nào không? Để mẫu thân kiểm tra ” Liễu Nhi Mi lướt qua Phi Lăng, đến cạnh Nguyên Nhược Ngữ giúp hắn sửa sang lại quần áo.”

“.....”

“.....”

“Nương!!!!” Phi Lăng phát hỏa, mặt bắt đầu đỏ lên, nhìn hắn hiện tại y như con sư tử nhỏ bị người trêu chọc.

6. Chương 6

“Hừ! Vẫn nhớ ta là nương người à? Dắt đệ đệ một mình xuất môn, không mang theo người hầu, vạn nhất hai người phát sinh việc gì thì sao? Nương người phải làm sao bây giờ?! Người có nghĩ thông không đấy?!!!!” Xem chừng Liễu Như Mi thật sự sinh khí, Phi Lăng ở bên vẽ mặt hối lỗi, ngoan ngoãn nghe mắng.

Nhược Ngữ tới đứng đối diện người quản gia, kéo kéo quần lão.

“Tiểu thiếu gia, có chuyện gì thế?”

“Người này, ta muốn người giúp ta chăm sóc, hắn bị thương, mau tìm cho hắn thầy thuốc.”

Lão quản gia quan sát thiếu niên trước mắt, y phục tả tơi, từng vết roi xé rách áo, lộ ra da thịt cùng máu đỏ, toàn thân nhiễm ít nhiều huyết sắc. Trên mặt tuy bẩn, không thấy rõ dung mạo nhưng ánh mắt cũng thực bình tĩnh, tựa như hồ nước thâm trầm, lặng lẽ nhìn thẳng, y hết oa tử ba tuổi nọ.

“Lão nô đã hiểu, thỉnh thiếu gia an tâm. Công tử, mời đi theo lão nô.”

Thấy thiếu niên nghèo khổ cùng quản gia khuất bóng, trong đại sảnh nương còn giáo huấn Phi Lăng, Nhược Ngữ nhẹ nhàng rời khỏi, muốn đi tắm rửa.

Tắm xong, tinh khí hồi phục, hắn lại đến đại sảnh, định dưỡng mẫu vẫn an nhiên phát hiện đèn ở đại sảnh vẫn sáng, không có bóng dáng nha đầu nô tài đâu, cũng không nghe thấy tiếng mẫu thân quở trách, ngẫm nghĩ rằng quả kỳ lạ bèn lại gần một cửa sổ, lặng lẽ ngắm trộm.

“A!.... Nhẹ tay, nương.... Đau....”

“Dám kêu đau? Người không biết tự lượng sức mình, bị đánh cũng đáng.... Còn bắt ta giúp người bơi được.... Thở tở tử(2), để người luyện võ người lại cùng kẻ khác đánh lộn!”

“Nương, người đừng lo lắng, dù sau bọn họ cũng đâu chiếm thế thượng phong, chỉ là bị dính vài chương thôi. Đúng rồi nương! Người chờ nói cho Tiểu Nữ biết nga.”

“Đã biết! Ca ca thích thể hiện!”

“A! Đau! Người nhẹ tay thôi..... Không phải a, ta sợ hấn lo lắng, còn nhỏ thế ta sợ làm hấn kinh hãi”

“Hảo hảo hảo nương sẽ không nói, ngoan đừng nhúc nhích. À, mấy ngày này ở nhà phải cẩn trọng, cư xử đúng mực, không đi đông viện nữa”

“Sao vậy? Có người tới?”

“Àn, là một vị khách quý..... Mấy ngày này người đừng gây chuyện cho lão nương nhờ.”

“.....”

Nguyên Nhược Ngữ bất giác nhớ lại căn phòng, cái giường của mình hồi xưa, nhớ lại gương mặt trẻ con bất phục, cổ nén đau đớn, giả bộ dừng dừng không có chuyện gì. Trong lòng nhen nhúm một cảm giác ngọt ngào, không muốn để ta lo lắng ư?

Ngày hôm sau, Phi Lăng trưng ra vẻ thản nhiên chạy đến phòng Nhược Ngữ, như thường lệ tiểu đệ đệ tay cầm quyển sách im lặng ngồi đọc. Bộ dạng nào của tiểu Ngữ cũng hết sức đáng yêu a.

“Hừ, người trông đủ chưa?”

“Người phát hiện a? Hắc hắc”

Nhược Ngữ buông sách xuống, vốn muốn đem cái bản mặt ấy rời đi chỗ khác nhưng thấy vẻ đáng thương, ánh mắt tối sầm, đành quay đầu lại.

Phi Lăng ngẩn ngơ dõi theo cử động của Nhược Ngữ, ánh mặt trời chiếu vào một bên mặt khiến lỗ tai nhỏ xíu của đệ đệ cơ hồ trở nên trong suốt, hảo muốn ôm ôm.

“Tiểu Ngữ, ta ôm một cái được không?” Phi Lăng biết Nhược Ngữ nhất định sẽ cự tuyệt, Tiểu Ngữ của hấn không thích tiếp xúc với ai nhưng thật sự thật sự muốn ôm ôm, cảm giác mềm mại này, như hương sữa mát ngọt.

“....Àn”

Cái gì? Cái gì? Tiểu Ngữ nói “Àn”? Chính là “Hảo”?

“Tốt tốt! Tiểu Ngữ của ta ” Phi Lăng đặt mông ngồi trên ghế, ôm oa nhi vẫn đang mải mê đọc sách vào trong lòng, áp mặt vào cổ Nhược Ngữ, hít hà hương vị của Nhược Ngữ, lẩm bẩm: “Tiểu Ngữ... Tiểu Ngữ....”

Nội một ngày, tất cả già trẻ, trai gái, trên dưới trong phủ đều biết đại thiếu gia rất rất thích quần quýt lấy tiểu thiếu gia, tiểu thiếu gia dù biểu tình bất đắc dĩ song cũng không có đuổi đại thiếu gia đi. Đôi khi người ta còn thấy hai thiếu gia cười cười vui vẻ. Ai đó, chỉ riêng nụ cười kia với phần miêu tả thêm mắm thêm muối hóa thành đại kỳ tích ở Nguyên phủ.

Hôm nay, dĩ nhiên Phi Lăng vẫn ở cùng Nhược Ngữ, hấn không đọc sách, giống tiểu hầu tử, thi thoảng cao hứng kêu tiểu Ngữ rồi chỉ đồng chỉ tây. Quản gia đến gõ cửa, nói là thiếu niên tiểu thiếu gia mang về đã hồi phục ít nhiều, muốn tới bái tạ.

“Vào đi.” Nguyên Nhược Ngữ dùng sức tách khỏi Phi Lăng. Lão quản gia mang vào một người mặc trang phục hạ nhân cúi đầu, không nhìn rõ mặt.

“Tiểu nhân Tiêu Nam tham kiến nhị vị thiếu gia, cảm tạ các thiếu gia đã cứu mạng.” Nói xong liền hướng bọn Tiểu Ngữ hành đại lễ. Thanh âm nghe thực dễ chịu, tựa một dòng suối, lắng lắng dịu dàng lướt nhẹ qua nội tâm.

“Người tên Tiêu Nam?”

“Vâng.”

Phi Lăng đôi chút hứng thú, “Ngẩng đầu lên.”

Đó là lần đầu tiên Nhược Ngữ thấy rõ khuôn mặt của Tiêu Nam, thân thể gầy yếu bởi không được ăn đủ, trên người không có da có thịt mấy, sắc mặt hơi hơi tái song ánh mắt của hắn lại làm cho người khác không thể nào quên, không điểm hèn mọn, không điểm cao ngạo, an tĩnh như hồ nước thâm trầm, song nhãn ôn nhu cơ hồ bao dung hết thảy xấu xa.

Lần đầu tiên gặp Nguyên Nhược Ngữ đã hiểu hắn thích một người như vậy, lại biết Tiêu Nam là cô nhi, lũ lụt càn quét quê hương, muối muối duy nhất mất tích ngay khi ấy rồi bị bọn buôn người bán vào kỹ viện, đang chạy trốn thì bị phát hiện, sau đó được Nhược Ngữ và Phi Lăng cứu giúp. Mấy chuyện này nghe đã nhiều nhưng qua lời kể của Tiêu Nam lập tức tin tưởng.

Quản gia thấy hắn đáng thương bèn đề nghị hắn ở lại phủ làm phục dịch.

“Không được. Để hắn bên cạnh ta.” Nhược Ngữ không hiểu vì sao khi ấy lưu lại Tiêu Nam, là bởi hắn cũng có muối muối? Hay là bởi cặp mắt kia quá mê hoặc?”

Tiểu Nam bắt đầu vừa theo hầu hạ bên người Nhược Ngữ, vừa theo võ sư trong Nguyên phủ học võ, có lúc cùng Phi Lăng so tài, lãnh giáo kinh nghiệm. Phi Lăng cũng có vẻ thích ca ca hơn hắn một tuổi này. Phi Lăng thường coi khinh hạ nhân do bọn họ tự nhận bản thân là hạ nhân, trong mắt tràn ngập nịnh bợ cùng tự ti song Tiêu nam thì khác, tuy rằng là hạ nhân nhưng hơi thở tỏa ra trên người Tiêu Nam nói cho hắn biết, người nọ không giống thế.

Chỉ duy nhất một điều khiến Phi Lăng bức dọc là trừ bỏ luyện võ, Tiêu Nam luôn luôn dính lấy tiểu đệ, không phải động tay động chân mà chỉ lặng yên đi theo sau Tiểu Ngữ, hàng ngày chăm sóc hắn, ví như Tiểu Ngữ đang đi bỗng vấp ngã sẽ lập tức nâng hắn dậy [cười cái gì? Ta mới ba tuổi mà.]

Hiện tại Nguyên Nhược Ngữ sống khá tốt, nếu không có tên Phi Lăng ngu ngốc ấy chắc chắn sẽ rất tốt!

7. Chương 7

Nghe đồn khách quý ở lại đông viện, phụ thân mấy ngày nay phải tiếp nên mẫu thân rảnh rỗi đành phải “chăm lo” [tra tấn?] hai nhi tử của nàng.

“Nương! Đừng làm náo loạn! Buông Tiểu Ngữ ra!”

“Sao? Không được a?... Đến Tiểu Ngữ Bay nha ” Liễu Nhi Mi vui vẻ chơi đùa cùng tiểu nhi tử. Phi Lăng không đủ cao, buộc lòng chạy xung quanh nương.

“Cẩn thận! Cẩn thận!..... Nương! ”

“Nam nhân mà lại biến thành kê bà vậy hả? Tiểu Ngữ của ta còn chưa kêu than, người gấp cái gì?” Liễu Như Mi trừng mắt nhìn đứa con cả rồi lại quay mặt đối diện với oa oa nhi không tia cười.

Ta có thể nói được ư?

“Nương! Ta xem người chắc hẳn tủi thân lắm ấy! Từ lúc trở về, cha không mấy khi quan tâm đến người a, cả ngày bận rộn buôn bán, hiện tại lại mãi tiếp đón khách quý, nói không chừng có đại tỷ tỷ xinh đẹp đến câu dẫn cha cũng nên ” Phi Lăng ngừng chạy, khoanh tay, trông bộ dạng không khác gì tiểu đại nhân, “Người phải làm sao bây giờ?”

“Hỗn tiểu tử! Những lời này là ai dạy ngươi?! Nói!” Liễu Như Nhi ngay tức khắc quăng tiểu bảo bối của nàng sang một bên..... Hắn tiểu bảo bối liền tiến vào ***g ngực kê nào đó [tất nhiên là hướng kê đó là ném con nàng chứ....]

“Tiểu thiếu gia, người ổn chứ?”

“Không việc gì, Tiêu Nam, chỉ hơi chóng mặt..... Chúng ta mau rời chỗ này đi.” Nhược Ngữ hai tay kéo kéo y phục Tiêu Nam, lặng lẽ thông thả bước ra cửa.

Trong phòng, Phi Lăng đang bị mẫu thân độc nhất vô nhị giờ lang thảo, dùng sức bấu mạnh hai má hấn.

“Nói! Ai dạy người?!”

“Ừ..... Ừ uynh [vâng, sư huynh]... A! Đau!”

.....

“Thiếu gia, người muốn đi đâu?” Tiêu Nam vẫn ôm Nhược Ngữ tiến tới phòng khách. Đi thêm chút nữa là tới đồng viện.

“Trước hết để ta xuống..... Ân, ta đói bụng, giúp ta tìm ở trù phòng còn thứ gì ăn được.”

“Hảo, thiếu gia chờ tại đây, Tiêu Nam lập tức trở về.”

Nói xong Tiêu Nam xoay người hướng đến trù phòng. Nguyên Nhược Ngữ nhàn hạ lại gần bãi cỏ ở cạnh, bóng đại thụ đem dáng người nhỏ bé che khuất hoàn toàn. Gió thu thổi dịu dàng, những chiếc lá vàng rong ruổi theo điệu, yên bình quá, hai mắt hấn díp lại.

Nhược Ngữ mơ màng thấy có một đôi tay bé nhỏ bấu mình dậy, chung quanh ban đầu ồn ào sau lại thập phần tĩnh lặng khiến hấn càng muốn ngủ. Vòng tay ôm ấp này không hơn không kém so với Tiêu Nam, không có hương vị của Tiêu Nam song có loại cảm giác khác, cảm giác yêu thương luyện tiếc.

“Điện hạ, hãy giao cho thảo dân. Tiểu khuyến không hiểu chuyện nhiều điện hạ rồi.” Là âm thanh của cha, chẳng phải hấn đang đón tiếp khách quý sao?

“Không cần. Phòng hấn đâu?” Ai vậy? Quen quá..... đã từng nghe quá.....

“Để thảo dân đưa ngài đi.”

Đây là giường của ta, có người đắp chăn cho ta, là Tiêu Nam? Hấn luôn nói ta thích đắp chăn..... Ta nào thể.....

Tay của ai vậy? Lạnh quá.... Không phải là Tiêu Nam, tay của hấn ấm cơ, tay của Phi Lăng cũng nóng như lửa cơ. Hai tay..... lạnh quá nhưng thật dễ chịu.

“Các người đều lui xuống cả đi, ta sẽ ở đây một lúc.”

“Dạ.”

Ai? Rốt cuộc là ai?.... Mí mắt nặng quá, không mở nổi

“Tiểu tử, sao lại ngủ dưới tàng cây? Ta đã nói chúng ta còn gặp nhau nhưng không nghĩ tới nhanh như vậy.” Lý Như Ca đưa mắt nhìn, thấy cách đó không xa, dưới bóng đại thụ có một thân ảnh màu trắng trông quen thuộc. Hấn đến gần, đôi chút kinh ngạc, là tiểu hài tử hôm đó đứng chặn đội nhân mã. Giờ hấn xuất hiện tại đây, còn ngủ say sưa nữa? Hết như tiểu tiên tử không thuộc về hồng trần.

Nhờ Nguyên Kiệt Minh [lão cha của Tiểu Ngữ] cũng đang ngạc nhiên Lý Như Ca mới biết tiểu tiên tử này là biểu đệ của mình.

“Tiểu tử, người thực sự chỉ có ba tuổi?” Ngày ấy, trong ánh mắt trong veo kia ẩn chứa sự phức tạp, tựa hồ tồn tại rất nhiều phiền não, tựa hồ thật sự là một tiểu đại nhân, không giống hài tử bình thường tranh cãi ầm ĩ. Hấn im lặng thậm chí còn hơi lạnh lùng. Song ánh mắt như thế thực xinh đẹp, luôn luôn thu hút mọi sự chú ý khiến người khác, một khi đã vướng vào thì không thể rời đi được.

Trông hấn ngủ khá ngon giấc, bộ dạng quả hảo đáng yêu. Bất giác, Lý Như Ca hướng khuôn mặt non tơ đến gần một ít.... Lông mi thực dài, thực không phải là nữ hài tử?.... Đến gần thêm một ít.... Cái miệng nhỏ xinh, muốn ăn cái gì sao?

Phi lẳng vắt và lẩm mới thoát khỏi móng vuốt của mẫu thân, vừa đi vào phòng Nguyên Nhược Ngữ tìm hân chơi liền bắt gặp một con sắc lang đang đề lên người bảo bối, chuẩn bị ăn đậu phụ.

“Dừng tay! Người là ai?!” Phi Lăng xông tới đẩy Lý Như Ca ra che chắn trước tiểu đệ đệ, quan sát kỹ, chính là kẻ hôm nọ Nhược Ngữ. “Hỗn đản! Người muốn gì?” Như thế nào đây? Ôm một lần chưa đủ, lại mò đến nhà ta ôm lần thứ hai a?!

“Hiếu lắm...” Lý Như Ca cũng nhận ra kẻ nặng tay trên, hùng hổ ôm oa nhi đi. Hình như là ca ca, vậy là biểu đệ của mình.

“Làm cái gì? Xem đây!” Kỳ thật mấy ngày nay cùng Tiêu Nam nghiên cứu quyền pháp, vốn định tìm một người luyện quyền cước vừa hay trước mặt có một, vừa tức hân dám thâm thân Tiểu Ngữ.

“Từ từ!..... Người..... Ân.....” Lý Như Ca tránh được đòn tay phải của đối thủ. Phi Lăng ngay tức khắc ra đòn vào giữa cằm của hân.

Lý Như Ca trong cung có học võ song dù sao hân không mạnh tay với bọn nô tài cũng không kẻ nào có gan đánh thật nên nhất thời luống cuống, đã trúng mấy chiêu. Sau đó từ từ tìm được cảm giác, đột ngột liền lĩnh đại triển thủ cước, một quyền đem Phi Lăng đánh hướng về phía cửa. Hai người đều thở hồng hộc. Lúc này nam hài tử đối diện không để ý đến cái gọi là rằng buộc, tự động đi theo bản năng giống Phi Lăng, một hầu tử hoang dã.... Đương nhiên một con hầu tử này vô cùng anh tuấn. Cho dù là biết lễ nghi quý củ như Lý Như Ca song nhìn Phi Lăng thống khoái cũng muốn thả lỏng bản thân, hảo hảo đánh nhau một trận đã đời.... Không tồi, lần đầu tiên Như Ca có cảm giác vậy.

Ồn quá! Cuối cùng Nhược Ngữ cũng bị tiếng động lạ lòng đánh thức, hân dụi dụi mắt, nhận ra tiếng động không phải tại trong phòng mà là ở bên ngoài. Hân tiến tới cửa phòng, mới lướt qua liền thấy con khỉ Phi Lăng ngu ngốc đang giao đấu với ai đó, không biết đã trải qua bao nhiêu chiêu, theo bản tính ra đòn hết sức. Hai người đánh nhau ác liệt song nam hài tử kia lại dường như chơi đùa rất vui vẻ.

Nguyên Nhược Ngữ định chỉ ngồi quan sát nhưng khi trông rõ đối thủ của con khỉ thì hân bỗng giật mình.... Người kia! Trời ơi, ta nhớ hân là hoàng tử gì đó?! Con khỉ ngu ngốc Phi Lăng! Cự nhiên dám khiêu chiến với nhi tử của lão thiên hoàng.

“Dừng tay..... Các người dừng tay!” Nguyên Nhược Ngữ đến gần khuyên can, không nghĩ hai người nọ hăng máu không nghe thấy tiếng mình, hân từng bước tiến lên.... Bị kịch liền xảy ra.

Nguyên bản Lý Như Ca hướng một cước hướng phía đối thủ, hân lại tránh được, song đằng sau lưng là Nguyên Nhược Ngữ [em Ngữ quá nhỏ, hoàn toàn bị Phi Lăng che lấp], tam hoàng tử không kịp thu chân. Hoàn hảo Nhược Ngữ phản ứng nhanh, vội lui về sau nhưng vẫn không kịp.... Xem ra Nhược Ngữ sắp bị Như Ca đá bay.

May mắn lúc Nhược Ngữ chuẩn bị ăn đập thì Tiêu Nam xuất hiện, bởi thế liền biến thành tam nhân hỗn chiến.

“Tiêu ca? Người tới? Hảo, chúng ta cùng lên..... Hả?.... Dừng đùa nữa..... A! Người đánh ta!!!” Thật chẳng hiểu gì cả, đáng lẽ Tiêu Nam là tới giúp Phi Lăng hân, sau phát hiện là Tiêu Nam ra chiêu thực, mỗi đòn đều xuất toàn lực, có mấy lượt đánh trúng mình.... Một hồi loạn xạ, rốt cuộc hóa thành Phi Lăng cùng Lý Như Ca tấn công Tiêu Nam.

Bên cạnh Nhược Ngữ vỗ vỗ thân thể, thấy mình không bị làm sao, nguyên lai ban nãy được cứu nhưng giờ ba người kia...

“Các người đang làm cái gì vậy?”

Thảm..... Mấy người cùng chung ý nghĩ.

“Hai người mau đến tiền thính quỳ cho ta.” Nguyên Kiệt Minh thật sự phát nộ. Đánh nhau với hoàng tử, con ơi là con, người có muốn sống không đây?!

“Trường quỳ là có thể xong chuyện? Điện hạ thân thể ngàn vàng vạn ngọc a! Nguyên Kiệt Minh, ta nói cho người hay, nếu điện hạ xảy ra chuyện gì, chúng ta sẽ không để người yên đâu!!!” Thái giám ở gần đó lập tức nâng Lý Như Ca bị ngã dậy, “Thiên a, xem bộ dạng này, phải bẩm báo hướng Hoàng thượng và nương

nương như thế nào bây giờ?! Ô..... Các người dám đả thương hoàng tử?! Hắn nên mang tất cả ra ngoài chém đầu!!! Nói xong lão nội quan làm ra vẻ chấm chấm vài giọt nước mắt, cúi xuống..... bắn tia ác hàn về phía Phi Lăng.

“Công công bớt giận, tiểu khuyển tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, thỉnh công công giơ cao đánh khẽ.”

“Người.....” Lão thái giám trong ánh mắt bốc hỏa, còn định nói thêm nhưng bị Lý Như Ca một tay ngăn lại, “Quên đi Nguyên lão gia, ta cùng biểu đệ đùa giỡn, không có gì đáng ngại.”

8. Chương 8

Biểu đệ? Ai là biểu đệ của hắn? Phi Lăng nhất thời nghĩ không thông, sẽ không là Tiêu Nam thì chắc phải là con dã hầu tử Phi Lăng? Kia không phải là biểu ca?

“Nói bậy bạ! Ai là biểu đệ?!..... Ô, cha.....” Nguyên Kiệt miệng vội lấy tay che miệng đứa con, “Câm miệng!!!!”

“Điện hạ thứ lỗi, tiểu khuyển thực sự không hiểu chuyện. Còn chưa tham kiến Tam hoàng tử?! Hắn là nhi tử của Lệ di(1), là biểu ca của người và Tiểu Ngự!”

“Lệ di? Người tiền cung? Tỷ tỷ của nương?..... Nhưng nương đã cắt đứtt quan hệ với Liễu gia rồi mà. Ân?.... Ô.... Cha...”

“Tiểu khuyển ngu ngốc, thỉnh Tam hoàng tử rộng lòng thứ lỗi! Rộng lòng thứ lỗi!!!” Quá ngu ấy chứ, Nguyên Nhược Ngự thâm nghĩ.

“Không việc gì, người cũng là di trượng(2) của ta, đều là người một nhà, đừng tỏ ra nghiêm trọng như thế.” Lý Như Ca đối Nguyên Kiệt Minh cười cười ôn hòa song Nhược Ngự cảm tưởng ánh mắt ấy vô cùng giả dối. Hắn thích Như Ca lúc cùng Phi Lăng đánh nhau hơn.

“Người, như thế nào?..... Cha?! Sao Người đánh ta?!” Ngay cả Phi lăng cũng hiểu Lý Như Ca trước mặt không hề bình thường. Nguyên lão gia một chưởng bắn về phía Phi Lăng, ước ao thằng con trở nên câm điếc luôn cho hết rắc rối.

“Chủ nhân, cứ thế bỏ qua.....”

“Quên đi, đừng nhiều lời.”

“Không! Không! Không! Thảo dân nhất định sẽ trừng phạt đích đáng, thỉnh hoàng tử chờ bận tâm. Thảo dân lập tức gọi thầy thuốc đến giúp điện hạ chuẩn bệnh.”

“Không cần, chúng ta có mang theo ngự y.” Nói xong, lão thái giám cẩn thận đỡ Lý Như Ca hướng về đông viện. Trước khi rời khỏi, Như Ca quay đầu lại nhìn Phi Lăng, Tiêu Nam cuối cùng dừng trên người Nhược Ngự, đôi mắt sáng lấp lánh, một chút áy náy, một chút không muốn buông.

“Hỗn trưởng tiểu tử! Toàn gây chuyện cho ta! Bắt đầu từ bây giờ người không được xuất môn, qua Trung thu phải tức khắc hồi sư môn! Còn có, tối nay khỏi ăn cơm! Mau đến trước mặt tổ tông quỳ! Chưa thấy mặt trời thì không cần nghĩ chuyện đứng dậy!!! Người nữa, cũng quỳ cho ta!!!”

“Cha?!..... Cha!!!! Người đừng đi a! Cha!!!!” Phi Lăng ngây ngốc ngồi xổm xuống, lẩm bẩm, “Trời ạ, không được xuất môn..... Giết ta luôn đi”

“Hà? Tiêu ca, người đi đâu?” Hắn thấy Tiêu Nam đứng dậy hỏi.

“Từ đường, đi quỳ.” Tiêu Nam quay đầu lại, đối hầu tử tọa trên mặt đất lạnh lùng nói.

“A! Đi thật? Uy, từ từ đợi ta!” Con khỉ vội vàng đứng dậy theo.

“Đúng rồi.” Tiêu Nam ngừng cước bộ, xoay người hướng Nhược Ngữ dặn dò: “Buổi tối nên chú ý kéo bị cảm lạnh và nhớ đừng có đập chân.”

Thiên của ta! Ta đâu phải là tiểu hài tử [chính vậy mà]

Sau đó Phi Lăng cùng Tiêu Nam đến từ đường, Nhược Ngữ quyết định đi tìm mẫu thân.

Liễu Như Mi đã nghe nha đầu có mặt ở đó kể qua, nàng nói với Nhược Ngữ, tuy nàng không thể thay đổi phán quyết của lão gia nhưng nàng có thể hỗ trợ.

Đêm khuya, chờ Nguyên Kiệt Minh ngủ say, Liễu Như Mi khe khẽ kêu người mang chăn bông và chút điểm tâm, Nhược Ngữ không ngủ được cũng đi theo sau a hoàn.

“Tiểu Ngữ? Sao ngươi lại tới đây?” Trông Phi Lăng ngấu nghiến ăn chân gà, quần áo mặt mũi dính đầy mỡ, Nhược Ngữ cảm tưởng mình lo lắng hơi thừa. Quay sang thấy Tiêu Nam không hề đụng tới thức ăn, ngực có chút nhói đau. Đến bên cạnh Tiêu Nam, ngồi vào trong lòng hắn Nhược Ngữ mới phát hiện ra thân thể Tiêu Nam bởi nghiêm túc quý thẳng người nên đã có phần cứng nhắc.

Bọn nha đầu đi khỏi, chỉ còn lại ba người Phi Lăng, Tiêu Nam và Nhược Ngữ. “Tiêu ca, vì cái gì không ăn?” Nhược Ngữ ngắc đầu, cặp mắt to tròn xem xét Tiêu Nam, phát giác Tiêu Nam vẫn dùng ánh mắt ôn nhu chăm chú nhìn hắn.

“Tiểu Ngữ, vô dụng thôi, ta này giờ mỗi miệng khuyên mà hắn có chịu nghe.”

“Tiêu ca ca?”

“Nhược Ngữ thiếu gia, Tiêu Nam không đói.” Thanh âm trầm tĩnh vang lên.

Ừng ục ừng ục, từ Tiêu Nam truyền ra tiếng bụng sôi phá vỡ yên lặng, Phi Lăng cười trộm, bả vai không ngừng run rẩy.

Nguyên Nhược Ngữ cũng cười, một đám sĩ diện a?

Tiêu Nam đỏ mặt, chưa bao giờ gặp qua Tiêu ca ca lúng túng như vậy, hai người thấy vô cùng hứng thú, liên tiếp làm mặt quỷ dè dặt tiếp cận. Gương mặt Tiêu Nam tựa như bị lửa thiêu cháy. “Các người lúc này mới rất giống huynh đệ.”

Nghe xong câu đánh giá, Phi Lăng tâm trạng ỉu xìu, tha cho Tiêu Nam, quay về tiếp tục xử lý chân gà.

“Tiêu ca ca còn nói không đói bụng? Mau ăn đi!” Nhược Ngữ cười rạng rỡ, nghĩ đem chân gà tống vào miệng Tiêu Nam.

“Được! Được! Ta ăn! Nhược Ngữ thiếu gia đừng nhét...” Không định ăn sao? Hắc hắc!

“Ai?!! Phi Lăng đột nhiên thấy có bóng người trốn sau cột nhà, Tiêu Nam cũng buông thức ăn xuống, “Đi ra!”

Im lặng, sau cây cột không có động tĩnh gì.

“Nếu không ra là muốn ta bắt người ư?”

“... Cái kia, đừng căng thẳng, là ta...” Một người ăn mặc theo kiểu thị vệ xuất hiện. Ban đầu Nhược Ngữ còn chưa nhận thức được, khi kẻ lạ đến gần mới giật mình, dĩ nhiên là.....

“Lý Như Ca?!!” Phi Lăng kêu lớn.

Lý Như Ca vội bịt mồm hắn: “Suyt! Nhỏ giọng thôi, ta trộm tới đây đó”

“Chẳng hay Tam hoàng tử đại giá có chuyện gì không?” Tiêu Nam lạnh lùng hỏi, tựa như thập phần không thích Như Ca.

Nhìn biểu tình khó chịu của Tiêu Nam, Nhược Ngữ hơi hơi đau lòng. Hắn kéo kéo quần áo Tiêu Nam, kể rõ đầu đuôi câu chuyện, rằng chỉ là vô tình, vả lại mình không bị làm sao. Quan sát vẻ hối lỗi thành thật trong mắt Như Ca rồi nhìn xuống Nhược Ngữ đang ngồi trong lòng mình, “Tiêu ca ca đừng sinh khí.”

“Nhược Ngữ thiếu gia hi vọng Tiêu Nam không tức giận?”

“Ân.”

“Vậy Tiêu Nam sẽ không.”

Không phải vậy chứ? Nhược Ngữ phát hiện ra Tiêu Nam ngoài vẻ lãnh đạm xa cách còn bộc lộ vẻ đỏ mặt đáng yêu.

Một lúc sau, thái độ của Tiêu Nam đối với Lý Như Ca tốt lên nhiều, thậm chí Phi Lăng liền xem hắn như huynh đệ. Ở trong cung không có tiểu hài tử cùng tuổi mà nếu có thì cũng chỉ là cúi đầu, không dám cùng hoàng tử trò chuyện nên con khỉ ngốc Phi Lăng kia vô tình khơi dậy bản tính trẻ con trong Như Ca, chẳng bao lâu hai đứa đã cở mở tán gẫu. Một lúc sau nữa, Tiêu nam nhập bọn. Bọn họ hết nói về đề tài võ công, kỳ sự rồi bàn luận đến tương lai của mình.

“Ta muốn làm đệ nhất kiếm khách! Muốn hành hiệp trượng nghĩa!”

“Ta thì hy vọng đất nước thái bình, dân chúng ấm no hạnh phúc.”

“Không tính không tính, ước vọng gì thế? Còn Tiêu ca?”

“.....” Tiêu Nam nhẹ nhàng đắp chăn cho Nhược Ngữ, vén nhẹ mấy sợi tóc lòa xòa trên mặt oa nhi sang một bên, cười cười sùng sục: “Không có...”

“A? Sao như vậy?”

Đêm hôm ấy, ba thiếu niên nói chuyện tới tận khuya rồi cùng lăn ra ngủ khì.

Hạt giống hữu nghị được gieo thật sâu trong lòng ba thiếu niên dù cho... dù cho tương lai thâm bất khả trắc.

9. Chương 9

Trung thu năm ấy, Lý Như Ca phải trở lại hoàng cung nhưng sau này bốn người sẽ mãi mãi không quên vài ngày ngắn ngủi thuở còn bé vui vẻ biết bao. Cùng nhau lén lút chuồn ra ngoài, khắp Giang Nam nhỏ bé xinh đẹp này nơi đâu cũng in dấu chân chúng. Phi Lăng rạng rỡ, Tiêu Nam ôn nhu thêm Lý Như Ca ngạo mạn lại không che dấu được sự hồn nhiên. Bọn chúng không phải là thiếu gia, không phải là hạ nhân, không phải là hoàng tử mà đơn giản chỉ là một lũ tiểu thú bị nhốt lâu ngày, nhân dịp có lễ hội được sổ ***g, tận hưởng quãng thời gian thơ ấu một người nên có.

Ngay sau khi Lý Như Ca rời khỏi, buổi tối hôm đó, ba đứa trẻ đi lên đỉnh núi, ăn món thôn quê ngắm cảnh đêm, kết thúc những ngày gặp gỡ vui vẻ.

Trước lúc xoay người đi, Lý Như Ca tháo miếng ngọc bội đeo trên người xuống nhẹ nhàng xoay tròn, khối ngọc liền chia thành hai, một mảnh đưa cho Nhược Ngữ dặn dò nhất định không được làm mất rồi khẽ hôn lên trán hắn mặc kệ tiếng hét chói tai của Phi Lăng.

Qua mấy ngày tiếp theo, Trung thu chính thức đến. Mọi người trong nhà quây quần bên nhau, Nguyên Nhược Ngữ yên lặng ngồi trong lòng Tiêu Nam nhìn khói lửa bốc lên cao ngút, cảm thấy thực ấm áp, thực an tâm mà dựa vào. Với một trái tim vốn đã vỡ tan từ lâu liệu có thể hạnh phúc được nữa?

Sau đó tới lượt Phi Lăng hỏi sư môn. Phi Lăng không thích đọc sách, không thích buôn bán, Nguyên Kiệt Minh đành đưa hắn đi học võ, sư phụ của hắn là người được xưng danh “Đệ nhất kiếm khách”. Phi Lăng lúc ấy không còn nháo nhào như thường, để mặc Liễu Như Mi chạm vào mặt, nói: “Nhớ viết thư báo tin đây! Xú tiểu tử...”. Nàng ghen ngào đứng dậy, không nỡ rời xa đứa con.

“Tiêu ca, bảo trọng, chăm sóc Tiểu Ngữ cho thật tốt!” Phi Lăng nói chuyện xong với mẫu thân liền hướng phía Tiêu Nam căn dặn.

“Đã biết, còn người đừng đi lung tung gây chuyện.” Tiêu Nam bế Nhược Ngữ, nhìn Phi Lăng mỉm cười.

“Tiểu Ngũ.... phải ngoan, phải nhớ.... đến ta a”

“.....” Nhược Ngũ nhìn Phi Lăng không nói gì.

“Phải nhớ đến ta a Có nghe thấy không?”

“.....”

“Nhất định phải nhớ đến ta nga!”

“.....”

“À.... Quên đi, bắt quá..... ta nhất định sẽ nhớ người rất nhiều.” Nói xong Phi Lăng quay người ngồi vào xe ngựa, cứ như vậy vẫn chưa nghe đệ đệ thốt ra một chữ. Nhược Ngũ trông mãi về bóng dáng xe ngựa ngày càng mờ dần....

Hàng năm vào những dịp trọng đại Phi Lăng đều có trở về, còn Lý Như Ca thì không thấy bộ dạng đâu, chỉ thi thoảng tặng sách cho Nhược Ngũ. Hắn biết Nhược Ngũ rất thích đọc mà sách trong Nguyên phủ đã xem qua hết nên đi khắp nơi thu thập sách cùng một ít đồ vật nho nhỏ làm quà. Liều Như Mi giờ mới phát hiện ra tiểu nhi tử của nàng có thể đọc sách thuần thục, xem qua là nhớ. Tin tức tiểu thiếu gia ở Nguyên phủ là thần đồng truyền khắp Giang Nam.

Lại mùa đông giá rét nữa, sang năm mới Phi Lăng so với trước đây đã thay đổi ít nhiều, thêm rắn rỏi anh tuấn, thêm khí thế uy nhân. Bọn nha hoàn nhìn thấy hắn mặt đều đỏ bừng bừng nhưng Nguyên Nhược Ngũ hiểu rằng Phi Lăng vẫn là Phi Lăng, vẫn là hầu tử nhiều chuyện nên ngàn vạn lần không có bị vẽ bề ngoài kia mê hoặc.

Mấy năm nay Tiêu Nam cũng trưởng thành lên thấy rõ, hắn bắt đầu giúp phụ thân quản lý sự vụ buôn bán. Phụ thân bảo, để hắn trông nom Nhược Ngũ thật là đại tài tiểu dụng(1) song Tiêu Nam vẫn như hồi tám tuổi, chu đáo chăm sóc chủ nhân. Bởi giống như Phi Lăng, cũng luyện võ nên trở mã rất nhanh, Nguyên Nhược Ngũ đứng cạnh hắn thực thấp hơn nhiều. Nếu không biết là hạ nhân của Nguyên phủ, “vú em” của tiểu thiếu gia, Tiêu Nam luôn luôn bị nhầm là quý công tử nhà ai. Có người nói Tiêu Nam tựa như một khối ôn ngọc, như một cơn gió xuân, tuy mới mười ba tuổi nhưng đã mang dáng dấp đại nhân.

Nhắc đến diễn viên chính, Nguyên Nhược Ngũ của chúng ta, mừng rằng chiếc má bụ bẫm đã từ từ biến mất, hiện tại hắn có một cái cằm nhỏ xinh. Những nét hồi nhỏ giữ lại chỉ còn làn da phấn nộn cùng đôi mắt to to tròn tròn. Điều điều khiến Nhược Ngũ vô cùng phiền muộn là khuôn mặt này khi lớn lên trông giống kiếp trước của mình, giống như khỏe hơn một chút lại xinh đẹp thêm chút ấy. Khi đi ở đường vẫn có người lầm tưởng là nữ hài tử. Kỳ thực Tiêu Nam luôn nghĩ phải bồi bổ cho tiểu chủ tử nhưng bởi sức ăn hắn không nhiều mà toàn thích ăn nhẹ nên như thế nào cũng không thể mập lên. Nguyên Nhược Ngũ mang một mái tóc tơ thập phần đen nhánh cùng làn da trắng mịn đều nhờ công bảo mẫu của Tiêu Nam. Điều khiến hắn phiền muộn tiếp theo là về chiều cao, qua năm năm, Nhược Ngũ không thay đổi nhiều. Tiêu Nam bên cạnh ngày một cao cao dần, hắn nhìn lại mình thấy thật bức mình. Có một khoảng thời gian Nhược Ngũ không thêm để ý tới làm cho “vú em” sợ xanh mặt.

Cuộc sống của Nguyên Nhược Ngũ tại Nguyên phủ vẫn khá yên bình cho đến khi hắn gặp Hàn Tử Ngâm.

Ngày đó nghe Tiêu Nam thông báo sư phó mới đến sẽ ở bắc viện. Trước đây Nguyên Nhược Ngũ cũng học qua vài người nhưng những vị ấy vô cùng bảo thủ, hung hãn mà chẳng đem lại cho hắn kiến thức gì nên đều không trụ được lâu. Không biết lần này tân sư phó có thể ở bắc viện kia có gì khác không?

Nhược Ngũ rất thích bắc viện, nơi ấy có rất nhiều trúc. Vào mùa hè bắc viện xanh tươi một màu, thập phần tĩnh lặng. Lúc rảnh rỗi hắn thường mang sách vào rừng trúc đọc. Hôm nay hắn một mình trộm đến bắc viện đem theo sách Lý Như Ca tặng, tiện thể ngó qua vị sư phó mới tới.

Trời đông giá rét, tuyết bay bay khắp không gian, tuyết nhẹ nhàng dừng bước tại rừng trúc, lục sắc hòa lẫn bạch sắc cùng nhau tỏa sáng tạo nên một bức họa tối mỹ lệ. Trông dáng Hàn Tử Ngâm đứng giữa khung cảnh tựa họa ấy hắn cảm tưởng mình đang được ngắm nhìn trúc lâm tiên tử.

Nguyên Nhược Ngũ mê muội tự động bước lại gần, thấy trên lông mi tiên tử vương chút hoa tuyết, giống như một viên lệ thủy làm bằng pha lê. Đôi mắt lộ vẻ cô đơn cùng tia bi thương thống khổ.

10. Chương 10

Đó là Hàn Tử Ngâm, nhân vật chính trong bức tranh.

Về sau hẳn mới biết Hàn Tử Ngâm từ nhỏ vốn được xưng danh thiên tài. Năm 16 tuổi đạt danh hiệu Trạng Nguyên, đến năm 21 tuổi không hiểu vì lý do gì đã đắc tội với người nào nên bị vào tống vào tù chờ xử trảm. May nhờ thiên tử nhân từ ân xá tử tội, chỉ bị cách chức quan, trở về Giang Nam.

Ở thế giới kia, lúc bằng tuổi Tử Ngâm, trong ánh mắt của Nhược Ngữ cũng ánh lên nét mệt mỏi như vậy, cơ hồ đã phải trải qua chuyện gì đó, dấu vết thời niên thiếu ngây ngô không còn lưu lại chút nào, thành Hàn Tử Ngâm hiện tại đứng trước mặt hắn.

Khi Hàn Tử Ngâm cười thật giống Tiêu Nam, tựa như cơn gió xuân mềm mại, thổi bay cái lạnh giá của mùa đông nhưng Tiêu Nam cười đem ý yêu chiều còn, khác với Tử Ngâm mang theo nỗi đau, theo cô độc và cả tro tàn.

Nguyên Nhược Ngữ không rõ, tại sao bộ dạng cô độc mệt mỏi kia luôn khắc sâu trong lòng hắn. Chắc có lẽ bất kì ai đều không thể bỏ qua ánh mắt ấy, đều muốn tiếp cận hắn. Tử Ngâm giống như một con người thần bí tràn ngập ma lực.

Bởi thế, Hàn Tử Ngâm chính thức trở thành sư phó của tiểu thiếu gia, một vị sư phó khiến Nhược Ngữ không thể nào quên.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Nguyên Nhược Ngữ luôn luôn ở bên cạnh Tử Ngâm làm hết thầy người Nguyên phủ thắc mắc, tiểu thiếu gia vốn băng lãnh lại bám theo người ngoài. Đương nhiên Hàn Tử Ngâm cũng phát hiện ra thái độ Nhược Ngữ đối mình bất đồng với những người khác (trừ bỏ Tiêu Nam), hướng học trò nhỏ hỏi.

“Nguyên do gì thích ở gần ta?” Hàn Tử Ngâm buông sách, bắt gặp hắn lén lút quan sát mình, “Là bởi cho rằng ta rất kì lạ?”

“.....” Nguyên Nhược Ngữ phục hồi lại tinh thần, cẩn trọng nhìn Tử Ngâm nói, “Người tin không, ta nghĩ....có lẽ kiếp trước chúng ta yêu nhau?”

“.....” Hàn Tử Ngâm ngăn người rồi lập tức khẽ bật cười, thanh âm không thường xuyên xuất hiện của hắn rất êm tai. Bất quá bị một tiểu hài tử 8 tuổi nhận là luyện nhân quả thực ít nhiều buồn cười. “Tiểu bỗ đản(2), bình thường người toàn có những ý nghĩ kỳ dị như vậy sao?”

Tất cả mọi người đều biết tiểu thiếu gia không phải là người thích đùa. Thấy Tử Ngâm chề cười hắn không tức giận, chỉ im lặng nhìn nhìn.

Hàn Tử Ngâm chú ý đến ánh mắt kiên quyết của Nhược Ngữ, trong lòng có chút rung động chợt giật mình, chẳng phải tâm hắn đã chết từ lâu rồi ư?

“Đại khái như thế. Ta nghĩ kiếp trước hai ta yêu nhau, còn kiếp này đã lỡ hẹn, bằng không chúng ta sẽ là ái nhân. Đáng tiếc, dường như thực đã bỏ lỡ.....”

“”Bỏ lỡ?..... Chắc vậy, có một số việc sẽ không bao giờ quay trở lại được..... hết thầy đều biến mất...” Tử Ngâm yên lặng nhìn Nguyên Nhược Ngữ bên cạnh, tựa hồ kiếp trước bọn họ thực sự là đôi luyện nhân.

Nắng chiều vờn nhẹ trên người hai thầy trò, ngoài cửa sổ những cánh mai theo điệu gió lạnh khẽ thả mình vào thư phòng, trong không khí tràn ngập hương vị đậm đậm của hoa mai, ai đó thấp giọng ngâm xướng một đoạn nhân duyên đã lỡ.... thêm một đoạn nhân duyên còn vương vấn.... Bi thương ngâm xướng....

Nguyên Nhược Ngữ biết sức khỏe của Tử Ngâm không được tốt, ăn uống cũng không ngon, trong phòng thường thường mang mùi thuốc đông y. Tử Ngâm thỉnh thoảng ngăn người ngồi lâu lâu bên cửa sổ, ánh mắt đầy sự thống khổ mà lại không uống hết thuốc. Qua một năm, Nhược Ngữ thấy Tử Ngâm hay phải uống thuốc đúng giờ sau bữa cơm nhưng luôn muốn trốn tránh. Hắn hiểu không phải Tử Ngâm chán ghét

vị đắng của thuốc mà không muốn uống, dường như không trông ngóng ngày mai đến, chờ sinh mệnh dần cạn kiệt.

Cơ hồ hần đang đợi một người, đang nghĩ tới một người song không muốn người ấy xuất hiện. Ngày ngày đấu tranh với ý nghĩ trôi qua nặng nề, thế giới của hần càng thu nhỏ dần. Có những ngày Tử Ngâm nằm bất động trên giường, mắc kẹt trong hồi ức không thể thoát nổi.

Nguyên Nhược Ngữ thấy hần như vậy, tự hỏi linh hồn hần giờ đang chìm đắm nơi nào. Nhược Ngữ ghé vào đầu giường, đột nhiên nhận ra dưới gối hần có một khối rắn rắn nhỏ gì đó, vươn tay chạm tới, quả nhiên là một miếng ngọc bội. Nhược Ngữ nhìn kĩ, phát hiện khối ngọc này cùng với khối ngọc Lý Như Ca đưa cho y hết nhau.

“Không được đụng vào!” Hàn Tử Ngâm đột ngột tỉnh dậy, hấp tấp đoạt lấy ngọc bội trong tay Nhược Ngữ, do bệnh nên gương mặt có chút tái nhợt nhưng không hiểu vì lý do gì thân hình khẽ run rẩy. Lúc sau, Tử Ngâm bình tĩnh lại, phát hiện vẻ mặt ngầy dại của Nhược Ngữ hần liền hiểu mình vừa thất thố, lập tức khôi phục dáng vẻ tươi cười, xoa xoa đầu học trò, thấp giọng nói, “Xin lỗi người.”

Trong điệu bộ Tử Ngâm như vậy Nhược Ngữ biết vật này vô cùng quan trọng đối với hần song thắc mắc tại sao lại giống thứ Lý Như Ca tặng mình đến thế?

“Ngọc bội kia.....”

“Không có gì, chỉ là người khác tặng thôi.” Tử Ngâm chuyển hướng nhìn về phía ngọc bội, đôi mắt tối sầm lại, vẻ mặt xuất hiện tia đau đớn, “Nếu người thích ta sẽ tặng người.”

“Không! Không! Không! Chính là hôm trước trên đường bắt gặp một cái giống vậy nên tò mò.” Nguyên Nhược Ngữ không có ý định kể chuyện giữa hần và Lý Như Ca cho Hàn Tử Ngâm.

“Không thể, loại ngọc bội này khắp thên hạ chỉ có vài cái..... Hơn nữa.....”

“Hơn nữa?”

“..... Không có gì.” Hàn Tử Ngâm đặt ngọc bội xuống, đứng dậy theo Nhược Ngữ đi dùng cơm trưa.

Nếu đúng giống miếng ngọc Lý Như Ca cho ta, vậy nửa kia của người đâu? Hàn Tử Ngâm, phải chăng người giữ nửa ngọc bội còn lại là nguyên nhân khiến người bị thương?

Đạo này, Nguyên Nhược Ngữ đều thấy Tử Ngâm một mình đến bên hồ nước, trong tay cầm nửa miếng ngọc như muốn ném bỏ nhưng lại luôn do dự thật lâu rồi cũng không nỡ buông tay.... Một lần thêm một lần, một ngày thêm một ngày.... Cuối cùng Tử Ngâm vẫn cầm vật nhỏ ngẩn ngơ trở về phòng. Gương mặt không miễn cưỡng nở nụ cười mà mang vẻ trống rỗng.

Nhược Ngữ kéo kéo Tiêu Nam, hỏi hần tại sao hình ảnh Hàn Tử Ngâm luôn luôn ở trong tâm trí mình, tại sao luôn luôn vì hần mà đau lòng.

Tiêu Nam nói, bởi người tìm thấy bóng dáng chính mình trên người hần.

11. Chương 11

Thêm một mùa đông nữa lại tới, đầu đông tuyết vẫn chưa xuất hiện. Nhớ mọi năm mùa tuyết ở Giang Nam đến rất nhẹ nhàng, chỉ là khe khẽ nhảy múa giữa bầu trời rộng lớn rồi đáp xuống đôi môi người dân nơi này như tô điểm cho không gian tràn ngập linh khí. Ngoài đường phố ẩm ướt luôn luôn truyền tới thanh âm người nào đó ngâm thơ của kẻ tài tử vang danh một thời, giờ bị cuốn đi theo những giấc mộng Giang Nam mỹ lệ.

Nguyên Nhược Ngữ đang rảo bước trên ngã tư đường đông người. Một năm mới sắp đến, năm nay hần sẽ lên 9 tuổi. Thời gian trôi qua thật nhanh, hần đã ở thế giới này được 9 năm rồi. Bên cạnh hần có phụ mẫu, có Tiêu Nam, có Phi Lăng, có Lý Như Ca đã lâu lắm không gặp, có mọi người trong Nguyên phủ và còn có

cả Hàn Tử Ngâm. Phải chăng đây chính là cuộc sống mới Thượng Đế ban tặng cho hần? Nguyên lai cuộc sống tựa như một vở hí kịch.

Trên đường người ta liên tục bày biện hàng tết, con khỉ Phi Lãng cũng đã quay về.

Mấy năm nay con khỉ kia càng ngày càng trưởng thành trông thấy, không còn bộ dáng của tiểu hài tử dễ bị kích động nữa. 12 tuổi hần ở giang hồ đã có chút tiếng tăm, theo chân sư phó vùng vẫy ngũ hồ tứ hải. Hằng năm vào lễ Trung thu, năm mới, sinh nhật của phụ mẫu, của Nhược Ngữ hần vẫn trở về nhà. Qua một khoảng thời gian, tất cả đều nhận ra hần lớn hơn nhiều, y hệt con chim ưng tìm được thiên không liền khai triển đôi cánh bé nhỏ, thỏa thuê bay lượn khắp nhân gian.

Tiêu Nam lẳng lặng đi đằng sau Nhược Ngữ, trong tay mang chút ít lễ phẩm. Hần không cần quay đầu lại cũng biết Tiêu Nam đang nhìn mình mỉm cười. Tiêu Nam Tiêu Nam, ta không phải muốn vây khốn con chim ưng này đâu?

“Xem kìa, tuyết rơi!” Trên đường bỗng có tiếng hô lớn, mọi người tự động ngừng đầu. Không rõ tự lúc nào bầu trời xuất hiện tuyết lờ mờ trắng cả một mảng trời. Tuyết ở Giang Nam rất đẹp, giống như tràn ngập linh khí, tràn ngập ý thơ.

Nguyên Nhược Ngữ dừng cước bộ, hơi hơi ngó lên cao, tuyết chạm vào vai hần, chạm vào mặt hần, bắt giác cảm giác lạnh lạnh nhưng đặc biệt hưng phấn sảng khoái. Cuối cùng tuyết cũng rơi.

Đột nhiên có một chiếc ô gior ra trước mắt, hần xoay người lại nhìn thấy khuôn mặt cười cười pha lẫn vẻ lo lắng của Tiêu Nam, “Đừng ham chơi quá, coi chừng thân thể.”

Giữa không gian trắng xóa, Tiêu Nam mặc y phục màu xanh nhạt, tay cầm chiếc ô màu xanh tựa như một gốc cây thanh tùng, bốn mùa xanh tốt, mang đến sự che chở an toàn khiến Nhược Ngữ không khỏi nhớ tới một bài thơ nổi tiếng ở kiếp trước, bắt giác ngâm:

“Giang nam tuyết, khinh tổ tiên vân đoan.

Quỳnh thụ hốt kinh xuân ý tảo, mai hoa thiên giác hiểu hương hàn.

Lãnh ảnh sử thanh hoan.

Thiền ngọc huýnh, thanh dạ hảo trọng khán.

Tạ nữ liên thi khâm thúy mạc, tử du thừa hưng phiếm bình lan.

Không tích vũ anh tàn.”

.....

(Tạm dịch nghĩa: Tuyết trắng Giang Nam tựa dải lụa khê xéo mây đi.

Hoa quỳnh giật mình sắc xuân tới, hoa mai an giấc đến sớm lạnh.

Thân ảnh lãnh cước đoạt niềm yên vui.

Xa xa hắc sắc điểm trắng sáng, dưới đây đêm khuya chăm chú nhìn.

Tạ nữ ngâm thơ sau rèm xanh, Tử Du cao hứng bàn chuyện đời.

Trời xanh luyến tiếc điệu hoa tàn.)

“Thơ hay.” Không biết từ khi nào bên cạnh xuất hiện một đám người lạ mặt, Nguyên Nhược Ngữ cảm giác áp lực truyền đến, nói chính xác là khí thế. Thanh âm trầm thấp ngợp uy nghiêm của nam tử vang lên song Nhược Ngữ không dám ngừng lên nhìn kẻ đối diện. Cơ hồ hết thấy mọi vật thể gian tồn tại trước mặt hần đều vô cùng hèn mọn.

Tự trách mình suy nghĩ nhiều, Nguyên Nhược Ngữ can đảm nâng tầm mắt, hướng thẳng nam tử.

Một con sói trong lột người, đó là cảm tưởng hiện giờ của hần. Kẻ kia tuy rằng khoe miệng hàm chứa nụ cười nhưng ánh mắt thì tuyệt đối giống như dã thú, con người nhuộm màu đỏ như máu tươi, nộ khí âm ỷ lan tỏa. Song khuôn mặt anh tuấn cương nghị này, đường nét nơi sống mũi cao thẳng hoàn mỹ này hòa cùng

vẻ tươi cười khiến nam tử trở nên nhu nhuận rất nhiều. Nhưng có cho vàng cũng không dám mở lời khen tặng, Nguyên Nhược Ngữ tự ngầm thấy rằng loại tươi cười nọ so với tuyết còn lạnh hơn một bậc. Không như Tiêu Nam, không như Hàn Tử Ngâm và..... như Lý Như Ca, không thấu tỏ rốt cuộc sau song nhân tình ấy ẩn chứa tâm tư gì.

Nam tử hơi chút giật mình khi Nhược Ngữ ngẩng đầu lên nhưng nhanh chóng thay bằng bộ dạng bí hiểm, “Tiểu huynh đệ văn thơ tài hoa! Ta có thể hỏi người một việc được không?”

“Mời công tử nói.”

“Người có biết Nguyên phủ ở đâu không?”

.... Tìm nhà ta?.... “Biết. Phía trước quẹo trái rồi đi thẳng là đến.”

“Hiểu. Chúng ta đi!” Nói xong, đám người hiên ngang bước đi. Lúc xoay người rời khỏi nam tử vẫn không hề quay đầu lại, phía sau đám người cũng nhắc theo chân hần. Nguyên Nhược Ngữ đột ngột trông thấy một vật quen thuộc lướt qua mắt mình, đó chẳng phải..... Không thể nào khối ngọc kia lại ở trên người hần? Nhất định là mình nhìn nhầm rồi.

Đương nhiên khi Nhược Ngữ cố rướn người xác định thì nam tử kia đã khuất bóng sau lối rẽ.

Trong lòng chợt có sự cảm không tốt, nỗi sợ hãi bỗng ập đến.

12. Chương 12

“Tiêu ca ca, chúng ta lập tức về nhà.” Sau đó liền hướng cửa sau nhà vội rảo bước, không để ý biểu tình nghiêm trọng của Tiêu Nam.

Vào nhà, Tiêu Nam nói muốn đem các thứ đã mua giao cho quản gia, dặn Nhược Ngữ về phòng trước. Chờ Tiêu Nam đi khỏi, Nhược Ngữ lặng lẽ đi tới chỗ ở của Hàn Tử Ngâm. Hần đang đứng giữa rừng trúc, ngăn ngõ ngấm trận tuyết đầu mùa.

Cảnh tượng trước mắt khiến Nguyên Nhược Ngữ nhớ đến tình huống lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, chợt dâng lên một cảm xúc nhẹ nhàng. Vốn định hướng Tử Ngâm kêu hần ngoan ngoan trở về phòng nhưng đột nhiên có một bóng người từ bên này lao tới, Nhược Ngữ vội núp vào chỗ khuất, trong lòng thấy bất ổn, giống như sắp xảy ra một chuyện không hề tốt đẹp gì.

Người nọ nhanh chóng đứng ở phía sau Hàn Tử Ngâm, một tay kéo hần quay lại. Tử Ngâm vô ý làm ngón tay bị cạnh lá trúc miết qua, máu tươi từ đầu ngón tay rơi xuống. Trên nền đất xuất hiện sắc huyết tươi.

Ngay cả Nhược Ngữ trốn một bên cũng có thể cảm thấy nỗi khiếp sợ của sự phò khi nhìn rõ khuôn mặt của kẻ vừa đến. Một cơn run rẩy ập tới khiến Tử Ngâm thiếu điều trụ không vững, đôi mắt mở to trừng trừng cơ hồ không thể tin được sự việc đang phát sinh. Sắc mặt hần lập tức tái nhợt hần, môi cũng bắt đầu trắng bệch, thân hình không ngừng run run. Hàn Tử Ngâm thật sự bị kích động mạnh mẽ nhưng không đợi hần bình tĩnh lại, người nọ liền tóm chặt cổ hần, dữ dội đặt nụ hôn thực sâu lên đôi môi trắng bệch.

Nguyên Nhược Ngữ một điểm cũng không cảm thấy ngượng ngùng mà ngược lại là nỗi sợ hãi bao vây. Từ nam tử kia truyền ra khí tức ép người khác nghẹt thở, y hệt con sư tử đói khát lâu ngày gặm xé tàn bạo con mồi mới săn được.

Hàn Tử Ngâm vừa phục hồi tinh thần ngay tức khắc dùng hết sức giãy dụa muốn thoát khỏi song nam nhân kia lại càng thêm điên cuồng như muốn cắn đứt đôi môi kẻ đối diện. Dòng máu tươi chảy dài, nam nhân vẫn không muốn buông tha. Huyết sắc cùng ngân sắc hòa trộn vào nhau, những hơi thở cuồng loạn cùng bầu không khí ái muội bao vây lấy hai người họ. Lúc sau, khi sắc mặt Tử Ngâm trở nên ửng đỏ vì hết khí, nam nhân mới chịu thả ra.

Nguyên Nhược Ngữ giật mình kinh ngạc nhận ra người trước mặt chính là nam tử hấn gặp trên đường ban nãy.

“.....” Hàn Tử Ngâm biểu tình vẫn vô cùng kinh ngạc, không thể mở lời. Một hồi lâu, Nhược Ngữ cảm tưởng hai người họ sẽ đứng như vậy mãi thì Hàn Tử Ngâm bỗng lên tiếng.

“Người..... Sao lại xuất hiện ở nơi này?” Nhược Ngữ chưa hề nghe qua ngữ khí lãnh băng ấy của hấn. Khuôn mặt cũng phủ băng sắc, hơi thở lạnh lẽo tràn ngập.

“Tại sao ta lại không thể xuất hiện ở nơi này?” Nam tử không có ý định buông lỏng người trong lòng mà còn càng buộc chặt hơn. Hấn tiến gần đến lỗ tai của Tử Ngâm, cắn nhẹ vào tai trêu đùa.

Hàn Tử Ngâm gắng sức đẩy nam tử ra, dùng tay bịt chặt một tai, gương mặt đỏ ửng có phần lúng túng.

“Người vẫn thẹn thùng như vậy, thực là hứng thú.” Nam tử cũng không ôm lấy đối phương nữa, chỉ đứng ở bên cạnh cười gian tà.

“Ta không phải là đồ chơi của ngươi!!!!” Đột nhiên hấn cao giọng, nam nhân kia bắt giác cau mày.

“Người đã nói là sẽ buông tha ta!!!! Vậy đừng có xuất hiện trước mặt ta!!!!” Hàn Tử Ngâm bắt đầu không thể không chế nổi bản thân, hấn liền xoay người trở về phòng.

Nam tử kia lập tức vứt cây tre trên tay, tóm lấy Tử Ngâm đè xuống, dùng ánh mắt nguy hiểm xem xét con mồi. Hấn kéo bàn tay vương máu của Tử Ngâm lên, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng nhắm nháp hương vị tình sắc nơi đầu ngón tay Tử Ngâm. Ôn nhu nhưng không mất đi sự uy nghiêm.

Nam Tử ngẩng đầu hướng thẳng Hàn Tử Ngâm, khoe miệng còn lưu lại màu đỏ tươi của máu, lướt qua trông thập phần tà khí tựa hồ Tu La từ địa ngục đến. Thực phi thường yêu diễm hắc ám.

“Người là đồ của ta, vĩnh viễn đừng nghĩ tới chuyện rời khỏi.”

“Lý Hồng Huyền!!!”

“Đừng bước bình nữa, ngoan ngoãn theo ta trở về.” Nam nhân tên Lý Hồng Huyền nói xong lập tức gắt gao lời đi. Hàn Tử Ngâm dù không còn khí lực song vẫn cố gắng nín lại.

“Chớ chọc ta sinh khí!!!” Lý Hồng Nguyên mắt kiên nhẫn trừng trừng nhìn Tử Ngâm, rõ ràng trong mắt thấu tỏ hấn vô cùng phát nộ.

“Ta không đi! Người đã nói là cho ta tự do!!! Người đã nói là sẽ buông tha ta!!!”

“Nói người hay, đó là tự do có thời hạn! Một năm, một năm để người vui chơi bên ngoài!!!”

“Không!!! Ta không có cái gì!!! Cái gì cũng không có!!! Ta không muốn cùng người trở về! Ta không.....!!!” Hàn Tử Ngâm điên cuồng hét lớn. Lý Hồng Huyền hung hăng ôm hấn, dùng miệng che lấp tiếng hô vang vọng.

Nụ hôn này so với khi nãy còn bá đạo gấp nhiều lần. Lý Hồng Huyền túm chặt lấy tóc Tử Ngâm, không cho hấn trốn thoát.

“Ân... Hồn dẫn... A... Buông...” Từ khoe mắt lệ bắt đầu chảy dài hé mở gương mặt đỏ ửng, thân hình vẫn không ngừng run rẩy.

“Không nên cử động... Người phải biết ta muốn làm gì...” Nói xong Lý Hồng Nguyên áp sát Tử Ngâm, khê phun tà khí vào lỗ tai hấn.

Như phát hiện ra điều gì, khuôn mặt hấn giống như bị thiêu cháy, cật lực đẩy kẻ bốn cột kia ra nhưng là vô dụng.

“Hạ lưu!!! Hồn dẫn... Buông! Mau buông!!!” Thấy Tử Ngâm giãy dụa, nam tử một chưởng đánh về phía hấn. Khung cảnh yên tĩnh trở lại, Lý Hồng Huyền cứ thế ôm người trong lòng cước bộ.

Lý Hồng Huyền đi tới chỗ núp của Nguyên Nhược Ngữ, thoáng liếc qua. Nguyên lai hấn đã sớm phát hiện... Song không để ý đến đứa trẻ, thân nhiên bế Tử Ngâm rời đi.

Lần đó, Nguyên Nhược Ngữ nhìn rõ miếng ngọc bội trên người Lý Hồng Huyền cùng Hàn Tử Ngâm và hân y như nhau. Một nửa, một nửa...

Vậy kẻ đó chính là người mà Tử Ngâm đời này kết duyên phận sao?

.....

Kể từ sau đó, Nguyên Nhược Ngữ không còn thấy bóng dáng sư phó đâu.

Người Nguyên phủ cũng vô cùng kì quái, chẳng ai hỏi han đến một câu, cơ hồ căn bản người đó chưa hề tồn tại. Nguyên Nhược Ngữ cũng không hỏi bởi hân biết, Lý Hồng Huyền nhất định là một nhân vật rất có thể lực, nếu với Lý Như Ca có quan hệ thì chắc là hoàng thân quốc thích?

Mùa đông năm ấy, đã không còn Hàn Tử Ngâm bên cạnh làm bạn giống như lần trước không cùng hân đón năm mới. Không biết giờ hân ra sao.

Hàn Tử Ngâm đi được mấy ngày thì Phi Lăng quay về, trong phủ mọi người lại ồn ào trở lại. Nguyên phủ được bao phủ bởi sắc đỏ, bởi niềm vui. Ừ, vậy mới là năm mới chứ. Pháo hoa cũng rất đẹp, náo nhiệt thực náo nhiệt... Song trong không khí, đâu đó vẫn có chút đè nén không tự nhiên, có chút ngột thở.

Nguyên Nhược Ngữ một mình đi vào rừng trúc quen thuộc. Con người cô độc kia đã rời khỏi, ngay cả hương vị của hân cũng tiêu tan không còn dấu vết gì. Có lẽ hân chỉ là một giấc mộng, trong mộng hân là thiên tiên tựa như một đám phù vân, phiêu đảng trôi đi và rồi... tỉnh dậy... mộng vỡ tan...

Phi Lăng tiến gần đến trước mặt tiểu nhân nhân. Lâu lắm không gặp, trông bộ dạng cao thêm ít nhiều, khuôn mặt kia so với vẻ đáng yêu hồi nhỏ thật bất đồng. Duy hiện tại Nhược Ngữ vẫn thích ngồi một chỗ ngẩn ngơ, im lặng chìm trong thế giới của riêng mình. Gương mặt của Nhược Ngữ không phải yêu diễm, không phải dương cương mà là mang nét tự nhiên khiến người khác có cảm giác thư thái vô cùng. Khi hân hé lộ vẻ trầm mặc, yên lặng xa cách thì trông giống hệt như tiên tử giữa nhân gian yên hòa nhưng khi hân nở nụ cười, làm điệu bộ nũng nịu, đôi môi khẽ nhếch lên, khóe mắt trở nên sắc hơn bình thường, vừa khả ái lại vừa diễm lệ như tinh linh câu dẫn hồn phách người trần. Cái mỹ của hân không hề thô tục, không hề giả dối chỉ đơn giản là tự nhiên làm bao kẻ say mê. Phi Lăng thầm nghĩ, rất muốn cả đời bên hân như bây giờ.

Nguyên Nhược Ngữ phục hồi tinh thần, tựa hồ hạ quyết tâm làm một việc nào đó. Vừa xoay người liền phát hiện Phi Lăng ở phía sau. Hiện tại trên người Phi Lăng đã tản ra khí chất chính nghĩa diệu nhân quang mang, có lẽ hân sẽ trở thành một đại đại hiệp thực đấy...

Đột nhiên nhớ ra chuyện gì, Nhược Ngữ không đợi hân nói chuyện, chủ động mở lời, “Người đã nghe tới cái tên Lý Hồng Huyền bao giờ chưa?”

... Đại đại hiệp vẫn còn trong tình trạng đình chỉ mọi hoạt động bỗng nhiên bị hướng hỏi, có chút ngây người, “A...”

“Quên đi, người không biết. Ta đi tìm Tiêu Nam.”

“Từ từ!” Phi Lăng xem biểu tình của Nhược Ngữ liền thấy hơi bực bình, lập tức nói, “Ta biết! Người không cần tìm hân!”

“Nga. Vậy người nói.”

“Ân... Lý Hồng Huyền...” Phi Lăng trầm ngâm, “Hình như không phải người giang hồ...”

Hân không biết, vậy đi hỏi Tiêu Nam cho nhanh.

Đột ngột Phi Lăng trưng ra bộ mặt hiểu biết, lớn tiếng: “Lý Hồng Huyền! Chẳng phải danh tự của đương kim Thánh Thượng? Ha ha, khó trách không thuộc giang hồ! Đúng rồi, người hỏi hân làm gì?”

... Thánh Thượng? Là Hoàng đế? Lý Hồng Huyền là Hoàng đế... Là cha của Lý Như Ca? Hoàng đế... Hoàng đế... Không dễ dung a...

Phi Lăng nhìn Nguyên Nhược Ngữ chán chường quay về phòng, gọi to như thế cũng không có phản ứng. Thôi, đành vậy. Hướng thân ảnh bé nhỏ, Phi Lăng mỉm cười nói,

“Tiểu Ngữ, ngày mai ta hồi môn... Người nhớ bảo trọng...”

Lúc này, Nhược Ngữ đang vô cùng thất vọng. Hắn định tới xem Hàn Tử Ngâm giờ ra sao nhưng đối phương là Hoàng đế. Thật không dễ đối phó a...

Mọi người đều biết sau lễ đón năm mới là đến sinh nhật Lệ phi. Lệ phi vốn được sủng ái lại bản tính phô trương nên mời rất nhiều họ hàng, bạn bè tiến cung chúc mừng. Tuy Liễu Như Mi cùng Liễu gia đã đoạn tuyệt quan hệ nhưng đích thân tỷ tỷ mời, cũng đành miễn cưỡng nhận lời. Lần này đi Nguyên gia còn mang theo cả đứa con thứ. Đây chính là một dấu mốc quan trọng trong cuộc đời của Nguyên Nhược Ngữ. Vội vàng chạy xe một ngày một đêm hướng kinh thành.

13. Chương 13

“Thỉnh lão gia cho phép.” Tiêu Nam khom người đối chủ nhân Nguyên phủ nói rõ.

“Cái này... Việc chiếu cố Tiểu Ngữ...” Nguyên Kiệt Minh hơi do dự.

“Sẽ có người chăm sóc tiểu thiếu gia cẩn thận hơn Tiêu Nam. Lão gia vào kinh, trong nhà chỉ để mỗi quản gia tuổi đã lớn nên thỉnh lão gia đồng ý cho Tiêu Nam ở lại phủ.” Tiêu Nam cúi đầu khiến Nguyên Kiệt Minh không thấy rõ biểu tình, “Kia... Thôi được. Nhưng phía Tiểu Ngữ...”

“Về phần tiểu thiếu gia thì Tiêu Nam sẽ giải thích sau, lão gia đừng lo lắng nhiều.”

.....

“Nhược Ngữ thiếu gia ghét ta sao?” Tiêu Nam đưa tiểu hài tử 9 tuổi lặng lẽ về phòng.

“Không.” Nguyên Nhược Ngữ ngừng cước bộ, thản nhiên trả lời, “Ta muốn biết lí do.”

Tiêu Nam cũng dừng lại, vẻ mặt cười khổ, “Nhược Ngữ thiếu gia muốn nghe nói thật hay nói dối.”

“Lời nói dối người vừa nói rồi. Ta muốn nghe sự thật.”

“.....” Tiêu Nam hạ người xuống ngang với tầm nhìn của Nhược Ngữ, thấp giọng nói, “Kỳ thực... Tiêu Nam không muốn tiến cung...”

“Ghét hoàng cung?”

“... Cứ cho là vậy.” Tiêu Nam mỉm cười trả lời, không nghĩ Nguyên Nhược Ngữ trực tiếp hỏi thế, “Không có Tiêu Nam bên cạnh, Nhược Ngữ thiếu gia phải tự mình chăm lo. Chớ đừng dây vào những người không nên dây.”

Vẫn là Tiêu Nam hiểu ta nhất.

“Buổi tối nhớ không được đập chăn lung tung. Nhược Ngữ thiếu gia cái gì cũng hảo chỉ riêng ngủ là người ta trông vào không dám khen tặng.”

Ta thu hồi lời vừa nói.

Cứ như thế, đoàn người Nguyên gia chậm rãi vào kinh tiến cung.

Chạm được chân xuống đất kinh đô Nhược Ngữ mới cảm thấy tầm quan trọng của phương tiện ở hiện đại. Vừa xuống xe, hắn thật muốn đá bay cái xe ngựa đã tra tấn mình mấy ngày qua.

Kinh thành khác xa so với Giang Nam, nếu ví Giang Nam như thiếu nữ hiền hòa xinh đẹp thì nơi đây chính là nam tử cao lớn mạnh mẽ. Giang Nam là Giang Nam của hồng kiều lục ba lý(1)còn kinh thành là kinh thành của kim bích huy hoàng(2).

Nguyên Nhược Ngữ đứng giữa ngã tư đường, hòa nhịp cùng bầu hơi thở trong thế giới này. Đây là lần đầu tiên rời nhà đi xa, tuy có oán hận phương tiện không thuận tiện nhưng hắn phần nào hiểu được cảm giác tự do bay nhảy khắp nơi của Phi Lãng. Thật vô cùng khoái hoạt hưng phấn.

Sắc trời đã tối dần, Nguyên gia quyết định nghỉ lại khách *** một đêm, hôm sau sẽ tiến cung.

Bữa cơm tối, toàn bộ khách trọ đều rôm rả bàn tán về một chủ đề duy nhất, là buổi lễ mừng sinh nhật long trọng của Lệ phi, lệnh ái của hữu tướng đương triều. Thế lực của hữu tướng hết thảy không ai là không biết. Sớm có lời đồn rằng qua nhiều triều đại các Hoàng đế đều rất muốn nhờ bỏ hiểm họa Liễu gia song bởi gia cơ thâm căn cố đế, phân bố quảng mật nên diệt trừ không phải chuyện dễ thực hiện. Còn có người cho hay, thiên hạ này một nửa thuộc về Liễu gia.

Tiếp bàn đến chuyện tân phi tử chưa rõ danh của Hoàng đế đã mang hỉ. Đương kim thánh thượng trẻ tuổi chưa có nhiều nhi tử, mọi người lại đoán già đoán non tên nàng phi tử may mắn ấy. Rốt cuộc cũng có người nói tới nam phi trong cung. Tại thế giới này, việc nạp nam tử làm thiếp mà nhất là giới cao quan quý tộc vô cùng phổ biến. Chuyện Hoàng đế nạp nam phi không hề lạ nhưng cái đáng nói là thời gian Hoàng đế qua lại với người kia lâu hơn đối với các phi tử khác, hiện tại trong triều ít nhiều xuất hiện thanh âm bất mãn. Nguyên Nhược Ngữ hơi dăm chiêu, nghĩ ngày mai tiến cung liệu có thể nhìn thấy Hàn Tử Ngâm hay không?

Ngày hôm sau, Nguyên gia cùng ngồi trong một chiếc xe ngựa, hướng hoàng thành xuất phát. Nhược Ngữ buồn chán ngó nghiêng trên đường, toàn người với người. Nhớ kiếp trước lão sư có nói, làm cán bộ tại Bắc Kinh thập phần giản dị, chỉ đi làm bằng xe đạp thôi. Ở chỗ để dựng xe, nếu có mười chiếc thì chín chiếc là của cán bộ còn một là của người dân.

Mà ở đây quan niệm phong kiến quan dân vẫn rất nặng nề nhưng trông thiên hạ thái bình như thế kia chắc lâu lắm rồi chưa có dân chúng nổi loạn.

Chớp mắt một bóng người lướt qua, Nhược Ngữ toàn thân run rẩy, kích động muốn rướn hết sức ra ngoài ô cửa xe. Liễu Như Mi lập tức tóm lấy y phục đứa con, đề phòng hấn ngã xuống, “Cẩn thận! Tiểu Ngữ!”

Nguyên Nhược Ngữ khấn trương tìm quanh, phát hiện không thấy thân ảnh quen thuộc ấy đâu cả. Chẳng nhẽ vừa rồi hấn gặp ảo giác? Nhìn lầm?

Em gái... lẽ nào nó cũng lạc đến nơi này?

Kỳ thực đáy lòng hấn luôn đem một tia hi vọng, nếu em gái hấn...

Ban này...

... Ngay trong thời gian Nguyên Nhược Ngữ ngăn người xe ngựa đã vào cung.

Lúc nội quan dẫn Nguyên gia vào viện Nhược Ngữ mới trấn tĩnh lại, thấy bài tử trên cửa có khắc “Tiên Lệ viện” thái giám liền nhiệt tình giới thiệu đây chính là do đích thân Hoàng đế diện hạ tự tay viết tặng Lệ phi nương nương, những nơi khác không hề có. Riêng Nguyên Nhược Ngữ chỉ cảm thấy một trận muốn thổ, xem ra vị Hoàng thượng này không thích Lệ phi cho lắm, hay nói đúng là hận hữu tướng phía sau [Xin người, hữu tướng là ông ngoại người đó]

Phong cảnh trong viện quả không tồi, thấp thoáng thấu lộ hương vị Giang Nam, thanh nhã mà tinh trí.

“Nương nương, Nguyên gia đã đến” Thái giám đối cửa điện cung kính nói.

“Để bọn họ tiến vào.” Bên trong truyền ra thanh âm nữ nhân trưởng thành, mang vẻ tôn quý thậm chí còn có chút ngạo mạn.

Cửa mở, Nhược Ngữ cùng phụ mẫu đi vào, lập tức nhận ra bài trí trong phòng chẳng hề tầm thường, độc đặc, tinh xảo lại không mất đi giá trị vốn có. Lệ phi đang ngồi ở chính giữa, thấy Liễu Như Mi liền chậm rãi hướng đến chỗ nàng, sau đó là đoạn hàn huyên của tỷ muội. Hỏi đáp một hồi, mọi người nhớ ra phải ngồi xuống, Lệ phi cùng Liễu Như Mi nói chuyện hăng say, Nguyên Kiệt Minh bên cạnh chỉ lẳng lặng uống trà, thi thoảng trả lời vài câu hỏi từ Lệ phi. Lúc này, Lệ phi mới nhìn sang đứa nhỏ ngồi yên không nói, nghi hoặc: “Muội muội, đây là Phi Lăng? Sao lại nhỏ như vậy? Giống như chỉ 8, 9 tuổi... Không đúng a, giờ Phi Lăng phải lớn ngang so với Ca nhi chứ?”

“Nga, người xem, ta quên mất chưa giới thiệu. Tiểu Ngữ, lại đây.” Liễu Như Mi vẫy vẫy Nhược Ngữ đến bên mình, “Tỷ tỷ, đây là tiểu nhi tử nhà chúng ta, năm nay được 9 tuổi. Tiểu Ngữ, gọi nương nương.”

“Tiểu dân tham kiến Lệ phi nương nương.”

“Đã bảo không cần khách khí rồi! Người một nhà cả... Người là Nguyên Nhược Ngữ? Ngẩng lên để di xem nào.”

Nhược Ngữ nâng tầm mắt, Lệ phi, nữ nhân này thật vô cùng lợi hại, tâm tư trong mắt nàng được che dấu không một tia sơ hở. Nguyên Nhược nghĩ đâu hiểu được rõ một nữ nhân đứng ở vị trí cao trong cung đình đâu chỉ có thể dựa vào gia thế. Bất quá, tuy đã từng sinh tiểu hài tử song Lệ phi bảo dưỡng da quả là hảo, nhìn qua còn có khi trẻ hơn cả Liễu Như Mi. Xứng đáng là một mỹ nhân, một vai diễn hoàn hảo.

“Hài tử thực xinh xắn, thái độ rất đúng mực nhưng sao không thấy cười. Phải cười nhiều mới đẹp, giống tiểu tử Phi Lăng ấy. Ta thích như vậy ”

“Tỷ tỷ nói đúng. Tiếc rằng lần này Phi Lăng đã xuất môn, không thể đến dự sinh nhật tỷ tỷ, thỉnh người đừng trách tội.”

14. Chương 14

“Sao nói thế! Ta thích hần còn không kịp. Hần không như Ca nhi nhà chúng ta, ngay với chính mẫu thân của mình cũng không có nửa điểm thân thiết.” Lệ phi ra vẻ tiếc nuối. Hết thấy thiên hạ đều rõ hoàng đế có tất cả ba người con trai, Đại hoàng tử tâm địa hiền lành, thật thà thậm chí có phần ngốc nghếch. Nhị hoàng tử tính tình xảo quyệt, âm hiểm, lòng dạ hẹp hòi. Chỉ riêng Tam hoàng tử Lý Như Ca thiên tư thông tuệ, cần phần hiếu thuận, đối dân chúng cũng tốt nhưng vì là ngoại tôn của hữu tướng nên khó tránh khỏi chút không thuận lòng. Hiện tại lại thêm phi tử mang long thai, nếu sinh hạ hoàng tử không biết tình hình sẽ chuyển biến ra sao nữa.

“Tam hoàng tử giá đáo.” Ngoài cửa thanh âm the thé của viên công công đột nhiên vang lên.

“Xem a, vừa nhắc đến liền xuất hiện. Để hần tiến vào.” Lệ phi mỉm cười. Nhược Ngữ cuối cùng đã biết điệu bộ tươi cười che đậy của Như Ca hoàn toàn thừa hưởng từ ai.

Cửa mở, tam hoàng tử Lý Như Ca đang đứng ở ngoài chờ.

Đã lâu rồi không gặp mặt...

Lý Như Ca bước vào, hướng Lệ phi hành lễ. Mấy năm nay, hần cũng trưởng thành trông thấy, gương mặt ngày càng giống Lý Hồng Huyền song không có khí chất cương ngạnh lẫn yêu tà ấy. Như Ca được thừa kế mỹ mạo của mẫu thân, nét cong mềm mại hơn so với phụ thân, lướt qua thì có vẻ dễ dàng tiếp cận nhưng khí chất đế vương thực không thể dấu giếm nổi, khiến hần thoát nhìn phi thường uy nghiêm.

Song trên người Lý Như Ca có điểm xa cách làm Nguyên Nhược Ngữ thực không quen bởi hàng năm vẫn thường tặng Nhược Ngữ đồ vật này đồ vật nọ, cứ nghĩ hần luôn nhớ đến mình. Chính là... lần này gặp nhau Lý Như Ca cơ bản chỉ vội liếc biểu đệ một cái vào thời điểm nghe Lệ phi giới thiệu. Đường như trong mắt hần thoáng qua một tia ôn hòa...

Sau khi Nguyên gia được Lệ phi an bài chỗ ở, Nhược Ngữ mới biết Tiên Lệ viên rộng lớn tới mức nào, chắc còn hơn nữa ấy chứ... Có đúng như lời đồn thổi rằng địa vị của Lệ phi ngang hàng với đương kim Hoàng hậu?

Nguyên Nhược Ngữ lưỡng lưỡng bước ra khỏi phòng thấy Lý Như Ca đã đứng gần đó, chẳng rõ đứng bao lâu rồi.

“Người...” Nhược Ngữ không biết mở lời, lâu lắm mới gặp thực không tìm được đề tài để nói chuyện.

Như Ca trông bộ dạng vừa lúng túng khó xử vừa ngây ngốc của hài tử... Khi Nhược Ngữ lạc vào cõi thần tiên là lúc hần đáng yêu nhất, trong đôi mắt to tròn tràn ngập sự nghi hoặc hay nói rõ khi Nhược Ngữ lạc vào cõi thần tiên là lúc dễ thân cận hần nhất... Khi song nhân mỹ lệ kia hướng thẳng người, tổng thể những thứ trong đầu người liền bị phơi bày, ngược lại người sẽ không thấu tỏ hần đang suy nghĩ gì.

Cơ hồ chính mình muốn biết Nguyên Nhược Ngữ để ý đến không... Nhiều năm rồi, tại sao không thể quên được hẳn? Tại sao khi thấy lễ vật lập tức nhớ ngay tới hẳn? Tựa như tình cảm bị một thứ nào đó dẫn dắt, không biết phương hướng nó đi...

Lý Như Ca chậm rãi tiến đến gần, khoe miệng không che dấu được nụ cười tươi. Nhược Ngữ hiểu, tâm tình hẳn cùng mình đồng dạng, là vui mừng. Như Ca nhìn nhìn tiểu hài tử đứng đến vai mình nói: “Người dài lên...”

... Hồn dân! Chớ trêu chọc vào chiều cao của ta! Đương nhiên đây chỉ là lời tức giận nhất thời trong lòng Tiểu Ngữ bé bỏng thôi.

“Không dài bằng người.” Ngữ khí có điểm đậm đậm nhưng không làm người khác không tránh khỏi cảm giác băng lãnh. Như Ca giống như không để ý tới không khí lạnh lẽo, buồn cười nói: “Người mới 9 tuổi, ta đã 14 nên cao hơn người là đúng a.”

“...” Nguyên Nhược Ngữ im lặng, kẻ bên cạnh cũng vậy, hai người lại không tìm ra chủ đề rồi. Vài năm không gặp, Nhược Ngữ gầy hơn trước nhưng là càng ngày càng phiêu lạng khiến người ngắm nhìn liền đuổi con người luôn.

“Muốn vào chơi không?” Hài tử đánh vỡ cục diện trước, thiếu niên cười cười lẻo đẻo theo sau. Nhược Ngữ pha một ấm trà, quả nhiên trà trong cung, màu sắc mùi vị khác xa với ở nhà, không mang chút khổ vị.

Nhược Ngữ nhớ rõ thế giới này rất ít đồ uống, chỉ có trà. Hẳn mãi vẫn không quen vị trà đắng nên chỉ uống nước sôi. Bất quá khi ở cạnh Hàn Tử Ngâm, trong phòng lúc nào cũng pha sẵn một ấm trà, hương vị đậm đậm bao phủ căn phòng. Nguyên Nhược Ngữ phát hiện ra thói quen bắt đầu hình thành từ thời gian ấy, không uống mà chỉ nghe vị.

Như Ca nhìn người ngồi đối diện, nâng chén trà song không thấy nhấp môi, thắc mắc: “Sao thế, trà không ngon ư?”

“Không, trà ngon lắm, ta thực thích.” Nhược Ngữ buông cái chén, mỉm cười nói. Như Ca biết một khi hài tử gặp cái gì mình thích hẳn sẽ lộ ra vẻ vui mừng, chính vì vậy Như Ca vẫn thường xuyên tặng đồ hi vọng hẳn nở nụ cười. Nếu nói bộ dạng ngẩn người của Nhược Ngữ vô cùng đáng yêu thì nụ cười của hẳn phi thường mỹ lệ, nơi khóe mắt còn tỏa ra mị khí câu dẫn mọi ánh nhìn.

Lý Như Ca cùng Nguyên Nhược Ngữ hàn huyên hồi lâu, rốt cuộc cũng tiến tới chủ đề hẳn quan tâm, “Nhớ trước đây ta tặng người một khối ngọc bội không?”

“Nhớ, ta vẫn mang nó bên mình này. Như thế nào, người cần nó ư?”

“Không, không, người cứ giữ nó là được, đừng đánh mất đấy!” Thiếu niên tựa hồ thập phần cao hứng.

Nhắc tới ngọc bội, Nhược Ngữ tức khắc nghĩ tới Tử Ngâm, cẩn trọng hỏi: “Ngọc bội này có gì đặc biệt?”

“... Mọi người trong hoàng tộc cả đời chỉ được mang một khối duy nhất, là truyền thống tổ tiên truyền lại.”

“Vậy nó có lợi ích gì?” Hẳn không thể không tò mò, “Mỗi khối đều y hệt nhau sao?”

“Không, trên mặt mỗi khối đều khắc danh tự của người đeo nó, khác nhau ở chỗ đó. Người xem, của ta có khắc chữ “Ca” nhưng phải ghép hai mảnh vào mới thấy rõ. Về phần làm gì...” Lý Như Ca dừng lại một hồi, lúng túng không biết giải thích thế nào. Nhược Ngữ nhìn khuôn mặt đỏ ửng mất tự nhiên liền hiểu ngay, dùng làm vật đính ước.

Vì sao? Tất cả đều là nam tử. Là thích người cùng giới? Vấn đề nghiêm trọng là ta biết hẳn thích ta song ta không hề chán ghét...

Lý Như Ca lấy dũng khí, nói: “Nửa mảnh ngọc bội này được người hoàng tộc trao cho đệ nhất nhân của mình, tuyệt đối không có đệ nhị.” Ngay từ đầu, Như Ca nói hơi vội vàng,

sau hẳn trấn tĩnh lại, hít thở vững vàng đối Nguyên Nhược Ngữ đồng dạng tựa hồ nói ra một lời thề.

Nhìn ánh mắt thâm tình, Nhược Ngữ thực không biết dùng bộ mặt nào để đối diện với hẳn. Hai người cứ thế ngồi yên lặng không nói một câu. Mãi tới khi trời sẩm tối, Lý Như Ca mới đứng dậy.

Nhược Ngữ đưa hân đến cửa, thấy Như Ca sắp rời đi, cuối cùng cũng đem vấn đề ẩn dấu lâu ngày ra hỏi, “Người nhận thức Hàn Tử Ngâm không?”

Thân thể cao lớn đột ngột khựng lại, trên mắt viết chữ giật mình cùng nghi hoặc, “Người hỏi hân làm gì?”

“... Ta nhận thức hân... Ta muốn gặp hân... Người có thể nói cho ta hay hân ở đâu không?” Nhược Ngữ quan sát sắc mặt khó coi kia, thanh âm cầu khẩn. Nơi này, chỉ hân mới giúp được mình.

“Nói cho người, người cũng không đến được.” Lý Như Ca không muốn nhiều lời, giống như hân thật sự bài xích Hàn Tử Ngâm, “Tiểu Ngữ, ta khuyên người đừng nên đi tìm hân.”

Sau đấy lập tức rời khỏi nhưng chợt xoay người lại bổ sung thêm, “Trong cung chó nhọc công tìm hiểu tin tức của hân cũng chó hỏi tới sự tồn tại của người này bởi hân là điều cấm kị ở hoàng cung.”

(1) hồng kiều lục ba lý: cầu đỏ sóng xanh trải dài, ý nói Giang Nam là vùng sông nước rộng lớn (thức ăn ngon, phong cảnh đẹp, lắm mỹ nữ:”>)

(2) kim bích huy hoàng: vàng ngọc khắp nơi, lộng lẫy.

15. Chương 15

Cấm kị? Hai từ này liên tục quay vòng vòng quanh đầu Nguyên Nhược Ngữ. Có lẽ nơi hoàng cung này thực sự giống như một cái hồ không đáy. Vạn biến mưu mô, bí ẩn chồng chất tầng tầng lớp lớp lên nhau, đan xen vào nhau, vĩnh viễn chẳng bao giờ an lành.

Tiêu Nam không ở bên người, Nhược Ngữ ăn cũng không ngon, ngủ cũng không yên. Vốn quen được Tiêu Nam chăm sóc, hiện tại chỉ có một mình cảm giác thật khó chịu. Là bởi tâm bất an sao? Còn Hàn Tử Ngâm rốt cuộc đang ở đâu? Ta muốn gặp hân...

Lệ phi thấy Nhược Ngữ rầu rĩ liền gọi một tiểu thái giám tới dẫn hân đi dạo hoa viên, cho bớt phiền muộn.

Tiểu thái giám kia tuy tuổi tác không cách biệt mấy song vẫn là kẻ tiếp nhận sự giáo dục quy củ nên luôn miệng một dạ hai lòng. Nhược Ngữ chán nản cùng hân đi dạo. Hoa trong cung cơ bản không khác gì bên ngoài, chỉ là hân không có tâm trạng ngắm chúng. Dẫu đẹp đến mức nào, dẫu vẫn giữ được vẻ kiêu diễm nhưng đã bị mắc kẹt lại đây thì chúng cũng không thể nào đưa hương tự nhiên như ở ngoài... Không đáng nhìn.

“Công tử, phía trước là tẩm cung của Thái hậu, hướng đó là cung điện của Hoàng hậu nương nương.” Tiểu thái giám thành thạo giải thích.

Thái hậu? Là mẫu hậu của Lý Hồng Huyền... Bất quá hình như chưa bao giờ nghe tới... “Thái hậu, nàng...”

“Thái hậu dốc tâm vào Phật hiệu đã lâu, nhiều năm rồi không có thấy xuất môn.” Tiểu công công muốn dẫn Nhược Ngữ đi chỗ khác, “Lão nhân gia vốn thích thanh tịnh, không thích bị ai quấy rầy. Thỉnh công tử chuyển hướng.”

... Thanh tịnh? Nhiều năm rồi không thấy xuất môn, các đại lễ cũng không có mặt. Xem ra lời đồn đại có phần đúng, nói rằng Hoàng đế giam lỏng Thái hậu. Một Thái hậu hoàn toàn không có thể lực thì giam lỏng nàng làm cái gì? Thật nực cười... Cảm giác ở nơi đây quả ngột thở, khó trách Tiêu Nam không muốn đến.

Đột nhiên nghĩ tới một chuyện, hân gọi tiểu thái giám lại, “Tiểu công công, ta muốn hỏi người một việc được không?”

“Thỉnh công tử nói.” Vẫn là cung kính trả lời.

“Àn... Người biết trong cung có bao nhiêu người mang họ Hàn không?”

“Trong cung có hơn vạn người, không biết công tử muốn tìm họ ‘Hàn’ nào?”

... Hàn nhất định phải tìm ra bằng bất cứ giá nào bởi buổi lễ sinh nhật Lệ phi chính là cơ hội cho hắn, nếu không nắm bắt e rằng khó có dịp khác tiếp cận... Chỉ muốn biết người ấy có ổn không thôi...

“Hắn kêu... Hàn Tử Ngâm.” Nguyên Nhược Ngữ khẩn trương nhìn kẻ đối diện, còn sợ hắn nói là điều cấm kỵ, sẽ không để mình biết.

“Hàn Tử Ngâm... Nga, ta nhớ rồi.” Tiểu thái giám lộ vẻ hiểu rõ, “Nếu người công tử hỏi là nam tử thì tiểu nhân biết. Không biết công tử hỏi làm gì?”

“Không có gì, hắn là người quen của ta, ta chỉ muốn hỏi chút ít tin tức của hắn.”

“... Không dám dối công tử, vị Hàn công tử này vốn là người được Thánh Thượng mang từ Giang Nam về gần đây, hiện giờ nhận được vô vàn sự sủng ái.

Quả nhiên... Nhưng tại sao Lý Như Ca lại bảo ta không nên hỏi? Ngay cả một tiểu thái giám cũng biết thì đâu có phải điều cấm kỵ gì? Nhưng không có lý do nào hắn muốn gạt mình.

“Xin hỏi công công, Hàn Tử Ngâm là nam nhân ở bên ngoài... có điều gì đặc biệt mà tại sao không được nhắc đến không?” Nhược Ngữ cẩn thận dò xét. Tiểu thái giám nhìn hắn, “Chuyện trong cung, hạ nhân chúng ta không thể nói lung tung, thỉnh công tử thứ lỗi.”

Nguyên Nhược Ngữ mặt đỏ bừng, bị kẻ bằng tuổi mình [hiện tại] giáo huấn thật sự mất mặt a... Nhưng nếu không phải điều cấm kỵ, vậy Lý Như Ca có ý tứ gì? ... Ày, không nghĩ nổi...

“Tiểu công công đừng hiểu lầm, ta không hề có suy nghĩ ấy, chỉ là ta muốn hỏi thăm tình hình của hắn thôi.”

Tiểu thái giám xoay người thấy gương mặt hơi hơi đỏ ửng cảm giác chính mình cũng có chút nóng mặt... Người trước mắt quả thực phiêu lượng, có thể sánh ngang với các nương nương, nam phi ở hậu cung a...

“Công tử chớ khách khí. Vị Hàn công tử này nhận được sự sủng ái từ Thánh Thượng, tất nhiên phải hảo rồi.”

Nhận được sự sủng ái mới chết. Xem bộ dạng của Hàn Tử Ngâm ngày ấy chắc hắn không muốn hồi cung, vậy hảo chỗ nào? “Công công biết vị Hàn công tử này đang ở đâu không?”

“Biết, ngay bên kia. Bất quá ta khuyên công tử bỏ ngay ý định tìm gặp Hàn chủ tử đi, nơi đó bảo hộ vô cùng nghiêm ngặt, bọn hạ nhân cũng không dám tùy tiện vào.”

“Bên kia gọi là gì?” Nhược Ngữ bỏ ngoài tai lời khuyên của thái giám. Hắn rất muốn trông thấy Hàn Tử Ngâm, rất muốn biết người ấy sống có tốt không, vui hay buồn... Cảm giác trân trọng bảo vệ từ sau khi muội muội mất chưa từng trở lại, vậy mà giờ đây... Có lẽ khi vừa sinh ra ông trời đã trao ngay cho mình sứ mệnh bảo mẫu.

“Là Mặc Trúc đình. Công tử...” Tiểu thái giám còn định nói thêm nhưng bị hắn cắt ngang, “Thôi, ta một rồi. Chúng ta mau về.”

“Vâng” Tiểu thái giám vừa quay người định đưa khách về tiểu viện lại nhận thấy có một đám người chậm rãi tiến tới lập tức quỳ xuống.

“Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!!!”

Nguyên Nhược Ngữ ngăn người, đợi nghe được thanh âm của tiểu nội quan thì đám người nọ đã đứng ngay gần đó.

“Lớn mật! Diện kiến Hoàng hậu nương nương còn không quỳ xuống thỉnh an?!” Một thái giám đứng tuổi đối hắn lớn tiếng quát. Nhược Ngữ phục hồi tinh thần, nhận ra trước mắt có rất nhiều nữ nhân [là thái giám em ạ!], dẫn đầu đoàn người chắc là Hoàng hậu.

Nghe đồn tuổi của Hoàng hậu hơn Hoàng đế một chút, Nhược Ngữ không ngờ thời đại này tỷ lệ luyến đã sớm phổ biến, hắn cảm thấy hơi buồn cười nhưng hiện tại tuyệt không phải là lúc muốn cười liên cười. Lễ nghi cung đình mình đâu hiểu rõ, phải hành lễ như thế nào a? Mà nếu không hành lễ sẽ gặp đại đại phiền toái.

“Làn càn! Còn không quý?!” Thanh âm thái giám đứng tuổi kia truyền đến lần nữa. Tiểu thái giám bên cạnh thay hẳn giải vây, “Nương nương thứ tội! Công tử này là họ hàng của Lệ phi nương nương vừa vào cung chưa lâu, lễ nghi trong cung vẫn chưa thông thạo, thỉnh nương nương khai ân!”

16. Chương 16

“Khi nào đến lượt người mở miệng! Lệ...”

“Đủ rồi, không cần làm âm ỉ.” Hoàng hậu tiến lên, cắt ngang cuộc đấu khẩu giữa các nội quan.

“Vâng.” Vị thái giám kia cũng biết thân phận ngừng lại. Nhược Ngữ bây giờ mới cẩn thận nhìn rõ người trước mặt.

Hoàng hậu hẳn là người nhiều tuổi nhất trong hậu cung. Thiên hạ đồn rằng Hoàng đế vì ngại vàng mới cưới nữ nhân lớn hơn mình bởi nàng có sự bảo trợ của Đại tướng quân. Nói trắng ra là một cuộc hôn nhân chính trị. Hoàng hậu vốn thuộc dòng dõi võ tướng song Nhược Ngữ không tìm ra một phần khí phách ở trên người nàng mà ngược lại là dáng vẻ của một nữ tử ôn nhu trang nhã. Những nếp nhăn mảnh nhỏ nơi đuôi mắt biểu lộ rõ dấu vết năm tháng nhưng trông nàng không đến mức quá già cả... Có lẽ các nữ tử trong cung rất nhanh già nên họ luôn luôn phải nghĩ cách níu kéo sắc đẹp tuổi xuân. Hoàng hậu so với Lệ phi hơi kém hơn nhưng vẫn là mỹ nhân. Thanh nhã, điềm đạm, trên môi nở nụ cười dịu dàng, thực vô cùng giống hình ảnh của bậc mẫu nghi thiên hạ điển hình. Song thân là Hoàng hậu sao có thể hiền lành vô hại? Người sống ở nơi này quả không thể dùng vỏ bên ngoài mà đánh giá được.

Ngược lại với vẻ cao nhã của Hoàng hậu, bên cạnh là một phi tử y phục hoa lệ, trong mắt không che dấu được sự ngạo mạn kênh kiệu, khí chất có chút ít tựa Lệ phi nhưng hình như kém cõi hơn.

Đứng ở phía còn lại là một nữ nhân xinh xắn. Nhược Ngữ nhìn cái bụng rất to của nàng thầm nghĩ hẳn đây là phi tử mang long thai. Gương mặt nàng làm hấn cả kính.... ánh mắt kia... trong veo... sao có thể? Tại nơi cung đình tranh đấu này lại xuất hiện đôi mắt thanh thuần đến thế? Là che đậy cực kỳ siêu phàm khiến người khác khó nắm bắt hay thực sự con người nàng như vậy? Sao có thể sinh tồn được? Còn mang long thai? Thật không thể tin nổi.

“Nguyên lai là họ hàng của Lệ muội muội.” Phi tử vận y phục hoa lệ cất tiếng nói, Nhược Ngữ trong lòng cảm thấy khó chịu. “Hai này nữa là tới sinh nhật Lệ muội muội, chắc Hoàng hậu nương nương định tặng nàng bảo vật nào đó?” Lập tức hướng Hoàng hậu mở lời nịnh nọt.

“Dung phi khách khí rồi, ai chẳng biết Lệ phi thích những thứ mới lạ. Vừa khéo ta có chút tiểu ngoại ý thôi, không đáng để nhắc đến.” Hoàng hậu chuyển hướng sang nàng phi tử nhỏ nhắn bên cạnh, “Tiểu Cẩm muội muội có ý tưởng nào không?”

Xem các nàng xưng hô “muội muội” tới “muội muội” lui thật biết cách làm người khác rùng mình. Người kêu Dung phi kia là mẫu thân của Nhị hoàng tử đương triều. Hoàng hậu thì không có nhi tử, không rõ nguyên do gì. Nguyên Nhược Ngữ cảm thấy đáng buồn cho nàng, con người ta khi còn sống đều cố gắng lao động để nuôi sống bản thân, nỗ lực tiến bước vì mục tiêu của mình, vì thành công ở tương lai... Khắp thiên hạ, ý nghĩ tồn tại của mỗi người lại khác nhau nên nữ nhân nơi hậu cung cũng vì sinh tồn mà sinh tồn. Cả đời ghim chặt mình ở chốn này rồi một mai kia bị thôn diệt, bị tiêu hủy sau đó hóa thành linh hồn và biến mất.

Không ai chú ý đến ánh mắt bi thương của Nguyên Nhược Ngữ. Đám nữ tử đã rời đi xa, tiểu thái giám dẫn hẳn trở về phòng. Cứ thế, khi Nhược Ngữ loay hoay nghĩ cách tiếp cận Mặc Trúc đình để gặp Hàn Tử Ngâm thì lễ sinh nhật Lệ phi cũng đã tới.

Giữa nghiễm trường rộng trong cung đang diễn ra một tiết mục vô cùng sôi nổi nhưng Nhược Ngữ chẳng có tâm trí thưởng thức. Lần đầu tiên hẳn nhìn thấy ngoại công của mình, con người mang quyền lực khuyên

đảo thiên hạ. Quả nhiên là một khuôn mặt khôn khéo, tuy đã luống tuổi song trông tinh lực còn phi thường dồi dào, lướt qua biểu tình thực sự y hệt một lão hồ yêu tu luyện ngàn năm.

Bất quá hữu tướng từ đầu đến cuối không hề liếc mắt về phía đứa con gái bỏ nhà đi lấy một cái. Liễu Như Mi cũng làm bộ chẳng nhận ra lão cha. Kỳ thật, đáng nhẽ Liễu Như Mi phải tiến cung song lúc ấy nàng cùng Nguyên Kiệt Minh yêu nhau, thề sống thề chết cũng không muốn tiến cung rồi hai cha con phát sinh trận chiến quyết liệt. Dù cố gắng chăm chú vào vở kịch nhưng Nhược Ngữ vẫn thấy trong mắt mẫu thân ánh lên tia đau lòng khiến Lệ phi và hần có phần bất đắc dĩ.

Nguyên Nhược Ngữ thấy vọng trần trề, muốn thật nhanh kết thúc buổi lễ nhằm chán này. Hàn Tử Ngâm chưa được gặp nên không khỏi sốt ruột. Lý Như Ca ngồi phía trên đăm chiêu nhìn hải tử, dĩ nhiên đương sự không phát giác ra điều này.

Lý Hồng Huyền tọa trên cao, biểu tình nhằm chán. Hoàng hậu ở bên trái, Lệ phi ở bên phải, kế là Dung phi và Cẩm phi mang long thai. Tiếp theo đến khoảng thời gian các phi tử thể hiện. Khó có cơ hội được diện kiến Thánh Thượng nên xem chừng mỗi người đều cố gắng phô diễn hết tài năng, đáng tiếc Thánh Thượng của chúng ta dường như chẳng để tâm hay nói tâm tư của ngài không ở đây.

Đột ngột thái giám bên cạnh đế vương ghé tai thì thầm điều gì đó. Lý Hồng Huyền nghe xong mày chột nhăm lại, Hoàng hậu cùng Lệ phi hần cũng chú ý, biểu tình vài phần biến hóa nhưng nhanh chóng khôi phục nguyên trạng. Tất cả hành động đều không thoát khỏi sự quan sát của Nhược Ngữ.

“Ngăn nàng lại.” Hồng Huyền nhẹ giọng truyền lệnh đối thái giám.

“Chủ tử, không thể. Hiện giờ đã đến cửa.”

“...” Sắc mặt lộ vẻ khó coi, “Vậy để nàng vào.”

Cơ hồ Lý Hồng Huyền bắt gặp ánh mắt tiểu hải tử kỳ quái nhìn mình, trong mắt tức khắc xuất hiện một trận kinh diễm nhưng giống như vừa nghĩ đến việc gì, khóe miệng khẽ nhếch lên, tà tà hướng thẳng Nhược Ngữ. Nhược Ngữ bỗng cảm giác rất bất an...

“Thái hậu giá lâm!” Thanh âm mạnh mẽ vang dội giữa nghiễm trường rộng lớn. Toàn bộ mọi người cả kinh. Thái hậu? Thái hậu sao lại đến đây?! Chỉ riêng kẻ đương tọa tại vị trí cao nhất không chút kinh ngạc. Trên gương mặt hữu tướng bỗng sáng lên chút, Lý Như Ca cau mày ngó ngó mẫu thân.

Ngay khi mọi người vẫn dần người thì một nữ nhân lớn tuổi uy nghiêm đem theo đám hạ nhân tiến vào.

Lập tức mọi người dần lấy vững tinh thần, không khí lại lần nữa náo nhiệt. Các phi tử tiến tới bái kiến rồi cùng trò chuyện cười nói vui vẻ. Vị Thái hậu này dường như ở bề quan lâu quá nên có hơi lúng túng. Trông dáng vẻ thướt tha khiến người ta khảng định hồi trẻ nàng chắc hẳn phải mỹ lệ lắm. Trên cao sắc mặt Hoàng đế vẫn âm trầm, trong bầu không khí sôi nổi loáng thoáng sự đè nén.

Gần cuối buổi lễ, Nguyên Nhược Ngữ thấy một tiểu công công đến cạnh thái giám bên cạnh Hoàng đế [hần là thái giám tổng quản] nói nhỏ. Thái giám tổng quản do dự nhưng cuối cùng cũng hướng đem tin tức vừa nhận được bẩm báo. Tức khắc sắc mặt Lý Hồng Huyền càng trở nên khó coi, trong mắt toát lên tia dữ tợn, tức giận và cả lo lắng.

Nhược Ngữ không hiểu vì sao cảm giác sự tình mới diễn ra thực kỳ lạ. Sự ngột thở bao trùm khiến hần không chịu nổi, quay sang phụ mẫu xin phép rồi lặng lẽ rời khỏi.

Hần không biết Lý Như Ca thấy hần lần đi, lúc sau cũng kiếm cơ đuổi theo mình.

Hàn Tử Ngâm không có mặt ở lễ mừng, Nhược Ngữ quyết định thừa dịp may hướng con đường dẫn tới Mặc Trúc đình trong trí nhớ chậm rãi cước bộ.

Đi ngang qua hàng trúc u ám Nhược Ngữ thầm nghĩ chắc sắp đến nơi. Khi hần chuẩn bị tiến thêm thì bỗng nhiên từ phía sau một đôi tay mạnh mẽ bưng kín miệng hần, gắt gao lôi hần tới rừng trúc bên cạnh.

“Ừm...” Nguyên Nhược Ngữ bắt đầu sợ hãi, tựa mình vào kẻ kia muốn trốn thoát.

Kẻ kia dùng sức che miệng hần, hướng tai hần thì thào: “Đừng động đây, là ta.”

Nhiệt khí phun vào lỗ tai khiến Nhược Ngữ cảm thấy toàn thân tê dại. Hắn biết chủ nhân của giọng nói này, hắn xoay người véo tay Lý Như Ca, hỏi: “Sao ngươi lại ở đây?”

“Suyt... Đừng nói. Điều hòa hơi thở, nghe” Như Ca ôm Nhược Ngữ, hai người khe khẽ từng bước từng bước tiến tới... Chợt Nhược Ngữ nghe thấy có tiếng bước chân lại gần từ con đường nhỏ, hơn nữa không chỉ có là tiếng bước chân của một người.

Nhìn kĩ, người vừa xuất hiện là đương kim Thánh Thượng, Lý Hồng Huyền.

17. Chương 17

Hai đứa trẻ dõng theo Hoàng thượng, tâm trạng ít nhiều căng thẳng nhưng dường như đối phương không hề phát giác ra bọn họ.

“Hoàng nhi! Đợi đã!” Ngay thời điểm Lý Hồng Huyền sắp khuất dạng thì bỗng có một người nhanh chân bước lại gần.

Phát hiện người vừa cất lời là mẫu thân của mình, sắc mặt Hồng Huyền càng thêm khó coi, “Mẫu hậu.”

Thái hậu nhìn hạ nhân bên cạnh ra lệnh, “Các người lui hết đi.”

“Vâng.” Bọn người hầu lui xuống, chỉ còn lại Hoàng thượng, Thái hậu, thái giám tổng quản, cung nữ lạ mặt phía sau Thái hậu và bọn Nhược Ngữ trốn trong rừng trúc.

“Hoàng nhi tới xem hắn sao?” Thái hậu vội vàng đi thẳng vào vấn đề.

Trên mặt Hồng Huyền lộ tia nghi hoặc cùng âm lãnh, “Ai đã nói cho người?”

“Là sự thực?! Là người đã tìm thấy hắn?!” Thanh âm nữ nhân cao vút pha chút kích động, “Cho ta gặp hắn! Hắn ở đâu?!”

“Mẫu hậu không cần gặp hắn. Tốt nhất người nên nhanh chóng hồi cung đi.” Nói xong Lý Hồng Huyền hành động như muốn đuổi người, hướng Mặc Trúc đình cước bộ.

“Không! Hãy cho ta gặp hắn! Chỉ... chỉ một lần thôi!” Thái hậu tiến lên níu chặt đứa con, giọng điệu cầu xin.

“Không có khả năng!” Hắn lạnh lùng gỡ tay mẫu thân ra, thanh âm trầm ngập giễu cợt, “Là người hại hắn chết, người quên rồi sao?”

“...” Thái hậu giật mình, toàn thân run rẩy, “Ta không có ý... Khi ấy ta không biết... Ta thật sự không biết... Hắn chính là... chính là...” Xem chừng nàng lại chìm vào quá khứ, biểu tình đau đớn bật khóc nức nở.

“Mẫu hậu! Ta chỉ có thể thông báo hắn sống rất tốt, không nhọc công người lo lắng.” Trong giọng nói của Lý Hồng Huyền chất chứa oán hận nặng nề, thậm chí ngay đối với đấng sinh thành cũng mang vài phần sát khí, điều này khiến Nguyên Nhược Ngữ cả người chấn động.

“Ta không cầu hắn tha thứ! Ta chỉ muốn gặp hắn! Muốn trông thấy hắn!!! Cầu người... Cầu người... Hãy để ta gặp hắn...” Nói xong nàng lập tức quỳ xuống làm hết thảy mọi người kinh sợ. Hoàng đế có lẽ đã gặp qua vụ này. Hắn lạnh lùng liếc mắt nhìn vẻ điên dại của mẫu thân rồi xoay người sang thái giám tổng quản bên cạnh hạ lệnh, “Thái hậu thân thể không tốt, người đưa nàng hồi cung trước. Còn nữa, không có lệnh của trẫm bất cứ kẻ nào cũng không được vào Tử Ninh cung và cũng không cho phép nàng ra khỏi cửa dù là nửa bước

“Không!!! Ta muốn thấy hắn!!! Người không thể đối với ta như vậy! Hắn là của ta... Là của ta...” Thái hậu đứng dậy hướng thẳng mặt Hồng Huyền hét lớn.

“Là của người mà như thế? Nói để người hay, hần là của ta, vĩnh viễn chỉ thuộc về ta.” Lý Hồng Huyền hung hãn đáp trả, âm điệu áp chế người khác pha lẫn điên cuồng. Hần lướt qua thái giám tổng quản, vị này hiểu ý bèn đỡ Thái hậu lui xuống.

Hiện tại còn mỗi đường kim Thánh Thượng.

Dạ phong thổi khe khẽ thổi, Nguyên Nhược Ngữ kinh hãi đứng bất động trong rừng trúc. Sự việc xảy ra quá đột ngột, Nhược Ngữ không thể theo kịp. “Hần” là chỉ Hàn Tử Ngâm sao? Vì cái gì Thái hậu đối với Hàn Tử Ngâm như vậy, trước kia còn hình như muốn hại chết hần?

“Xuất hiện đi.”

Lý Hồng Huyền vẫn đứng yên ở đó, nhưng lời nói của hần liền khiến hai đứa trẻ chần động cả người. Lý Như Ca kéo Nguyên Nhược Ngữ chậm rãi từ rừng trúc bước ra. Kỳ thực hần đã sớm phát giác.

“Nhi thần bái kiến phụ hoàng.” Như Ca hướng phụ thân hành lễ, bên cạnh Nguyên Nhược Ngữ lúng túng không biết phải làm thế nào, đưa mắt quan sát kẻ cao ngạo lãnh khốc.

Lý Hồng Huyền có điểm giạt mình, “Nguyên lai là người” hần tiến lại gần tiểu hài tử kia.

Nguyên Nhược Ngữ nhận ra mình chỉ cao tới ngực đối phương, đành ngắc đầu để đón lấy ánh mắt. Lý Hồng Huyền đắm chiêu đánh giá đứa bé trước mặt mình, “Đây là lần thứ ba người dám nhìn thẳng ta. Lần đầu tiên là tại Giang Nam, lần thứ hai là tại lễ sinh nhật của Lệ phi, còn lại là bây giờ. Người có lá gan rất lớn.”

Lý Như Ca vẫn quỳ trên mặt đất, vừa nghe phụ thân nói lập tức toàn thân tự động run rẩy.

“Tiểu tử, người muốn hỏi ta chuyện gì sao?” Hoàng đế hứng thú xem xét Nguyên Nhược Ngữ.

“... Ta muốn biết sư phó của ta ở đâu.” Nhược Ngữ bình tĩnh đối thiên hạ đệ nhất nhân đáp.

“Sư phó của người... Nga, hóa ra hần là sư phó của người a. Người muốn gặp hần?” Khóe môi Hồng Huyền gợi lên một tia cười kỳ quái.

“Đúng, người có thể cho ta gặp hần được không?” Nhược Ngữ sốt ruột hỏi.

“Được. Ta sẽ mang người đi gặp sư phó của người.”

Hần không ngờ kẻ nọ lại nhanh chóng đáp ứng. Thật là hần có thể gặp Hàn Tử Ngâm? Trong lòng cảm thấy vui mừng nhưng đồng thời cũng tự nhủ cần phải cảnh giác.

“Về phần người,” Hoàng đế hướng đứa con đang quỳ lạnh lùng nói: “Hãy trở về bên cạnh mẫu thân người.”

“... Dạ.” Lý Như Ca đứng dậy, trước khi rời đi còn đưa ánh mắt tràn ngập lo lắng lướt qua người Nguyên Nhược Ngữ.

“Tiểu tử, chúng ta đi thôi.” Nói xong Hồng Huyền kéo tay Nhược Ngữ đến Mặc Trúc đình.

Mặc Trúc đình dần dần hiện ra trong tầm mắt, Nhược Ngữ không khỏi hồi hộp. Quả nhiên là Mặc Trúc đình, màu xanh của trúc bao phủ toàn bộ không gian. Hoàng đế dẫn hần xuyên qua rừng trúc, tới gần một chiếc hồ nhỏ, giữa hồ đặt một tiểu ốc. Tới gần chút nữa, Nhược Ngữ nhận ra người đứng gác ở cửa là tiểu thái giám nọ [là người thông báo sự việc ban nãy]

“Tham kiến Hoàng thượng!” Tiểu thái giám trông thấy chủ tử, trên mặt lộ vẻ tươi cười cầu cứu.

“Đứng lên. Thế nào rồi?” Lý Hồng Huyền dừng bước, không tỏ ý sốt ruột tiến vào.

“Hàn chủ tử vẫn lâu không chịu uống thuốc... Ngự y nói nếu còn không uống thân thể sẽ...”

“Đã biết! Người mau hâm lại bát thuốc.” Tiểu thái giám nghe lệnh lập tức thoái lui.

“Không phải người muốn gặp hần sao? Chúng ta cùng vào gặp hần.”

Nguyên Nhược Ngữ vừa thấy kẻ trước mặt mỉm cười, bất giác lông tơ toàn thân dựng đứng hết cả dậy... Hần tự trách mình nghĩ ngợi nhiều.

Lý Hồng Huyền bỏ mặc đứa trẻ tại tiền thính vắng bóng người, một mình vào gian phòng trong. Nhược Ngữ biết Hàn Tử Ngâm ở đó.

“Đi ra ngoài!” Bên trong truyền ra thanh âm yếu ớt nhưng lạnh băng của Hàn Tử Ngâm

“Sao? Ta phải ra ngoài?”

“...Đúng, là người!”

“Là ta. Vì cái gì không chịu uống thuốc? Cơ cũng không chịu ăn. Ta đã kêu người chuẩn bị một bát thuốc khác, nhớ lúc nữa có người mang đến phải uống hết.”

“ Vô ích thôi...”

18. Chương 18

“Người cho rằng như vậy liền có thể chết?!” Cơ hồ Lý Hồng Huyền bắt đầu tức giận.

“Buông! Người rõ ràng hiểu... Rõ ràng hiểu... Chúng ta không có khả năng... Tại sao người không buông tha cho ta?!”

“Không!!! Người là của ta! Đừng hòng tính đến chuyện rời đi!!! Nói để người hay, nếu người không uống thuốc ngay lập tức ta sẽ chiếu cố hết thấy người ở Mặc Trúc đình này được chôn cùng người!!!”

“... Lý Hồng Huyền... Người nghĩ kế ấy còn hữu dụng... Ta cái gì cũng không có, cái gì cũng không muốn quan tâm!!!”

“.....”

“.....”

“... Ha ha ha, phải là cái gì người cũng không muốn quan tâm? Vậy xem xem Hàn Tử Ngâm của chúng ta kiên định tới mức nào?” Lý Hồng Huyền hướng tiền thính nói vọng ra, “Tiến vào.”

Hít sâu một cái, Nguyên Nhược Ngữ bước vào. Ánh sáng trong gian phòng nhỏ mập mờ hơn bên ngoài chút ít nhưng hần vẫn thấy rõ khuôn mặt quen thuộc nhưng thập phần tái nhợt hơn trước. Bởi Tử Ngâm luôn luôn gặp bệnh nên hai má lõm hẳn xuống, thân thể nằm trên giường gầy yếu tới mức sắp thành bộ dạng phế nhân... Nhược Ngữ cảm thấy phi thường đau lòng.

“Tiểu Ngử...” Hàn Tử Ngâm giật mình, không hiểu vì sao hần xuất hiện ở đây.

Nhược Ngữ định lại gần đỡ lấy người hần thương nhớ song đột ngột cổ liền bị một bàn tay bóp chặt.

Lý Hồng Huyền bóp chặt cổ tiểu hài tử, đem nâng hần lên cao khiến hai chân ly khai khỏi mặt đất. Nguyên Nhược Ngữ cảm giác rất đau, rất đau đớn, hần không thể thở nổi.

“Không! Buông hần ra!!!” Hàn Tử Ngâm luống cuống muốn xuống giường, “Lý Hồng Huyền, người định làm gì?”

“Chẳng làm gì, chỉ muốn lưu hần lại cùng người.” Hần quay sang nhìn tiểu hài tử, “Người trông, khuôn mặt này thật phiêu lạng. Không biết liệu khắc hoa trên mặt còn xinh đẹp tới nhường nào...”

“Lý Hồng Huyền!!! Hàn Tử Ngâm cuối cùng cũng rời được giường, loạng choạng đến trước mặt đối phương, níu tay hần, “Buông Tiểu Ngử ra!”

Hoàng đế dùng tay còn lại nắm lấy cánh tay gầy gò của Hàn Tử Ngâm, “Nói để người hay, nếu người còn không chịu uống thuốc thì mỗi ngày ta sẽ sai người khắc hoa trên mặt hần rồi sau đó liền đem bẻ từng ngón tay hần một. Người tin rằng ta có rất nhiều biện pháp khiến cho hần sống không bằng chết?”

“Thật đau quá... Mình sẽ chết sao? ...Hô hấp... Hô hấp.....”

“...” Hàn Tử Ngâm trừng mắt nhìn kẻ vừa thốt những câu nói độc ác kia.

“Người nghĩ ta không dám.” Dứt lời Lý Hồng Huyền càng gia tăng lực, tiểu hài tử sắp nghệt thở đến nơi.

“.....”

“.....”

“... Mau thả hân, ta... đáp ứng người...”

Hô... Đột nhiên không khí lùa vào khoang miệng. Nhược Ngữ ngã nhào ra đất, ho khan dữ dội, khóe mắt đã ẩm ập nước.

“Tiểu Ngữ! Người không sao chứ?!” Hàn Tử Ngâm ngồi xổm xuống đất, vội vàng hỏi.

“... Không việc gì.”

“Khi thái giám đưa thuốc tới, ta muốn người phải uống.” Hoàng đế từ trên cao quan sát hai người bọn họ. Hàn Tử Ngâm cúi đầu không nhìn thấy biểu tình.

.....

Ngày kế tiếp, cuộc sống của Nhược Ngữ tại Mặc Trúc đình bắt đầu. Lý Hồng Huyền đã giải thích với phụ mẫu hân rằng nhi tử của mình tài năng xuất chúng, cần phải ở lại trong cung giáo dưỡng, làm bọn họ trở về Giang Nam trước. Nguyên Nhược Ngữ khi nghe xong không khỏi buồn cười, “tài năng xuất chúng” đi làm công cụ “uy hiếp người khác”.

“Chủ tử, thuốc đã đến.” Ngoài cửa vang lên tiếng thông báo của tiểu thái giám.

Nhược Ngữ mở cửa đón lấy bát thuốc. Thái giám kia cũng chỉ là giám thị do Hoàng đế phái đến mà thôi.

Ngay từ đầu, Hàn Tử Ngâm tự ép mình uống nên thuốc vừa miễn cưỡng uống xong lập tức nôn hết ra. Nhược Ngữ thấy vậy bèn đến trù phòng mượn ít đồ dùng cùng nguyên vật liệu, kỳ thực hân vẫn được tự do đi lại. Sau ba ngày, cuối cùng hân mang tới món kẹo đường hoa quả nhiều vị. Thêm vị ngọt, Hàn Tử Ngâm uống thuốc dễ dàng hơn. Trong cung biết Mặc Trúc đình có loại kẹo thần kỳ đều tranh nhau xin. Dần dần thân thể Tử Ngâm cũng bắt đầu chuyển biến ít nhiều tốt lên, bất quá ngự ý nói, tâm bệnh này không cách nào trị khỏi được.

Nhược Ngữ đem thuốc đi vào, thấy người không có trong phòng biết ngay hân ở phòng nhỏ phía sau viện, liền cước bộ sang bên ấy, trên tay còn cầm mấy viên kẹo.

Đây không phải lần đầu Nhược Ngữ đến nơi này bởi hàng ngày Tử Ngâm vẫn ghé qua đây, tất nhiên là trong khoảng thời gian chắc chắn Lý Hồng Huyền không đến.

Ánh sáng trong phòng mang đến cảm giác mật mờ, cách bài trí thì vô cùng đơn giản. Hân cũng loáng thoáng đoán ra bài vị kia là của người nào đó mà Hàn Tử Ngâm tế bái. Hân im lặng đứng chờ, không hề cất lời khuấy động bầu không khí ngưng đọng, mùi hương đàn bao phủ toàn bộ. Là ai khiến Tử Ngâm mỗi ngày đều tới cúng bái? Nhược Ngữ bỗng hơi tò mò.

“Tiểu Ngữ à?” Hàn Tử Ngâm nhận ra sự có mặt của đứa nhỏ, “Lại đây.”

“Hảo.” Nhược Ngữ bưng thuốc lại gần, tên khắc trên tấm bài vị từ từ rõ ràng hơn...

khắc hoa trên má ửng ửng càng đẹp hơn anh Hoàng Thượng nhỉ, em ủng hộ, Thượng Quan Uyển Nhi là hình tượng điển hình a

19. Chương 19

“Đó là bài vị của sư huynh ta.” Hàn Tử Ngâm chậm rãi đón lấy bát thuốc, hơi cau mày nhưng vẫn uống hết. Nguyên Nhược Ngữ lập tức đưa kẹo cho ngâm mới đỡ hơn.

Sư huynh? Là người vô cùng quan trọng với hần sao?

“Tiểu Ngữ,” Tử Ngâm đưa đứa nhỏ rời khỏi căn phòng, cả hai cùng rảo bước trên con đường ngập tràn lục sắc của trúc. Mùa xuân đã tới nhưng mùa xuân trong hoàng cung lạnh lẽo vĩnh viễn không đủ sức làm tan băng tuyết nơi đây. “Ta đã thu người, người đã là người của Thanh Hải Môn. Sư phó ta ở trên núi Vân Mạn, nếu được người phải lên bái lão nhân gia đi. Ta đã nhắc về người cho sư phó nghe, hần rất cao hứng.”

Vì cái gì lại trưng ra biểu tình ôn nhu đầy bi thương như vậy chứ? Là nhớ sư phó người sao? Người thực sự không thể trở về sao...?

Trở về căn phòng giữa hồ, Nhược Ngữ vừa nhận lại bát thuốc chợt nghe thấy tiểu thái giám kêu to, “Dung phi nương nương giá đáo! Cẩm phi nương nương giá đáo!”

Bởi Lý Hồng Huyền không có ý ngăn cấm, bởi vậy hàng ngày Mặc Trúc đình được “hân hạnh” đón tiếp các vị phi tử và ngay cả các vị nam sủng. Hàn Tử Ngâm nói, hần chính là muốn tự ý thức được rằng mình chỉ là một con người nhỏ nhoi trong hoàng cung rộng lớn thôi. Những kẻ đến Mặc Trúc đình ngay sau hôm Hoàng đế nghỉ qua đêm ở đây biểu tình rất đa dạng, tò mò có, khinh bỉ có, châm chọc khiêu khích có, tìm nơi trút giận có khiến cảnh đánh ghen này càng ngày càng phát sinh nhiều hơn. Song cũng chỉ thấy mặt họ một lần duy nhất, tuyệt đối không có lần thứ hai nên dần dần kẻ lai vãng cũng thưa bớt.

Nhưng có một loại người khác tất cả những loại người kể trên, đến Mặc Trúc đình nói chuyện phiếm với vẻ mặt thật thà, hiền lành, thân thiện hết mức làm hai người không vui nổi. Nguyên do là không hợp nhãn, tất nhiên, quan trọng hơn là phẩm cấp rất cao và đuổi mấy cũng không chịu đi.

Không chỉ một mà những hai.

Người chưa thấy đâu nhưng cái bụng thật to thì liền thấy, Nguyên Nhược Ngữ nhớ nàng gọi là Cẩm phi, người mang đôi mắt trong veo. Nghe đồn hiện tại nàng được Hoàng đế vô cùng sủng ái, chỉ đứng sau Hàn Tử Ngâm.

Dù không phải lần đầu gặp Cẩm phi nhưng Nhược Ngữ vẫn cảm giác nhưctic mắt. Hàn Tử Ngâm nhú mày.

“Hàn ca ca, hình như người có đường quả ngon lắm đúng không? Cẩm nhi muốn nếm thử a.” Cẩm phi này rất hoạt bát sinh động, tiếng ra “Hàn ca ca” tiếng vào “Hàn ca ca” khiến Hàn Tử Ngâm tự động thu hồi sinh khí, kêu Nhược Ngữ đem chút kẹo để nàng dùng.

“Cẩm muội muội, ta đã nói với muội bao nhiêu lần rồi, rằng người đang mang long thai, không thể tùy tiện ăn những thứ chưa rõ nguồn gốc.” Dung phi ngồi bên cạnh “hảo tâm” nhắc nhở.

“Sẽ không, hôm đó Tiểu Diệp đưa cho ta nếm thử, ngon lắm. Hơn nữa ta tin Hàn ca ca.” Về mặt ngây thơ nhìn Tử Ngâm. Nếu nói Cẩm phi giả bộ ngây thơ, như vậy tính mạng của nàng ở trong chắc chắn được bảo toàn lâu nhưng nếu là thiên chân vô tà thật thì có lẽ rất nhanh thôi, nàng sẽ trở thành hòn đá làm bàn đạp, sẽ bị kẻ khác lợi dụng âm mưu toan tính và phải trả giá cho sự khờ dại bằng chính sinh mạng của mình.

“Người đang mang long thai! Tối trọng yếu a! Có người muốn mà không được đâu!” dứt lời, Dung phi thâm ý lướt qua người Hàn Tử Ngâm. Sớm biết nữ nhân này đến thì không có chuyện tốt lành gì cả, “Được rồi, được rồi chúng ta nên đi thôi. Loại đường quả này ta sẽ sai ngự thiện phòng làm người ăn! Đảm bảo rất ngon! Hiện tại bụng người đã lớn nhiều, nếu hạ nam hài liền không thích hợp ở nơi này quá lâu. Nhanh đi.”

Cẩm phi tựa hồ ý thức được điều gì, xoay lại hỏi người cung nữ phía sau, thấy cung nữ khẽ gật đầu bèn đứng dậy chuẩn bị rồi, “Hàn ca ca, Cẩm nhi đi đây. Chờ tới khi đứa nhỏ ra đời ta lại đến thăm Hàn ca ca.”

Xem chừng Cẩm phi khá nghe lời cung nữ vừa rồi.

Mắt trông thân ảnh đáng bực khuất dần, tâm tư Nhược Ngữ mới bắt đầu thả lỏng. Thực nực cười, hậu cung ba nghìn giai lệ tranh giành sủng ái từ một nam nhân... Quả nhiên sự chán ghét nơi này ngày càng

tăng. Không biết khi nào thì bệnh của Hàn Tử Ngâm mới khỏi, khi nào thì mới có thể về nhà. Tiêu Nam... hần còn chờ ta ở nhà.

Đêm đó, như thường lệ, Lý Hồng Huyền lui tới Mặc Trúc đình. Nhược Ngữ tận lực gạt bỏ mọi tiếng động từ gian phòng trong vọng ra. Lý Hồng Huyền nhận thức bản thân đang phá tan thân thể bạc nhược kia sao? Là muốn giáo dục những thứ đồi bại cho tiểu hài tử sao?... Tuy biết bọn họ đang làm gì nhưng Nhược Ngữ vẫn không tránh khỏi đỏ mặt. Tiếng động quá lớn...

“A... A a... Không cần.....”

“.....”

“Ân... A a a...”

“... Nơi này?”

“Không phải... A... Nơi đó... A! Không cần...”

.....

Ai, ai đến cứu ta? Nguyên Nhược Ngữ buồn bực nằm trong chăn nghĩ.

Đêm khuya, cuối cùng thanh âm kích động cũng chịu ngừng lại. Nhược Ngữ đang mơ mơ màng màng...

“Hôm nay Cẩm nhi tới?” Lý Hồng Huyền ghé đầu vào vai luyến nhân, lấy tay rẽ lớp tóc dài trên lưng hần, lưu lại một dấu hôn. Hàn Tử Ngâm nằm úp mặt phía dưới không lên tiếng trả lời.

“Như thế nào? Mất hứng?” Giọng điệu pha chút vui mừng

“.....” Hàn Tử Ngâm vẫn không mở miệng.

“Vì cái gì không nói? Ta biết ngươi chưa ngủ.” Lý Hồng Huyền đem người dưới thân lật lại, mặt đối mặt hỏi liên phát hiện đôi mắt lãnh đạm đang hướng thẳng vào hần.

Hần có hơi ảo não, cúi đầu tái say mê hôn lên người Tử Ngâm, lẩm bẩm: “Ngươi đâu có thèm quan tâm, ngươi chỉ quan tâm, ngươi chỉ quan tâm...”

“...” Hàn Tử Ngâm chẳng hề né tránh nụ hôn, chỉ dùng ánh mắt lạnh lẽo đăm đăm, “Ta không phải là nữ nhân của ngươi. Thêm nữa, ta cảm bản không muốn quan tâm.”

“....” Lý Hồng Huyền nhìn Hàn Tử Ngâm với vẻ không thể tin nổi, trong mắt dần xuất hiện sắc nộ hỏa. Hần hung hãn cắn mạnh lên đôi môi kia, một dòng máu tươi khẽ chảy xuống... “Ha ha, ngươi đương nhiên không phải là nữ nhân.”

“.....”

“... Nhưng chẳng phải ngươi đang làm công việc của một nữ nhân sao?” Nói xong hần rời đôi cánh hoa đào, tức khắc lao thân mình về phía trước, quyết liệt tiến nhập vào Hàn Tử Ngâm.

“A!” Tử Ngâm mở to mắt nhìn kẻ cường bạo, cảm giác đau đớn một lần nữa bao phủ khắp người, nước mắt dâng trào, “Ngươi! ... A... A, Lý Hồng Huyền! ... Ta... Ân... Ta hận ngươi! ... Hận ngươi! ...”

“... Vậy hãy hận ta đi... Chỉ cần ngươi không ly khai khỏi ta... Hãy hận ta đi...”

“A a a!”

.....

20. Chương 20

E rằng đêm còn rất dài.

Sáng hôm sau, Nhược Ngữ trưng bày đôi mắt gấu trúc y hệt Tử Ngâm. Nhận thấy điều gì đó, Tử Ngâm mặt đỏ bừng, ấp úng: “Tiểu Ngữ, người...”

“Ta cái gì cũng không biết!” Thanh âm non nớt của học trò lập tức bác bỏ như phản xạ có điều kiện, ngược lại càng làm mặt sư phó cơ hồ muốn bốc cháy. Ấy... Cứ tiếp tục thế này ta không dám chắc mình còn phát triển bình thường không nữa a... Thời gian gần đây hẳn thường xuyên gặp ác mộng từ kiếp trước. Chắc được cấp một thân thể mới kiên tịnh không chút ô uế nên hẳn càng ngày càng cảm thấy kiếp trước tựa như chỉ là một giấc mơ... Hơi buồn cười nhưng vẫn là may mắn chứ sao?

Lý Hồng Huyền đã rời đi lâu, Hàn Tử Ngâm lại kêu hẳn cùng tới căn phòng nhỏ.

Nhược Ngữ nhìn tấm bài vị trên kia trong lòng bỗng dâng lên cảm giác là lạ. Chắc bởi huân hương làm hẳn hơi khó thở nên đành ra ngoài trước, ngăn người nhìn rừng trúc. Giây tiếp theo hẳn tưởng mình hoa mắt, không thì sao Lý Hồng Huyền đáng lý giờ này phải ở thư phòng đang chậm rãi hưởng về nơi này.

Làm rồi... Làm rồi... Nhưng sao thân ảnh kia lại vẫn di chuyển đến gần thế. Không! Hẳn là muốn tới tiểu ốc.

Tuy không biết vì lý do gì nhưng trực giác cảnh báo hẳn rằng, ngàn vạn lần không thể để Lý Hồng Huyền trông thấy Hàn Tử Ngâm cùng tấm bài vị!

Nguyên Nhược Ngữ vội vàng quay vào trong, vấp ngay phải một chiếc ghế. Hàn Tử Ngâm có hơi buồn cười khi nhìn tiểu hài tử bộ dạng kích động như vậy nhưng nghe tới, “Hẳn đang đến, Hoàng thượng đang đến!” thì tức khắc cười không nổi.

Tay còn cầm tấm bài vị, Hàn Tử Ngâm sắc mặt tái nhợt đứng dậy. Dù hương khói mông lung bao phủ khắp gian phòng nhưng Nhược Ngữ vẫn cảm nhận được sự sợ hãi của hẳn.

Không đợi bọn họ rời khỏi, cửa bỗng mở toang...

Lý Hồng Huyền tươi cười xuất hiện ngay trước cửa, vừa ngửi thấy đàn hương liền về mặt ngưng đọng rồi nghĩ ra điều gì đó biểu tình biến hóa trở nên thập phần khó coi, nộ hỏa đốt cháy toàn bộ không khí xung quanh.

Hai người cũng không nhúc nhích, chỉ đứng yên mặc Hoàng đế từ từ lại gần... Tay Hàn Tử Ngâm nắm chặt tấm bài vị giấu đằng sau lưng.

“...” Dường như trong mắt Hoàng đế Nhược Ngữ không hề tồn tại, tròng trờng đối kẻ được gọi là tối sùng nam phi của mình cần rằng nói: “Hẳn ở đâu?”

“...” Hàn Tử Ngâm không đáp, thân thể run nhẹ nhẹ nhưng vẫn dũng cảm nhìn thẳng đối phương, ánh mắt tràn đầy kiên định.

“Ta hỏi lần nữa, hẳn ở đâu?” Lý Hồng Huyền từng bước chậm rãi tiến tới, nộ hỏa như đã lan tới thiêu cháy Hàn Tử Ngâm. Hẳn chợt phát hiện Tử Ngâm đang giấu một vật, con ngươi co lại, nhiệt độ đột ngột giảm xuống, hết thấy đều đóng băng.

Hẳn không chút lưu tình đoạt lấy tấm bài vị. Thời điểm mấy chữ trên đó bị phơi bày, Nhược Ngữ biết hẳn bắt đầu lộ sát ý dù không có thấy thái độ của hẳn... Không khí trong phòng thật khiến người ta nghẹt thở, không ai dám lên tiếng... Đàn hương vị đạo vẫn vờn quanh, không tan...

Rốt cục, Lý Hồng Huyền cất lời trước: “... Người còn nghĩ đến hẳn?”

Hàn Tử Ngâm không nghe ra trong thanh âm phần nộ là pha lẫn bi thương, hẳn hiện tại thực sợ hãi, vội kêu to: “Trả cho ta!”

“Người nghĩ đến hẳn?” Hoàng đế mặc kệ Hàn Tử Ngâm đang xông tới, nắm chặt bàn tay, “Yêu hẳn?”

Hàn Tử Ngâm mở to mắt, tấm bài vị trong tay Hoàng đế từ từ biến dạng, bị bẻ gãy, bị nghiền nát và cuối cùng thành từng mảnh từng mảnh vụn gỗ. Tức khắc máu trên tay hẳn chảy dài, cùng những vụn gỗ nhọn rơi chạm đất, cơ hồ đâm thẳng vào ánh nhìn của Hàn Tử Ngâm.

“Nói cho ta biết, người yêu hẳn?” Lý Hồng Huyền như không còn khí lực.

Nhược Ngữ nhận ra trong đôi mắt ấy ngập tràn sự tuyệt vọng, chút yếu ớt mà hần chưa bao giờ thấy qua từ con người cao ngạo này. Không còn là đế vương lãnh khốc vô tình nữa mà giờ đơn giản chỉ là kẻ bị bỏ rơi cầu xin luyện nhân đổi ý.

Hàn Tử Ngâm vẫn run rẩy ngồi bệt trên mặt đất nhưng không phải sợ hãi mà là tức giận. “Ha ha ha, yêu? Đúng thế, ta yêu hần... Ta yêu hần!!!” Thanh âm xa thẳm vọng về.

Lý Hồng Huyền bỗng luống cuống thối lui từng bước, tay tự động bóp chặt trước ngực, gào lớn: “Không có khả năng... Người không yêu hần... Người không yêu hần! Người người yêu là ta! Là ta!!!”

“Không!!! Ta không yêu người!!! Người ta yêu chính là sư huynh!!! Không phải người!!!!” Hàn Tử Ngâm ngẩng mặt lên, âm điệu sắc nhọn, nước mắt ràn rụa, ánh mắt xuất đầy căm hận.

“..... Người không yêu ta?...”

Hiện tại như một đứa trẻ lúng túng cực độ, Lý Hồng Huyền tức khắc bỏ chạy khỏi nơi khói hương vờn quanh.

Còn lại hai người, tiếng khóc nghẹn ngào vang vang khắp gian phòng u ám. Nguyên Nhược Ngữ chợt hiểu ra lý do vì sao rõ ràng bọn họ yêu nhau nhưng luôn cố tình làm tổn thương nhau.

.....

“Hoàng thượng! Đường quả này...” Tiểu thái giám trông thấy chủ tử rời đi liền chạy theo hỏi.

Kẹo này là do Lý Hồng Huyền mang tới, đương nhiên không có biết là do tiểu hài tử kia làm. Hôm nay hần tình cờ được nếm loại kẹo ngon này, trong đầu nhớ ngay tới biểu tình khổ sở của Hàn Tử Ngâm mỗi khi bưng chén thuốc lên. Hần cần theo thứ ngọt ngào này hướng thẳng Mặc Trúc đình...

“Vứt hết! Tất cả vứt hết đi!!!” Hần điên cuồng hất tung chiếc khay chứa kẹo, những chiếc kẹo với đủ màu sắc rơi lả tả.

Tiểu thái giám sợ hãi, quỳ xuống nói nhanh: “Hoàng thượng bớt giận! Hoàng thượng bớt giận!”

“Kể từ nay trở đi, đóng Mặc Trúc đình.” Thanh âm lạnh lùng truyền lệnh.

“Vậy Hàn chủ tử...”

“Đến Túy Cúc hiên.” Dứt lời hần tiêu sái bước ra cửa lớn.

Túy Cúc hiên? Nơi ấy chính là, chính là lãnh cung a!

.....

Sau đó, Nguyên Nhược Ngữ cùng Hàn Tử Ngâm bắt đầu vào ở nơi lãnh cung xa xôi, không có hạ nhân, chỉ có hai người bọn họ khiến Nhược Ngữ vô cùng lo lắng cho cơ thể yếu đuối của Hàn Tử Ngâm.

Cũng từ ngày ấy không còn thấy bóng dáng Lý Hồng Huyền đâu nữa.

21. Chương 21

Túy Cúc hiên là một nơi hội tụ đầy đủ điều kiện cần có của lãnh cung. Không cần quan tâm đến có bao nhiêu tội tày, viện tử có bao nhiêu hoang phế, lạnh lẽo, mà chính là bầu không khí nơi đây... Không khí tịch mịch ở toàn bộ khu lãnh cung giống như tụ tập hết ở chỗ này, như một quả cầu khổng lồ căng tròn, ngột thở vô cùng.

Hiện tại chỉ có hai người bọn họ ở Túy Cúc hiên, bởi Hàn Tử Ngâm thân mang bệnh nên Nguyên Nhược Ngữ kiên trì luôn công việc quét dọn. Có lẽ thiên tính bảo mẫu từ kiếp trước đã khơi dậy, Nhược Ngữ dùng toàn bộ khí lực lau dọn sạch sẽ, biến nơi hoàng phế này trở nên sạch sẽ không ngờ. Nhưng... còn bữa chiều...

May mắn, buổi tối có thái giám đưa hộp cơm đi tới. Nhược Ngữ kỳ quái nhìn nội quan bởi theo hần biết muốn mang đồ ăn từ ngoài vào thật không dễ dàng gì.

“Nô tài vâng mệnh Tam hoàng tử, từ này về sau hàng ngày nô tài sẽ đưa cơm đến cho công tử.” Thái giám kia cung kính nói.

Nguyên lai là Lý Như Ca... Nhược Ngữ không phát hiện ra khóe môi hần khẽ vẽ lên nụ cười ôn hòa đến như thế, dù không mở miệng nhưng thái giám bên cạnh cũng nhận ra.

“Àn... Ta muốn nhờ công công một việc.”

“Công tử cứ nói. Tam hoàng tử ra lệnh, công tử có chuyện gì sai bảo nô tài phải dốc sức thực hiện.”

“... Đây là được đan của Hàn ca ca, hi vọng công công có thể mang tới chút được... Thỉnh công công.” Dứt lời liền hướng thái giám hành một lễ.

“Đừng! Đừng!” Vị thái giám vội vàng nâng Nhược Ngữ dậy, “Công tử không cần khách sáo thế! Nhất định mỗi ngày nô tài sẽ đưa cơm cùng được đến!”

“Cám ơn công công!”

.....

Nửa tháng trôi qua, Lý Hồng Huyền vẫn chưa xuất hiện. Tâm bệnh của Hàn Tử Ngâm ngày thêm nặng, dù uống bao nhiêu thuốc vẫn không thấy chuyển biến tốt lên mà ngược lại, lại càng gầy yếu hơn trước. Thực lo lắng, cứ như vậy...

“Ai đó Mọi người xem ai a?” Thanh âm khó chịu vang lên.

Trời sẩm tối, gió cũng dần dần thổi mạnh. Nguyên Nhược Ngữ đưa ánh mắt chán ghét nhìn đám nhân rảnh rỗi mò đến Túy Cúc hiên.

“Ha ha, kia không phải là tên nô tài hèn mọn sao? Đi múc nước a?” Một nam tử y phục hoa lệ nhưng có phần cũ kĩ nâng chân đá chiếc thùng dưới đất, dòng nước trong thùng chảy về phía chân Nhược Ngữ, thấm ướt ống quần hần.

Lãnh cung có bao nhiêu là người, vì cái gì tất cả đều tới đây làm loạn? Đồn rằng lãnh cung buồn tẻ, xem ra chẳng hề chút buồn tẻ. Đồn rằng lãnh cung chán ghét, xem ra nhân ở đây còn chán ghét hơn.

Nguyên Nhược Ngữ không thèm mở miệng, thậm chí không thèm liếc đám người lấy một cái.

Một nam sủng trong đám người đột nhiên tức giận, hần lại gần giơ cao tay, cho Nhược Ngữ cái bạt tai. Bên ngoài chứng kiến, có kẻ sủng sốt, có kẻ mừng rỡ, cũng có kẻ muốn tiến lên. Nhược Ngữ nhận thức được nam tử này, trước kia hần có đến Mặc Trúc đình gây chuyện, sau không thấy mặt, hóa ra là đã bị chuyển tới đây

“Ba——” Bình tĩnh đáp trả.

Tất cả mọi người có mặt đều không ngạc nhiên. Cách đây nửa tháng, mặc dù hài tử cũng chịu khuất phục nhưng bọn hần cũng chẳng chiếm được ưu thế gì, không những thế còn bị khí thế của hần dọa phát sợ. Thật sự là tiểu hài tử 9 tuổi không vậy hả trời?

“Người!!...” Nam sủng kia ôm mặt mình, hung hăng phóng điện về phía thủ phạm. Lập tức hần lấy thùng nước dưới chân, hất toàn bộ số nước còn lại vào người đứa nhỏ. Đứa nhỏ tuy tránh được nhưng vẫn dính đôi chút.

Không có người đứng ra can ngăn lẫn hòa theo, hết thấy chỉ đứng nhìn.

Nhược Ngữ nâng một thùng nước khác lên, hướng bọn nam tử hất mạnh, sắc mặt không biến hóa, chỉ đơn giản phun ra một chữ:

“Cổn.”

.....

Đám nam sủng kinh ngạc nhìn y phục của mình, sau đó... y hết như bầy mãnh thú nổi cơn điên, lao vào đánh hội đồng tiểu hài tử 9 tuổi.

“Dừng tay! Các người đang làm gì thế?!” Cách đó không xa bỗng truyền đến thanh âm mệt mỏi, là Hàn Tử Ngâm.

Rốt cuộc diện vô biểu tình cũng có hơi biến hóa. Đám nam sủng dừng lại một lúc rồi lại tiếp tục điên cuồng tấn công.

“Dừng tay! Hàn Tử Ngâm hỗn hển đẩy một vị đang cười hân lên người Nhược Ngữ ra, phần hận nhìn đàn mãnh thú hỗn loạn.

“Chủ tử, cuối cùng cũng được diện kiến người. Ha ha, ta còn tưởng người chết khô trong phòng rồi chứ?” Không rõ kẻ nào vừa lên tiếng, những kẻ khác bắt đầu a dua theo. Như được mở công tắc, tiếng nói dè bĩu, tiếng cười khinh khỉnh ồ ạt dâng trào. Nhược Ngữ một tay bịt chặt lỗ tai, một tay nắm chặt người bên cạnh. Hàn Tử Ngâm tựa hồ cái gì cũng không nghe nhưng ánh mắt ngày thêm u ám.

“... Tiện nhân tất nhiên phải mang bộ dạng tiện nhân!”

“... Đồ vạn người cười! Xứng đáng!...”

“... Hừ!”

“.....”

Một nam sủng một định lần nữa định đá vào người Hàn Tử Ngâm, Nguyên Nhược Ngữ cố gắng lấy thân che chở, chờ hứng trọn quyền cước... Nhưng chờ mãi không thấy, hân ngẩng đầu lên phát hiện toàn bộ đều hướng ra phía cửa Túy Cúc hiên, trong mắt tràn ngập vẻ say mê pha lẫn điên dại. Bất giác hân cũng đưa mắt nhìn, nhất thời choáng váng đồng thời cảm nhận được phía sau, Hàn Tử Ngâm tự động đông cứng.

Lý Hồng Huyền, đã lâu không gặp!

“Cút hết cho ta!” Lý Hồng Huyền đứng ở cửa quát. Hai người thị vệ lập tức tiến lên đem đám nam sủng đi, đem cả những thanh âm chói tai đi xa. Chờ đám người khuất dạng hân mới thông thả tiến lại gần.

Hàn Tử Ngâm giống như không để mắt tới, lạnh nhạt nắm tay Nhược Ngữ. Hai người cứ vậy nhìn nhau.

Lý Hồng Huyền nhận thấy ánh mắt trống rỗng của kẻ đối diện, một tia dao động cũng không có... Tại sao?! Mỗi ngày ta luôn luôn nghĩ đến hân, muốn gặp hân nhưng tại sao hân luôn luôn cự tuyệt không muốn gặp ta?

Nguyên Nhược Ngữ biết mình không tiện góp mặt, hân thản nhiên lướt qua thiên tử, quay về phòng.

Tường thành vững chãi xây dựng lâu ngày nhưng lại nhanh chóng bị phá hủy ngay khi vấp phải người này. Lý Hồng Huyền giận dữ kéo Hàn Tử Ngâm ra trước mặt, gắt gao nhìn hân... hân thật sự chưa bao giờ nghĩ đến ta sao?

Bọn họ đứng bất động rất lâu... rất lâu, không ai mở lời... Hoàng hôn lui dần, màn đêm buông xuống bao phủ khiến mọi vật trở nên mờ mịt. Chỉ riêng đôi mắt của Lý Hồng Huyền, dù trong bóng tối cũng vô cùng sáng rực, tựa như muốn đem kẻ trước mặt đi thiêu đốt, toàn bộ... hết thấy... Song Hàn Tử Ngâm vẫn y hệt ban đầu, bình lặng... Không biến hóa, không ngạc nhiên, không khát vọng, không vùng vãn, không cảm hận...

Rốt cuộc, Lý Hồng Huyền là người đánh vỡ cục diện.

“Người!!!”

“Hoàng Thượng, Cẩm phi nương nương tới, nàng nói muốn gặp ngài.” Tiếng vị thái giám tổng quản vừa vang lên, hoàn hảo làm lửa giận cháy bùng, “Đuổi nàng đi!”

“... Nhưng bẩm Hoàng thượng, Cẩm phi nương nương bảo có chuyện rất trọng yếu muốn tìm người. Nàng đã ở ngoài cửa rồi ạ.”

“Trần không muốn gặp!!!” Hấn đột ngột kéo Hàn Tử Ngâm lại bên mình, khuôn mặt hai người rất gần, rất gần nhau. Nhược Ngữ tưởng hấn sẽ ngấu nghiến hôn lấy nhưng hấn chỉ chăm chăm quan sát Tử Ngâm, giống như dã thú nổi cơn điên.

“Hãy để ta vào! Ta muốn gặp Hoàng thượng!!” Thanh âm của Cẩm phi truyền đến gấp gáp. Người cung nữ bên cạnh nàng nghiêm giọng, “Nếu long thai bị tổn hại gì các người có thể chịu trách nhiệm sao?”

Nhân lúc bọn hạ nhân còn lúng túng, Cẩm phi lập tức xông vào. Sững sờ... Hoàng thượng cùng Hàn ca ca đang đứng tại một tư thế ám muội. Nàng hét lớn: “Không thể được, Hoàng thượng!!! Hàn công tử là đệ đệ của người!!! Không thể!!!”

22. Chương 22

Trong khoảnh khắc, Nguyên Nhược Ngữ hiểu rõ âm mưu cũ đã được phơi bày, âm mưu mới lại bắt đầu...

Lý Hồng Huyền buông Hàn Tử Ngâm ra, nhìn Cẩm phi với vẻ mặt không thể tin nổi: “Người nói cái gì?”

Thấy sắc mặt Thánh thượng âm u, nàng giật mình nhưng nhớ tới vừa rồi Phi Thúy [chính là nàng cung nữ thân cận] đã nhắc nhở, không được để Thánh thượng mắc phải sai lầm trầm trọng. Nàng cố gắng lấy can đảm, “Cẩm nhi nói, người không thể ở bên Hàn ca ca vì các người...”

“Câm miệng!!!” Lý Hồng Huyền phẫn nộ quát, hấn cầm tay nàng lôi đi, muốn nàng mau chóng rời khỏi nơi này.

“Không!!! Buông nàng ra! Hãy để nàng nói!!!” Hàn Tử Ngâm tiến đến gần, dùng chút khí lực yếu ớt của mình đỡ đôi lời kéo Cẩm phi lại. Đôi mắt đỏ lên, ngập tràn nghi hoặc hoang mang cùng điên dại. Dã thú...

“Nói!!! Người vừa nói cái gì?! Người nói... Ta là... là...”

“Không!” Lý Hồng Huyền đẩy mạnh Cẩm phi ra khiến nàng mất thăng bằng, ngã xuống đất. “Nàng cái gì cũng chưa nói!!!”

“Nàng có nói!!!!” Tử Ngâm điên cuồng hét. Hai người bây giờ y hệt hai con sư tử hung hãn, chức cơ hội cắn chết đối thủ, “Nàng nói... Nói... Ta là đệ đệ... Đệ đệ...”

Nửa câu còn lại không thể thốt nổi, toàn thân kịch liệt run rẩy.

“Người không phải!!! Người nói láo!!! Nói láo!!! Nói láo!!! Nói láo!!!” Lý Hồng Huyền kích động nắm chặt hai vai Hàn Tử Ngâm, như muốn trấn an hấn.

“...Của người.” Hai chữ này cuối cùng cũng thoát ra ngoài. Màn đêm che lấp biểu tình nhưng nương theo giọng điệu, Nhược Ngữ hiểu đó là sự tuyệt vọng... Tuyệt vọng khôn cùng, “Nàng nói ta là đệ đệ của người.”

.....

“Mau cho ta biết!!! Mau cho ta biết!!! Rốt cuộc... Rốt cuộc...” Lệ thủy tuôn trào, hấn gắt gao nắm lấy cổ áo kẻ trước mặt hét lớn.

Trong mắt đương kim Thánh Thượng lộ rõ vẻ đau đớn, nhìn kẻ trước mặt nổi điên truy hỏi, hấn không có cách nào mở lời.

“Mau cho ta biết————” Hàn Tử Ngâm mệt mỏi phục xuống, trong tay vẫn bầu chặt y phục của Lý Hồng Huyền, “Vì sao? Vì sao? Vì sao?!!!”

“.....”

“Người đã sớm biết!!! Người đã sớm biết!!!”

“.....”

.....

.....

.....

“Để ta nói cho người rõ...” Đột nhiên, cung nữ Phi Thúy xuất hiện nâng Cẩm phi đứng dậy, lên tiếng.

“Câm miệng!!!”

“Người là đệ đệ đồng mẫu đệ phụ của Hoàng thượng.”

“Câm miệng!!!!”

Cơ hồ cung nữ kia không hề quan tâm đến tiếng gầm, bình thản tiếp tục nói, “Là con trai của Hoàng thái hậu.”

“Không có khả năng... Không có khả năng...” Hàn Tử Ngâm kinh hãi nhìn cung nữ. Như nhớ lại ác mộng, hấn lảo bấn.

“Người là đứa con của Thái hậu cùng nam nhân ngoài cung sinh hạ, là đứa con hoang!!! Ha ha ha, trăm phương nghìn kế tống người xuất cung, không ngờ người tự chui đầu vào lưới!... Ân ái với ca ca người, là người ca ca mang huyết thống giống người... Ha ha ha... Báo ứng!! Báo ứng!!!” Phi Thúy ngửa mặt lên trời điên dại cười to.

“Câm miệng! Câm miệng! Câm miệng!!!” Lý Hồng Huyền muốn nhào tới giết chết nữ nhân kia nhưng ngay khắc đó nàng liền uống thuốc độc tự sát...

“Không!!!” Cẩm phi trừng mắt nhìn người cung nữ thân cận từ từ ngã xuống, “Không... Phi Thúy... Phi Thúy... Không!!!!”

Nàng gắng sức lao đảo đến bên thi thể của Phi Thúy. Phi Thúy đã uống độc dược có hiệu lực tức thì, nàng đã tắt thở.

.....

Tại một góc nhỏ bé nơi hoàng cung, gió thổi mạnh cuốn đi những mùn mạt và rét buốt đêm đông.

Trong không gian lạnh lẽo chỉ vang vọng tiếng khóc của nữ nhân... Nhược Ngừ cảm thấy cảnh tượng trước mắt chỉ như một giấc mơ... Chắc hẳn khi mình khép mắt vào, toàn bộ sẽ biết mất... Không còn thứ gì có khả năng tiếp diễn nữa...

“Đau...” Vẫn là thanh âm của nữ nhân. Nhược Ngừ rời tầm nhìn khỏi ánh trăng u ám, trên mặt đất Cẩm phi đau đớn gập người lại, máu... máu đỏ tươi dần dần loang rộng ra...

Màu đỏ thật nhức mắt...

23. Chương 23

“Nương nương! Nương nương! Hoàng Thượng, nương nương sắp sinh!” Một thái giám tiến lên kinh hô.

“.....”

“Hoàng Thượng!”

“Mang nàng xuống.” Lý Hồng Huyền vẫn đắm đắm hướng thẳng Hàn Tử Ngâm, không hề để ý đến vị phi tử của mình đang vật vã dưới đất.

“Hoàng Thượng... Cẩm nhi... đau quá...” Cẩm phi ôm bụng kêu rên.

Đột nhiên nhớ ra chuyện gì, hấn cúi đầu nhìn nàng hỏi: “Chuyện này người nghe ai nói?”

“Hoàng Thượng...” Nàng mở lớn mắt, không thể tin được, vì sao con người này... Vì sao hề không quan tâm đến hài tử trong bụng nàng? Đó là nhi tử của hần a.

“Nói!”

“... Là Cẩm nhi vô tình... nghe được... nghe được... từ Hoàng hậu nương nương...”

Lý Hồng Huyền lạnh lùng đối hạ nhân ra lệnh: “Gọi ngự y, đem nàng lui.” Rồi quay sang bên thái giám tổng quản, nhỏ giọng: “Giữ hài tử, không cần người.”

Lập tức một nhóm người xuất hiện nhanh chóng dìu Cẩm phi đi.

“...Dạ!”

.....

Hiện tại ở Túy Cúc hiên chỉ còn Nguyên Nhược Ngữ, Hàn Tử Ngâm cùng Lý Hồng Huyền lưu lại

Tất cả đều im lặng, không ai mở miệng lấy một chữ. Ngoài tường một trận huyền ảo nhưng nơi đây lại thập phần yên tĩnh. Cuối cùng, chờ những âm thanh huyền ảo xa dần, Hàn Tử Ngâm cố gắng đứng dậy. Lý Hồng Huyền muốn đỡ lấy nhưng bị hần vung tay từ chối.

Nhược Ngữ lại gần giúp hần trở về phòng. Phía sau truyền đến thanh âm bi ai, “Tử Ngâm... Rốt cuộc ngươi có yêu ta không?”

“.....”

“Từ đầu tới cuối...Ngươi có yêu ta không?”

Hàn Tử Ngâm bỗng nhiên xoay người lại, ánh mắt tràn ngập hận ý. “Không có.”

“.....” Lý Hồng Huyền cảm thấy đôi chân chẳng còn đứng vững, cơ hồ toàn bộ khí lực bị rút sạch.

“Chưa từng có.”

Dứt lời, thân ảnh gầy yếu vô tình bước đi, không hề để tâm đến phản ứng của kẻ đang đứng bất động.

Lúc Nhược Ngữ dìu Hàn Tử Ngâm đi nghỉ thì ngoài cửa sổ, Lý Hồng Huyền vẫn đứng yên lặng ở đó... thật lâu, thật lâu... mãi đến khi có một thái giám hấp tấp tới báo rằng Cẩm phi khó sinh hần mới chịu rời bước.

Gian phòng trong, Nhược Ngữ vừa bưng thuốc vào đã thấy Tử Ngâm ngồi dậy, ghé người qua một bên như đang thổ cái gì đó. Hần vội vã tiến lại gần... Là máu, máu tươi nhuộm đỏ một phần tấm chăn lót giường, rớt cả xuống dưới đất.

Nguyên Nhược Ngữ phi thường hoảng sợ, linh cảm được tình huống hiện tại so với trước kia nghiêm trọng hơn rất nhiều... Phải làm sao? Phải làm sao đây?... Hàn Tử Ngâm đã ngất lịm, dù hần khản giọng bao nhiêu đi chăng nữa thì người cũng không hề tỉnh lại... Bây giờ hần cảm thấy mình thật vô dụng, thật quá vô dụng...

Tìm người! Đúng rồi, tìm người!

Hần lao ra ngoài, chạy dọc con đường lãnh cung trải dài, tìm đám nam sủng kia... Kết quả đều bị sỉ nhục đuổi đi nhưng không hề bỏ cuộc. Hần luống cuống đến từng căn phòng một cầu xin sự giúp đỡ, mặc kệ thứ gì gọi là tôn nghiêm, gọi là ân oán... Lúc này hần chỉ toàn tâm toàn ý muốn bảo vệ thứ quý giá đối với mình.

Không rõ từ khi nào mưa bắt đầu rơi trong đêm tối... Nhược Ngữ vẫn mãi miết chạy, ra sức đập cửa... Nhất định phải tìm người, phải tìm người... Thân ảnh nho nhỏ hòa vào cơn mưa to bất chợt... Không một ai chịu giúp... Lòng người nơi đây cũng lạnh lẽo như cái tên của nó.

Nhược Ngữ chạy tới thư phòng của Lý Hồng Huyền, muốn báo cho hần biết Hàn Tử Ngâm đang rất không ổn. Hãy làm cho người ta đến cứu Tử Ngâm! Hãy cứu Tử Ngâm!

Thấy bộ dạng bê bết lấm lem bùn đất của hài tử tất nhiên bọn thị vệ liền đuổi đi.

“Hãy để ta vào!!! Ta muốn gặp Hoàng thượng!!! Ta muốn gặp Hoàng thượng!!!” Nhược Ngữ hung hăng hét lớn.

“Cút!” Một thị vệ cao to quàng hăn xuống dưới đất, “Người muốn gặp Hoàng thượng? Nói cho người hay! Hoàng thượng có chỉ, ai cũng không gặp! Người mau cút đi!!!”

“Không... Hãy để ta vào... Hãy để ta gặp hăn.”

“Không phải là Nguyên công tử sao?” Gần đó, một thái giám nhận ra thanh âm quen thuộc của Nhược Ngừ bèn tiến lại.

Hắn xoay người, khuôn mặt quen thuộc hiện ra, tức khắc thập phần kích động: “Là người! Nhanh cho ta biết làm sao có thể gặp được Lý Như Ca! Nhanh nói cho ta biết!!!”

“Để nô tài dẫn đường.” Vị thái giám kinh ngạc thấy vị công tử điềm đạm thường ngày giờ mang dáng vẻ hoảng loạn song vẫn là đưa hăn tới cung Tam hoàng tử.

Lý Như Ca... Lý Như Ca... Hiện giờ chỉ có người... Chỉ có người...

.....

Một con người nhỏ nhoi được sinh ra, lớn lên rồi biến mất, đối với hoàng cung rộng lớn này thì có nghĩa lý gì.

.....

“Tiểu Ngừ! Người sao vậy?!” Lý Như Ca giật mình nhìn bộ dạng cuồng cuồng của Nhược Ngừ.

“Giúp ta, giúp ta...” Hăn không còn khả năng bình tĩnh nữa, “Cầu người hãy giúp ta, giúp ta...”

“Nói rõ xem nào. Trước hết lau người đi...” Lý Như Ca kéo hài tử đến gần, muốn sửa sang lại, “Nói chậm thôi, làm sao vậy?”

“Hăn sắp chết... sắp chết... giúp... giúp... ta...”

Như Ca nhíu mày, hăn hiểu người Nhược Ngừ nhắc tới là ai, động tác hơi ngừng lại, “Tiểu Ngừ...

“Người sẽ giúp ta đúng không? Người sẽ giúp... Ta chỉ có người... Chỉ có người...”

“Tiểu Ngừ... Nghe ta nói...”

“Không! Người phải giúp ta!!!” Hài tử tuyệt vọng nắm chặt y phục hăn gào to, “Hăn muốn chết! Hăn sẽ chết!!! Ta cần ngự y! Không ai chịu giúp ta...”

Hăn chưa bao giờ gặp qua tình cảnh này. Tiểu Ngừ hăn biết luôn luôn tỏ vẻ băng lãnh xa cách vậy mà giờ để lộ sự yếu ớt vô cùng... Hăn do dự...

“Ta cầu người... Ta van người...” Dứt lời Nhược Ngừ dường như đã kiệt sức sau quãng đường dài, thỉnh thoảng ngã bệt xuống dưới đất

“Tiểu Ngừ!!” Lý Như Ca vội đỡ hài tử ngồi lên ghế, trong lòng đau xót. Rốt cuộc cũng quyết định: “Hảo, ta sẽ giúp người... Lát nữa ta sẽ lệnh cho ngự ý sang Túc Cúc hiền. Người cứ nghỉ ngơi ở đây...”

“Không! Ta phải về!” Hăn muốn nhanh chóng trở về Túc Cúc hiền, muốn chăm sóc Hàn Tử Ngâm, muốn cùng...

“Hảo hảo hảo, người đừng kích động quá... Để ta sai người đưa người đi...” Lý Như Ca dang tay đỡ hài tử sắp khụy xuống lần nữa vì đột ngột đứng dậy.

“Người đáp ứng ta?”

“...Ừ, ta đáp ứng người”

“Nhất định?”

“... Nhất định.”

Túc Cúc hiền, Hàn Tử Ngâm đang dựa ở đầu giường, ngơ ngác nhìn lên trần nhà. Nguyên Nhược Ngừ thở nhẹ ra một hơi. May, hăn đã tỉnh, hăn không có chết.

24. Chương 24

“Tiểu Ngử?...” Tử Ngâm hướng đứa nhỏ thì thào.

Nhược Ngử nhẹ nhàng đến bên giường, quì gối xuống bên cạnh hần.

“Tiểu Ngử... Người đã đi đâu thế? Ta tìm người mãi.”

“Đợi lát nữa ngự y tới xem bệnh, người sẽ nhanh chóng hồi phục.”

“.....” Hàn Tử Ngâm không nói gì, khẽ vuốt lại mớ tóc hỗn độn trên mái đầu nhỏ, “Tiểu Ngử, để ta kể chuyện xưa cho người nghe nhé?”

“... Ta không thích nghe.” Hần không thích nghe chuyện xưa. Một người thích kể chuyện xưa... giống như...

“Không, người phải nghe. Lần cuối thôi, Tiểu Ngử.”

“.....”

Hàn Tử Ngâm không để ý tới sự cự tuyệt của Nhược Ngử, hần chậm rãi nói: “Thuở xưa, có một cô nhi không cha không mẹ lưu lạc nơi nơi. Mỗi khi đói bụng hần thường ăn cắp của người ta thứ gì đó nên rất hay bị truy đánh... Vào ngày nọ, hần trộm bạc liền bị người nọ bắt được, trong khi hần đang đợi đòn giáng xuống...”

Cơ hồ Tử Ngâm nhớ lại chuyện gì vui vẻ, khóe miệng vẽ ra một nụ cười tươi đã lâu chưa hiện hữu.

“Không ngờ người nọ rất tốt, cô nhi bịa chuyện nhưng cũng tin ngay. Hần đãi đứa nhỏ ăn cơm, tặng đứa nhỏ quần áo, ngày ngốc đem toàn bộ số bạc trên người cho nó. Cô nhi nghĩ mình phải bám chặt quý nhân hưởng sung sướng nên kết quả là hần có cái đuôi leo dẹo theo. Người tốt quả thực là người tốt. Hần đồng ý để đứa nhỏ bên người, đồng ý chăm sóc nó cả đời. Sau đó người tốt họ Hàn kia đặt tên cho nó là Tử Ngâm, Hàn Tử Ngâm.”

Nguyên Nhược Ngử cảm thấy vẻ tươi cười kia đang sắp tiêu tan...

“Cô nhi kia là ta, còn người tốt ấy là sư huynh của ta. Sư huynh mang ta về sư môn, để ta bái các vị sư tại Thanh Hải môn. Hai chúng ta bắt đầu những năm tháng sống bên nhau. Hần ngốc lắm, cho dù biết rõ tiểu đệ ta nghịch ngợm, gian dối nhưng bất cứ chuyện gì đều thay ta chịu tội nhưng có một lần sư phó đánh hần. Đó là lần đầu tiên sư phó đánh hần, bởi tại ta bịa chuyện... Ta khóc thừa nhận lỗi lầm, cũng là lần đầu tiên ta thú nhận rằng mình nói dối. Ta đã thề, thề từ ấy trở đi không bao giờ được nói dối nữa.

Ta rất thích sư huynh và sau này chắc chắn là đã yêu hần.”

Nói đến đây, sắc mặt Hàn Tử Ngâm bất chợt khó coi, “Năm mười tám tuổi, ta hướng sư huynh thổ lộ. Hần từ chối ta rồi chạy trốn vào giang hồ.

Thanh Hải môn lại có thêm người, đó là Lý Hồng Huyền.

Không rõ nguyên nhân gì nên dù biết thân phận hoàng tử nhưng sư phó vẫn thu nhận hần. Còn đối với ta thì muốn hét lớn, Thiên a, mình gặp phải xảo quyệt sư phụ rồi. Khi ấy ta đơn thuần phân biệt, sư huynh là người tốt, Lý Hồng Huyền chính là người xấu.

Hần sống bên cạnh ta được một năm rồi phải quay về thừa kế hoàng vị. Ta không hiểu vì sao hần ở Thanh Hải môn bái sư mà vẫn có thể tranh giành ngôi vị hoàng đế.

Lúc này sư huynh viết thư thông báo rằng gặp được cô nương như ý và muốn cuối năm hồi môn thành thân. Ta thực phi thường khó chịu nên đã cùng Lý Hồng Huyền uống rượu, khóc cười náo động một trận. Ngày ấy, Lý Hồng Huyền ôm chặt ta vào lòng... Tiểu Ngử, người biết hần đã nói gì không?”

Nhược Ngử ngơ ngác nhìn Hàn Tử Ngâm, hần đang cười... Một nụ cười hạnh phúc, là nụ cười Nhược Ngử chưa từng thấy qua, là nụ cười chan chứa tình cảm cho Lý Hồng Huyền.

“Hắn nói, hắn yêu ta.” Hàn Tử Ngâm chìm vào thế giới hồi ức của riêng mình, “Ta đáp ứng hồi cung với hắn, trở thành phi tử của hắn. Sau mới nhận ra, bất quá ta chỉ mang thân phận một nam sủng nhỏ bé mà thôi.

Ta nhận ra mình cùng một đám người, có nữ nhân, có nam nhân tham gia tranh đoạt sủng ái từ một nam nhân.

Không làm được, dù hắn quả quyết yêu mỗi mình ta nhưng ta vẫn không làm được. Hắn là hoàng đế, phải chiếu cố hậu cung ba nghìn tựa như chiếu cố cả thiên hạ rộng lớn.

Ta muốn rời đi song hắn không cho. Kỳ thực ta chỉ cần hắn quan tâm đến ta nhiều hơn chút, yêu mà nhiều hơn chút mà thôi... Không nghĩ ra... Thiên a, sư huynh chạy vào hoàng cung bảo ta rằng hắn đã hủy hôn ước, hắn bảo rằng hắn yêu ta. Mặc kệ là nam hay nữ, tình cảm hắn đối với ta là tình yêu.

Ta nói, hết thủy muện rồi, ta yêu Lý Hồng Huyền còn đối hắn là cảm giác phụ tử. Vì thế ta quyết định ở lại bên cạnh Lý Hồng Huyền.

Có lẽ cung đình so với sự tưởng tượng của ta còn đáng sợ gấp nhiều lần. Thái hậu... nàng dùng độc hại ta... Nhưng... nguyên lai... nguyên lai... nàng... Ha ha, Tiểu Ngử người thứ ngấm xem đây phải chăng là số mệnh?

... Ta được thiên hạ đệ nhất thần y cứu thoát. Một thần y trẻ tuổi tài hoa, đáng tiếc y lại bị cầm điệu

Khi vừa trải qua cơn sinh tử ta nghĩ thông rất nhiều việc. Chắc... ta cùng Lý Hồng Huyền chỉ nên có quan hệ khi hắn không mang danh thiên tử, một tình yêu đơn giản giữa hai con người bình thường giữa chốn hồng trần.

Ta lại định chạy trốn, lần này là thực sự muốn chạy trốn, đáng tiếc đều thất bại

Không hiểu làm sao sư huynh biết ta bị hạ độc, hắn tiến cung trợ ta trốn thoát. Vài lần khi sắp chạm đến thành công thì đều bị Lý Hồng Huyền phát hiện... Ta rất muốn rời đi, ta không muốn ở nơi này thêm nữa... Một ngày nọ, sư huynh bảo ta vào đêm hôm đó ta có thể, vĩnh viễn vĩnh viễn không bị bắt về và quả thực ta đã trốn thoát.

Sợ Lý Hồng Huyền đến Thanh Hải môn tìm nên ta không có về đấy, ta tới Giang Nam... rồi gặp người, Tiểu Ngử. Ta vô cùng ghen tị với người, người có người trao tình cảm cho mình và cũng có thể gửi gắm lại... Còn ta thì không, tình yêu của ta quá ích kỷ, quá thống khổ...

Ta bị bắt hồi cung. Nhận được tin... sư huynh đã chết.

Lý Hồng Huyền giết chết hắn.

Nên ta phi thường hận hắn.

Là ta đã hại chết sư huynh... Hắn nói, kỳ thực hắn yêu ta... Sao thành ra ta lại hại chết hắn...

Ta vốn muốn chết nhưng vì cái gì, mỗi lần nhìn Lý Hồng Huyền ta vẫn không thể tự kết liễu mình nổi. Ta thậm chí nghĩ rằng, cứ vậy đi, cứ để hai người chúng ta phải đau đớn... Tình cảm của ta rất ích kỷ, thật sự rất ích kỷ... Không thể bao dung... không thể bao dung hết thấy mọi thứ trước mắt... Thê tử của hắn... Nhi tử của hắn...

Ta không chết bởi ta hiểu thời điểm ta chết Lý Hồng Huyền sẽ vô cùng thống khổ, và ta sẽ càng thống khổ hơn nếu thấy hắn như thế.

Nguyên lai là ta yêu hắn.

Hôm nay, khi biết là đệ đệ của hắn ta đã rõ hết thấy đều tiêu tan...

Tiểu Ngử, người có hay không? Loạn luân hoàng gia, là hủy diệt, không chỉ hủy diệt Lý Hồng Huyền mà còn là hủy diệt cả một giang sơn.

Ta không muốn giang sơn bị hủy, cũng không muốn Lý Hồng Huyền bị hủy trong tay ta.

Nguyên lai là ta yêu hắn... là yêu hắn.”

Nguyên Nhược Ngữ lẳng lẳng ngồi nghe, nhìn Hàn Tử Ngâm từ từ khép mắt chợt thấy hoảng sợ. Hắn gắt gao nắm lấy tay Tử Ngâm, như định bóp nát bàn tay xương xẩu kia, mãnh liệt níu chặt sinh mệnh yếu ớt ở lại, không làm hắn rời.

“Mang về về Thanh Hải môn đi... Tiểu Ngữ... Hãy táng ta ở trên núi Thanh Hải... Nơi ấy nở rất nhiều... rất nhiều Hồng Dạ Lệ... đẹp lắm...”

Ta đang ở đâu vậy... Là nơi lần đầu tiên... gặp hắn...

Lý... Lý Hồng Huyền... Lý Hồng Huyền...

Hắn... hắn ở đâu vậy...

.....

...”

...

.....

“Đừng... Đừng.....” Nguyên Nhược Ngữ lay mạnh, “Đừng đi... ngự y lập tức tới ngay....

Sẽ mau tới... Người sẽ không chết... Sẽ không...

Lý Như Ca đã hứa... Hắn đã đáp ứng... Sẽ tới...

Không cần nhắm mắt... Hãy cùng ta nói chuyện nữa đi... Ta nói chuyện với người a...

Tin ta... Ngự y sẽ mau tới...

Tin ta...

..... Ta tin người... lập tức sẽ tới...

...Lập tức.....”

.....

.....

Đêm hôm đó, hoàng tử mới ra đời đã chết yếu, Cẩm phi vì khó sinh cũng liền tạ thế.

Người người biết tin đều thương tiếc cho Cẩm phi cùng tiểu hoàng tử.

Người người đều không biết ở Túy Cúc hiên có một tiểu hài tử chín tuổi cầm tay người chết, quỳ gối trước giường suốt một đêm dài cô lãnh.

25. Chương 25

Hai ngày trôi qua, Nhược Ngữ vẫn quỳ cạnh đầu giường. Dù biết Hàn Tử Ngâm đã chết, đã không còn chút hơi thở nữa nhưng hắn vẫn đợi, đợi cái gì thì chính bản thân hắn cũng không rõ... Ta nên làm gì... Ta nên làm thế nào... Hết thấy đã kết thúc...

Mãi đến khi nắng chiều yếu ớt len lỏi vào gian phòng u tối hắn mới chợt bừng tỉnh, rằng hắn đang tự lừa gạt mình, rằng người ấy đã thực sự... biến mất...

Như một con rối được dặt dây, Nhược Ngữ tự động mang Hàn Tử Ngâm đặt ở giữa đồng củi khô lấy từ trong sái phòng. Cần phải hỏa táng rồi cùng người ấy rời khỏi nơi này.

Nhìn Hàn Tử Ngâm lần cuối cùng, hắn mím môi châm chút lửa từ chiếc đèn dầu vào đồng củi. Ngọn lửa lập tức bùng lên.

Lửa... Lửa...

Giống căn phòng kia, muội muội ở đó chìm trong biển lửa... còn bây giờ là Hàn Tử Ngâm... trở thành kí ức vĩnh hằng.

Ai? Là ai đang tức giận...

Là ai đang gào thét...

Là ai đang khóc...

Đầu của ta rất đau, thực sự rất đau. Cảnh vật trước mắt bỗng trở nên mơ hồ... Nhưng ta không thể gục ngã... Vì ta đã hứa với hần... hứa với hần rằng nhất định sẽ mang hần xuất cung...

Là ai đang đẩy ta? Là ai đang gào thét bên tai ta? Tay người nắm chặt quá... Ta đau... Ta không thể gục ngã...

“Hần đã chết !”

“.....”

“Hần đã chết !”

“.....”

“Hần đã chết !”

“.....”

Thanh âm non nớt vô hồn vang lên đều đều thông báo cho nam nhân trước mặt, tiếng rống giận thống khổ ngừng lại. Một lần nữa, Nhược Ngữ ghé chiếc đèn dầu vào đồng củi vừa bị dập tắt.

Hần nói muốn trở về Thanh Hải môn, muốn đi ngắm Hồng Diệp Lệ.

Sau đó ngọn lửa lại bùng cháy, không còn ai ngăn cản hài tử, tất cả đều đắm đắm đứng nhìn cột lửa ngày càng bốc cao. Hàn Tử Ngâm ở trong đó dần dần... dần dần...

.....

Nguyên Nhược Ngữ ôm hũ tro cốt vào ngực, sắp xếp tay nải, hướng thẳng đường xuất cung. Xuyên qua Túy Cúc hiên, xuyên qua lãnh cung, xuyên qua Mặc Trúc đình và khi tới Từ Ninh cung hần bất chợt dừng bước, trông thoáng qua rồi tiếp tục đi.

Đêm khuya, một màu đen bao phủ toàn bộ cảnh vật dưới chân cầu, hồ nước yên tĩnh đắm mình vào bóng tối. Một thân ảnh nho nhỏ chậm rãi xuất hiện.

“Tiểu Ngữ.” Phía sau truyền tới âm thanh quen thuộc.

Nhược Ngữ ngừng cước bộ nhưng không quay đầu lại, chỉ lẳng lặng ngắm hồ nước.

Hần vẫn còn giữa hai khối ngọc bội trong tay nải. Một là của mình, một là của Hàn Tử Ngâm.

Hàn Tử Ngâm hi vọng kiếp sau có thể cùng hần ở một chỗ mà kiếp này hần cũng không muốn có bất cứ sự liên quan gì với hoàng cung.

Lấy ra khối ngọc khắc nửa chữ Ca, Nhược Ngữ dứt khoát hướng thẳng hồ nước ném. Ngọc bội chạm mặt nước, từ từ chìm xuống. Hần cũng không để ý đến phản ứng của Lý Như Ca, cứ thế rời đi.

Vừa xuất cung, Nhược Ngữ rất nhanh bắt gặp Tiêu Nam bộ dạng mệt mỏi đang đứng chờ mình. Dù chán ghét hoàng cung nhưng hần vẫn tới.

Tiêu Nam... Tiêu Nam...

Chậm rãi tiến lại gần cơ thể ấm áp kia rồi... bất tỉnh.

Nhược Ngữ hôn mê mất ba ngày, Tiêu Nam nói rằng hắn đã ủ bệnh, sốt cao lâu rồi. Hiện tại bọn họ đã đi khỏi kinh thành tới một trấn nhỏ. Nhược Ngữ viết cho phụ mẫu phong thư thông báo tạm thời không về nhà. Hắn muốn ra ngoài, muốn quan sát thế giới này, tựa như đi tìm kiếm ý nghĩa sự tồn tại của bản thân.

Hắn hỏi, Thanh Hải môn nằm ở đâu. Tiêu Nam trả lời, không kẻ nào biết vị trí cụ thể. Đây là một môn phái kỳ lạ trên giang hồ, họ không hay xuất hiện cũng không ai rõ họ có bao nhiêu người, thuộc dạng võ công gì, tại phương nào song người ta xác định Thanh Hải môn có từ rất xưa, không phải đường chính nên đối với thế nhân mà nói thì chính là môn phái thần bí bất quan.

Nhưng Tiêu Nam bảo, thực chất Thanh Hải môn nằm ngay tại núi Vân Mạn.

26. Chương 26

Nhược Ngữ cũng không hỏi vì sao Tiêu Nam lại biết. Chỉ cần Tiêu Nam đã nói thì đúng như vậy, hắn hiểu Tiêu Nam sẽ không bao giờ làm tổn thương đến mình, thế là quá đủ rồi. Huống chi hắn đã quen hương vị trên người Tiêu Nam, quen có Tiêu Nam bên cạnh.

Sau đó hai người đi tới Vân Mạn sơn.

Suốt đường đi, Nhược Ngữ ôm chặt hũ tro cốt, đã quyết tâm bảo hộ người ấy nhưng lại để người ấy tan biến... Bây giờ hắn muốn đến nơi kia, ngây ngốc ở nơi an tĩnh kia.

Kiếp trước chúng ta là tình nhân. Kiếp này, chúng ta đã bỏ lỡ. Hi vọng kiếp sau chúng ta sẽ gặp lại nhau, sẽ có ái tình.

.....

Rốt cuộc cũng tới Vân Mạn sơn, dưới chân núi là một tiểu trấn khá náo nhiệt. Tiêu Nam nói hắn không biết chính xác vị trí của Thanh Hải môn nên cả hai đành đi hỏi thăm.

Kỳ quái ! Vì cái gì mà dân chỗ này, từ tiểu hài tử đến lão nhân, không một ai biết đến Thanh Hải môn là sao ?

“Vậy người có biết một nhai tên Thanh Hải không? Nhược Ngữ kiên nhẫn hỏi một lão bản.

“Thanh Hải nhai? ... À, có một cái nhai nhưng ta không rõ có phải cái người tìm không?”

“Vậy người biết nhai kia nằm chỗ nào không?”

“Ngay tại trên núi, nơi ấy rất cao và nguy hiểm, công tử phải cẩn thận.”

“Cảm ơn người.” Nói xong Nhược Ngữ kéo Tiêu Nam mang theo tro cốt của Hàn Tử Ngâm hướng Vân Mạn sơn đi.

Vân Mạn sơn sở dĩ được gọi là Vân Mạn đại khái bởi nó rất cao, quanh năm mây mù bao phủ, không nhiều thì ít. Từ trên cao phóng tầm mắt xuống có thể nhìn thấy loáng thoáng cảnh vật dưới chân núi, quả thật nơi đây thật khiến con người ta cảm thấy được đối diện với cả thiên hạ rộng lớn.

Dường như mọi giác quan được giải phóng, Nguyên Nhược Ngữ thích thú tận hưởng cảm giác tiêu dao tự tại giữa không gian bao la nhưng... vì núi cao nên đường vô cùng dốc, đi được lúc lâu hắn bắt đầu thấy chóng mặt... Mệt quá... Quay sang bên cạnh, Tiêu Nam vẫn tiêu sái, một nhịp loạn hơi thở cũng không có!

“Nhược Ngữ thiếu gia, cần Tiêu Nam giúp người không?” Trông bộ dạng lê lét từng bước chân nặng nhọc, thiếu điều muốn dùng thêm hai tay đi như kiểu bò sát của tiểu thiếu gia, Tiêu Nam quan tâm hỏi. Chính là tiểu thiếu gia đã quá mệt mỏi, không còn sức để nghe nên bất ngờ bị Tiêu Nam ôm lấy.

“Người làm cái gì thế? Phóng ta xuống!!!” Nhược Ngữ nhìn khuôn mặt phóng đại của kẻ đối diện, trên mặt bóng dưng điểm phốt hồng.

“Nhược Ngũ thiếu gia đã không thể đi nổi, Tiêu Nam nghĩ muốn giúp người.”

“Kia... nghỉ ngơi chút liền hảo... Mau phóng ta xuống!!!” Nhược Ngũ hơi giãy dụa, bị Tiêu Nam ôm như vậy trong lòng có chút loạn.

“Nhưng...” Tiêu Nam càng đưa mặt sát lại gần gương mặt đỏ bừng của hài tử, cười tươi, “Nếu lấy tốc độ của Nhược Ngũ thiếu gia ra để tính thì đến lúc trời tối chắc chúng ta cũng không thể lên tới đỉnh được.”

Nhìn nụ cười sáng chói, Nhược Ngũ cảm giác lóa mắt song lời nói lại làm hắn chán nản vài phần... Thôi, cứ nhờ vả Tiêu Nam nhĩ... Hãn

Sau đó, trên con đường có những bậc thang trải dài, người ta trông thấy một thiếu niên cao lớn ôm một tiểu hài tử, cẩn trọng từng bước đi.

Tại sao hắn còn thò thêm ta mà không có một?

Cơ hồ giải mã được nghi vấn trong mắt đứa nhỏ, Tiêu Nam mỉm cười nói: “Là vì Nhược Ngũ thiếu gia rất nhẹ.”

“Như thế nào biết ra nghĩ cái gì?” Nhược Ngũ tò mò nín áo Tiêu Nam.

“Tiểu sỏ nha.” Tiêu Nam xoa đầu.

Thế nào mà dù một tay vẫn ôm vững vậy?... Không đúng, vấn đề là hắn bảo ta “tiểu sỏ nha”. Tiêu Nam... người đã thay đổi.

Sắc trời bắt đầu ám dần, cuối cùng Nhược Ngũ tiểu thiếu gia cũng đi [??] được đến đỉnh núi. Một đại môn xa hoa, thực sự xa hoa hiện ra trước mắt bọn họ. Nhược Ngũ kinh ngạc ngó nghiêng, đại môn được sơn màu đỏ thẫm, chính giữa không biết gắn vật gì đó lấp lánh kim quang, có lẽ so với đại môn ở hoàng cung cái này còn lớn hơn a.

Hai người nhìn nhau thặc mắc. Từ lòng Tiêu Nam hài tử phóng xuống, nuốt một ngụm rồi vươn tay hướng cánh cửa cực đại gõ nhẹ.

Chẳng lẽ đây là Thanh Hải môn sao? Trông đáng vẻ rất có nhiều tiền? Không giống những gì Hàn Tử Ngâm nói?

Bỏ qua nghi hoặc, Nhược Ngũ gõ thêm lần nữa... Không ai đáp... Bất quá hình như bên trong có tiếng động gì đó... là cái gì?

Đột nhiên Tiêu Nam biến sắc, dùng sức kéo Nhược Ngũ tránh qua một bên. Vừa vặn đại môn thỉnh linh bật mở, giống như bị thứ gì đó đâm thủng. Thiên a... Nếu khi nãy mình còn đứng ở đó... Thiên a...

“Lão già hỗn trưởng! Mau buông y phục!” Thanh âm nữ nhân từ trong truyền ra, sau đó chỉ thấy một đoàn nữ nhân ầm ập đuổi tới, đồng thời một vật thể không xác định hướng Nhược Ngũ phi thẳng, Tiêu Nam lập tức chộp lấy.

Xem kỹ... Dĩ nhiên là... là... nội y của nữ tử...

Một thiếu niên, một hài tử ngây ngốc nhìn chằm chằm nội y trong tay. Ai ngờ bỗng dưng có vô số y phục bay về phía hai người. Ách, cả đồng đều là y phục nữ tử. Lúc này bọn họ thật sự đứng hình mất tiếng.

“Cho hết các người này, từ từ mà hưởng thụ nhé ” Tiếng lão nhân vui vẻ chọt vang lên, liền theo sau là một thân ảnh nhanh thoăn thoắt chạy trốn xuống dưới núi bỏ mặc hai đứa nhỏ xuất thần ngơ ngác đứng chôn chân trong núi y phục cùng đám nữ nhân mang ánh mắt rực lửa...

“Cái kia... Các người hiểu lầm rồi...” Chiếc khố nhỏ còn tọa trên đầu nên dù Nhược Ngũ có thành khẩn bao nhiêu thì lời nói cũng không hề có sức thuyết phục.

Ánh mắt đám nữ nhân càng thêm khùng bố, Nhược Ngũ lại càng sợ hãi, tự động lùi về. Thật đáng sợ a... “Chúng ta không phải là biến thái!”

“Nhất định bọn họ là đồng đảng! Tỷ muội đâu! Thượng! thượng!!”

Lão thiên! Mau nói cho ta biết chuyện gì đang xảy ra thế này.

27. Chương 27

“Các cô nương, khoan đã, xin nghe chúng ta giải thích!” Tiêu Nam chậm rãi tiến lên che chắn cho Nhược Ngữ, khẽ cười. Tiểu dung Xuân Phong Vạn Lý do Giang Nam nhân xưng quả có sức hút phi thường, đám nữ nhân dần gỡ bỏ cảnh giác, trong mắt để lộ ít nhiều ngưỡng ngùng.

Nguyên Nhược Ngữ kinh ngạc nhìn Tiêu Nam. Biết rõ dáng vẻ tươi cười kia chỉ dùng để mê hoặc đám nữ nhân kia nhưng kỳ quái ở chỗ trong hắc xuất hiện chút tức giận. Tiêu Nam cũng cười với người khác như vậy sao?

“Chúng ta chỉ là người qua đường thôi. Ánh mắt đám nữ nhân không còn sát khí. Tiêu Nam cơ hồ biết Nhược Ngữ đang phát nộ. Hắn gắt gao ôm hài tử lại gần, nét cười trên khuôn mặt không hề thay đổi.

“Xin hỏi các cô nương, nơi này chính là Thanh Hải Môn?”

Một nữ tử mang phong thái điềm tĩnh từ đám đông đi ra, nhìn chằm chằm nam tử trước mặt mà không hề bị xao động, có lẽ đây là người đứng đầu. Dường như người này tin những lời Tiêu Nam nói nên nàng ra lệnh cho các nữ tử còn đang ngây ngốc vào trong đại môn rồi hướng hai thiếu niên nói : “Ta tin tưởng công tử cùng lão gia kia không phải là đồng bọn, chỉ là nơi này không phải Thanh Hải môn.”

“Vậy nơi này là... ?” Cả hai ngạc nhiên, đồng thanh hỏi.

“Đây là Vân Mãn am viện ở Vân Mạn sơn.”

“!!! Thì ra là chỗ ở?!” Nhược Ngữ u ám nhìn cánh cửa cực đại xa hoa...

Tựa hồ biết hài tử đang nghĩ cái gì, nàng ngại ngùng giải thích, “Là tổ sư trước đây thích thế.”

Hắn có điểm không cười nổi, là sở thích của ni cô.

“Kia, xin hỏi đạo cô Thanh Hải môn ở đâu?”

“...Thanh Hải môn? Giống như chưa từng nghe qua.”

Nữ tử này không hề nói dối. Nhưng tại sao không một ai hay biết Thanh Hải môn. Rốt cuộc nó nằm chỗ nào ? Không phải toạ trên núi Vân Mãn sao?

“Vậy... Người biết Thanh Hải nhai ở đâu không?” Nhược Ngữ chưa từ bỏ ý định.

“Đích xác có một cái nhai ở đằng sau am viện. Công tử cần phải đi lên thêm. Nơi ấy rất cao và nguy hiểm, bình thường không mấy người lui tới.”

Còn phải lên nữa? Nhược Ngữ cùng Tiêu Nam ngao ngán, hóa ra bọn họ còn chưa lết được đến đỉnh núi ! Lão thiên a... cuối cùng thì núi này cao tới mức nào nữa?

“Trời đã tối, thỉnh hai vị nhanh chóng xuống núi.” Dứt lời nàng xoay người chuẩn bị tiến vào đại môn.

“Xin chờ một chút!” Tiêu Nam vội vàng gọi, “Sắc trời tối như vậy, nếu xuống núi giờ thực đã muộn, chẳng hay có thể cho chúng ta ở lại đạo quán một đêm ?”

..... Nữ tử dừng cước bộ, dùng ánh mắt dị thường với cường độ chỉ có hơn chứ không có kém khi này nhìn thiếu niên.

Tiêu Nam tự động trưng vẻ Xuân phong vạn lý nhưng...

“Nơi này là am viện, thỉnh hai vị không cần làm càn ! Hãy nhanh chóng xuống núi đi !” Nàng tuyệt tình đem cánh cửa cực đại đóng cái rầm.

Nhược Ngữ ngó bầu trời tối đen, những ngôi sao nhỏ dần xuất hiện. Bởi không có đèn đường nên lộ trình hạ sơn trông thật đáng sợ. A... Rốt cuộc là vì cái gì a ?

Két—— Đại môn lần nữa mở, Nhược Ngữ tò mò ngo qua phiến môn, vẫn là nữ tử đứng đầu nọ. Nàng ngưng ngưng nói: “Ai... đêm nay... Nói... nói cho các người hay, có một hộ nhân gia ở mặt sau núi này, nơi ấy cách đây không xa. Cách người có thể đến đây tìm nơi ngủ trọ” Hết lời, đại môn lại khép vào.

“Nhờ mị lực cực đại của người a” Nguyên Nhược Ngữ khách khí trên chọc.

“Tiêu Nam ngu dốt không rõ Nhược Ngữ thiếu gia nói gì.” Tiêu Nam thản nhiên nói.

Nhận thức Tiêu Nam ôn nhu trước sau như một song Nhược Ngữ lại có cảm giác trong ánh mắt sùng nịch của kẻ đối diện toát ra chút giảo hoạt. “Người đã thay đổi.” Hắn bắt đầu dĩ nhận xét.

Mặc kệ tiểu thiếu gia chọc chọc mặt mình, Tiêu Nam vẫn vẻ điềm đạm khiến hắn đành thở dài bỏ cuộc.

“Nhược Ngữ thiếu gia, chúng ta nên đi nhanh thôi.” Tiêu Nam đột ngột ôm lấy hải tử, hướng mặt sau núi đi.

“Người...” Nhược Ngữ cảm thấy hơi lo lắng. Là sao thế ? Sao Tiêu Nam... Chẳng nhẽ lúc ta không có ở nhà đã phát sinh ra chuyện gì ? Tiêu Nam gặp phải chuyện gì mà mình không hề phát giác. Hắn buồn bực nghĩ.

Nhưng ngược lại thì Tiêu Nam lại trông có vẻ thực cao hứng.

Cuối cùng, khi ánh trăng len lỏi thoát khỏi những cành cây đan vào nhau chẳng chịt họ cũng tìm được chỗ mà nữ nhân kia chỉ. Một căn nhà cũ mục mạc... Còn có quang, Tiêu Nam nhanh chân bước lại gần, gõ cửa.

“Ai a? Trễ như thế này?” Thanh âm của một lão nhân từ trong nhà truyền đến. Một giọng nói to, mạnh mẽ và rất có sức sống nhưng giọng này...

Cửa mở, một lão có thân hình thấp bé xuất hiện sau cánh cửa, nhìn hai người với vẻ kì quái, “Các người tìm ai ?”

“Là người ?!” Nguyên Nhược Ngữ kinh ngạc nhìn lão nhân trước mặt. Giọng này... Đúng rồi, là lão già biến thái trộm nội y vừa này!

“...Là các người ?!” Lão già kia dường như cũng muốn nhảy dựng lên, liền dùng ánh mắt tuyệt không mang hảo ý liếc bọn họ, “Thế nào ? Cảm giác được thiên đường vậy quanh thế nào? Sao không đem về cho lão phu vài món?” Lão già làm ra vẻ tiếc nuối.

“Sư đệ, là ai?” Thêm một thanh âm truyền tới. Tuy giọng thực giống với lão biến thái này nhưng khác ở chỗ nghe nó trầm ổn, nhẹ nhàng.

“Mạn phép quấy rầy, chúng ta muốn tìm nơi nghỉ qua đêm.” Tiêu Nam lễ phép nói.

“Nga? Vậy vào đi.”

Được cho phép, Nhược Ngữ và Tiêu Nam theo chân lão già trông vẻ nghịch ngợm bước vào nhà. Trên ghế ở gian tiền thính còn có một người nữa, cùng lão biến thái bảy tám phần tựa nhau nhưng là biểu tình đoan chính cùng đôi mắt ôn nhu mang đến cho người đối diện cảm giác trong lành.

Song Nhược Ngữ nào còn thời gian để ý người kia bởi hai khối bài vị trên bàn thờ đã thu hút sự chú ý của hắn. Trên mặt một khối ghi rõ, Ngô ái đồ Hàn Tử Ngâm chi vị

Hai lão nhân cũng phát hiện thái độ của hải tử nọ không thích hợp, lập tức đưa mắt xuống hũ tro cốt hắn đang ôm chặt trong ngực, khuôn mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Tiêu Nam hiểu chuyện, nhẹ giọng hỏi: “Xin hỏi, nơi này là...”

“Thanh Hải Môn” Hai lão nhân đồng thanh trả lời, ánh mắt vẫn không rời khỏi vật trong tay hải tử.

Nơi này... chính là... Thanh Hải môn ?

Nhược Ngữ cùng Tiêu nam cổ quái nhìn nhau.

Không phải chứ...

.....

Ngày ấy, Nguyên Nhược Ngữ đã được gặp Hồng Dạ Lệ. Như tên gọi, nó mang sắc đỏ tựa hồ muốn thiêu đốt hết thảy sự vật trong thế gian. Những cánh Hồng Dạ Lệ cuồng loạn khiêu vũ theo điệu gió nơi Thanh Hải nhai. Nguyên Nhược Ngữ ngơ ngác ngắm nhìn cảnh sắc trước mặt. Thậm chí... thậm chí cơ hồ hắn có thể nhìn thấy, giữa không gian mông lung, hai thiếu niên lần đầu tiên tương ngộ. Sắc đỏ rơi ngập trời như nhân chứng cho tình yêu đôi lứa.

Trên đỉnh Thanh Hải nhai có một ngôi mộ nhỏ, Hàn Tử Ngâm yên bình tại đó, ngắm Hồng Dạ Lệ điểm thiên sắc, đợi ái nhân quay trở về.

.....

Kỳ thực, ở Vân Mạn sơn Thanh Hải môn có thể coi là một hộ gia đình rất ư bình thường. Các gian phòng đều không lớn, bên trong có dự trữ ít con vật săn được, trước sân trồng đủ loại rau dưa. Tổng thể trông qua thì hầu hết là bình thường nhưng dường như hai lão nhân này không thích quét dọn hay sao mà trong phòng truyền ra mùi gì đó kỳ quái...

Lão nhân mang dáng vẻ ôn hòa nọ chính là sư phó của Hàn Tử Ngâm, họ Trầm, tên Hạc Hiên. Khi lần đầu nhìn thấy Nhược Ngữ, cơ hồ trong mắt lão lấp lánh ánh quang. “Ngươi là Nguyên Nhược Ngữ mà Tử Ngâm hay nhắc tới?... Ân, quả nhiên hảo miếu tử.”

Nhược Ngữ ngạc nhiên, lão gia gia trông qua mang vẻ điềm đạm lại có điểm trẻ con đến vậy. Hắn không thể nói rõ cảm giác này là gì, đành diện vô biểu tình nhìn lại đối phương, không ngờ ánh mắt lão gia gia càng trở nên nồng cháy,” Ân... Nhân thần hảo! Ta thích! Ta thu ngươi!”

Nhược Ngữ nhớ tới ước vọng của mình... Bất quá vào thời điểm hắn thấy căn phòng bên trong sơn động lớn kia liền quyết định lưu lại. Hắn muốn đọc hết toàn bộ sách ở sơn động rồi mới rời đi.

“Ha ha, quả nhiên như lời Hàn Tử Ngâm nói. Tiểu hài tử, ta ngày càng thích ngươi đấy!” Đại sư phó [Trầm Hạc Hiên] hưng phấn sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn, cười dịu dàng.

Nhược Ngữ ngẩng đầu, phát hiện ra trong đôi mắt ấy còn đượm bi thống. Hắn ngoan ngoãn cúi đầu, mặc để đại sư phó vuốt ve.

Vì sao là đại sư phó? Là vì còn có nhị sư phó a...

28. Chương 28

“Tiểu tử! Trông xương cốt ngươi tốt lắm. Sao? Hứng thú không?” Dáng người hơi thấp bé nọ là đệ đệ của đại sư phó, cũng chính là lão già biến thái trộm y phục ni cô, gọi Lê Tích. Hai người tuy thân huynh đệ nhưng tính cách thì hoàn toàn không giống nhau. Lão già khoa tay múa chân một hồi, kêu thủ thế luyện võ rồi bưng bưng khí thế nhìn Tiêu Nam, vui vẻ hỏi : “Thế nào? Đền thử?”

Thiếu niên rời tầm mắt khỏi Nhược Ngữ, vẫn nụ cười tựa ngọc xuân phong hướng lão biến thái đáp: “Ta. Không. Muốn”

Nhược Ngữ khó hiểu nhìn Tiêu Nam, bỗng nhiên nhận ra kỳ thực con người hiền lành tới vô sát thương lực thân cận mình mới là người không nên dây vào a.

“Ha ha, có gì nói sau đi!” Lão già đột ngột xuất cước, Tiêu Nam nhanh nhẹn tránh đòn, thái độ bắt đầu khắt trương. Ai ngờ còn chưa phản ứng lập tức hắn đã lăn quay ra đất, căn bản không hề nhận thức được động tác của đối phương.

Nhược Ngữ cũng kinh ngạc.

Lão biến thái toe toét khoa trương : “Ồ ô u là đùa ngươi thôi a”

Tiêu Nam im lặng nhìn bộ dạng lão già song ánh mắt hắn lại toát lên vẻ bất phục.

Một lần nữa Nhược Ngữ lại có điểm kinh ngạc, trừ bỏ Xuân Phong Vạn Lý, rất hiếm khi hắn được nhìn thấy phản ứng như vậy từ Tiêu Nam. Thật bất ngờ...

“Sao? Tiểu tử? Không cam lòng à?” Lão già thêm đà càng cười khoa trương, thần tình đắc vô vô cùng, “Đến a! Đến a! Chúng ta đánh một hồi!”

... Thiếu niên đứng dậy phải bụi bẩn trên người, khôi phục lại tiểu dung. Quả nhiên Tiêu Nam vẫn cứ là Tiêu Nam. “Ta. Không. Muốn”

... Lão không ngờ đứa nhỏ ương ngạnh đến thế nhưng chỉ khắc sau lão liền khôi phục lại vẻ hứng thú tràn ngập, “U Chẳng qua vẫn chỉ là tiểu hài tử thôi. Một nam nhân nếu ngay cả chính mình cũng không bảo hộ nổi...”

Tiêu Nam chợt nhận ra điều khác lạ, động tác lập tức đình chỉ.

Trên khuôn mặt lão già hiện rõ biểu tình Ta-Nắm-Được-Rồi, “... thì làm sao có thể bảo hộ người khác?” Dứt lời lại hướng Nhược Ngữ đánh tới một chưởng.

“Không!!!” Thời điểm Tiêu Nam phát giác thì bàn tay lão đã áp sát chóp mũi của hài tử. Biết lão không có ý định ra chiêu hắn mới phục hồi tinh thần, sắc mặt khó coi dò xét đối phương. Không rõ đang suy tính gì.

“Thế nào? Quyết định sao?”

“Hảo. Ta bái ngươi là vi sư.” Tiêu Nam nghĩ ngợi một lúc mới đồng ý.

“Ha ha ha Sư huynh sư huynh Ngươi nghe không? Ta cũng có đồ đệ! Ta cũng có đồ đệ!” Lão già cao hứng nhảy nhót xung quanh đại sư phụ.

“Mau mau mau Đồ đệ, kêu một tiếng sư phó xem sao!”

... Sư phó Tiêu Nam bất đắc dĩ đáp trả lão biến thái trước mặt, à không, là nhị sư phó chứ. Xem chừng quãng thời gian không lấy làm vui vẻ gì đang chờ đón hắn.

“Hảo! Ta sẽ dạy ngươi tuyệt kỹ” Nhị sư phó phần khích đối tân đồ đệ khoe khoang, “Chính là nhận thức được Phương Tâm Thập Bát Thức (mười tám chiêu chiếm trọn tâm tình thiếu nữ), Thâu Hương Đại Toàn (ngửi trộm hương bách khoa toàn thư), Như Hà Lỗ Hoạch Thiếu Phụ (làm sao để nắm bắt trái tim phụ nữ đã có chồng).....”

.....

“Sư đệ!!!” Đại sư phụ không thể không ngắt ngang bài diễn văn trường giang đại hải của nhị sư phó.

Khóe miệng của Tiêu Nam hơi giật giật còn Nhược Ngữ lạnh lùng nhìn trờ khôi hài. Ai... Phải trải qua những ngày sắp tới ra sao đây...

Buổi tối hôm đó, bởi chỉ có một gian phòng khách nên hai đứa nhỏ ôm nhau ngủ trên chiếc giường duy nhất. Nhược Ngữ vất vả nén chịu đựng mùi kỳ quái trong phòng. Hắn nhích tới gần, tới gần ***g ngực Tiêu Nam... Thực ảm a...

“Nhược Ngữ thiếu gia biết không? Lão nhân cổ quái kia được giang hồ mệnh danh là Thiên hạ đệ nhất võ si... Bất quá quả nhiên...”

“Một lão già biến thái” Nguyên Nhược Ngữ nhanh chóng đi đến kết luận.

“Ha ha, Nhược Ngữ thiếu gia nói vậy thì nhất định là vậy rồi.” Tiêu Nam có phần run rẩy khi Nhược Ngữ áp sát mình. Hắn lại ôm chặt người trong lòng mình thêm chút, “Ta minh bạch... Ta không thể bảo hộ nổi người... Tiểu Ngữ...”

“Ân...” Hài tử mơ màng trả lời.

Thiếu niên nhẹ nhàng vùi đầu vào mái tóc tiểu hài tử, trên môi nở nụ cười bình yên cùng nhập mộng đẹp.

.....

Chớp mắt, năm năm qua đi.

Năm nay, Nguyên Nhược Ngữ đã 14 tuổi còn Tiêu Nam đã bước sang tuổi 19.

Khoảng thời gian ở Thanh Hải môn, Nhược Ngữ học được nhiều thứ. Đại sư phó đọc rất nhiều sách, còn nghiên cứu chút ít trận pháp, ky quan..., là một học giả thực sự. Song tài năng của Nhược Ngữ lại khiến sư phó kinh ngạc cùng vui mừng, trong vòng 5 năm, dường như hắn đã lĩnh hội được những tri thức, thành quả, kinh nghiệm mà người khác phải mất rất nhiều năm.

5 năm, Tiểu hài tử nay đã trở thành một thiếu niên. Chiều cao có tăng nhưng khuôn mặt này... Chính là qua nhiều năm như vậy... Theo lời đại sư phó nói, bộ dạng băng lãnh của Tiểu Ngữ mang tới cảm giác được gặp tiên tử. Song mi u viễn, khí thế mỏng lung, khiến kẻ khác muốn đến gần, bởi cơ hồ chỉ ngay khắc sau người không thuộc về trần thế nọ sẽ liền biến mất. Mà khi hắn cười lại hoàn toàn bất đồng, một nụ cười rực rỡ lại chân thật, tỏa ra ánh quang chói lòa. Đôi mắt khả ái, đôi môi nhếch nhẹ, khóe mắt để lộ vài phần mỉa mai, mới nhìn qua tưởng như là tinh linh mê hoặc nhân tâm.

Tuy nhiên dù có lớn hơn trước nhưng nếu so với Tiêu Nam thì tốt nhất đừng nên tự hào, đại khái cao khoảng 1 mét 85 [nhân vật chính cao 1 mét 76] Vì rằng chăm chỉ luyện võ nên thân thể cao thêm nhiều. Khuôn mặt cũng đã xuất hiện nét nam tử trưởng thành, ánh mắt tràn ngập nhu tình, riêng tiểu dung Xuân phong vạn lý kia vẫn không hề thay đổi là thứ Nhược Ngữ thích nhất. Hiện tại, Tiêu Nam là sự lựa chọn số một cho các cô gái muốn có tấm hảo phu quân [Nhị sư phó : “Đừng để ngoại hình của tiểu tử này lừa! Hắn là một con cáo già đội lốt người không hơn không kém! Các ngươi phải tin ta!”]

Võ công của Tiêu Nam được sư phó Thiên hạ đệ nhất võ sư truyền dạy ngày càng tiến bộ. Như lời lão nói, mai này gia nhập giang hồ chỉ sợ không mấy ai xứng làm đối thủ. Nhược Ngữ đối với khinh công rất có hứng thú nên quyết định dốc lòng theo học và cùng Tiêu Nam lĩnh hội rất tốt.

Nhắc tới sinh hoạt tại Thanh Hải môn, tất nhiên không thể thoải mái nổi. Trong nhà mọi công việc đều đổ dồn lên vai hai đứa học trò bởi nhị vị sư phó vốn thuộc nhóm Những người không thể chăm lo chu toàn cuộc sống. Tiêu Nam không có ý định đảm đương vị trí đầu bếp nên Nhược Ngữ, với kinh nghiệm từ... kiếp trước đành tiếp nhận.

Lần đầu tiên thưởng thức các món ăn do Nhược Ngữ làm, hai sư phó cảm động đến rơi nước mắt. Hắn đã lâu lắm rồi bọn họ không được ăn một bữa cơm bình thường. Rốt cuộc từ trước đến giờ họ như thế nào mà sống sót qua ngày a?

Có lẽ trên phương diện học thuật, hai lão nhân là bậc tôn sư nhưng tại sinh hoạt thường nhật lại y hệt hai tiểu hài tử. 5 năm, trừ bỏ quan hệ với đám ni cô trên núi thì bốn người vẫn sống thực vui vẻ.

.....

Hàng ngày, Nhược Ngữ cùng Tiêu Nam đều đặn lên đỉnh Thanh Hải nhai thăm Hàn Tử Ngâm.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi chẳng đợi chờ ai, 5 năm sau cái chết của Hàn Tử Ngâm, trong lòng mỗi người âm thầm chôn xuống một hạt giống. Hồi ức chờ khai hoa. Nguyên Nhược Ngữ hiểu, bản thân phải trở nên mạnh mẽ mới đủ khả năng bảo hộ được mình và người... Kỳ thực bởi hắn quá yếu đuối nên muốn có một hạt, để tiếp thêm tự tin, thêm kiên định mà thôi.

Cuộc sống vẫn diễn ra. Chúng ta cũng đang lớn dần.

Đến một ngày, nhị sư phó từ chân núi trở về, đối mọi người đang chuẩn bị ăn cơm thông báo: “Ta vừa nghe nói...”

Ba người nhìn nhị sư phó lạ lùng, chờ lão tiếp tục. Chuyện gì khiến hắn khó nói tới vậy.

“Nghe nói, hoàng đế kia vừa mới... băng hà.”

Hồng Dạ Lệ phi vũ theo điệu gió Thanh Hải nhai, sắc đỏ cuồng loạn giữa không gian mịt mờ, Hàn Tử Ngâm ở đó, trên đỉnh Thanh Hải đợi ái nhân trở về.

Hận ư, còn gì hận nữa. Chỉ là nuôi tiếc. Tiếc cho mối nghiệt duyên.

29. Chương 29

Băng hà? 5 năm rồi... Hôm nay... Lý Hồng Huyền đã chết.

Dưới hoàng tuyến, giữa thiên không, trên cầu đoạn hồn, trong màn sương trắng mờ ảo, họ tìm thấy nhau, nở nụ cười tươi...

Có lẽ, hạnh phúc của bọn họ giờ mới tới.

Trong phòng một mảng yên tĩnh. Nhị sư phó bình thường ưa náo loạn, hiện tại cũng im lặng. Đường như mọi người đều đang mãi đeo đuổi ý nghĩ riêng của mình. Đôi lông mày của Tiêu Nam đã nhíu lại rất lâu.

“Vậy biết ai là hoàng đế kế tiếp?” Tiêu Nam đột nhiên mở miệng khiến tất cả đồng loạt nhìn hắn.

Hoàng đế kế tiếp... Là con trai của Lý Hồng Huyền... Chẳng phải là hắn sao? Hắn...

Nguyên Nhược Ngữ bất giác đến bên cửa sổ, hướng về phía kinh thành. Hắn có khỏe không? Kỳ thực ta không hề ghét hắn... Thân là hoàng tử, vì cái gì ta có thể bắt hắn làm chuyện chọc giận phụ thân hắn... A, Nguyên Nhược Ngữ ơi Nguyên Nhược Ngữ, là ngươi lo lắng cho hắn ư? Không chừng hắn đã là hoàng thượng rồi.

“Biết.” Nhị sư phó trầm tĩnh nói, “Sự tình rất kỳ quái...”

Ba người bên cạnh tò mò chờ hắn nói tiếp.

“Hình như vì âm mưu đoạt ngôi bại lộ nên nhị hoàng tử đã bị lưu đầy ra ngoài biên giới... Về phần hoàng vị thì... thuộc về đại hoàng tử.”

Đại hoàng tử? Nhược Ngữ lại giật mình. Người người trong thiên hạ đều rõ đại hoàng tử vốn ngu ngốc thêm thế lực nhỏ, căn bản không thích hợp làm người kế vị... Tại sao... Chẳng nhẽ Liễu gia đã từ bỏ ý đồ?

Tiêu Nam cũng kinh ngạc không kém. Đôi lông mày lập tức gia tăng lực nhíu, “Là đại hoàng tử?”

.....

Đêm trắng, Nhược Ngữ đang nằm trên giường trần trọc suy nghĩ. Lý Hồng Huyền đã chết, thái tử là đại hoàng tử, còn... Lý Như Ca, sao không... Hắn nhớ lại lời Tiêu Nam nói ban nãy vẫn là không hiểu.

“Có lẽ đứng sau lưng đại hoàng tử thì càng dễ khống chế.”

Cũng đúng nhưng chính mình lên ngôi có phải tốt hơn không? A... Mặc kệ, không nghĩ nữa. Ngủ! Ngủ!

.....

Ngày hôm sau, đôi mắt gấu trúc lò dò vào bếp chuẩn bị làm bữa sáng cho cả nhà đã thấy Tiêu Nam đứng ở đó nhóm lửa từ bao giờ. Dù Tiêu Nam cố gắng học nấu ăn song sư phó bảo, vẫn là Nhược Ngữ làm ngon nhất nên chuyện bếp núc cho hắn toàn quyền xử lý.

“Sớm thế? Sao không ngủ thêm chút nữa?” Biết Tiêu Nam công phu tốt lắm, sớm nhận thức khi mình mới bước vào cửa dù không hề quay đầu lại nên Nhược Ngữ không có cả kinh. Tiêu Nam vừa nhóm được lửa xong, xoay người lại liền đối diện với đôi mắt gấu trúc, hắn chỉ còn cách thở dài: “Về giường ngủ thêm đi, trông sắc mặt thật khó coi.”

“Không được, ta phải nấu cơm.” Nhược Ngữ dụi dụi khóe mắt, ngáp một cái rồi bắt tay vào công tác.

“Để ta giúp ngươi.” Tiêu Nam khẽ xoa đầu đứa nhỏ, bắt đầu đi lấy nguyên liệu nấu ăn.

Không ngờ ta cả đêm... Ai, không nghĩ nữa...

“Cẩn thận lửa. Sắp cháy rồi!” Tiếng Tiêu Nam chợt vang lên kéo Nhược Ngữ trở về hiện thực. Hắn vội vàng đỡ thức ăn trong nồi ra đĩa, “Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá.” Lúc nữa sẽ lại bị nhị sư phó cắn nhằn rồi sau đó, không hiểu vì lý do gì nhị sư phó liền bị Tiêu Nam chinh.

“Nghĩ ngợi gì vậy?” Tiêu Nam tiến đến gần nhẹ nhàng xoa bóp bàn tay hơi ửng đỏ của Nhược Ngữ, đem cơ thể mình áp sát sau lưng. Đây... Tư thế này thật mờ ám, Nhược Ngữ có điểm đỏ mặt nhưng theo thói quen vẫn là dựa hẳn vào người Tiêu Nam, lúng túng không biết trả lời như thế nào.

Hai người cứ đứng như vậy lúc lâu. Tiêu Nam dần dần đưa tay luồn qua hông Nhược Ngữ, ôn nhu ôm lấy thân hình bé nhỏ.

Ai... Thật ngượng. Nhược Ngữ cười khỏ, khẽ đặt tay lên đôi bàn tay to hơn mình nhiều, ý muốn đối phương buông ra.

“Tiêu Nam?”

“Người đang nhớ về hắt.” Là một câu khẳng định. Tiêu Nam kéo đứa nhỏ lại gần thêm chút, tận hưởng hương vị quen thuộc.

“.....” Biết hắt đang nói về ai, Nhược Ngữ thở dài.

“Người thực sự nhớ hắt.”

Nhược Ngữ nhận thức hơi thở của Tiêu Nam đang phả vào lỗ tai mình, đôi chân có cảm giác đứng không vững... Tình huống này... Thi thoảng hắt cũng biểu hiện nhưng Nhược Ngữ thật không quen với biểu tình ấy... “Tiêu Nam”

Hắt đang tức giận sao?

“... Quên đi.” Tiêu Nam buông tay ra.

Nhược Ngữ thắc mắc nhìn kẻ đối diện. Không hiểu, ta không hiểu, nụ cười trên khuôn mặt kia không đem về tức giận, chỉ là mang chút chua xót.

“Người a... Vẫn là tiểu hài tử thôi” Dứt lời, Tiêu Nam bưng bữa sáng ra khỏi phòng bếp.

Ta không phải là trẻ con... Tình cảm của Tiêu Nam... Cảm giác của ta... Ta đều rõ... Song ta không hiểu ta thật muốn gì, chỉ hy vọng người hãy luôn ở bên ta là tốt rồi.

.....

Tiền thánh,

Có vẻ mọi người cũng không ai ngủ nổi, sắc mặt đều hiện rõ sự mệt mỏi.

Tưởng chừng bữa sáng trôi qua trong yên lặng song không gian yên tĩnh hiếm hoi vẫn bị tiếng gõ cửa phá vỡ. Tiêu Nam mở cửa, tất cả kinh ngạc nhìn người vừa xuất hiện.

... Là thái giám tổng quản của Lý Hồng Huyền!

.....

Nguyên lai trước khi chết, Lý Hồng Huyền đã dặn dò thái giám bên cạnh, hãy đem tro cốt của mình về Thanh Hải môn. Hắt muốn cùng ái nhân táng chung một chỗ.

Về phần thi thể trong cung đã có biện pháp giải quyết.

30. Chương 30

Vị thái giám nọ mang tro cốt theo chân bốn người tới đỉnh Thanh Hải.

Hôm nay, gió nơi đây nhẹ nhàng thổi, Hồng Dạ Lệ đang đưa theo nhịp như đang gảy khúc nhu tình vô hạn.

Bên cạnh mộ Hàn Tử Ngâm, mọi người cùng nhau đào một mảng đất nhỏ, đặt tro cốt của Lý Hồng Huyền vào đó.

Nhược Ngữ đem hai nửa ngọc bội hợp lại thành một, để giữa hai người rồi khẽ lấy đất lấp đi. Cầu trời kiếp sau bọn họ có thể tương phùng.

Ở đây, họ tương ngộ...

Ở đây, họ kết đoàn...

Ở đây, họ bắt đầu tấu một đoạn mới...

...

Chờ việc xong xuôi, ngẩng lên thấy trời đã tối, thái giám tổng quản nói hần phải trở lại cung. Cứ như thế tất cả lục đục theo đường núi đi xuống dưới.

Cả ngày trời không được bát cơm nào nên mọi người muốn nhanh chóng về nhà. Dường như gánh nặng đã được cởi bỏ, tâm tình đều vui vẻ, thoải mái. Nhị sư phó cũng bắt đầu có hứng thú làm loạn. Lúc đi ngang qua Vân Mãn am viện, thật vất vả lắm mới lôi đi được nhị sư phó bừa bừa hừng trí.

Ngay tại khi Tiêu Nam bị nhị sư phó trút giận, đại sư phó đột nhiên dừng lại. Mọi người cảnh giác hướng về căn nhà của mình. Nơi ấy xuất hiện rất nhiều người!

Một đám hắc y nhân vây quanh căn nhà, vài người xông vào phát hiện thấy không có ai, lập tức lại thêm người đi vào. Hồi sau, giống như đám hắc y nhân nhận thức không có thứ cần tìm liền bỏ đi.

“Cẩn thận, họ chưa hề đi.” Đại sư phụ về mặt ngưỡng trọng nói.

“Bọn hần là ai?” Nhược Ngữ hỏi.

“Là người của Ma giáo.” Tiêu Nam bảo hộ Nhược Ngữ phía sau đáp.

“Tiểu tử, ngươi thực thông minh a cái này cũng biết.” Nhị sư phó dùng ánh mắt không rõ là tán dương hay trêu đùa nhìn học trò mình.

“Vì sao?” Nhược Ngữ khó hiểu hỏi lại. Một Thanh Hải môn “bình thường” thế này thì có liên quan gì đến Ma giáo vốn là giang hồ đệ nhất hắc đạo.

“Ta trông thấy trên y phục của bọn hần có ký hiệu hắc liên thánh hỏa.”

Bọn hần mặc hắc y, ngươi có thể nhìn ra hắc liên?... Bội phục, bội phục. Nhược Ngữ ám nghĩ.

“Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“... Về sớm động rồi tính sau, hần bọn hần sẽ không tìm thấy nơi đó.”

Dứt lời, bốn người hướng về sơn động. Đại sư phó xoay khóa, tấc khắc cửa động mở, tất cả nốt gót nhau đi vào mà không hề biết trong màn đêm tối, có một cặp mắt đang theo dõi họ.

Nguyên Nhược Ngữ nhìn đồng sách chồng chất trong sơn động, trong lòng dâng lên một loại cảm giác thỏa mãn khó hiểu. 5 năm nay, hần đã xem qua hết thấy sách ở đây, thậm chí là cả những tuyệt tích. Nhưng hiện tại thì hần thực muốn khóc a, giữa sơn động đầy chất xám như này thì ngoài sách ra chẳng có thứ gì khác... Đói quá... Ai, phải làm sao bây giờ?

“Sư phó, ngươi có mở lại cửa không?” Nhược Ngữ chưa từ bỏ ý định.

“Không...” Giọng đại sư phó hình như cũng mang vài phần hối hận.

“Không được! Lão tử đói bụng!” Nhị sư phó đột nhiên đứng phắt dậy, hướng cửa động lao ra, “Cùng lắm thì đánh một trận! Cái dạ dày của lão tử là quan trọng nhất!”

“Sư đệ.” Đại sư phó không hề ngăn sư phó lại, chỉ lạnh lùng nói.

Ngữ khí kia, Nhược Ngữ biết đó là một trong ít phương pháp kiềm chế nhị sư phó mang tới hiệu quả.

“Có!” Nhị sư phó đáp phản xạ có điều kiện, ngoan ngoãn lui về chỗ.

“Sư phó, đám người kia rốt cuộc muốn gì?” Nhược Ngữ thắc mắc hỏi, “Ma giáo cùng chúng ta có ân oán sao?”

“Cũng không hẳn... Ai, nói cho các người cũng được.” Đại sư phó đi đi lại lại vài vòng rồi dừng bước, đối Nhựt Ngữ và Tiêu Nam nói.

“Tổ sư của Thanh Hải môn chúng ta cùng tổ sư của Ma giáo vốn là đồng môn. Cái môn phái thần bí này chỉ có hai đồ đệ, mà hai người đều thực ưu tú. Lão tổ sư không biết nên truyền vị cho ai liền nghĩ ra một phương pháp, đem bí tịch võ công chia làm hai, mỗi người một phần. Nếu ai có khả năng cướp được nửa bí tịch từ trong tay đối phương và tu luyện thành công võ công ghi trong ấy thì có thể thừa kế danh hiệu trưởng môn.”

“Chắc là không ai tranh được đúng không?” Nhựt Ngữ không khỏi tò mò.

“Đúng, bởi bọn họ đều quá mạnh nên không ai cướp nổi nửa bí tịch kia. Cứ như vậy, từ thế hệ này qua thế hệ khác. Thanh Hải môn cùng Ma giáo được lập ra cùng thời điểm song sau này, Ma giáo thập phần hưng thịnh còn Thanh Hải môn chúng ta ngày càng ảm đạm. Thời gian trôi đi, tham vọng của Thanh Hải môn dần dần giảm bớt nhưng trưởng môn mỗi đời vẫn giữ bí tịch. Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là, sư công [sư phụ của đại sư phó] đem nửa bản đến trước mặt người trong giang hồ ra hủy.

“A?!” Tin này không chỉ làm Nhựt Ngữ mà còn có Tiêu Nam giật mình. Nhị sư phó ngồi một bên nghe biểu lộ vẻ nhàm chán.

“Bị hủy?” Nhựt Ngữ không tin hỏi lại.

“Đúng, bị hủy. Đại hội võ lâm năm ấy, trước toàn bộ võ lâm nhân sĩ, nửa bí tịch đó đã bị chính tay sư công hủy.”

“... Có hay không còn một bản dự trữ?” Tiêu Nam nói.

“Vào thời điểm ấy cũng rất nhiều kẻ nghi ngờ cho rằng như thế. Sư công tuyên bố, nếu ai không tin, có thể tới Thanh Hải môn lục soát bất kỳ lúc nào. Người trong giang hồ, người ở Ma giáo, tất cả trăm phương nghìn kế tìm kiếm nhưng không hề thấy dù chỉ là nửa mẩu bí tịch. Về sau, số người tìm ít dần, có kẻ còn nghĩ bí tịch đã bị giấu đi, buộc sư công nói song vẫn không có kết quả gì. Cho đến lúc sư công qua đời, cả thiên hạ không ai tìm được, dần dần có người tin bí tịch thực sự đã bị hủy. Thanh Hải môn chính thức bắt đầu một cuộc sống ảm đạm.”

“Vậy hiện tại...”

“Ta cũng không rõ...” Đại sư phó nhíu mày, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì, “Đại khái chắc bởi hắn đã chết...”

“Cái gì?” Nhựt Ngữ nghe không rõ sư phó mình lắm bảem điều gì.

“Không có gì... Ta nghĩ chúng ta có thể ra ngoài được rồi. Ngồi yên một chỗ thế này cũng không phải là biện pháp.” Đại sư phó rảo bước tới cửa động, nhị sư phó cao hứng theo sát phía sau.

“Bí tịch võ lâm? Sư phó, cái người nói đến không phải là Thần Môn Cửu Thức chứ?” Tiêu Nam bỗng nhiên hỏi, ngăn cản đại sư phó mở khóa.

“Đúng thế.”

Thần Môn Cửu Thức là bí tịch võ công đã thất truyền trên giang hồ từ lâu. Nghe đồn Ma giáo nhờ dựa vào bản bí tịch này mà có thể trụ vững cùng cường thịnh lâu tới vậy.

“Nguyên lai chỉ bằng nửa bản?” Nhựt Ngữ có phần kinh ngạc. Bí tịch võ lâm? Giống như tiểu thuyết võ hiệp a... Giang hồ... Ma giáo... Ha ha, cũng khá ý nghĩa a.

“Àn. Hơn nữa nó còn quan hệ đến...” Lập tức sắc mặt Tiêu Nam trầm xuống khiến người ta không nắm bắt nổi tâm trạng hắn.

“Cái gì?”

“... Không có gì. Xem, chúng ta được ra ngoài rồi.” Tiêu Nam lảng tránh câu hỏi, kéo tay Nhựt Ngữ rời khỏi sơn động.

.....

Hiện giờ sắc trời đã tối sầm, từ phía rừng cây thi thoảng truyền tới những tiếng động kỳ quái, phía trước căn nhà vắng lặng u ám, không bóng người.

“Đúng là không còn ai.” Nhị sư phó quan sát xung quanh rồi đánh giá.

Bốn người bước vào, trong phòng trừ bỏ đồ đạc bị lật tung thì không có biến hóa gì khác. Vẫn bữa bọn quen thuộc.

“Kỳ lạ, bọn hắc thực sự đã đi sao?” Nhị sư phó vò đầu, nói: “Quanh đây ta không nhận thức được khí tức nào cả.”

Ngay lúc mọi người đang sắp xếp lại đồ đạc, bỗng nhiên một bóng người cách đó không xa chạy đến. Tất cả nâng cao cảnh giác... Trước khi kịp động thủ, nhị sư phó thình lình quát to: “Chậm đã! Là Tiểu Kỳ!!!”

Tiểu Kỳ? Ba người do dự nhìn kẻ vừa chạy đến. Nhận thức đúng là một tiểu ni cô trong Vân Mãn am viện, bất quá cả người nàng đầy máu, sắc mặt tái nhợt, chân chưa chạm cửa mà thân hình đã đổ rạp. Nhị sư phó vội vàng đỡ nàng lên, “Tiểu Kỳ, có chuyện gì thế? Sao lại đầy máu vậy?”

“.....” Tiểu ni cô chưa kịp mở miệng đã liền bất tỉnh.

Mọi người ngưng trọng nhìn nhau, vẫn là đại sư phó phá vỡ mặng tĩnh, “Tiểu Ngữ và Tiêu Nam lưu lại chăm sóc Tiểu Kỳ, ta cùng sư đệ đến Vân Mạn am viện xem xét tình hình!”

Dứt lời, hai người dùng khinh công bay tới phía am viện.

.....

Đêm khuya qua, trời hửng sáng nhưng mãi không thấy bóng dáng sư phó đâu. Tiêu Nam vừa khuyên Nhược Ngữ về phòng nằm nghỉ thì tiếng đập cửa gấp gáp vang lên.

“Nhanh mở cửa! Là ta!!”. Là nhị sư phó! Nhược Ngữ tức khắc chạy ra mở cửa thấy máu nhuộm kín thân thể nhị sư phó, hình như mới trải qua một trận chiến ác liệt. Tiêu Nam và Nhược Ngữ rất nhanh dìu người vào nhà. Nguyên lai nhị sư phó còn mang theo đại sư phó! Tình hình của đại sư phó có vẻ nguy hiểm hơn nhiều! Ngực không hiểu vì sao mà ngực bị thủng một lỗ lớn, máu đen từ đó chảy ồ ạt... Máu đen?! Trúng độc?!

Mau! Tìm bình dược trong phòng tối kia ra đây!” Nhị sư phó chỉnh lại tư thế chữa thương cho đại sư phó.

“Hảo! Ta đi!” Tiêu Nam vội vàng đem bình dược đến, nhị sư phó đưa dược giúp đại sư phó ăn. Lúc sau, đại sư phó từ từ hồi tỉnh.

“Sư phó! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nhược Ngữ đỡ đại sư phó lên giường, hỏi.

“Là đám hắc y nhân kia, bọn chúng đã giết gần như toàn bộ ni cô ở Vân Mãn am viện...” Nhị sư phó cảm phần trả lời. Các ni cô ấy... “Hóa ra là bọn Ma giáo lần này không hoàn thành nhiệm vụ liền ở am viện cử hành hình thức tế bái của chúng.”

“Hình thức tế bái?”

“Là dùng người sống làm tế phẩm. Giết ít người để tế bái thần.” Bên cạnh Tiêu Nam cũng tức giận, “một loại tế điện vô cùng tàn nhẫn.”

.....

“Sư huynh muốn đi cứu đám người bị tế cùng ni cô, bảo ta rời sự chú ý của Ma giáo sang hướng khác... Không nghĩ tới...”

“Tại sao đại sư phó lại bị trúng độc?” Theo lý thì mặc dù võ công của đại sư phó không theo kịp nhị sư phó nhưng cũng không dễ dàng bị hạ độc a.

“Là do Tần Y.” Đại sư phó nằm trên giường khó khăn trả lời.

“Tần Y? Kẻ quái dị có khả năng thao túng nhân tâm?” Tiêu Nam kinh ngạc nói, “Nguyên lai hắc là người của Ma giáo.”

Ở sơn động, Nhược Ngữ đã được đọc qua điển tích Tần Y. “Thao túng nhân tâm” hiểu theo thời hiện đại là thuật thôi miên song là một cao thủ thôi miên phi thường lợi hại.

“Lúc Tần Y dùng thuật lên người đám tế phẩm để ám hại sư huynh... Kết quả, ni cô vài người còn sống, đám người tế phẩm đều đã chết hết... Không, vẫn còn một! Ta đã mang về ssây, ngay ngoài cửa! Bất quá cũng hôn mê bất tỉnh!”

“Tiểu Ngữ! Người nhanh điu hắc vào!” Đại sư phó hung hăng nhìn nhị sư phó, trách hắc làm việc bất cần.

“Dạ.” Nhược Ngữ nhanh chân bước ra ngoài.

31. Chương 31

Ngoài cửa là một nam tử khoảng chừng 18 tuổi, cả người đầy máu. Nguyên Nhược Ngữ cẩn thận diu nam tử về phòng nghỉ rồi trở lại bên đại sư phó, phát hiện mọi người đều đang nhíu mày nghiêm trọng, không khí trong phòng vô cùng căng thẳng.

“Làm sao vậy?” Nhược Ngữ đến gần Tiêu Nam, “Xảy ra chuyện gì?”

“... Đại sư phó trúng Diệt Sinh.”

Diệt Sinh? Chẳng phải đó là thiên hạ đệ nhất độc dược? Chẳng phải không có thuốc giải sao?

“Thế phải làm sao bây giờ?” Nhược Ngữ suốt ruột hỏi.

Năm năm qua, không thể phủ nhận rằng hắc đã quen có bọn họ ở bên, coi bọn họ như người nhà của mình mà hiện tại tử thần lại muốn mang một trong số đó đi. Hắc phải làm sao đây?

“Trên giang hồ đồn Diệt Sinh không có thuốc chữa nhưng kỳ thực vẫn có cách...” Nhị sư phó nói.

“Cách gì?”

“Sư huynh đã ăn mật dược của bốn môn, tạm thời có thể ngăn chặn độc tính. Về phần thuốc giải, lão phu muốn đích thân đi tìm... Một là Thiên Sơn Tuyết Liên, một là Hắc Thục Đan. Trong khoảng thời gian này, sư huynh phải bế quan tu dưỡng để chặn không cho độc phát tác. Ta sẽ cố gắng sớm quay lại.” Dứt lời, Nhị sư phó bắt đầu thu thập hành trang.

“Nhị sư phó, một mình người tìm hai loại thuốc giải như vậy thật sự rất khó khăn, hơn nữa sẽ mất nhiều thời gian, ta sợ Đại sư phó không chờ nổi. Chỉ bằng ta với người, mỗi người đi một đường. Người tìm Thiên Sơn Tuyết Liên, ta tìm Hắc Thục Đan.” Tiêu Nam bỗng nhiên lên tiếng.

“Người? Được thôi... Nhưng ngay cả ta cũng không rõ Hắc Thục Đan ở đâu...” Nhị sư phó do dự.

Tiêu Nam dăm chiêu nói: “Yên tâm, ta sẽ có biện pháp.”

“Tốt lắm, chúng ta chia làm hai. Tiểu Ngữ ở lại đây chăm sóc sư phó của người. Trong thời gian này chỉ cần đưa cơm nước đến thôi, ngàn vạn lần đừng cho người khác quấy rầy.”

“Ta đã biết.”

.....

Lúc gần đi, Tiêu Nam kéo Nhược Ngữ ra căn dặn hắc phải cẩn thận, phải tự chiếu cố mình thật tốt rồi đột ngột không báo trước, Tiêu Nam khẽ đặt lên trán hắc một chiếc hôn. Sau đó xoay người rời khỏi.

Mấy ngày tiếp theo, Nhược Ngữ đưa ni cô Tiểu Kỳ trở về am viện, sư phó cũng bắt đầu bế quan an dưỡng tại sơn động. Trước khi bế quan, Đại sư phó cho gọi hắc vào.

“Tiểu Ngự, lại đây.”

“Dạ.”

“Tiểu Ngự, sư phó có chuyện muốn nhờ cho người.”

“Sư phó cứ dạy.” Nhược Ngự nhìn thân thể suy yếu trước mặt, trong lòng cảm thấy đau đớn.

“Ta sợ bọn sư đệ sẽ không kịp nên ta muốn giao một vật rất quan trọng cho người.” Đại sư phó trang trọng nói.

“Nó vốn thuộc về Hàn Tử Ngâm... Bất quá, bây giờ sư phó hi vọng người hãy nhận lấy.”

“... Là bản bí tịch kia sao?” Nhược Ngự không khỏi không nghĩ tới.

“Tiểu Ngự, người thực thông minh... Đúng như lời người giang hồ đồn, bí tịch kia không hoàn toàn bị thiêu hủy. Chính là toàn bộ bí tịch sẽ đường môn chủ đương nhiệm truyền lại khẩu thuật (bằng miệng) cho kẻ thừa kế.”

“Truyền lại khẩu thuật?... Vậy không sợ...”

“Sư công cũng nghĩ đến song nếu nó thật sự rơi vào tay kẻ khác thì âu cũng là ý trời cả.” Đại sư phụ khẽ xoa đầu đứa học trò cứng, “Ta biết người là một hài tử thông minh. Hiện tại người nhất định phải nhớ rõ, không cần tự tạo áp lực cho mình. Nếu ngày nào đó ta chết, người có thể tìm một người mà người tin nhiệm để trao bí tịch hoặc là không, vẫn chẳng sao.”

“Sư phó...”

“Được rồi, ta bắt đầu đây, nghe đi.....”

“.....”

.....

...

Sau khi truyền thụ hết nửa sau của “Thần Môn Cửu Thức”, Đại sư phó bắt đầu bế quan.

Hiện tại chỉ còn mỗi mình Nhược Ngự ... À không, còn nam tử được Nhị sư phó cứu về.

Hắn vẫn ở trong phòng!

Vội vàng chạy về phòng, thấy đối tượng vẫn hôn mê, Nhược Ngự bèn đi thu dọn nhà cửa.

Tối ngày thứ ba, nam tử tỉnh lại.

“Ưm...” Đôi mắt mệt mỏi khẽ mở, âm thanh run rẩy vang lên.

Nhược Ngự mang đến một bát cháo, lãnh đạm nhìn kẻ trước mặt. Hắn đã ngồi dậy, cũng đang nhìn đối phương chăm chăm.

“Người là sai? Đây là đâu?” Giọng điệu của kẻ này cũng lạnh băng giống hệt Nhược Ngự, toàn thân tự động phòng thủ cao độ.

“Ăn xong người có thể đi.” Nhược Ngự nghĩ không cần phải trả lời con người không quen biết này. Hắn đặt bát cháo xuống rồi xoay người đi mang cơm cho Đại sư phó.

Khi trở về, kẻ nọ đã biến mất. Thật đỡ gây phiền toái cho mình!

Nhưng đời nào cho ta toại ý, lúc đi qua con suối dẫn đến vườn rau, hắn nhìn thấy có người đang tắm giữa dòng.

Nhược Ngự tò mò lại gần... Là nam nhân!

32. Chương 32

“Người...” Nhược Ngữ đang định mở miệng hỏi, hần là ai, vì cái gì ở chỗ này thì phát hiện ra đồng quần áo dính đầy máu tươi quen thuộc trên bờ. Nguyên lai là tể phẩm nam tử được Nhị sư phó cứu về.

Kẻ nọ quay người lại, không mảnh vải che thân. Thời điểm hần trông thấy Nhược Ngữ cũng không tránh khỏi kinh ngạc.

Đó là một khuôn mặt vô cùng xinh đẹp. Ngũ quan hoàn mỹ, lông mày dài mảnh, ánh mắt mê người, đôi môi bạc mỏng cộng thêm những giọt nước bám nhẹ trên lỗ thề, nom thập phần mỹ nhân khiến kẻ chứng kiến một phen mặt đỏ như tôm luộc.

Một nam tử yêu diễm...

Cơ hồ nam tử nọ không thèm quan tâm đến chuyện đối phương đang ngẩn ngơ ngắm mình, cũng không ngại việc mình đang trống trơn. Hần dùng giọng điệu trầm thấp hướng Nhược Ngữ nói: “Cho ta một bộ y phục được không?”

Một loại thanh âm ngọt ngào dịu dàng, tựa như thì thầm bên tai ái nhân, khuyến mãi song mi lộ rõ vẻ câu dẫn hồn phách...

Nhưng đáng tiếc, nhân vật chính của chúng ta chỉ kinh ngạc trong giây lát rồi ngay lập tức khôi phục tinh thần, rất nhanh vào phòng Tiêu Nam lấy một bộ quần áo vứt cho kẻ xa lạ kia.

Nam tử mặc xong quần áo mới quay sang cẩn thận đánh giá Nhược Ngữ, trong mắt biểu thị vài phần kinh diễm và thiện cảm.

“Người là ai? Đây là đâu?”

“...Nếu không còn việc gì thì người có thể đi rồi.” Thực không muốn cùng nam tử yêu diễm trước mắt có quan hệ.

“Ta nhớ... ta bị Ma giáo bắt đi... Vì sao ta lại ở chỗ này?” Mặc kệ thái độ lãnh đạm của Nhược Ngữ, nam tử cứ lẻo đẻo theo sau hần vào nhà.

“.....” Đối với người lạ, hần luôn mang tâm lý phòng thủ cao.

“Người tên là gì?” Nam tử kia vẫn chưa từ bỏ ý định truy vấn. Hình như đối phương càng lạnh lùng càng kích thích hứng thú của mình.

Nhược Ngữ thản nhiên đóng cửa, đúng lúc một bàn tay thon dài vừa vươn ra liền bị kẹp không thương tiếc.

“A...” Nam tử rên rỉ lộ ra vẻ đau đớn nhưng... lại nghe giống đang làm nũng vậy hả trời?

Nhược Ngữ buộc phải mở cửa, biểu tình mất kiên nhẫn nhìn kẻ đối diện.

“Ta nói, ta là thiếu bang chủ của Hải Long bang ở Giang Nam. Sao người đối đãi với ta như vậy? Người ta rất đau nga” Dứt lời, nam tử tiến lại gần Nhược Ngữ, gần đến nỗi hần có thể cảm nhận được hơi thở của nam tử đang vờn quanh mặt, như là sắp sửa môi đụng môi, thêm âm điệu mê nhân khiến khuôn mặt thanh tú không muốn cũng phải đỏ ửng lần thứ hai trong một buổi.

“Toàn bộ Hải Long bang đã bị Ma giáo tiêu diệt, còn mỗi mình ta, hiện tại ta lại bị thương nên đành phải dựa vào người thôi, tiểu đệ đệ đáng yêu”

Xong bài diễn thuyết, kẻ nọ hiên ngang bước vào nhà dù eo mang vết thương bị kiếm đâm, mặc kệ phía sau có đôi mắt hình viên đạn muốn chọc thủng người.

“Đúng rồi, ta là Nam Cung Li. Người tên là gì?” Nam tử, không, Nam Cung Li đang yên vị tại tiền thính, ngó nghiêng xung quanh như xem xét gian phòng đơn sơ rồi cuối cùng dừng lại trên người Nhược Ngữ. Trong ánh mắt tràn ngập tia thu hút.

Đáng tiếc tiểu bằng hữu Nhược Ngữ nhà chúng ta chỉ kinh ngạc một lần thôi, giờ đã miễn nhiễm rồi. Hiện trong lòng hần duy ý nghĩ làm sao có thể tống kẻ vô lại này đi cho khuất tầm nhìn mình.

Hắn không hiểu Nam Cung Li mắc cái gì mà vẫn ở lì đây. Thật hối hận vì mình học mỗi khinh công a Nếu học thêm quyền pháp, có thể xuất chiêu có độ sát thương cao thì hắn đâu phải gặp tình cảnh bị “quấy rầy” hàng ngày thế này

“Ê, tiểu đệ đệ, sao ngươi không cho ta ăn cơm? Ngươi muốn để ta chết đói nga?” Nam Cung Li chạy quanh khi Nhược Ngữ đang chuẩn bị cơm cho bản thân. Phần của Đại sư phó đã đưa, còn kẻ này... tốt nhất là nên chết đói, rảnh nợ!

“A sao ngươi đối xử với ta như vậy?” Nam tử làm bạch tuộc quần quanh cổ Nhược Ngữ, nũng nịu nói.

“.....” Hắn phi thường, phi thường muốn đá bay con bạch tuộc này nhưng hận rằng sức chẳng có mấy, đành dùng ánh mắt hình viên đạn đẩy lùi địch. Bất quá đường như không có hiệu quả.

Nam Cung Li cười âm hiểm rồi nhanh miệng đón ngay thìa canh Nhược Ngữ định đưa lên miệng, “Ngươi nấu đồ ăn ngon thật!”

Nhìn đối phương vươn chiếc lưỡi ra khẽ liếm môi, nở nụ cười tà không thể tả hơn, Nhược Ngữ trầm nghĩ:

Hắn đang cân nhắc ta!

.....

Nguyên Nhược Ngữ không hiểu Nam Cung Li có ý gì, mỗi khi nhìn thấy mình hắn đều tươi cười sẵn đón. Độ mị hoặc ngày một tăng lên khiến con mồi có thể nghĩ được chút mùi âm mưu nên nó vội vàng trốn tránh, chỉ là là đều thất bại.

“Tiểu đệ đệ nói cho ta nghe tên của ngươi là gì đi” Nam Cung Li tự nhiên cầm chiếc đĩa của hắn, thản nhiên gấp thức ăn hắn nấu.

Bình tĩnh, bình tĩnh, Nhược Ngữ vận dụng hết nội công kiềm chế để không tức giận nhưng Nam Cung Li cứ nhả nhổ trước mặt như này thì quả thực hắn nhịn không nổi, liền hung hăng ấn một phát vào miệng vết thương của đối phương.

“A!!! Đau quá!!!” Nam Cung Li nức nở, đồng thời càng áp sát Nhược Ngữ, “Sao ngươi nhẫn tâm thế? Người ta đau a”

Âm thanh ủy khuất, nước mắt âm ập trong đôi mắt phiền tình, bộ dạng thật động lòng người. Tiếc rằng... Nhược Ngữ nhìn kẻ nũng nịu kia với biểu tình ta-chuẩn-bị-ói-đây đồng thời ra tay, đánh thẳng vào thứ gọi là hoa dung nguyệt mạo. Ác nga...

Nam Cung Li ngồi bệt xuống đất, nhìn thiếu niên, trong mắt xuất hiện một tia khó hiểu rồi lập tức biến mất, khôi phục sắc mặt như cũ, “Không nghĩ tiểu đệ đệ lại có khí lực lớn vậy a Làm người ta bị thương rồi”

Muốn ớiiiiiiiiiiiiiiiiii!!

Rốt cuộc con mồi không chịu nổi nữa, tức khắc chạy như bay về phòng mình, để lại ở đại sảnh tiếng cồng vang của gã thợ săn.

.....

Với hình dáng bên ngoài của mình, dù Nam Cung Li không có ý cân nhắc nhân tâm thì vẫn khiến nhiều người điều đứng, dù là nam nhân. Và Nhược Ngữ lãnh đạm của chúng ta, tuy biết rõ hắn làm bộ song cũng chỉ có thể trường kỳ phòng ngự mà thôi.

Thật là một kẻ đẹp đến nỗi làm người ta không chịu nổi.

.....

Ngày qua ngày, vẫn chưa có tin tức gì từ Nhị sư phó và Tiêu Nam. Thời gian biểu của diễn viên chính: đưa cơm cho Đại sư phó sau đó là về nhà kháng chiến với cục thịt thừa muốn cắt nhưng không cắt nổi.

Vân Mạn am viện đang sửa sang lại. Đám ni cô vì muốn cảm tạ Thanh Hải môn nên thường thường qua giúp Nhược Ngữ vài việc. Lúc đầu mục đích đúng như vậy, bất quá khi diện kiến Nam Cung Li thì... Từng

người từng người lần lượt phạm vào cái gọi là hoa si (mê giai đẹp), thái độ của đám nữ tử ấy y hệt như lúc nhìn thấy Tiêu Nam và có phần trầm trọng hơn.

Bởi nhờ sự “nhiệt tình” của các ni cô nên Nam Cung Li không còn bị đói nữa. Chính là con người kỳ lạ này luôn quanh quẩn bên cạnh đòi cơm do tự tay Nhược Ngữ làm.

Mặc kệ đám ồn ào bất bình âm ỉ, Nhược Ngữ cứ thản nhiên nấu cơm cho ăn hần... Và tất nhiên kẻ vô lại kia càng được đà lấn tới

Chờ vết thương của Nam Cung Li khá lên, Nhược Ngữ thẳng thừng đuổi đi song hần nói môn phái đã bị tiêu diệt, hần không thể về nhà cũng không rõ Ma giáo nằm ở đâu nên đành phải ôm cây tại đây đợi thổ.

Tất cả chỉ là cái có!!! Nghe được đến đây, nhân vật chính phi thường muốn hất tung cái bàn.

Tự dưng đâu ra xuất hiện một người lạ hoắc lạ hoơ nhảy vào cuộc sống của mình, Nhược Ngữ cảm thấy không quen, ngó nghiêng kiểu gì cũng không thuận mắt song Keo Dính công của Nam Cung Li đã đạt đến độ cảnh giới, gỡ cách nào cũng không xong.

Ngày ngày trôi qua, người truy ta đuổi.

Vào một buổi sáng, Nhược Ngữ leo lên Thanh Hải nhai, thấp hương cho hai người ở trên ấy.

Hồng Dạ Lệ rực rỡ trong mây núi. Sương chưa tàn quẩn quanh gió nhẹ. Không khí sáng sớm thực làm người ta sáng khoái.

Nhược Ngữ vươn vai hít thở thật sâu, đối không gian khoáng đạt nở tiểu dung.

“Lần đầu tiên trông thấy người cười.” Sau lưng bỗng nhiên vang lên một âm thanh quen thuộc.

Ngừng động tác, Nhược Ngữ quay lại thu thập đồ đạc rồi thản nhiên xoay người đi xuống.

Nam Cung Li đột ngột nắm lấy tay hần.

Hồng Dạ Lệ yên lặng đưa hương sớm.

Nguyên Nhược Ngữ không hiểu thái độ hiện giờ của kẻ đang đứng trước mặt mình.

“Thà đối lão thiên vô tình cười cũng không nguyện đối ta cười?”

“.....”

Thấy biểu tình nhìn mình khê cười khổ của Nam Cung Li, Nhược Ngữ chợt cảm thấy hơi đau lòng... Sao lại thế? Đáng nhẽ không nên...

Hần vội vàng rút tay ra, nhanh chân bước xuống núi. Đôi tay đỏ ửng của hần đã lọt vào tầm mắt của Nam Cung Li. Đôi môi mỏng bạc khê nhếch khiến người ta không rõ ý tứ.

Dọc đường đi, Nhược Ngữ luôn thầm rửa chính mình. Phải nhanh chóng đuổi con hồ ly kia đi.

.....

“Vẫn là người làm đồ ăn ngon nhất” Nam Cung Li cầm bát phiêu dật đi tới, trình làng vẻ mặt đắm say.

Mặc kệ, ăn tiếp!

“Đám ni cô làm kém người nhiều lắm!”

Đám ni cô nấu cho hần ăn?... Nhược Ngữ nghĩ, không để ý đến bản thân đã đứng hình từ lúc nào... Hết thấy động tác này đều được Nam Cung Li ghi trọn, ánh mắt càng sâu thêm.

Nhược Ngữ ngẩng đầu, nhìn bộ dạng cười cười gian xảo của con hồ ly... Xong, hần tức giận biết mình bị đem ra làm trò cười, lông mày khê nhăn.

Nam Cung Li thấy thái độ biến đổi của Nhược Ngữ lại càng cười lớn hơn.

Hần đã phát hiện ra cái gì? Vì sao mình lại quan tâm hần nghĩ gì? Vì sao mình lại để ý đến lời hần nói? Nhược Ngữ đột nhiên lờ ngơ nhận thức..... Chẳng nhẽ mình đã bị hần mê hoặc sao? Như thế nào có thể.....?

Lập tức Nhược Ngữ khôi phục vẻ mặt lạnh như băng, thu dọn bát, đứng dậy bước đi. Đằng sau, Nam Cung Li đắm chiêu nhìn bóng dáng rời đi.

.....

“Bọn họ là gì của người?” Nam Cung Li thấy bó hương cắm trên hai phần mộ, thắc mắc hỏi rồi đi đến vách đá dựng đứng, nhìn xuống, “Chỗ này đúng là cao a... Không biết nếu ngã xuống thì sao?”

“Vậy người thử xem.”

“Hà? Người đang nói chuyện với ta sao?” Hình như rất cao hứng hay sao mà con hồ ly bỗng nhảy tót tới gần Nhược Ngữ, ôm lấy thắt lưng hắn, đem vùi đầu mình vào cổ hắn, làm nũng: “Lâu lắm rồi người mới nói với ta được một câu.....”

“Buông ra.....” Nhược Ngữ cố gắng hóa giải Keo Dính công nhưng khí lực vô dụng, cộng thêm tác động khách quan là trượt chân khiến hai người họ cùng té nhào trên mặt đất...

Tư thế này... Quá đủ mờ ám... Nhược Ngữ u ám nghĩ.

“Không ngờ người lại chủ động a...” Nam Cung Li làm bộ kinh ngạc, nụ cười cũng vô cùng chói lóa.

“Đứng dậy.” Nhược Ngữ quắc mắt, định đứng lên, ai ngờ lại bị đối phương gắt gao đè xuống. Ngay tại lúc hắn chuẩn bị tận sức cho khuôn mặt tuần mi đang áp sát mặt mình kia một quyền thì giữa không gian yên tĩnh chợt vang lên âm điệu trầm thấp.

“Nếu người ngã xuống, ta đây nhất định sẽ ngã xuống cùng người.”

“.....”

Thanh âm mê hoặc vang vọng bên tai. Nhược Ngữ tròn mắt nhìn Nam Cung Li đang gần mình trong gang tấc, biểu tình nghiêm túc không chút trêu đùa. Ánh mắt ấm áp hòa kiên định say mê ngấm kẻ dưới thân mình, đôi môi phấn hồng như cánh anh đào chậm rãi tiến lại như giấy tiếp theo là sẽ chạm vào môi hắn. Kỳ quái... hắn không hề có ý nghĩ bài trừ. Tim hắn đập nhanh, càng lúc càng nhanh.....

Ngay tại lúc Nam Cung Li muốn tiến thêm, Nhược Ngữ cuối cùng cũng phá tan được ảo mộng. Một chiêu xuất, hạ thủ bất lưu tình.

“Bốp——” Nam Cung Li ngã xuống.

Nhược Ngữ đắc thắng, ta đã đánh bại được hắn một lần. Nhưng.....

Không thể không thừa nhận rằng tâm đã rối..... Như thế nào có thể.....

33. Chương 33

Về đến nhà, sự việc tại đỉnh núi coi như chưa từng xảy ra.

Ngày hôm sau, Nguyên Nhược Ngữ xuống núi mua ít đồ dùng. Tất nhiên là có cái đuôi bám sát.

Ở chợ, mặc kệ Nam Cung Li luyên thuyên bên tai, Nhược Ngữ vẫn chuyên tâm chọn đồ. Hôm nay khu chợ có phần náo nhiệt hơn ngày thường. Vì sao ư? Vì vẻ bề ngoài xuất chúng của hai người... Ai, nhất là ánh mắt đắm nữ nhân này, như muốn ăn tươi nuốt sống họ vậy, đáng sợ hơn gấp nhiều lần so với ni cô tại Vân Mạn am viện.

Nhưng các bằng hữu hãy nhớ cho kĩ, hai nhân vật của chúng ta là ai. Nhược Ngữ phớt lờ, Nam Cung Li cũng phớt tỉnh, chỉ chăm chỉ luyên Bạch Tuộc công, quần chặt lấy con mồi.

Người càng lúc càng đông, Nhược Ngữ muốn chen chân để mua đồ song cứ mỗi khi hắn cố gắng len vào thì tức khắc lại bị đẩy ra. Nhiều lần như thế, hắn quyết định bỏ cuộc, chống tay lên một sạp hàng gần đó, thở

hỗn hển. Nhưng... sao sạp hàng này đồ lại vừa tròn tròn mềm mềm thế? Nhược Ngữ chưa kịp nhìn kĩ liền nghe thấy tiếng thét vô cùng chói tai ở bên cạnh.

“A!!! Biến thái a!!!”

Đập vào mắt hắn là một bộ ngực căng tròn của... phụ nữ.

“Hiểu lầm...” Mặt mày méo xệch, Nhược Ngữ đang định giải thích thì lão công của nữ nhân nọ nghe thấy tiếng hét, lập tức xông tới. Đám đông bắt đầu vây thành mấy vòng, xem chuyện hay.

“Là ai?! Ai dám giở trò với nương tử choa! Đứng lại!!!” Một nam nhân to cao lực lưỡng từ đám đông nhào ra, lao về hướng Nhược Ngữ đang đứng, trên tay cầm một chiếc dao dùi để... mổ lợn.

... Hả hả hả... Cái gì vừa xuất vậy?

“Chính là hắn! Mới tí tuổi mà vì bị sắc đẹp của lão nương mê dụ nên dám cả gan sờ mông lão nương!!!”

Mê dụ... Đại thẩm a... Người đang nói về ai thế?

Đám đông gia tăng thêm vài vòng nữa. Vị đại thẩm kia “nũng nịu” sà vào lòng lão công của nàng, thút thít như kiểu nàng mỏng manh dễ vỡ lắm...

“Người!!! Người dám sờ soạng lão bà của choa! Hôm nay choa sẽ cho người nếm mùi lợi hại!!!”

Nhìn nam tử lực lưỡng bỏ qua mọi lời giải thích của mình, tay lăm lăm cầm dao giết heo, Nhược Ngữ chỉ còn cách cười mỉu. Cảnh tượng này quả thực là một vở kịch khôi hài mà trong đó mình là diễn viên chính. Ai... Ra đường gặp xui, phải về xem lại hoàng lịch thôi.

“Hãy nghe ta nói, kỳ thật...”

“Không lắng nghe!!! Người có sờ mông lão bà nhà ta không?”

“Có... nhưng...”

“Có là được rồi!!! Chịu chết đi!!!!!!”

Lão thiên a! Nguyên Nhược Ngữ ngây ngốc đứng nhìn chiếc dao giết lợn đang hạ xuống trước mắt mình, không nhớ tới phải dùng khinh công để né. Ai mau nói cho hắn biết cái đang diễn ra không phải là sự thật đi...

.....

Hả? Kỳ thật... Không có đau?

Nghe tiếng người đi đường kinh hô, cuối cùng hắn cũng hiểu được tình huống hiện tại. Chư vị, hãy loại ngay ra khỏi đầu các vị màn “Anh hùng cứu mỹ nhân” đi. Đây không phải “anh hùng” mà là kẻ vô lại, “mỹ nhân” cũng không phải mỹ nhân mà là nhân vật thụ chính của chúng ta.

“Người ngốc à! Không biết phải tránh sao?”

Nhược Ngữ giật mình nhìn Nam Cung Li giận dữ gào lên bên tai mình. Lần đầu tiên hắn mắng ta..... [Tiểu Ngữ a, người là M (Masochist) ư?]

“Người là ai?” Nam nhân hung hãn hỏi.

“Hắn là người của ta. Theo người, ta là ai?”

Người của hắn?! Nhược Ngữ nhìn hắn với vẻ kỳ dị. Người đi đường cũng nhìn hắn, không rõ hắn muốn nói gì.

“Vị đại thẩm, người bảo ai sờ mông người?” Vì được Nam Cung Li tiến lên che chắn nên Nhược Ngữ không nhìn thấy biểu cảm hiện giờ của hắn.

“Người bảo ai là đại thẩm?! Người... Người...” Vừa nãy đôi vợ chồng này hùng hổ là vậy mà bây giờ nói năng lấp ba lấp bắp, sắc mặt họ bỗng nhiên xám ngoét. Đám đông cũng im bặt, giống như nghe được tiếng ồn ào ban nãy chỉ là do hắn bị ù tai.

“Cái kia... Là ta sai...”

“Lão bà... chúng ta đi thôi...”

“.....”

Khi đám người đã giải tán hết, Nhược Ngữ vẫn không hiểu Nam Cung Li làm cách nào có thể giải quyết được sự tình.

“Được rồi, chúng ta về thôi.” Nam Cung Li không thèm nhìn mặt hắn, lôi xênh xệch hắn đi.

“Người.....”

“Câm miệng!”

Nghe tiếng quát giận dữ, Nhược Ngữ lập tức nuốt lời định nói vào trong. Kỳ quái, tại sao mình phải vâng lời hắn? Lại còn bị hắn chinh nữa?

“Không phải, người...”

“Vì sao... Người... Vì sao...” Đột ngột Nam Cung Li quay đầu lại, gắt gao nhìn Nhược Ngữ.

Ánh mắt hung hãn thế này, thảo nào đám người đều sợ hãi... Thực sự đáng sợ a... Nhưng cũng thực mỹ lệ...

“Vì sao người đi sờ mông cái loại bà già đó?!!! Tại sao không đi sờ mông của ta mà lại đi sờ của nàng?!!!”

.....

...

Thật là...

Mặc kệ tiếng la hét ầm ĩ phía sau, Nhược Ngữ cầm đầu đi thẳng, sắc mặt đen hết chỗ diễn tả.

Đêm đến, nằm trên giường, hắn nhớ tới bộ dạng oai phong của con hồ ly ban sáng, cảm thấy hơi đỏ mặt... Người này...

Trần trọc một hồi, cuối cùng cũng đành đành bản thân đi vào giấc ngủ.

Dường như đang có người đắp chăn cho mình? Là ai? Tiêu Nam sao? Ấm quá...

“Tiêu Nam...”

.....

“Tiêu Nam...” Theo phản ứng tự nhiên, Nhược Ngữ nhích lại gần người bên cạnh, đem mặt dụi nhẹ vào đôi bàn tay ấm áp, “Tiêu Nam...” Thật an tâm...

“Đứng lên!!!”

“.....”

“Người đứng lên cho ta!!!”

.....

Nhược Ngữ lồm cồm bò dậy, lơ mơ thấy kẻ phát khùng ban ngày đang chầu ở đầu giường mình, biểu tình như dạng vừa ăn phải thuốc nổ. Hắn bị làm sao vậy?

“Nói! Tiêu Nam là ai?!!!” Đôi mắt bốc hỏa chiếu thẳng vào người Nhược Ngữ, khí thế tỏa ra khủng bố cực kỳ.

Tiêu Nam? Nhược Ngữ ngơ ngác nhìn Nam Cung Li, ánh mắt so với sáng nay rống bên tai giờ còn đáng sợ hơn gấp trăm lần song hắn không có cảm giác sợ hãi nữa. Sau khi khôi phục bộ dạng tỉnh táo, hắn tiếp tục dùng vẻ lãnh đạm đối diện với Nam Cung Li.

“Trả lời ta! Tiêu Nam là ai?!!!” Nam Cung Li đỏ mặt quát.

Lại thêm một biểu tình của con hồ ly khiến Nhược Ngữ ngạc nhiên. Phải miêu tả thế nào nhỉ? Đúng là hơi đáng sợ nhưng tại sao mình còn thấy đáng yêu... Đáng yêu?

“Người không trả lời ta cũng biết.....” Dứt lời, Nam Cung Li xoay người rời đi. Trong khi Nhược Ngữ vẫn đang chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao thì hắn liền quay trở lại, tay cầm theo bộ chăn gối của mình.

“Gian phòng ta ngủ trước kia là của Tiêu Nam?”

“Sao người biết?”

“Thật là hắn ở cùng người?” Tiếng nghiến răng kèn kẹt vang lên, “Hai gian kia có mùi hai lão già gặp nạn, tất nhiên ta đoán ra gian còn lại là của...”

“Làm gì đấy?” Thừa cơ Nhược Ngữ còn đang kinh ngạc, con hồ ly đem chăn gối và cả bản thân quăng lên giường.

“Đương nhiên là ngủ a!”

“Tại sao người ngủ ở đây?”

Thấy đối phương tức giận, Nam Cung Li cũng muốn bốc hỏa, “Người muốn tống ta sang phòng ngủ của Tiêu Nam?”

Ngược Ngữ không rõ vì sao mình có điểm chốt dạ. Không nói nữa, hắn dùng hành động nhất quyết đuổi con hồ ly đi nhưng rốt cuộc vẫn thất bại, hơn nữa còn bị lôi vào cùng ổ chăn.

“Người...”

“Đừng làm ồn... Ngủ...”

“.....”

.....

Cứ như vậy, đêm qua đi. Nhưng...

“Cái hồ dẫn này! Tay người đừng vào đâu thế?”

“Im nào... Cho ta ôm... Ngoan...”

“A.....”

.....

“Ta không đồng ý.”

“Cái kia... Kỳ thực... Chỉ cần ta có thể đứng cạnh công tử thì...”

34. Chương 34

“Cút!” Nam nhân không thèm liếc mắt đến nữ tử trước mặt. Cả người hắn toát ra khí tức lãnh khốc khiến người khác không khỏi cảm thấy hơi lạnh đã đóng băng toàn thân mình. Đây là một loại lãnh ngạo cao cao tại thượng.

Nữ tử sợ hãi không nói nên lời. Vì cái gì? Vì cái gì lại có sự tương phản đến thế? Bình thường công tử cùng thiếu niên kia thân thiết như vậy mà giờ đây... Bị loại khí thể giết người ép tới không thở nổi làm khuôn mặt nàng trở nên trắng bệch, hô hấp cũng khó khăn.

“Đừng để ta nhắc đến lần thứ hai.” Nam nhân lạnh lùng bỏ đi, hướng về nơi có thân ảnh quen thuộc của hắn.

Từ đầu tới cuối, ngay cả ngẩng đầu lên nhìn hắn nàng cũng không có gan.

Nam Cung Li, rốt cuộc người là loại người gì?

.....

“Đã mua đủ chưa?” Nam Cung Li đỡ lấy chiếc túi, thanh âm thập phần ôn nhu.

“Ừ... A! Ta phải đi mua hương, trong nhà hết hương rồi.”

“Hương? Để đến cúng hai ngôi mộ ở trên nhai sao?”

Thấy Nhược Ngữ không trả lời, hắn cũng không hé răng thêm, chỉ lẻo đẻo theo đuôi. Hắn đã quá quen thuộc với kiểu phớt lờ này rồi.

“Ừ.” Mãi hồi lâu Nhược Ngữ mới trả lời, cơ hồ đã dấu tranh nội tâm ghê gớm lắm.

“Cái gì? Hả? Người trả lời ta?” Nam Cung Li kinh ngạc hỏi, vẻ mặt mừng rỡ như điên.

“...Ừ.”

“Vây, nói cho ta biết tên của người đi.” Được đà, con hồ ly bắt đầu làm nũng, hai mắt gấn chặt trên người kẻ đang đi phăm phăm trước mặt mình.

Tên này, tưởng hắn đã biết tên mình chứ?

Như hiểu được Nhược Ngữ suy nghĩ gì, Nam Cung Li nở nụ cười sáng chói, “Ta muốn chính miệng người nói cho ta biết.”

Con hồ ly chết tiệt, không lúc nào là không thừa cơ để câu dẫn nhưng... Ai, bản thân Nhược Ngữ bé bỏng của chúng ta ngày càng khó khắc chế tâm tình a.

Thật muốn kéo rách khuôn mặt mị nhân này quá!

“Không phải a Người nói cho ta biết đi” Mặc kệ khuôn mặt tức giận nộ, Nam Cung Li vẫn rất chi là hào hứng lôi tay đối phương kéo đi, “Mau mau về nhà, ta đói bụng!”

Nhược Ngữ nhìn bàn tay mình được nắm chặt, có chút ngẩn ngơ.

Tay hắn thực lớn, có thể bao trọn lấy đôi tay mình...

Hơn nữa, còn... ấm áp...

.....

“Nguyên Nhược Ngữ.” Nhược Ngữ lướt qua Nam Cung Li, nhanh chân đi tới phòng bếp, đóng cửa lại.

“Hả? Cái gì? Người! Người! Ha ha ha!”

Không thèm để ý đến kẻ phát cuồng bên ngoài, hắn bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu, làm đồ ăn.

“Tiểu Ngữ Tiểu Ngữ Người đã trả lời ta! Người cho vào, ta sẽ phụ người a”

“Tiểu Ngữ Tiểu Ngữ Tiểu Ngữ”

Ai, thực sự là một đứa ngốc.

Nấu nướng xong, Nhược Ngữ mở cửa bước ra đã thấy Nam Cung Li đang ngoan ngoãn ngồi chờ ở bàn ăn cơ như thường lệ. Hỗ trợ chỉ là nói mồm thôi. Có lẽ trong thâm tâm, Nhược Ngữ không hề phát hiện ra rằng, thời điểm nhìn Nam Cung Li reo to hào hứng, khoe môi hắn khẽ vẽ lên một nụ cười mà nếu có cái gương để soi thì hắn sẽ ngờ đó là một kẻ nào đó chứ không phải mình...

Hương vị hạnh phúc.

.....

“Thời tiết hôm nay tốt a” Nam Cung Li vươn vai đón gió trên đỉnh núi Thanh Hải. Trông hắn như một con hồ ly cao ngạo, xinh đẹp nhưng vô cùng lười biếng. Gió thổi phất phạt làm đôi tay áo tung bay. Hắn nghĩ chỉ cần phất nhẹ tay, giống như hồ điệp bay lượn kết hợp với khuôn mặt diễm lệ tà mị thì chắc chắn ở nơi

hồng trần này, sẽ không một ai cưỡng nổi về mê hoặc của mình nhưng... con người bên cạnh không có chút phản ứng. Thậm chí không cả thèm liếc hắt lắt một cái.

“Tiểu Ngưu Ngươi bảo ta đẹp hay hoa đẹp?”

Lại một câu hỏi nhảm chán... Nghĩ nghĩ, mình đã miễn dịch với gương mặt này rồi a, “Hoa đẹp.”

“Cái gì? Tiểu Ngưu thực vô tình a nghiêm túc đi! Ta đẹp hay hoa đẹp?” Nam Cung Li bắt đầu giả trò cũ. Hắn kéo tay Nhược Ngưu đặt lên ngực mình, khuôn mặt yêu mị ứng đồ hòa chút giận dỗi, mái tóc đen dài cùng y phục theo điệu gió cuồng loạn giữa không trung rộng lớn. Không thể không khẳng định rằng, hiện tại Nam Cung Li vô cùng đẹp, phi thường đẹp. Một loại đẹp khiến người đối diện phải mặt đỏ tim đập tâm loạn, khiến họ muốn đi vào sâu tìm hiểu...

Song nên nhớ người đối diện bây giờ là người có mặt tuyết lòng băng. Hắn lạnh lùng nhìn con hồ ly nũng nịu, “Hoa đẹp.”

“Ai, Tiểu Ngưu ngươi thật nhẫn tâm người ta đau lòng chết mất” Nam Cung Li lại ấn tay Nhược Ngưu vào sâu ***g ngực mình, đồng thời dùng thanh âm trầm thấp thì thầm.

Thanh âm câu dẫn vừa vang lên bên tai, Nhược Ngưu ngộ ra hắn đã đánh giá thấp mị lực của đối phương và đánh giá cao khả năng kháng cự của mình.

“Những bông hoa này là thực, còn ngươi là giả. Ngươi không thể đẹp bằng chúng.” Vội hất tay đối phương ra, hắn trấn tĩnh nói.

“... Giả?”

Nhược Ngưu ngờ ngác, nhận thấy biểu hiện kỳ quái của Nam Cung Li. Ánh mắt bốc hỏa đang nhìn mình? Hắn đang tức giận cái gì? Cơ hồ không giống với bình thường? Nó giống như khi ta tách bỏ lớp giấy bóng sắc sỡ, sẽ nhìn ra màu sắc bên trong của viên kẹo ngọt ngào.

Nhưng là thuốc đắng hay là độc ngọt?

“Nói cho ta biết đi, ai được chôn ở đây?” Nam Cung Li khôi phục bộ dạng ôn nhu song giọng điệu vẫn cộc nhả như cũ.

“... Là sư phó ta và... ái nhân của hắn.”

“A Ái nhân?” Biểu tình có chút chế nhạo, “Thực yêu a”

“.....”

“Vậy ngươi tin vào tình yêu không hả, Tiểu Ngưu của ta?” Đang ngồi dưới đất, bỗng nhiên Nam Cung Li kéo cả hai ngã nhào xuống rồi nhanh chóng nằm đè lên trên. Thân thể bọn họ rất gần, rất gần nhau. Hơn nữa, còn cố ý dìm sát mặt mình vào mặt Nhược Ngưu, trêu đùa.

“... Ta không biết.” Nhược Ngưu bối rối trả lời. Hiện tại hắn cảm thấy hơi sợ kẻ trước mặt mình. Hư hư thực thực, tựa như đang lạc vào đám sương mù.

“Không biết? Là không tin? Ta cũng vậy, không tin vào tình yêu hay những thứ dạng thế.” Nam Cung Li chậm rãi nói rồi lại chậm rãi đưa mặt đến gần.

Hơi thở ấm áp vẫn vương quanh khiến Nhược Ngưu không tránh khỏi đỏ mặt.

“Bất quá...”

“.....”

“Ta lại yêu ngươi.”

Thanh âm cuối cùng yên lặng rót xuống miệng của kẻ bên dưới. Hai đôi môi phấn hồng quện vào nhau, gần bó không rời. Nhược Ngưu coi như hồn vía lên mây, con mắt mở lớn chứng kiến Nam Cung Li tự ý chà xát sâu bên trong.

Ngày hôm đó, gió nơi Thanh Hải nhai nhẹ nhàng thổi, Hồng Dạ Lệ khiêu vũ theo điệu gió, dịu dàng bay múa giữa không trung, lặng yên nhìn hai người trong khóm hoa mới nở, lắng nghe chuyện xưa kể rằng...

35. Chương 35

Suốt dọc đường, Nhược Ngữ như người trên mây, để mặc Nam Cung Li nắm tay dẫn về nhà lúc nào không biết.

Khi này... hân hôn ta.

“Buông—” Rốt cuộc hôn cũng quay lại thân xác, gương mặt thanh tú bỗng dưng đỏ bừng bừng.

Dường như Nam Cung Li có mắt sau gáy. Hắn xoay người lại thấy bộ dạng đáng yêu nọ, không khỏi nở nụ cười tươi.

Nhược Ngữ nhận ra có người đang nhìn mình cười cười, mặt lại càng đỏ tợn, lúng túng đánh về phía Nam Cung Li một chưởng nhưng đối phương không những tránh được mà còn tranh thủ sờ sờ mặt hắn, “Không ngờ người đáng yêu vậy.”

Quyết không cùng hắn dây dưa nữa, Nhược Ngữ vội nhanh chân mở cửa. Vừa bước vào trong nhà đã thấy một thân ảnh đang ngồi ở ghế, nhìn kĩ, hắn kinh ngạc không nói nên lời, bỗng nhiên cả người lập tức rơi vào một ***g ngực ấm áp.

“Phi Lăng!”

Phi Lăng nghe thấy tiếng mở cửa liền quay người lại. Là Tiểu Ngữ!

Bị Phi Lăng ôm chặt đến nỗi Nhược Ngữ có thể nghe được tiếng tim đập thình thịch bên tai. Xa cách lâu năm mới gặp lại, hắn vươn tay vỗ vỗ lưng đại huynh của mình, nhẹ giọng nói: “Phi Lăng...”

“Tiểu Ngữ...” Nghe được tiếng gọi tên mình, thanh âm của Phi Lăng có chút run rẩy, càng siết chặt con người nhỏ bé vào lòng.

Về— Nhược Ngữ chỉ kịp thấy Nam Cung Li đột ngột xuất chiêu, đồng thời Phi Lăng ôm theo mình xoay người né tránh, để dàng thoát khỏi sự công kích.

“Ai lợi hại nha”. Nam Cung Li hất tóc qua một bên, ánh mắt không ngừng đảo quanh hai người, cuối cùng dừng lại ở bàn tay đặt tại nơi không-nên-đặt. Tuy rằng đang tán thưởng nhưng giọng điệu không hề che dấu sát khí.

Nhược Ngữ ngăn người chứng kiến cảnh tượng trước mặt. Rõ ràng họ không hề quen nhau, vậy sao vừa gặp liền động thủ, ngạc nhiên hơn nữa là chiêu thức ra rất nhanh, căn bản hắn nhìn không rõ. Nguyên lai, vài năm nay Phi Lăng đã tiến bộ hơn nhiều nhưng... vì sao võ công của Nam Cung Li cũng cao cường vậy a?!

Hai người này may mà có lương tâm, đánh nhau cũng không có làm tổn hại đến cái bàn [là cẩn thận a!]. Nhược Ngữ thở dài, đánh nhau chắc còn lâu, đi nấu cơm đã.

Lát sau, Nhược Ngữ bưng cơm về phòng đã thấy bọn họ chuyển địa điểm quyết đấu ra ngoài. Tại sao lại đánh nhau? Hắn nghĩ mãi không thông.

Khuôn mặt Phi Lăng lộ vẻ nghi hoặc cùng hưng phấn, còn của Nam Cung Li thì rất nghiêm túc và có cả sát khí. Nhược Ngữ ngồi bên dưới vừa ăn cơm, vừa xem hai người đấu võ tận lực, người một chiêu ta một chưởng, bay lên hạ xuống hoa cả mắt, giống như muốn đập tã tời thằng kia. Cuối cùng, nhịn không được, Nhược Ngữ gừ gừ lên hỏi:

“Cái kia... rốt cuộc vì sao các người đánh nhau a?”

.....

Không ai trả lời ta sao... Thôi, ta ăn cơm tiếp, ăn cơm tiếp.

“... Từ từ! Đúng rồi! Vì sao người đánh ta?!” Đột nhiên Phi Lăng lớn tiếng hỏi, xem chừng đã hồi tỉnh.

Nam Cung Li cũng dừng động tác, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn đối phương.

“Nói! Vì sao người bỗng đứng xuất thủ?!”

“Không gì cả. Chỉ là muốn đánh nhau thôi.”

“Cái gì?!” Quạ bay quanh đầu. Tuy vừa tận lực đánh một trận đã đời như thế nhưng lại nhận được câu trả lời “Chỉ là muốn đánh nhau thôi”, thực chán nản a Phi Lăng thở dài, bỏ mặc đối thủ, ngoan ngoãn đi về hướng Nhược Ngữ.

Nam Cung Li cũng ngồi xuống bên cạnh.

Nhược Ngữ xới cơm cho bọn họ.

Ba người cầm cúi ăn cơm.

“Đúng rồi! Tiểu Ngữ, người còn chưa giới thiệu cho ta biết!”

“Đây là Nam Cung Li. Đây là Nguyên Phi Lăng.” Lại cầm cúi ăn cơm.

“Nguyên? Hắn là như thế nào với người?” Nam Cung Li buông bát, tò mò hỏi.

“Ừm, là ca ca ta.”

Lập tức sắc mặt của Phi Lăng xuất hiện một tia khó coi song cũng đủ để con hồ ly nắm được trọng điểm.

“Hóa ra là ca ca [nhấn mạnh]. Ta cứ tưởng là Tiêu...”

“Cái gì?”

“Không có gì, mau ăn cơm! Tiểu Ngữ nấu ăn ngon lắm a Đúng không, ca ca” Giọng điệu vô cùng khiêu khích.

Không hiểu vì lý do gì mà con người này đối mình có địch ý nhưng Phi Lăng cũng cảm giác thập phần bức dọc. Hắn buông bát, cùng nam tử xinh đẹp trước mặt đấu nhãn.

Cơ hồ tiên đoán được đại chiến sắp xảy ra, Nhược Ngữ bắt đắc dĩ cố gắng giải quyết nốt bữa cơm rồi muốn nhanh chóng thoát khỏi chỗ này.

“Đợi đã! Người xem lại bản thân đi, ăn cũng chẳng xong, còn dính cơm ở đây a.” Nam Cung Li sủng nịch giúp Nhược Ngữ lau miệng, trông thái độ rất chi là chăm chú song đôi mắt thì gian thấy rõ, chuyển hướng nhìn Phi Lăng, cười khẩy.

Ai, có vẻ ca ca ta đã bị con hồ ly chọc giận thật rồi, vẫn là nên mau chóng rời đi thôi.

.....

Ngày kế tiếp, lại phiền phức, sau lưng Nhược Ngữ mọc thêm mộ cái đuôi nữa.

“Phi Lăng, sao người tìm được tới đây?”

“Là do tình cờ gặp Tiêu đại ca, hắn rất lo lắng cho người nên bảo ta đến.” Phi Lăng nở nụ sáng lạn như ánh mặt trời làm các bà, các chị thôn nữ đang chiêm ngưỡng đỏ mặt không ngừng.

Nhược Ngữ vỗ trán thở dài. Đúng vậy, so với lần cuối cùng gặp mặt, hiện tại khí thế trên người hắn đã mạnh hơn nhiều, là loại phong phạm cường hãn của nam nhân trưởng thành. Giang hồ quả là nơi rèn luyện con người ta thành thực sớm so với tốc độ bình thường. Song trong mắt Nhược Ngữ, Phi Lăng vẫn mãi là Phi Lăng, vẫn là đôi mắt trong suốt làm người khác mê mẩn, vẫn là con khỉ ngốc chạy quanh mình với nụ cười như ánh mặt trời.

Cảm giác kinh hỉ khi gặp lại người nhà nhưng dường như không giống lắm...

Nam Cung Li thấy hai người bọn họ nhìn nhau, ý cười tràn ngập, trong lòng dâng lên một loại cảm xúc khó chịu.

“Tiêu Nam khỏe không?”

“Ừm... Không rõ nữa, lúc gặp trông sắc mặt hần không được tốt, như đang tìm kiếm vật gì đó. Bất quá, hần nói người hãy yên tâm, hần sắp về rồi.”

“Vậy thì tốt rồi.” Nhược Ngữ thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt từ từ dần ra. Vừa đi được vài bước bỗng nhiên thân thể bị một lực đạo kéo lại, nhào vào ***g ngực của ai đó, “Nam Cung Li! Người làm gì thế?”

“Một còn không đủ sao? Thêm một nữa sao?”

“Ta không hiểu.”

“Không hiểu thì quên đi.” Dứt lời, Nam Cung Li đẩy Nhược Ngữ qua một bên, đi thẳng về nhà.

“.....”

“.....”

36. Chương 36

Nhược Ngữ nhìn thân ảnh rời đi, không hiểu hần đang tức giận cái gì, duy biết khi thấy hần tức giận, chỉ muốn đuổi theo giải thích... Thật kỳ lạ... Rõ ràng hần ra sao thì có liên qua gì đến ta mà ta lại cảm thấy khó chịu?

Chứng kiến cảnh tượng này, ánh mắt của người còn lại lộ một tia phức tạp và thống khổ.

Nửa đêm,

“Sao thế, ca ca? Muốn tìm ta đánh nhau?” Nam Cung Li cười nhạo.

“Vì sao người lại ở trong phòng ngủ của Tiểu Ngữ?” Lôi Nam Cung Li ra ngoài, Phi Lăng thấp giọng hỏi.

“Làm sao? Không được ư?”

“Người... đối với Tiểu Ngữ có ý tứ gì?” Hần rất không thích ngữ điệu khiêu khích của nam tử xinh đẹp này, càng không thích vòng vo.

“Có ý tứ gì là có ý tứ gì?”

“Đừng đánh trống lảng! Là nam nhân thì hãy nói thẳng!” Phi Lăng bắt đầu sinh khí. Tình cảm của Nam Cung Li với Nhược Ngữ, hần không phải là quá ngốc đến nỗi không nhìn ra.

“Như thế nào là như thế vậy, mà ta còn chưa hỏi người, thân là huynh trưởng nhưng ánh mắt người nhìn đệ đệ mình...”

“Không được nói!” Biết được hần định nói gì tiếp, Phi Lăng bối rối quát to.

“Nhìn đệ đệ mình... tràn ngập... Tình. Yêu.”

“Người!!!”

“Sao? Sinh khí à, ca ca?” Biểu tình lộ rõ vẻ châm biếm, Nam Cung Li đến gần, thì thầm bên tai, “Loạn luân. Huyết thống. Dơ bẩn. Thấp hèn.”

“Không được nói!!!” Rốt cuộc, không thể kìm chế nổi nữa, Phi Lăng lập tức vung kiếm về phía đối phương nhưng hần dễ dàng né thoát.

“Hỗn đản!” Cước bộ gia tăng, thêm một chiêu chém xuống. Phi Lăng là đệ tử của thiên hạ đệ nhất Kiếm Thánh, cư nhiên kiếm thuật vô cùng lợi hại.

Đối với bộ kiếm pháp thâm sau vậy, Nam Cung Li cũng bắt đầu chật vật, khó khăn thoát khỏi chiêu thức công kích đang được tăng cường.

Đột nhiên, mũi kiếm chuẩn bị đâm trúng bả vai. Hắn không hề tránh?! Phi Lăng vừa muốn thu tay lại, không hề nghĩ rằng Nam Cung Li lập tức chủ động đưa thân thể tiến mạnh về phía trước. Coi như thanh kiếm đường đường chính chính đâm vào bả vai trái của hắn. Máu từ từ chảy xuống.

Phi Lăng kinh ngạc nhìn đối thủ.

Nam Cung Li cúi thấp đầu, không rõ biểu tình.

“Các người đang làm gì thế?!”

Thanh âm quen thuộc giờ như sét đánh bên tai, Phi Lăng còn đang ngẩn người liền thấy Nhược Ngữ chạy đến bên nam tử.

Vậy chuyện vừa rồi Tiểu Ngữ đã chứng kiến hết.

Hắn không biết Nhược Ngữ có nhận ra Nam Cung Li cố ý hay không nhưng thấy Nhược Ngữ nhìn mình trách cứ, đối Nam Cung Li quan tâm như thế, trong lòng dâng lên một trận chua xót.

“.....”

“.....”

Nam Cung Li chăm chú nhìn thiếu niên bình tĩnh bằng bó cho mình, cười ôn nhu, “Còn giận ta?”

Đôi mắt không chút gợn sóng, Nhược Ngữ im lặng bằng vết thương lại. Thân thể như nằm gọn trong Nam Cung Li. Khoảng cách giữa hai người rất gần.

“Ta biết người thấy hết. Chẳng nhẽ người không tức giận chuyện ta cố ý bị đâm trúng, để người ghét ca ca mình a”

“...Vì sao?” Đã định không nói rồi song rốt cuộc vẫn mở miệng.

“A Vì sao a” Nam Cung Li giả ngu nhìn Nhược Ngữ một hồi rồi chậm rãi vươn tay, ôm hắn vào lòng, thủ thả:

“Vị như chỉ là ta muốn biết,

Mặc kệ người mắng ta đê tiện,

Vẫn là người lo lắng cho thương thế của ta.”

“Ừm!” Nhược Ngữ mở to mắt nhìn bản thân bị hôn. Đầu lưỡi ảm áp nhẹ nhàng liếm quanh đôi môi thăm dò, sau từ từ tiến vào trong. Điều khiến hắn kinh ngạc là hắn không hề thấy khó chịu mà thậm chí còn là mê muội.

“Phản ứng hiện tại của người làm ta thật cao hứng.” Ngữ khí tràn ngập thâm tình, Nam Cung Li nỉ non: “Tiểu Ngữ... sao bây giờ? Ta yêu người mất rồi.”

Sao bây giờ? Sao bây giờ? Ta... Ta...

Thời điểm nghe đến từ “Yêu”, quả tim non nớt của nhân vật thụ chính nhảy căng lên một cái rồi ngừng đập luôn. Tần số nhịp đập của tim giờ đang ở mức 0.

Bị tình yêu ám hại.

.....

“Tiểu Ngữ! Tiểu Ngữ! Dậy!”

“Ừm...” Nhược Ngữ chậm chạp mở mắt liền thấy ngay sát cạnh có người. Hắn hơi giật mình nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, căn bản không cần nhìn rõ cũng biết là ai.

Ngày hôm qua, Nam Cung Li cùng hắn leo lên giường cùng nhau ngủ, chỉ thế thôi mà sao sáng nay đầu óc hắn cảm thấy choáng váng, tay chân đau nhức? Bệnh rồi ư?

“Tiểu Ngũ? Người làm sao thế? Không khỏe à?” Nam Cung Li lo lắng hỏi.

“Không... Ta dậy đây.” Nhược Ngũ nói xong, vừa định xuống giường thì cảm giác hai chân mềm nhũn, may có Nam Cung Li phía sau đỡ không thì suýt nữa ngã lăn quay ra.

“Cám ơn.” Kỳ quái, hôm qua ta vẫn khỏe mà hôm nay lại... Ta bị bệnh rồi sao?

“Thật sự không có việc gì sao?”

“Ừ, ta không sao.”

Mặc xong quần áo, hắn đi đến phòng bếp định nấu cơm thì bắt gặp Phi Lăng đang chuẩn bị bữa sáng, trông vẻ khá ổn.

“Phi Lăng.”

Nghe được thanh âm quen thuộc, động tác của Phi Lăng đình chỉ trong nháy mắt rồi lại tiếp tục hoạt động, nói nhanh: “Người dậy rồi à? Bữa sáng sắp được rồi. Người cứ ra ngoài đợi đi.”

“Cái kia... Hôm qua...” Nhớ tới thái độ hôm qua của mình, Nhược Ngũ nghĩ muốn giải thích.

“Không biết trình độ nấu ăn của ta thế nào? Người mau ăn a! Ta làm rất lâu... có...” Phi Lăng vội cắt ngang lời Nhược Ngũ, luyên thuyên một hồi mà chính bản thân cũng không rõ hắn đang nói cái gì.

Nhược Ngũ xem một loạt động tác kỳ quặc, cử chỉ lạ lùng của Phi Lăng, hắn không hề để ý đến biểu tình của ta. Bộ dạng đáng ghét kia... Trong lòng bỗng cảm thấy tức giận. Vì sao hắn không thèm nhìn ta? Vì sao hắn không hỏi việc nọ? Vì sao ta lại sinh khí?!

“Người!” Nhược Ngũ nhất thời xúc động, xông lên túm lấy áo Phi Lăng, bắt hắn nhìn thẳng vào mình.

Cuối cùng, Phi Lăng cũng ngừng những lời vô nghĩa. Hắn im lặng, hướng thẳng vào đôi mắt đang phát hỏa, nét mặt vài phần khó coi.

Vì sao?

Vì sao khi ta thấy biểu tình của người, ta lại cảm giác được người đang vô cùng khổ sở?!

Vì sao khi ta nghĩ người muốn khóc thì người lại làm bộ mạnh mẽ?

Vì sao khi ta nhìn vào người, ta lại không thấy một chút giận dữ gì trong đó?

Vì sao? Vì sao?

Ta biết tâm trạng hiện giờ của người, biết tim của người rất đau. Vì sao ta khiến người đau lòng?

Rốt cuộc là vì sao?

“Ta muốn nói với người vài lời!” Nhược Ngũ cố gắng nén cơn giận xuống.

Bỗng dưng khuôn mặt của Phi Lăng chuyển sang tái xanh, giọng run run, “Đừng nói gì cả... Nhanh ăn đi, thức ăn nguội hết...”

“Không! Hãy nghe ta nói!” Nhược Ngũ cố gắng áp chế đau đớn trong lòng, áp chế thanh âm để nó ngừng run rẩy. Phải bình tĩnh, phải bình tĩnh... Không được loạn...

Trông Phi Lăng hiện giờ tựa hồ rất khó khăn trong việc hít thở, lại giống như đang giãy dụa.

“Người, Nguyên Phi Lăng,”

“.....”

“Vĩnh viễn, vĩnh viễn là ca ca của Nguyên Nhược Ngũ ta.”

Dứt lời, Nhược Ngũ lao nhanh người ra khỏi phòng bếp, như trốn tránh không muốn nhìn biểu tình thấy hiện giờ của kẻ vừa bị hắn từ chối.

Cầu người... Không cần phải đau... Ta sẽ rất thương tâm... Cầu người...

“Người yêu hần sao?” Giọng điệu của Phi Lăng yêu ớt văng vlen.

Nhược Ngữ biết người hần nói đến là ai, lập tức đáp: “Đúng vậy”.

.....

Những ngày tiếp theo, nụ cười vẫn nở trên khuôn mặt Phi Lăng song Nhược Ngữ không dám nhìn thẳng ánh mắt đó.

Trốn! Ta phải trốn! Vì sao ta cảm thấy sợ hãi? Là bởi vì hần là ca ca của ta sao? Không phải, không phải. Cho dù là ca ca, cho dù là ca ca...

Chính là ta có thể đồng thời yêu cả hai người sao? Vì sao tình yêu của ta lại ích kỷ tới thế?

Một đôi mắt thâm sâu đang quan sát bọn họ. Rõ ràng, cách cư xử của họ đối với nhau y hệt lúc bình thường nhưng nếu để ý kỹ sẽ thấy, hai người không hề liếc mắt sang đối phương. Bắt đầu từ khi nào ánh mắt họ không còn giao nhau nữa. Cái này chẳng phải là kết quả như mong muốn ư?

Nhược Ngữ vừa đi đưa cơm cho Đại sư phó về, lại tranh thủ ngáp thêm một cái. Mấy ngày nay, buổi tối đi ngủ đều cảm thấy vô cùng mệt mỏi, sáng dậy chân tay mềm nhũn, không còn tí sức lực nào, đầu cũng rất đau... Rốt cuộc, ta bị làm sao vậy? Hay y như Nam Cung Li nói, là gần đây ta phải suy nghĩ nhiều? Chắc có lẽ đã sinh bệnh mà ta không biết?

Nhược Ngữ thở dài, quyết định tới đỉnh Thanh Hải nhai hóng chút gió cho đầu óc thanh tỉnh, tiện thể xem xét lại mọi sự việc.

Còn chưa tới đỉnh, liền thấy có một người đã đứng ở đó. Người nọ đem vật gì đó cột vào chân con bò câu, rồi thả nó bay đi. Đó là một con bò câu đưa thư, định gửi thư cho ai?

Người nọ ngược lên không trung, khoe miệng khê vẽ ra một nụ cười khát máu, sau đó lập tức biến mất như lúc nó xuất hiện. Hần cúi xuống hái một bông Hồng Dạ Lệ, ngắm nhìn hồi lâu rồi đột ngột dùng sức nắm chặt tay. Gió nổi lên cuốn theo những mảnh vụn hoa màu đỏ thắm, biến mất, vô thanh vô tức.

Hiện giờ, Nam Cung Li rất đẹp, một loại xinh đẹp hòa lẫn mùi máu tươi nhàn nhạt.

Không hiểu sao, Nhược Ngữ bỗng cảm thấy sợ, sợ cái sự việc vừa xảy ra trước mắt.

Rốt cuộc... việc này là thế nào?

37. Chương 37

Tiêu Nam đã trở về.

Sáng sớm, Nhược Ngữ vừa mới mở cửa liền giật mình bởi một thân ảnh đã đứng trước cửa từ bao giờ. Tuy khuôn mặt có chút tiều tụy nhưng vẫn là vẻ ôn nhu bình thản.

Giống như sự xuất hiện của thần.

Nhược Ngữ bất giác tiến đến ôm chặt lấy Tiêu Nam, cố gắng rúc đầu thật sâu vào ***g ngực ấm áp, nghe tiếng tim đập trầm ổn quen thuộc, ngửi mùi hương quen thuộc.

Sẽ cảm thấy rất an tâm.

Khi gặp lại Nam Cung Li, Tiêu Nam cũng không quá ngạc nhiên, chỉ là hơi nghi hoặc. Tiếp theo, thấy Nam Cung Li thản nhiên tựa đầu vào vai Nhược Ngữ thì đôi mày kiếm bắt đầu nhíu lại trong tíc tắc rồi khôi phục biểu tình gió thổi không động pha vài phần ôn nhu đặc trưng.

Ngược lại, nhân vật chính của chúng ta đang lâm vào tình trạng vô cùng không thoải mái. Không dám nhìn Phi Lăng, không dám nhìn Tiêu Nam, thậm chí còn không dám nhìn cả Nam Cung Li.

Ai...

Song những ngày kế tiếp lại không khổ sở như hần tưởng tượng. Y như chưa từng có chuyện gì xảy ra, Tiêu Nam vẫn quan tâm chăm sóc, Phi Lăng vẫn khoe nụ cười sáng lạn ngây ngô. Ngoại trừ Nam Cung Li, những hành vi phóng túng bắt đầu biến mất làm Nhược Ngữ không thể tin được.

“Là ta không ngờ hần lại lợi hại thế...” Con hồ li không tình nguyện thừa nhận.

Lợi hại? Chỉ Tiêu Nam? Vì sao?

Một ngày nữa trôi qua, Nhược Ngữ cảm thấy đầu mình đau thêm. Cảm giác như muốn bất tỉnh luôn ra đây. Hần đập đập ngực, cố gắng áp chế loại bất an này xuống.

Buổi sáng, Nam Cung Li không biết chạy đâu, Tiêu Nam đang làm bữa sáng còn Phi Lăng đang luyện kiếm trong sân. Hần đi tới phòng bếp phụ giúp nhưng chân vừa định bước vào cảnh vật trước mặt bỗng quay cuồng rồi tối đen.

“Nhược Ngữ thiếu gia!!!”

“Tiểu Ngữ!!!”

.....

... Kỳ quái... Cơ thể của ta... Không thể cử động được...

Dùng hết sức chống chọi với cơn mê mèm, Nhược Ngữ choàng tỉnh lại, nhận ra mình đang ở trên lưng Tiêu Nam, bên cạnh là Phi Lăng. Cả hai đang bay rất nhanh, không, phải nói là chạy trốn rất nhanh. Hần quay đầu lại, phía sau là một đám đông lớn đang đuổi theo họ.

“Đây là...”

“Là Ma giáo.” Tiêu Nam thở nhẹ nhõm khi thấy Nhược Ngữ đã tỉnh lại, “Ngay lúc ngươi ngất xỉu, bọn hần liền vọt vào. Ta và Phi Lăng cho rằng sẽ rất đông nên đành chạy trốn trước.” Tuy đã mở miệng nói chuyện nhưng tốc độ vẫn không hề giảm.

“Vì sao?”

“Chắc có lẽ liên quan đến bí tịch.”

Bí tịch? Là Đại sư phụ đã truyền cho ta nửa bản bí tịch? Nhưng rốt cuộc là...

“Đúng rồi, Nam Cung Li đâu?!” Nhược Ngữ đột nhiên nhớ ra buổi sáng không thấy hần đâu cả.

“Không biết...”

“Ồ đó!” Phi Lăng nhìn thấy một thân ảnh trên đỉnh núi, tức khắc dùng khinh công bay lên.

“Chúng ta cũng đi!”

.....

Một trận bất an khó hiểu bỗng xuất hiện.

Quả thực, Nam Cung Li đang đứng trên đỉnh núi. Hôm nay, hần mặc một bộ y phục đỏ rực, đôi vạt áo dài phất phới giữa không trung rộng lớn hòa cùng mái tóc đen dài mê hoặc. Giống như túy giai nhân trong mộng.

Không chờ Nhược Ngữ lên tiếng, đám người phía sau đã đuổi kịp. Dẫn đầu là một thanh y nam tử, trong tay cầm một chiếc quạt kỳ quái, trên cổ gắn lưỡi đao sắc nhọn.

Đội quân của Ma giáo. Quả nhiên không phải ít.

“Rốt cuộc các ngươi muốn gì?!” Phi Lăng rút bội kiếm ra. Thân kiếm ánh lên tia hàn quang.

“À Hàn Lãm kiếm... Thực là một chiếc kiếm tốt” Thanh y nam tử tán thưởng.

“Các hạ muốn gì?” Tiêu Nam đẩy Nhược Ngữ về phía sau đồng thời cũng rút kiếm của mình ra, cảnh giác quan sát tứ phía.

“Cả Nguyệt Ảnh kiếm cũng xuất hiện. Hai vị nhất định không phải hạng tầm thường!”

“Bớt sàm ngôn đi! Mục đích của ngươi là gì?” Phi Lăng tức giận nói.

“Mục đích của tại hạ đơn giản lắm. Chỉ lần nữa bản còn lại của Thần Long Cửu Thức.” Thanh y nam tử phe phẩy quạt, ung dung đáp.

“Tất cả giang hồ đều biết nửa bản ấy đã bị tiêu hủy từ vài năm trước, các hạ nên từ bỏ đi.” Tiêu Nam điềm đạm nói.

“A sao lại thế được?” Thanh y nam tử làm bộ kinh ngạc nhưng ý cười nơi khóe miệng lại hiện rõ khiến người ta nhận rõ rằng hắn đang đùa giỡn, “Ta quên chưa giới thiệu Tại hạ Tần Y, Hữu hộ pháp của Thánh Liên giáo, xin được chỉ giáo”

Thánh Liên giáo chính là Ma giáo. Thánh Liên là do bọn họ tự xưng còn Ma giáo là do người trong giang hồ đặt.

“Nếu Hữu hộ pháp biết vậy thì nên nhanh chóng xuống núi đi.”

“A như vậy thì... Ta còn chưa hoàn thành nhiệm vụ mà Một là lấy Thần Long Cửu Thức, hai là... giết các ngươi!”

Phi Lăng và Tiêu Nam lập tức chuẩn bị thế chiến đấu, đám Ma giáo bắt đầu tiến đến gần. Trận ác chiến sắp sửa bùng nổ.

Nhược Ngữ đứng ở phía sau cũng thập phần căng thẳng song trong lòng còn đang dấy lên một sự bất an mãnh liệt.

Giây tiếp theo, sự việc ba người không ngờ tới đột ngột xảy ra.

Giống như một thước phim quay chậm, Nhược Ngữ cúi xuống, nhìn thấy một mũi kiếm màu đen xuyên thẳng qua ngực mình... Máu tươi ồ ạt chảy... Là máu của mình...

Đỉnh Thanh Hải, gió bỗng nhiên thổi mạnh. Máu hòa vào gió khiêu vũ điên loạn. Tất cả mọi đều chấn động. Như bị vận mệnh trêu đùa, như bánh răng vấp phải vật cản lớn.

Trái tim bất thành linh nẩy mạnh, hết thấy đều ngừng.

Nhược Ngữ từ từ quay đầu lại,

Là Nam Cung Li diện vô biểu tình.

Trong tay cầm chặt kiếm đen vô tình.

“Tiểu Ngữ!!!” Phi Lăng điên cuồng gọi tên ta.

Từ không trung, ta chậm rãi rơi xuống. Ta cố gắng tìm kiếm câu trả lời trong đôi mắt kia nhưng cái gì cũng không có.

Tiêu Nam đón được ta.

Ta dùng tay ấn ngực ngăn không cho máu chảy ra. Nơi ấy tim đập rất mạnh, mạnh đến nỗi muốn nhảy ra... Âm thanh... Âm thanh như được vận bé dần, Tiêu Nam đang quát cái gì, Phi Lăng đang hét lại cái gì... Toàn bộ ta đều không nghe rõ. Trong mắt chỉ nhìn thấy bóng dáng rời đi của Nam Cung Li. Rất lạnh lùng, không hề lưỡng lự, không hề quay lại, cứ như vậy vô tình rời đi...

“Thuộc hạ bái kiến Thiếu chủ!” Tần y hướng Nam Cung Li hành lễ, đám đông đằng sau cũng đồng loạt quỳ xuống.

“Ừ.” Nam Cung Li thản nhiên nói.

Ta chưa từng nghe qua giọng điệu xa lạ này. Bằng lãnh sắc nhọn muốn khắc sâu vào xương tủy.

“Nam Cung Li!!!” Phi Lăng gào to, điên cuồng hướng mũi kiếm về phía Nam Cung Li.

Tiếng kinh hô, tiếng rống, cảnh tàn sát khốc liệt, máu tươi nồng... Vì sao đôi mắt của ta luôn nhìn thấy người đứng ở đó. Không có nụ cười thường trực trên môi, không dáng vẻ nũng nịu, hết thấy đều xa lạ, xa lạ khiến con người ta sợ hãi.

Nhược Ngữ ngồi bệt ở dưới đất, tay còn giữ trước ngực, nhìn chăm chăm vào thân ảnh bất động kia, mong chờ hắn có phản ứng nhưng dường như đối với hắn tất cả sự việc đang phát sinh chẳng hề liên quan tới mình. Từ đầu tới cuối ngoài thờ ơ vẫn chỉ là thờ ơ.

Phi Lăng và Tiêu Nam liều mình xông tới giết Nam Cung Li, Tần Y định ra tay song liền bị ngăn cản.

“Chịu chết đi!!!”

“.....”

38. Chương 38

Nhược Ngữ mở to mắt chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng đang diễn ra: trong chớp mắt, Tiêu Nam đẩy Phi Lăng qua một bên, nhận lấy một nhát kiếm của Nam Cung Li. Máu từ vết thương sâu ở ngực tuôn trào như thủy triều. Thân thể bị đả thương nặng mạnh ra xa.

Hắn ra tay từ khi nào, tại sao ta không hề thấy?

Phi Lăng cũng ngăn người ra một lúc rồi vội vàng chạy đến đỡ lấy Tiêu Nam, “Như thế nào lại...”

“.....” Nam Cung Li nhìn thanh kiếm trên tay mình. Hắn chậm rãi đi về phía Nhược Ngữ, không đếm xỉa tới vẻ mặt nghi hoặc của Phi Lăng.

“Thần Long Cửu Thức...” Tiêu Nam vất vả đứng dậy làm máu lại ứa ra mạnh thêm, “Vì sao?”

“.....” Vẫn không dừng bước, vẫn không thèm trả lời, Nam Cung Li đi đến trước mặt Nhược Ngữ, dò xét từ cao xuống.

Y phục đỏ rực này thật sự vô cùng chói mắt, tựa hồ một ngọn lửa đang bốc cháy nghìn ngút nhưng cảm giác băng lãnh lại đang xâm chiếm trong Nhược Ngữ.

“Chúc mừng Thiếu chủ! Cuối cùng đã đoạt được Thần Long Cửu Thức!!!” Tần Y cùng đám người Ma giáo cao hứng hô to. Nam Cung Li vẫn duy trì trạng thái diện vô biểu tình... Thần Long Cửu Thức...

“Người...” Nhược Ngữ thất thần, hết nhìn Nam Cung Li rồi nhìn qua Tần Y. Nỗi kinh hoàng lần chiếm toàn bộ đôi mắt. Rốt cuộc... rốt cuộc... hắn đã hiểu, “Người thôi miên...”

Đột ngột bị Nam Cung Li đá mạnh vào ngực khiến Nhược Ngữ lăn lộn mấy vòng trên đất, vết thương ở ngực liền toác ra, máu thấm đầy dưới nền đất lạnh.

“Người thực thông minh.” Cuối cùng, Nam Cung Li cũng mở miệng nhưng ngữ khí lại đầy sự châm biếm và khinh thường, “Không ngờ lão già kia thực đem truyền cho người.”

“Mấy ngày nay...” Nhược Ngữ khó khăn ngồi thẳng dậy. Nam Cung Li đi đến gần, không xuất chiêu nữa mà chỉ bình thản ngồi xuống đối mặt với hắn, nâng cằm hắn lên, gian xảo nói: “Đúng vậy, mấy buổi tối nay ta dùng Hồn pháp. Thực mất không ít sức a”

“Tại sao?” Nhược Ngữ không cam tâm, hỏi lại. Tất cả xảy ra quá nhanh. Có lẽ mình cũng đã chú ý song sao thể có khả năng... Chắc bởi bản thân không muốn tin vào điều đó.

“A Vì sao ư? Trước đó không lâu người vẫn không thèm mở miệng, dọa cảnh giới tâm rất cao.” Nam Cung Li tựa như đang nhớ lại điều gì đó thú vị, “Còn nhớ ngày Nguyên Phi Lăng đâm ta bị thương không, cuối cùng người đã nói ra. Phải để người gỡ bỏ cảnh giác thực không dễ dàng a.”

“.....”

“Là vì đã thích ra rồi ư, Nguyên Nhược Ngữ?”

“.....”

“Rõ ràng là không biết rồi.” Nam Cung Li đứng dậy, hướng mũi kiếm sắc nhọn vào đầu Nhược Ngữ, “Nếu đã biết ta cố tình mà vẫn yêu ta thì người thật là đê tiện!”

“.....”

“Sao? Không cam lòng? Tình cảm của người khiến người buông lỏng cảnh giác, tình cảm của người khiến người dễ ta đoạt mất bí tịch, tình cảm của người thật là thứ vũ khí tốt nhất của ta!”

“.....”

“Ha ha, Tiểu Nhược Ngữ của ta, ta nói cho người hay,

Ta yêu người,

Nên người hãy chết đi!”

.....

“Không!!!” Phi Lăng chạy vội đến, đúng lúc ngăn được đường kiếm lạnh lùng. Sắc máu bàn tay của Phi Lăng nhuộm đỏ lưỡi kiếm. Từng giọt từng giọt rơi xuống gương mặt của Nhược Ngữ. Sắc đỏ điểm trên phong nền nhợt nhạt. Sắc đỏ tươi chói mắt.

Từ phía sau, Tiêu Nam khai triển kiếm pháp Nguyệt Ảnh. Bởi không thể rút được kiếm ra nên Nam Cung Li đành dùng tay đỡ lại. Tần Y thấy chủ tử gặp nguy hiểm, định hỗ trợ song lập tức bị ngăn lại, “Không cần tới!”

“Để ta xử lý bọn chúng.” Dứt lời, Nam Cung Li đá bay Phi Lăng rồi nhân cơ hội đó liền rút kiếm ra đối phó với Tiêu Nam và Phi Lăng.

“Vô Lê kiếm?! Chung Diệc Dương là gì của người?!” Đột nhiên, ánh mắt của Nam Cung Li từ từ biến thành màu đỏ, toàn thân tỏa ra khí thế kì lạ. Tiêu Nam và Phi Lăng đều bị trấn áp, động tác bắt đầu chậm dần rồi ngừng lại, trên người cũng xuất hiện nhiều vết thương hơn. Nhất là Tiêu Nam, một nhát kiếm khi này đã làm máu nhuộm đỏ cả y phục, thấy cả phần thịt.

“Hừ, người nào?” Đôi mắt của Nam Cung Li hoàn toàn biến thành màu đỏ sẫm, cộng thêm y phục đỏ rực càng khiến hắn giống như Tu La từ địa ngục tới. Hơi thở chết chóc tràn ngập không khí làm người ta sợ hãi, bất quá...

“Là cừu nhân và cũng là... phụ thân.”

“A!!!” Dù vị kiếm đâm sâu vào vai song Phi Lăng vẫn nhanh tay giữ chặt lấy kiếm của Nam Cung Li, ngăn không cho rời đi.

Nam Cung Li xuất chiêu mạnh, đánh Phi Lăng bay thẳng ra ngoài rồi xoay người lại, trong ánh mắt như có lửa cháy ngàn ngọn, hung hăng đâm về phía Tiêu Nam. Vốn cả người đã đầy thương tích, máu khắp thân thể lại nhận thêm một nhát xuyên qua chân, Tiêu Nam tức khắc quỳ rạp xuống, để mặc Nam Cung Li cười lạnh lùng đánh dồn tới vách núi sâu thẳm của Thanh Hải!!!

.....

Thấy vậy, Nhược Ngữ lập tức chạy đến, không biết lấy khí lực ở đâu mà kéo được Tiêu Nam lại, song bởi chính quán tính mà hắn lại đẩy mình vào tình huống nguy hiểm: sắp sửa bị ngã xuống!

Hắn cảm giác mình như thời gian đang chạy rất chậm. Gió trên sườn dốc tát thẳng vào mặt hắn, thân thể mất trọng lượng trở nên nhẹ bẫng rồi từ từ rơi...

Bỗng nhiên, có một vật gì đó níu chặt hắn lại làm hắn lơ lửng giữa không trung. Hắn tự động ngẩng đầu lên, một khuôn mặt ngược với ánh nắng.

Là Phi Lăng.

Cảm giác cay nơi sông mũi.

Cảm giác bị vật nặng chèn ở cổ họng.

Là cảm giác muốn khóc.

39. Chương 39-1

“Vì sao? Vì sao?! Đứa ngốc!!!” Nhược Ngữ gào lên.

Miệng vết thương trên vai phải của Phi Lăng càng lúc càng toác ra nhưng hắn mặc kệ, vẫn giữ chặt tay người hắn yêu, gắng nỗ lực cười trấn an. May mà hắn đã đến kịp!

“Người... không thể ngã xuống đó được.”

“.....” Nhược Ngữ mở to mắt nhìn Phi Lăng. Trong đôi mắt ấy tràn ngập sự kiên định và tình thâm mà Nhược Ngữ không dám đối mặt. Vì sao lại có một đứa ngốc đến vậy...

“Người là ca ca của ta.”

“Mặc kệ ta là ai thì ta đều tuyệt không nguyện ý để người ngã xuống. Thà rằng người ngã xuống là ta chứ nhất định không phải là người.”

“.....”

“Thật sự là cảm động a!” Từ phía sau, Nam Cung Li đột ngột đá mạnh vào lưng Phi Lăng đang vốn không hề có phòng bị, sau đó dùng chân trái nghiêng lên tay trái của hắn. Khuôn mặt xinh đẹp hiện tia nhạo báng và tàn nhẫn. Bởi vừa bị thương nặng ở chân nên Tiêu Nam chỉ có thể bất động một chỗ. Xung quanh máu đã nhuộm đỏ cả một mảng cỏ.

“Nếu người không buông thì tay người sẽ bị tàn phế đó.” Nam Cung Li ra vẻ hạo tâm nhắc nhở.

“Không! Phi Lăng! Người mau buông tay!”

Máu men theo cánh tay không ngừng chảy xuống, miệng vết thương ngày càng lớn, lộ ra cả xương bên trong.

“Không, ta sẽ không buông tay.” Hoàn toàn không để ý tới vết thương, Phi Lăng chăm chăm nhìn Nhược Ngữ, định dùng sức kéo lên.

“Không!!! Người mau buông tay!!!” Nhược Ngữ luống cuống gào to. Giọng điệu nghe như muốn khóc.

“Thật cảm động a Bất quá, đối với kiếm khách mà mất đi tay phải... Chắc người thập phần rõ ràng?” Bên cạnh, Nam Cung Li vừa châm chọc vừa đá thêm phát nữa vào lưng Phi Lăng.

“Không!!!”

Ta không hy vọng, không hy vọng Phi Lăng bị phế đi tay phải. Đối với kiếm khách mà nói nếu kiếm là sinh mệnh thì tay phải chính là đồng mệnh.

Từ nhỏ nhìn thấy Phi Lăng dần lớn lên, hiểu hắn thuộc về giang hồ, thuộc về đao kiếm. Đó cũng là ước mơ của hắn nên ta không muốn phá hủy cơ hội được cùng vậy nơi giang hồ của hắn. Ta tuyệt không muốn phá hủy kiếm của hắn, giấc mộng của hắn, cuộc đời của hắn!!!

“Mau buông tay!!!”

“Không.” Phi Lăng nhìn kẻ đang rống lên tuyệt vọng, cười dịu dàng.

“.....” Tuy nước mắt đã che mờ tầm nhìn nhưng Nhược Ngữ vẫn có thể cảm nhận rõ nụ cười như vàng thái dương của nam tử... Đau, đau đến mức muốn vỡ ra... “Đứa ngốc... Đứa ngốc này, hãy buông tay đi mà ...”

“Tiểu Ngữ, đây là lần đầu tiên người khóc vì ta...”

“Đứa ngốc... Đứa ngốc...”

Giữa cảnh tượng huyết mạch tương liên, Hồng Dạ Lệ bỗng đồng loạt tung bay trên bầu trời rộng lớn. Cánh hoa cùng gió hòa theo những giọt nước mắt, nhẹ nhàng mang tới thanh âm của tình yêu.

“Đủ rồi!” Nam Cung Li rống to. Thân ảnh cao lớn đứng sừng sững ở đó, che lấp cả ánh nắng, màu đỏ trong đôi mắt càng lúc càng nồng đậm. Hắn từ từ giơ kiếm lên hướng thẳng vào đầu Phi Lăng...

“Không!!!!!!!!!!”

Như tỉnh cơn mê, Nhược Ngữ hét to. Sau đó, trong nháy mắt, hắn rút ngay trâm gài tóc trên đầu mình xuống, dùng hết sức cắm phập vào tay Phi Lăng. Một trận tê dại lan tỏa. Giờ phút này, hắn mãnh liệt ước rằng có thể quay trở về quá khứ ngăn cản đường kiếm của Nam Cung Li.

Nhưng hiện tại, hắn đang rơi xuống vực sâu, để mặc tiếng la khóc của Phi Lăng ở trên kia...

Rơi xuống vực sâu...

.....

“Sau này người có thể luôn ở bên cạnh ta được không?” Phi Lăng vội túm chặt tay Nhược Ngữ, đỏ mặt nói.

.....

“Nương, chúng ta thú nàng được không?”

.....

“Không cho gọi ta là ca! Không được gọi ta là ca!”

.....

“Phải luôn nhớ ta a.”

.....

“Người yêu hắn sao?”

.....

“Mặc kệ ta là ai, ta đều không muốn người ngã xuống.

Ta tình nguyện ngã xuống chứ tuyệt không muốn đó là người, Tiểu Ngữ.”

.....

Phi Lăng... Phi Lăng...

.....

Còn Tiêu Nam... Còn Tiêu Nam...

Nụ cười của hắn, sự sủng nịch của hắn...

Hơi ấm của hắn...

.....

Còn có một người... Miếng ngọc bội...

.....

Và cả... Và cả...

Và cả...

“Nếu người ngã xuống, ta nhất định sẽ nhảy xuống cùng người.”

“Nếu người ngã xuống, ta nhất định sẽ nhảy xuống cùng người.”

“Nếu người ngã xuống, ta nhất định sẽ nhảy xuống cùng người!!!”

...

Nam Cung Li.

Nam Cung Li!!!

.....

Tất cả dần trở nên mơ hồ.

Không rõ là hiện thực hay quá khứ.

.....

Nhớ kiếp trước có người đã từng nói,

Tình yêu là một ván cờ được sắp đặt từ trước của số mệnh

40. Chương 39-2: Pn1: Lý Như Ca

Con người.

Không phải sinh ra đều bình đẳng.

Ta không phải là hài tử của mẫu thân mà là hài tử của hoàng cung, thậm chí là hài tử của thiên hạ.

Bởi thế ta không nhận được tình thương mà chỉ có khả năng và trách nhiệm đè nặng trên vai.

Mẫu thân của ta là Lệ phi, cũng là nữ nhi của Hữu tướng. Trong con mắt của Hoàng đế, Liễu gia là công cụ lợi dụng tốt nhất, đồng thời là khối u ác tính lớn nhất. Mà ta là nhi tử của Hoàng đế, nhi tử của Liễu gia nên cuộc sống của ta nhất định sẽ không như đám cung nữ thám giám, lại càng không như đám người ngoài tường kia.

Mỗi lần đi qua ta đều liếc mắt nhìn bức tường cao ngất ấy, cách nhìn y như mỗi người đều muốn nhìn thấu vận mệnh của mình.

Vận mệnh của ta sớm đã được định đoạt.

Ta không như Đại ca ngu dốt, cũng không như Nhị ca ngạo mạn. Đơn giản bởi mẫu thân của ta là Lệ phi, là nữ nhi của Hữu tướng. Có lẽ, lời nàng nói với ta nhiều nhất là,

“Ca nhi, không được làm cho ta thất vọng.”

Đúng vậy, ta cố gắng làm một hoàng tử tốt, cố gắng học tập, cố gắng đạt được công trạng chỉ vì không muốn để nàng thất vọng nhưng từ lúc ta còn nhỏ đến bây giờ, mẫu thân chưa bao giờ ôm ta dù chỉ một lần.

Mỗi lần thấy Đại ca và mẫu thân của hắn, tuy ngoài mặt ta không biến động song trong lòng đã bắt đầu nổi gió, là bởi tại sao? Dù bọn họ sống trong hoàng cung lạnh lẽo nhưng tại sao họ vẫn luôn vui vẻ. Tất cả đều khinh thường Đại ca mà ta thì ngược lại, ước được như hắn. Chắc mẫu thân nói rất đúng, khi ta được sinh ra ở đây, tương lai của ta đã sớm được trải hoa, chỉ có tiến thẳng mà không thể quay đầu lại.

Ta quy phục trước vận mệnh nên nguyện vọng này vĩnh viễn không bao giờ thực hiện nổi. Vậy, tốt nhất là vứt bỏ ảo tưởng đi.

Lúc ta tám tuổi, địa vị Tam hoàng tử của ta đã là tối thượng. Dù phụ vương thống hận Liễu gia nhưng buộc phải thừa nhận, tương lai của thiên hạ sẽ không thể không gắn kết cùng Liễu gia.

Ta tới Giang Nam để thiết lập lực lượng và tìm kiếm nhân tài, tất nhiên còn cả lung lạc lòng người.

Mẫu thân có nhắc ta đến thăm tiểu di bỏ nhà đi từ lâu.

Sau đó, ta gặp hần. Nhưng lần gặp đầu tiên, ta không hề nghĩ rằng số phận đã ban cho ta cái gì. Hần là một đứa nhỏ, một đứa nhỏ sống ở ngoài bức tường.

Tên của hần là Nguyên Nhược Ngữ.

Có lẽ khi gặp lần đầu tiên, tất cả mọi người đều bị hấp dẫn bởi vẻ ngoài của hần. Tuy mới chỉ ba tuổi song gương mặt đã lộ ra những đường nét vô cùng xinh đẹp.

Ở trong cung, xinh đẹp là một từ quá đổi bình thường, tựa như sỏi đá ven đường, chỉ cần tùy tiện liếc mắt cũng thấy và tất nhiên là vĩnh viễn không bao giờ nở hoa khoe sắc.

Nhưng ánh mắt đó lại vô cùng đặc biệt. Không thấp hèn, không sợ hãi, không nịnh nọt, không châm biếm. Ta không tưởng tượng ra nổi một đứa nhỏ sao có thể có đôi mắt như thế. Khi đối diện với đôi mắt ấy, ta bỗng nhận ra mình đã bị nhìn thấu. Nếu là trong cung thì nhất định sẽ thua trận và phải bỏ mạng.

Ta không hề căm ghét nó mà chỉ cảm thấy đó là một ánh mắt rất đẹp. Ánh mắt của một đứa nhỏ ba tuổi lại khiến ta mê muội.

Về sau ta biết hần là biểu đệ của ta, tên là Nguyên Nhược Ngữ.

Mấy ngày kế tiếp, ta sống trong ảo tưởng tình thân của mình. Có chân thật, có vui vẻ, có hưng phấn, giống như một người sắp sửa chết đuối vớ cành cây chìa ra. Cho dù biết cành cây sẽ bị gãy nhưng ta vẫn nguyện ý nắm chặt, cùng nó chìm vào biển sâu để chứng minh sự cô độc của ta, sự tưởng tượng của ta không phải cái gì thật nực cười.

Ta không thấy đứa nhỏ ba tuổi kia có giá trị lợi dụng gì, cũng không phát hiện hần có ảnh hưởng tới ta ra sao, ta chỉ biết rằng ta đã thích hần. Chắc ta không thích hợp làm quân vương.

Vì sao lại thích? Vì vẻ ngoài? Làn da? Ánh mắt? Ta không rõ, đại khái là một loại cảm giác, cảm giác yêu thương, cảm giác như muốn cố gắng bảo vệ một vật quý giá.

Ta tặng hần khối ngọc bội đặc biệt của riêng hoàng gia, nơi con người trở nên dối trá nhất, nơi lời thề trở nên vô nghĩa nhất. Nhưng ta vẫn tặng hần.

Lại nhớ tới bên kia bức tường. Ta đã gặp người ấy, người bị phụ thân giam lỏng ở Mặc Trúc đình. Ta biết đó là lần duy nhất và cũng là lần cuối cùng chứng minh cho sự bốc đồng của hần.

Tại hoàng cung băng lãnh, tình yêu không có khả năng tồn tại. Phụ thân hiểu hơn ai hết nhưng hần vẫn ương ngạnh giữ chặt bên người. Kết quả là nam tử mất mạng, bởi chính mẫu thân của mình.

Tất cả mặt tối của hoàng gia ta đều biết vì ta là nhi tử của Lệ phi.

Thực ra nam tử chưa chết. Phụ thân tìm được một thần y trẻ tuổi, thậm chí trông chừng vẫn còn là thiếu niên. Bộ dạng so với người trong cung xinh đẹp hơn vạn phần, đáng tiếc là người câm điếc.

Nam tử sống, phụ thân rất vui mừng đồng thời lại vô cùng đau đớn, là bởi nam tử kia luôn muốn chạy trốn.

Trốn, là khát vọng sâu kín nhất trong lòng ta và cũng là ảo tưởng nực cười nhất.

Dần dần ta hiểu vì sao mẫu thân không hề có hành động ngăn cản bởi nàng hiểu điều này sẽ khiến phụ thân ngày càng lún sâu, tiếp đó sẽ phá hủy hoàn toàn lý trí của hần.

Năm ta mười ba tuổi, cuối cùng nam tử kia cũng thành công, đối lấy chính là một vết thương của phụ thân. Kế ám sát là sư huynh của nam tử, ngay lập tức bị ảnh vệ giết chết. Khi phụ thân nhìn thấy gương mặt của thích khách, hần liền lộ tia sợ hãi. Nói rằng, hần hận ta, hần hận ta.

Có lẽ, bậc quân vương đã bị hủy diệt như vậy. Mẫu thân nói đây là cảnh cáo cho ta.

Năm nữa qua đi, phụ thân vẫn không ngừng tìm kiếm.

Sau đó, ta gặp lại Nguyên Nhược Ngữ trong lễ sinh thần của mẫu thân. Đáng nhẽ ta nên sớm rõ đó là thử thách dành cho ta.

Cầm phi mang thai, ta tuyệt không lo lắng bởi ta biết mẫu thân nhất định sẽ có cách. Nàng là người của Hoàng hậu, thứ Hoàng hậu thiếu nhất chính là hài tử.

Cầm phi có đôi mắt giống nam tử, điều này Hoàng hậu biết nên việc nàng mang thai cũng là điều nằm trong sự tính, vì phụ thân muốn cho Hoàng hậu một đứa nhỏ.

Âm mưu được tính, vấn đề là thời gian.

Phỉ Thúy là tâm phúc của Hoàng hậu nhưng thực chất là người của mẫu thân. Bởi tỷ tỷ của Phỉ Thúy chết ở lãnh cung nên nàng như ngàn ngàn vạn vạn người ở hoàng cung, đều thống hận nơi này. Nàng yêu tỷ tỷ của mình. Là loạn luân, giống phụ thân.

Hoàng hậu lợi dụng Cầm phi, Cầm phi chết đồng thời nam tử bị Phỉ Thúy trước khi chết bức tử và đứa nhỏ trong bụng Cầm phi cũng chết. Hết thấy đều đã được an bài. Mẫu thân không muốn đứa nhỏ xuất hiện, càng không để Hoàng hậu đạt được mục đích.

Thái giám dẫn Nhược Ngữ tới. Hắn yếu ớt như vậy nhưng vẫn quyết tâm muốn bảo vệ người khác. Lòng ta rất loạn. Nếu không vì mẫu thân hắc hắc sẽ không tìm được ta. Biết rõ nhưng vẫn đồng ý. Hãy để ta vui sướng một lần dù cho nó thật ngớ ngẩn.

Người ta muốn bảo vệ chỉ có hắc thôi.

Có lẽ ta không thích hợp ngự trên bảo vị, giống như phụ thân vậy.

“Ca nhi, người khiến ta thất vọng rồi.” Mẫu thân đứng ngoài cửa sổ nói vọng vào.

Ngần ngừng... Ta vẫn muốn đi, cho dù không giúp được hắc thì ta vẫn muốn đi theo hắc, muốn bù đắp cho hắc.

Nhưng mặc kệ ta gào thét làm loạn, cánh cửa kia vẫn lạnh lùng khép chặt cùng đám hạ nhân lãnh đạm vô tình.

Ta rất muốn đi! Cho dù là ảo tưởng, là tùy hứng, là màn khôi hài thì ta vẫn muốn đi. Ta muốn cùng hắc, muốn ôm chặt hắc vào lòng... Hắc vĩnh viễn là người cô độc.

Ta cũng vậy.

Cuối cùng, mẫu thân cũng thả ta. Nàng nói, người kia đã chết rồi.

Tuy ta sợ phải thấy hắc nhưng ta vẫn khát khao gặp hắc.

Phía sau truyền đến giọng điệu lãnh đạm: “Ca nhi, lần này không được làm ta thất vọng.”

Mẫu thân... Mẫu thân của ta.

Hắc ném miếng ngọc bội xuống hồ nước sâu thẳm.

Bên tai ta vọng tới thanh âm của mẫu thân, thanh âm của thiên hạ... còn thanh âm của chính mình, ta không có nghe thấy. Hồ nước rất lạnh, rất buốt, rất đau... đau đến mức nước mắt chảy xuống tự lúc nào. Từng giọt, từng giọt tí tách rơi xuống nửa miếng ngọc bội còn lại.

Phụ thân băng hà.

Tuy mẫu thân không hề rơi một giọt lệ nhưng ta biết trong mắt nàng vẫn ẩn hiện tia đau xót.

Phụ thân muốn truyền hoàng vị cho song ta từ chối.

Ta nói, ta không đủ tư cách để ngồi trên ngôi cửu ngũ chí tôn này.

Phụ thân không tin, hỏi ta vì sao.

Ta nói, chỉ là bổng dưng chán ghét thôi.

Hắc không nói gì nữa rồi qua đời.

Sau đó, ta sai người mang tro cốt của hắc đến chỗ Nhược Ngữ, cũng không nói rằng ta đưa.

Việc Đại hoàng tử lên ngôi, mẫu thân không hề trách cứ ta bởi vẫn như nhau cả thôi. Liều gia không có ý định tranh đoạt thiên hạ nữa, cứ ở đằng sau không chế có lẽ còn an toàn hơn. Để tồn tại cần phải hợp tác ngầm với nhau.

Cuối cùng, phụ thân cũng được tái hợp với người hân yêu.

Còn ta...

Chắc nên sớm bị mưu sát ở hoàng cung này đi.

Một câu chuyện ái tình nực cười.

41. Chương 39-3: Pn2: Nguyên Phi Lăng

Con người.

Không phải sinh ra đều bình đẳng.

Từ lúc bốn tuổi ta đã biết trách nhiệm của mình, với tư cách là con trưởng đối với Nguyên phủ.

Ta rất thích chơi cùng một đám bằng hữu. Chúng ta hết vào rừng rồi ra suối và chạy đến cả đồng ruộng. Bọn họ không hề biết gia cảnh của ta mà ta cũng không hề nghĩ sâu xa.

Đến một ngày, cha mẹ của bọn họ tới, gửi lời xin lỗi với đám hạ nhân trong phủ. Ánh mắt họ lộ rõ sự căm trọng và xa cách. Lúc này ta mới biết mình không giống với kẻ khác. Ta xuất thân trong một gia đình giàu có còn bọn họ là con của gia đình nghèo khó. Ngay từ đầu, chúng ta đã không đứng cùng một độ cao. Cuộc đời của chúng ta không được sắp xếp ngang hàng dù cho chúng ta đều là những đứa nhỏ.

Tuy vậy ta vẫn lén đến tìm. Bọn họ vẫn chơi cùng ta nhưng khác biệt ở điểm bọn họ luôn luôn nhường nhịn ta. Lúc ta muốn chơi đánh nhau thì bọn họ đều lánh tránh, ánh mắt hiện tia khó hiểu. Lớn hơn một chút, ta hiểu được đó là sự khinh thường.

Ta bắt đầu tìm bằng hữu khác và còn du ngoạn khắp nơi. Mẫu thân không hề ngăn cản ta. Một mẫu thân rất kì lạ. Nàng vốn là thiên kim tiểu thư của một vị quan sắp sửa tiến cung làm phi tử lại buộc ái nhân, bây giờ là phụ thân của ta, theo nàng trốn chạy.

Mẫu thân thường nói nàng muốn làm một con chim. Dù không phải là ưng, chỉ cần lắp cho đôi cánh tức khắc nàng có thể bay. Nàng cũng hi vọng ta làm một con chim, không đơn giản là bay mà làm một con ưng thật sự.

Ta vẫn đang tìm kiếm giây phút vui vẻ thời thơ ấu. Mặc kệ điên cuồng, mặc kệ giả bộ, mặc kệ miệng cười ha ha.

Nhưng tâm của người nghèo vĩnh viễn không thể tiến vào. Không phải do sự bần hàn làm người ta chán ghét mà chính là lòng tự tôn dễ lung lay. Ta bắt đầu cảm thấy cô độc, giống như một nơi dù luôn tràn ngập ánh mặt trời thì vẫn phải có đêm tối. Bởi vậy, ta rất thích ánh mặt trời, thích được nghe thanh âm của ánh nắng đập xuống đôi cánh.

Năm ấy, định mệnh cho ta gặp được đệ nhất kiếm khách. Năm ấy, lần đầu tiên ta nhìn thấy người chết.

Trong tay hắn cầm chặt thanh kiếm, biểu tình thà chết chứ không chịu khuất nhục.

Ta còn quá nhỏ để hiểu từ giang hồ trong lời nói của hắn, không hiểu kiếm khách hắn muốn nói có ý nghĩa gì, không hiểu vì sao hắn chết nhưng vẫn có thể cười thanh thản như vậy.

Và không hiểu lý do gì mà sự run rẩy xuất hiện trong ta.

Ta bắt giác tiến lại gần, ngây người nhìn thanh kiếm được nắm chặt trong tay hắn.

Lát sau, có một đám người tới, dẫn đầu là một gia gia đã khá lớn tuổi. Lão hỏi ta nam nhân kia chết như thế nào, có trần trối gì không.

Ta bình tĩnh trả lời hết thấy rằng, nam nhân kia nói,

Hắn là một kiếm khách, chỉ cần kiếm còn thì hắn không hề chết được.

Nghe xong, lão gia gia kia khóc. Hóa ra, nam nhân kia là tôn tử đồng thời là đồ đệ của lão.

Ta kéo áo lão hỏi, ta có thể theo người học kiếm pháp được không?

Lão hỏi ta tại sao.

Ta bảo, ta muốn biết ý nghĩa của kiếm, muốn biết vì sao đã biết là phải chết mà vẫn cười vui vẻ đến vậy.

Sau đó, ta rời nhà đi theo lão gia gia thiên hạ đệ nhất kiếm này học. Ta nói với phụ thân, ta không thể từ bỏ trách nhiệm đối với gia đình nhưng hãy cho ta thời gian thực hiện trách nhiệm đối với bản thân trước.

Tuy là lần đầu tiên sống tại nơi được gọi là giang hồ nhưng ta vẫn không hề cảm thấy khó khăn. Sư phó nói, ta vốn thuộc về nơi này.

Không ai quan tâm tới gia thế, muốn tồn tại ở đây chỉ cần có thực lực.

Là điểm ta thích nhất.

Dù không có đôi cánh mạnh mẽ song ta nghĩ, ta giống như một con ếch non, một khi tìm được phương hướng thì nhất định bầu trời rộng lớn sẽ thuộc về ta.

Giang hồ chính là bầu trời của ta.

Ta vẫn luôn có một khát vọng mãnh liệt như thế.

Cho tới khi ta gặp hắn, Nguyên Nhược Ngữ, đệ đệ kém ta bốn tuổi.

Bất ngờ, hắn trở thành bầu trời của ta.

Lần đầu tiên trông thấy hắn ta liền hiểu những lời sư huynh nói, cái gì là loạn luân, cái gì là cấm kỵ. Ta không hề quan tâm đến chuyện ấy nhưng rốt cuộc ta vẫn phải thừa nhận rằng, Nhược Ngữ là đệ đệ của ta hay nói một cách khác, sau này hắn sẽ gặp một người sẽ cùng hắn đi hết chặng đường đời, mà người đó vĩnh viễn không phải là ta.

Ta đơn giản chỉ muốn được ở bên hắn. Ánh mắt tĩnh lặng tựa mặt nước ấy cơ hồ không thuộc về dương gian, không thuộc về một tiểu hài tử. Nhưng mặc kệ, Nhược Ngữ vẫn là Nhược Ngữ và duy chỉ là Nhược Ngữ thôi.

Suy nghĩ này làm ta rất hài lòng.

Không biết tự khi nào trong lòng ta hắn trở nên quan trọng. Ta tự động xếp hắn lên trước, đem hoài bão để lại phía sau. Có lẽ, hắn chính là bầu trời của ta.

Cuối cùng, khi trở thành kiếm khách ta cũng hiểu được lời nam nhân trước khi chết kia nói.

Nhưng càng tiếp xúc nhiều thì trong ta càng nuôi ý muốn xây dựng một loại giang hồ mới. Sư phó từng dạy, lý tưởng của nam nhân có thể là vô hạn. Ta có quyết tâm và còn có cả ước mơ kia nữa.

Trước lúc chết, sư huynh đã nói,

Đừng khóc bởi người nhất định sẽ là người được ánh mặt trời chiếu sáng.

Sư huynh cũng có người trong mộng, giống như ta nhưng khác ở điểm, hắn là võ lâm minh chủ.

Sư phó định truyền cho ta ngôi vị minh chủ song ta đã từ chối. Ta nói mình là một kẻ không vững tâm tư. Hàng ngày ta đều nhớ đến hắn, muốn tận mắt trông thấy hắn, muốn biết hắn có khỏe không. Hoài bão của ta luôn xếp sau hắn.

Sư phó hỏi tiếp, vì sao không đi gặp.

Ta trả lời, bởi nếu gặp ta sẽ giữ chặt lấy hân. Điều này trăm triệu lần không được. Duyên tình của ta và hân mãi mãi là hai dòng nước chảy song song nhau, vĩnh viễn không thể giao thoa.

Ta tựa lưà gạt bản thân rằng, chỉ cần thấy nụ cười hạnh phúc của hân là đã mãn nguyện rồi.

Ta tựa lưà gạt bản thân.

Ta yêu hân.

Đứng dưới ánh mặt trời chói chang.

42. Chương 39-4: Pn3: Tiêu Nam

Con người.

Không phải sinh ra đều bình đẳng.

Từ bé, cuộc sống của ta đã chỉ quanh quẩn giữa phòng riêng và chiếc sân nhỏ. Phòng là để luyện văn còn sân là dành cho luyện võ.

Ta chưa từng bước nửa chân ra ngoài chiếc sân ấy. Ta đọc rất nhiều sách, biết rất nhiều chuyện nhưng chưa bao giờ được tận mắt nhìn thấy chúng. Bọn họ từng nói với ta, những bài luyện tập của ta so với người thường khó khăn hơn vạn lần và ta đang chạy đua với người tàn phế.

Trong sách vở có nhắc tới phụ mẫu, tới tình thân nhưng ta lại chẳng hiểu những thứ đó là gì. Không ai được ở trước mặt ta tùy tiện nói này nói nọ nên sự bình tĩnh, khả năng phán đoán đã ở trong ta từ lúc còn nhỏ. Mọi nghi hoặc đều phải bị hủy diệt ngay khi chỉ mới nảy mầm. Bọn họ muốn ta trở thành một người hoàn hảo, một người vô địch thiên hạ, một người có thể đảm đương sứ mệnh khôi phục.

Khi biết được việc này ta vẫn là một đứa nhỏ và nghĩ, phiền chết đi được.

Đôi lần ta cũng muốn chạy ra khỏi chiếc sân ấy, muốn xem thế giới bên ngoài bức tường nhưng đều thất bại. Nguyên lai, bọn họ luôn giám thị ta. Từ lúc hiểu chuyện, ta đã là người không có cảm xúc song khi bọn họ nhìn ta, ta vẫn hiểu rằng bọn họ đang vui mừng. Họ nói, người là hy vọng lớn nhất của chúng ta. Ta nghĩ,

Điền hết cả đám.

Tưởng chừng ta sẽ mãi diện vô biểu tình như thế cho đến thời điểm ta biết mình còn muối muối. Muối muối, người nhà, tình thân, sự ám áp là những chữ không mang ý nghĩa gì nhưng lại khiến ta vô cùng sung sướng. Ta vốn là người không muốn phải cầu xin ai mà cuối cùng vẫn phải mở miệng, ta muốn gặp muối muối.

Sau đó, các bài tập ngày càng nhiều và nặng thêm.

Sư phó nói, ý chí muốn gặp muối muối sẽ làm người mạnh mẽ hơn.

Vì sao? Mạnh là có thể gặp muối muối? Vì sao các người luôn bắt ta mạnh? Mạnh, đối với ta chính là một sự tích lũy của thời gian. Thân thể không ngừng tiếp nhận mà tâm thì muốn đem phá hủy tất cả.

Ta không có cảm giác mình đang sống, không, là giống như một cái xác không hồn.

Rốt cuộc tới một ngày, toàn bộ đều thay đổi.

Hân, vẫn tìm tới nơi này.

Đám sát thủ bất ngờ tấn công, bọn họ cố gắng kháng cự. Một số người đã chết, trong đó có cả những người cùng ta lớn lên nhưng ta chẳng hề có chút đau đớn.

Hết thầy trở nên rối loạn, mọi người chạy trốn lộn xộn, tiếng kêu thảm thiết, tiếng binh khí va chạm nhau và còn cả tiếng cười quái gở.

Bọn họ đứng che chắn trước mặt, nói muốn dẫn ta chạy trốn. Ta đứng dưng đứng yên, chứng kiến cảnh được gọi là tai họa này. Nhìn vết máu tươi dính đầy trên thanh đao, ta liền muốn lao ra, dùng thanh đao cửa mạnh cổ mình. Nghe dạy rằng sẽ chết tức khắc.

Ừ, chấm dứt là tốt nhất.

Đây là khát vọng của ta.

Ta lao ra.

Tiếng thét chói tai của bọn họ, biểu tình đôi chút kinh ngạc của đám sát thủ.

Thanh đao ngày càng gần hơn.

Lần đầu tiên ta nở nụ cười. Nguyên lai, cười là như thế này. Thật khó khăn.

.....

Ta không lường trước được sự việc đang xảy ra. Lão già thay ta nhận một nhát đao đi gặp Diêm vương. Lão từ từ ngã xuống, nhìn ta chăm chú rồi tắc thở. Bọn họ không để ta chết! Bọn họ đã dùng mạng của chính mình để đổi lấy một khắc nông nổi của ta!

Nhưng ta lại không có lấy một tia biến sắc.

Bọn họ tiếp tục chiếc đầu, không ai trách cứ ta. Chưa ai từng mắng ta bởi lý tưởng của họ là chỉ theo người kia.

Tên của muội muội đột ngột vang lên, ta điên cuồng nhìn quanh tìm kiếm nơi phát ra âm thanh. Không kè nào kịp ngăn ta.

Lần đầu tiên ta giết người.

Bởi hấn chĩa kiếm vào đầu nàng nên hấn đáng chết.

Ta, một con người vô cảm xúc lại vì muội muội chưa từng gặp mặt mà dao động.

Nàng hỏi, ngươi là ai?

Ta không trả lời bởi đã lâu ta không mở miệng nói chuyện và cũng không muốn làm nàng sợ. Ta dùng một tấm vải trùm lên thân thể nhỏ bé, dùng hết sức dẫn nàng chạy trốn. Đám sát thủ đuổi ngay phía sau chúng ta! Lần đầu tiên tim ta đập nhanh đến vậy. Quá khứ chợt tan biến như đám bong bóng xà phòng. Hiện tại ta được tái sinh, bởi ta rất muốn bảo vệ con người trong lòng này.

Nàng là muội muội của ta.

Trang giấy trắng cuối cùng cũng được điểm một đường mực.

Hai ta chạy đến một thôn trang nhỏ, bọn họ vẫn gắt gao bám phía sau. Ta vội vàng đem muội muội trốn trong chuồng ngựa rồi dẫn nàng, người tuyệt đối không được mở miệng cho tới khi người của người tới tìm, bằng không nơi này là cứ điểm của bọn chúng,

Đi theo ta, chỉ có chết.

Nàng dùng thanh âm non nớt hỏi lại ta, ngươi là ai?

Ta không trả lời và nói, vĩnh viễn đừng tới tìm ta.

Trong đời, ta chưa bao giờ thấy máu tươi dính đầy trên y phục mình đến vậy. Hóa ra, cái chết tới gần thế sao? Nhưng ta lại không hề có cảm giác gọi là sợ hãi...

Ta rơi xuống sông. Dòng nước chảy xiết đập mạnh vào vết thương của ta. Sự đau buốt ngập lên tận óc...

Về sau, ta trở thành kẻ sống dưới đáy thiên hạ. Bị bán qua rất nhiều nơi song ta vẫn chưa tìm thấy mục đích sống của mình.

Tuyệt vọng.

Ngày ấy, ta bị bán vào thanh lâu, bị ép phải tiếp khách. Ta hiểu nghĩa tiếp khách là gì. Ngạo khí ít ỏi trong ta bỗng bùng lên, nó thôi thúc ta chạy trốn.

Ta liền bị bắt trở về.

Không muốn sống thêm, không muốn nghĩ thêm nữa, ta muốn gặp cái chết đã thoáng qua ta nhiều lần. Có phải kết thúc rồi ư?

Ta chết.

Đúng vậy, ta đã chết.

Lần đầu tiên nhìn thấy hắn, cơ hồ mọi sự kiện trong đầu ta bị xóa sạch. Ta hồi sinh thêm lần nữa. Khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhìn ta chăm chú.

Sau này, hắn nói với ta, ánh mắt của ta nhìn hắn lúc ấy giống như con gà con mới nở, thứ nó thấy đầu tiên thì nó nhận thức đó là mẹ.

Ta không biết mẹ nghĩa là gì. Hắn giải thích, là mẫu thân.

Ta nói, có lẽ là vậy.

Hắn là người đầu tiên ta nhìn thấy khi hồi sinh, là người khiến ta hồi sinh.

Thời gian chăm sóc hắn, ta hiểu được nhiều điều, thấy được nhiều điều. Ta bắt đầu học cười vì hắn bảo thích nụ cười của ta. Tưởng rằng khó khăn như trước, ai ngờ nó lại mang hương vị ngọt ngào hạnh phúc như thế.

Dần dần ta hiểu thế nào là tình thân. Ta cũng biết hắn rất sợ tình thân vậy nên ta muốn xóa tan lo lắng của hắn, đem đến cho hắn cảm giác giống như ta đang được tận hưởng.

Ngày ấy, lần đầu tiên ta hiểu yêu là gì.

Nên ta muốn nói cho hắn biết,

Khắc đầu tiên gặp mặt ta liền yêu người.

Là nhất kiến chung tình.

43. Chương 39-5: Pn4: Nam Cung Li

Con người.

Không phải sinh ra đều bình đẳng.

Như 18 đứa nhỏ còn lại, ta hiểu rõ mình phải mạnh hơn tất cả thì mới có cơ hội sống sót. Mẫu thân của ta đã qua đời còn phụ thân thì không hề mang tới cho ta chút hơi ấm tình thương nào.

Thánh Hỏa giáo, nơi này giống y như địa ngục.

Giáo chủ tên là Chung Diệc Dương, là phụ thân của ta. Ở đây có 19 đứa nhỏ, không, không chừng còn nhiều hơn, mà ta đơn giản chỉ là một trong số đó. Ngay từ khi hiểu chuyện ta đã biết, chỉ giả bộ mới có thể sinh tồn.

Trận chiến giữa 19 người và chỉ duy nhất một người được sống, được ngồi lên vị trí tối thượng kia. Đây là quy tắc trò chơi.

Quét dọn, giặt giũ, xách nước, học cách giấu kín bản thân, cách quy phục kẻ khác, thậm chí là học cách sửa.

Tất cả ta đều có thể làm.

Bởi vì ta còn họ Nam Cung, là họ của mẫu thân.

Bởi vì kẻ chiến thắng mới có thể đoạt được chữ “Chung” kia hay nói cách khác, vĩnh viễn không thể tồn tại hai chữ “Chung”.

Mục tiêu của ta giết chết 18 người còn lại, giết chết kẻ được gọi là phụ thân nọ cho dù máu của chúng ta đều màu đỏ. Nếu người không chết thì ta mất mạng. Đó là trò chơi, một trò chơi sống còn.

Tần Y nói với ta, ta mạnh nhất trong số 19 đứa nhỏ.

Bởi vì ta có thừa sự nhẫn nại.

Có quy định trước 15 tuổi chúng ta sẽ không bị giết. Thứ duy nhất cho phép ám hại là khiến đối phương tự sát.

Mà bức người khác tự sát có rất nhiều cách. Đến khi ta 15 tuổi, ta còn phải chiến đấu với 14 người còn lại.

Cuộc sống của ta vĩnh viễn là như vậy. Ta không hề đi tìm lý do vì sao bởi những kẻ đi hỏi, những kẻ ngu xuẩn kia đều sớm buộc phải rời khỏi trò chơi. Điều ta nghĩ chỉ có là làm thế nào để giết chết đối phương, làm thế nào để đối phương không giết ta.

Trước 15 tuổi, ta dùng kế khiến lòng người lung lạc. Sau 15 tuổi, ta dùng sức mạnh đánh bại. Ta luôn tự nhủ, phải không ngừng tiến lên, giết hết thầy vật ngang đường.

Phụ thân nói, biểu hiện của người rất tốt.

Ta có thể che giấu sát tâm của mình, có thể cười thoải mái khi chứng kiến ca ca đồng mẫu chết dưới chân ta.

Chỉ cần loại bỏ ba kẻ nữa là ta có thể ngồi lên vị trí ấy.

Vô công của nữ nhân kia cao hơn ta một bậc nhưng ta nhất định phải diệt nàng, thay thế chỗ của nàng.

Từ nhỏ, ta đã theo Tần Y học thuật Thôi Hồn. Mỗi thần tử đều có quyền chọn để giúp đỡ một thiếu chủ nhân và Tần Y đã chọn ta. Hắn nói, ánh mắt của người giống hệt phụ thân. Cuối cùng, kết quả đã chứng minh sự lựa chọn đúng đắn của hắn. Ta đã giết được nữ nhân kia. Tần Y nói, lúc nàng cả người đầy máu lao về phía người, lúc nàng chết, biểu tình của người không lộ ra nửa tia động.

Ta giải thích, không phải để lộ mà là không có vì ta vốn vô cảm. Không có thương hại, không có sợ hãi, thậm chí là không có khoái cảm.

Ta trở thành cánh tay phải của phụ thân còn cánh tay trái là nam nhân so với ta còn băng lãnh hơn, là ca ca.

Thời gian chỉ còn 3 năm, bởi 3 năm sau có một đám nhỏ đủ 15 tuổi. Trong 3 năm ấy, thắng thua không hề phân định, ta không giết hắn và hắn cũng không có ý định hại ta.

Về sau, hắn tự sát.

Tần Y nói, trong một nhiệm vụ hắn đã đánh mất bản thân vì một nam tử. Hắn bị ái tình giết chết.

Ta không tin.

Ái tình là cái gì? Có thể hủy diệt một kẻ tối vô tình sao?

Tần Y đáp, người là cao thủ dùng tình, người mới là kẻ vô tình nhất.

Là bởi thâm tình trong mắt ta có khả năng lừa gạt bất cứ kẻ nào.

Ta nói, tình cảm người đối với phụ thân chính là ái tình ư?

Tần Y không trả lời.

Từ nhỏ ta đã biết hắn vĩnh viễn có một nhược điểm, là ái tình. Hắn đã từng nói, hắn yêu phụ thân.

Ta thắc mắc, vậy vì sao người không chết?

Hắn đáp, vì tình đã cho ta cơ hội để sống.

Ta không hiểu. Cảm giác của ta đối với những kẻ ta có thể lợi dụng được, ngoài sự châm biếm, chán ghét thì ta chỉ muốn bóp vỡ bọn chúng.

Tần Y cười khỏ, đó là bởi người chưa gặp được người người yêu.

Ta nói, ta sẽ không chết nên nhất định sẽ không yêu.

Tất cả người bên cạnh ta đều bị cái gọi là ái tình mưu sát. Ta tự nhủ với bản thân, ta không thể chết bởi sẽ là kẻ mạnh nhất.

Ái tình của ta tuyệt không được xuất hiện.

.....

Người kia đã chết. Rốt cuộc cũng điều tra ra nửa bản Thần Long Cửu Thức còn lại ở đâu. Ta chủ động xin đi. Phụ thân quá tự phụ, hẳn truyền cho ta thuật Thôi Hồn mà không biết ta đã sớm tiếp thụ nửa bản đầu của Thần Long Cửu Thức. Mục tiêu của ta là một bộ võ công hoàn chỉnh có thể giết phụ thân, làm ta ngồi lên vị trí chủ thượng.

Mặt khác, ta đang vấp phải vật cản.

Gặp một vật cản thì nên làm nó vĩnh viễn biến mất.

Nhân phiên ngoại này nhắc tới vô tình, có một đoạn hội thoại sau, sau khi đọc xong chị em nào cũng rú lên

Ta không tin có kẻ có khả năng dạy ta viết chữ Ái, nhất là một kẻ kỳ quặc đến thế, vừa vô tình lại vừa si tình. Nếu si tình thì chắc chắn phải có tình mà nếu không có tình thì vĩnh viễn không thể si tình được. Trên đời này nhất định không tồn tại kẻ như vậy.”

“Sao lại không tồn tại? Ta có biết một kẻ như thế. Ừm, nói thật nhé, người cũ...ng khá giống hẳn. Bất quá, người không thể theo kịp được hẳn đâu. Tất cả những người quen biết hẳn đều công nhận, hẳn chính là một kẻ tối lãnh khốc, tối bạo ngược, tối ích kỷ, tối độc ác, tối tàn nhẫn. Bất cứ ai làm hẳn không vui, dù cho là phụ mẫu, huynh đệ, tử nữ thì hẳn cũng hạ thủ bất lưu tình. Song trời sinh ai cũng có khắc tinh, mà khắc tinh của hẳn lại chính là thê tử hẳn phi thường yêu thương. Chỉ cần thê tử muốn cái mạng già của hẳn thì hẳn lập tức sẽ dùng hai tay dâng lên. Không điều kiện, không thắc mắc, đơn giản là thê tử muốn hẳn chết, thế thôi, không có hoa ngôn xảo ngữ... Nên nhìn dưới góc độ cả thiên hạ, hẳn vô tình nhưng đối với thê tử thì là si tình. Vô tình lại si tình, một phần cũng không quá lạ.”

Nếu là ở cổ đại thì anh nhất định sẽ được đánh giá là đệ nhất si tình bá đạo no cảnh giới, sẽ được tôn là Tình thánh song ở thời bây giờ thì tuyệt được liệt vào dạng bệnh hoạn biến thái vô địch, thần kinh level max. =))

44. Chương 40

Trời hôm nay đẹp a...

Trong lòng người nào đó không kìm được cảm thán một câu.

Cảnh sắc ở thung lũng này thật làm say người, nhất là dải núi mượt mà trải dài dưới chân trời xanh thẳm. Rộng lớn mà không trống rỗng khiến người ta cảm thấy yên bình.

“Người cũng thích thời tiết như vậy, đúng không hả Tiểu Bạch?” Nguyên Nhược Ngữ trở mình, nằm dài trên bãi cỏ. Hẳn lười biếng khép mắt lại, tay ôm con thỏ trắng như tuyết (Tiểu Bạch) từ từ chìm vào giấc ngủ.

Lại nhớ tới ngày ấy.

Lần đầu tiên đối mặt với tử thần gần đến thế song hắn không hề có cảm giác sợ hãi, không hề có một tia do dự.

Nhưng chính thời điểm rơi xuống khiến hắn hiểu bản thân còn chưa từ bỏ được nếu không đã không cố gắng bám vào cành cây chìa ra ở vách đá. Hóa ra, mình vẫn sợ chết.

Đáng tiếc, Thanh Hải nhai cứ là Thanh Hải nhai. Khi Nhược Ngữ tưởng mình phải bỏ mạng thì có nhánh cây cứu nhưng bởi không chịu được sức nặng nên lập tức bị bẻ gãy. Và ngay lúc hắn nghĩ lần này phải đi gặp tử thần thật thì dòng nước không biết từ đâu hung hăng dìm hắn xuống, ồ ạt tràn vào khoang miệng khiến hắn không thể thở nổi rồi bất tỉnh. Khi được vớt lên thì một chân đã gãy, các vết thương lớn nhỏ trải khắp thân thể.

Trải qua mấy ngày sốt cao, cuối cùng Nhược Ngữ cũng thấy khá hơn.

Thời điểm mới mở mắt, hắn gặp ngay khuôn mặt diên đảo trời đất. Sau đó, liền bất tỉnh lần thứ hai. Trong cơn mê, hắn thấy thiên sứ ở thiên đường tới đón mình.

Tỉnh lại lần thứ hai, thứ đập vào mắt hắn là vài dầm gỗ trông khá cổ trên trần, xung quanh đồ đạc bày biện đơn giản. Một gian phòng ngập tràn mùi nắng ấm. Điều đầu tiên Nhược Ngữ nhận thức được đó là mình không chết và hiện tại toàn thân hắn đang được băng kín.

Hắn vất vả xuống giường, nhìn quanh không thấy ai mới chậm chạp đi ra ngoài. Nơi này là một thung lũng rất lớn, có một bãi cỏ rộng, một con sông ở xa xa đang phản chiếu ánh nắng mặt trời khiến hắn phải nheo mắt lại vì chói.

Một cái cây kì lạ đã thu hút Nhược Ngữ. Cả cây được bao phủ bởi màu hoa phấn hồng, trông khá giống với anh đào nhưng hình dạng hoa lại khác hẳn.

Yên bình làm người ta cảm thấy thư thái.

Chợt một cơn gió tình cờ lướt qua cuốn theo vô số những cánh hoa bé xíu. Giữa nền hồng phấn mơ màng, người trong cơn mê của hắn bỗng xuất hiện.

Là người mà hắn tưởng là thiên sứ.

Người ấy chậm rãi tiến lại gần, mỉm cười với kẻ đang ngây dại.

Nhất tiểu vạn nhân khuynh.

Nhược Ngữ có cảm tưởng mình vừa lạc vào trang truyện thần thoại, được gặp vị tiên tử tại nơi thần tiên. Ai, đáng tiếc đây là nam tử chứ không phải thần tiên tỷ tỷ.

Trong lòng người ấy là một con hổ lông trắng như tuyết bị thương ở chân. Theo ánh cười trong đôi mắt trong veo tinh khiết kia, hắn biết nam tử muốn mình quay về phòng.

Sau này, Nhược Ngữ biết người ấy đã cứu hắn. Nam tử cho hay, lúc hắn rơi từ trên núi xuống đã không còn hy vọng nhưng không hiểu lý do gì nín lại với cuộc sống. Vì thế, chính là hắn đã tự cứu mình.

Nhìn tờ giấy trước mặt nhìn chỉ chút chữ, Nhược Ngữ có chút đau lòng. Hắn, người vốn lãnh đạm lại có cảm giác đau lòng với nam tử xinh đẹp vừa mới quen.

Là người cầm điếu.

Là người không thể nghe, không thể nói

.....

Nhưng nam tử này lại có đôi mắt biết nói.

Nam tử vốn là một cô nhi. Hắn không có tên mà cũng lâu rồi không có ai gọi hắn.

Trong lòng Nhược Ngữ bỗng dâng lên một thứ xúc động khó hiểu. Nói, ta sẽ đặt cho người một cái tên nhé!

Đôi mắt xinh đẹp liền ánh lên tia sáng rực rỡ.

Vậy gọi là Thất Dạ đi.

Hắn mỉm cười, gật đầu đồng ý.

Ta sẽ luôn gọi như thế, người không được quên đâu đấy.

Đôi mắt lộ ra vẻ sợ hãi trong chốc lát rồi nhanh chóng biến thành đôi trăng non, vui vẻ sung sướng.

Nhược Ngữ đã từng nghĩ rằng, chính vì chỉ quanh quẩn ở thung lũng này, chưa từng tiếp xúc với thế giới bên ngoài nên Thất Dạ với giữ được tính cách như một đứa nhỏ mới sinh, vô tư hồn nhiên đến thế. Thậm chí, còn nghĩ được hương vị trong lành nữa. Song hóa ra hắn đã nhầm.

Sư phó của Thất Dạ là đệ nhất thần y. Cuộc sống của hắn được bắt đầu từ phạm trần. Hắn sớm đã thấy được nơi hắc ám nhất thế gian, nơi nhà giam lớn nhất cùng những bức tường cung cao nhất. Hắn chính là người đã cứu sống Hàn Tử Ngâm.

Nhưng Thất Dạ vẫn giữ nguyên được sự thuần thiết hoàn hảo. Giống như mọi thứ dơ bẩn không cách nào có thể chạm được tới hắn. Thật là một con người thần kỳ.

Thất Dạ là người mang vẻ đẹp thiên phú nhất mà Nhược Ngữ từng gặp. Dù hắn đứng giữa bóng tối thì người ta vẫn có thể cảm nhận được khí chất thần tiên ấy. May mắn, sư phó đã để hắn ở lại nơi này, nếu không thực không thể tưởng tượng nổi bộ dạng lưu lạc bên ngoài của hắn ra sao. Một khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành như vậy chắc sẽ gây nên màn tình phong huyết vũ khắp thiên hạ. Cho dù là nam tử.

Song qua một thời gian, quan điểm của Nhược Ngữ thay đổi không ít. Đệ nhất hoa dung tất nhiên là không thay đổi nhưng...

Sư phó có lẽ chỉ truyền thụ cho hắn kiến thức về y học còn về sinh hoạt thường ngày thì hắn y hệt như một cô nhi 3 tuổi. Vết thương còn chưa khỏi hẳn, Nhược Ngữ đã cảm thấy mình trở thành bảo mẫu tự khi nào không hay. Dạ dày đau

“Nói với người bao nhiêu lần rồi, mặc quần áo vào!” Nhược Ngữ mặt đỏ tía tai, hướng nam tử tuyệt mỹ trần như nhộng rống to. Vì sao con người xinh đẹp thế này lại ngốc nghếch đến vậy?! Vì sao mỗi khi hắn lộ ra biểu tình ngốc nghếch ta vừa thấy tức giận nhưng đồng thời thấy hắn đáng yêu. Hắn là nam nhân và còn cao hơn ta a!!!

Khung cảnh bây giờ là: một kẻ mặt đen xì lấm bầm gì đó, một kẻ đứng bên cạnh lúng túng mặc quần áo.

Nhìn vẻ mặt ngơ ngác đáng yêu, Nhược Ngữ liền nhớ tới bức vẽ những nhân vật bé xíu dễ thương.

Kỳ thật, Nhược Ngữ cũng nhận ra mình đang thay đổi.

Ngay khoảnh khắc rơi xuống, hắn đã nghĩ,

Ta không muốn chết... Ta không muốn chết...

Ta còn muốn gặp lại bọn họ... Ta không hy vọng sẽ không thể gặp được bọn họ nữa...

Hóa ra, khát vọng sống lại mãnh liệt đến thế. Tại sao từ trước đây không hề phát hiện ra. Sợ chết vì trong lòng đã tồn tại sự thương nhớ, sự lưu luyến. Chẳng phải là vì mình sao? Có phải ngay từ đầu vốn hy vọng được nhận hơi ấm và khi nó xuất hiện thì muốn giữ chặt bên người. Hóa ra, trước kia mình đã nhát gan rồi... Thật nực cười...

Hồi ức chậm chậm quay trở về...

Hơn nữa không chỉ nghĩ tới một người mà là rất nhiều. Tiêu Nam, Phi Lăng, Lý Như Ca và còn cả người kia... (bố mẹ, em gái, sư phó thì ku để đâu???)

Sự hồi tưởng này như không có điểm dừng. Càng nhớ lại càng khao khát. Song rốt cuộc chỉ là nắm bắt hư không.

Tim thất lại, đau đớn...

Đấy chẳng phải là điều người muốn sao, Nhược Ngữ? Người cố gắng gom nhặt kỷ niệm, cố gắng nhồi nhét để đẩy sự tịch mịch đáng sợ này xuống dưới đáy nhưng lúc xưa, chỉ cần bọn họ bên cạnh, chỉ cần một câu của bọn họ là có thể an lòng.

Chợt nhận ra, tự bao giờ sợi dây ràng buộc với thế giới này lại nhiều vậy.

Đợi khi nào thân thể hồi phục sẽ đi tìm bọn họ.

Không ngờ khi nào tương đương với khoảng thời gian 3 năm.

45. Chương 41

Khoảng thời gian dưỡng thương được dùng rất có ích. Phần bị thương nặng nhất không phải ở đùi mà là ở ngực, một nhát kiếm xuyên qua hân, ấy thế mà hiện tại nó chỉ còn là một vết mờ mờ. Không thể không công nhận y thuật của Thất Dạ vô cùng lợi hại, cơ hồ chỉ cần vẫn còn thở thì đều có thể cứu sống (trừ bỏ dạng chết già theo quy luật tự nhiên). Có vẻ như toàn bộ chỉ số thông minh của hân dồn vào hết y học, thành ra...

“Ta bảo người bó chặt bọn chúng lại chứ không bảo người bó chúng thành hình tròn.” Nhược Ngữ chán nản nhìn toàn bộ đồng dây thừng biến thành hai quả bóng lớn.

Thấy Thất Dạ nhìn mình gục gặc đầu cười toe toét, tỏ vẻ đã rõ, không hiểu sao Nhược Ngữ bỗng cảm thấy bất an.

.....

“Gỡ không ra cũng không được dùng kéo cắt!!!” Nhược Ngữ liều mạng cướp lấy chiếc kéo từ tay Thất Dạ.

“Đây là cuộn dây thừng cuối cùng rồi! Người... đi xem đám Tiểu Bạch đi!!!” Chết tiệt, không biết đầu sợi dây ở chỗ nào. Chết cũng phải cứu lấy cuộn dây cuối cùng a

Thất Dạ đang hưng phấn bỗng bị dội ngay một gáo nước lạnh. Biểu tình ủy khuất y như một con cún đáng thương nhưng ngay sau đó lại lập tức vui vẻ xoa xoa đầu con người đang bốc hỏa bên cạnh.

Nụ cười của Thất Dạ luôn khiến cho người ta động tâm. Tuy đã tiếp xúc lâu ngày song Nhược Ngữ vẫn không học được cách miễn dịch với vẻ tươi cười ngọt ngào này.

Rốt cuộc cũng hiểu được hân định nói gì. Ý là, người đừng lo lắng quá, rồi đâu sẽ vào đấy thôi. Ta đi xem đám Tiểu Bạch đây.

(Bỏ qua câu cuối) Trong lòng liền cảm thấy ảm áp. Tuy hân không phải là người có thể an tâm mà dựa vào nhưng vẫn muốn giữ hân ở bên người, không muốn buông ra.

Đợi nhận được ánh mắt cảm thông xong Thất Dạ mới cầm đầu chạy đi chăm sóc đám gà thỏ các loại.

Nhược Ngữ xoay người lại, nhìn kẻ trẻ con không ra trẻ con người lớn không ra người lớn kia, trong lòng không tránh khỏi cảm thán, ai khiến cho ta vất vả vậy a.

Khoảng thời gian 3 năm đủ để Nhược Ngữ coi chỗ này là gia đình của mình. Có nhà cửa, có động vật và có cả con người mà giống như số mệnh đã sắp đặt làm hân không thể buông, dù trước kia không hề nhận ra sợi tơ hồng vô hình ấy.

Song hiện giờ có một việc vô cùng quan trọng cần giải quyết. Đó là đáp án cho câu hỏi vì sao không thể ra khỏi thung lũng này. Một nửa là do vết thương của Nhược Ngữ, nửa còn lại do địa hình. Ngoại trừ con sông kia thì toàn bộ nơi này là một không gian khép kín. Thất Dạ nói hân cùng sư phó bị người ta đuổi giết, sảy chân ngã xuống sông rồi bị trôi đến đây. Tiếc rằng sư phó đã chết, để hân lại một mình. Khi được hỏi hân cũng không nhớ rõ mình ở đây được bao lâu, không nhớ mình đã không ở miệng được bao lâu và cũng quên mất mình đã cô độc được bao lâu.

Nhược Ngữ cảm thấy thực đau lòng.

Hiện tại chỉ còn cách xuôi dòng mới có thể rời khỏi nơi này. Sau khi thí nghiệm thả trôi một con thuyền nhỏ, Nhược Ngữ phát hiện ra con sông này cực kỳ hiểm trở. Các con thuyền khi được kéo trở về nom đều

vô cùng thê thảm nhưng hần không hề nản chí, thử hết lần này tới lần khác nên cây cối xung quanh cũng trơ trụi hết.

Cho đến gần đây, nhờ phát hiện ra những vết vỡ đặc thù nên thuyền liên tiếp được thay đổi hình dạng sao cho phù hợp. Dây thừng buộc vào thân thuyền càng lúc càng dài. Gỗ làm thuyền chuyển sang lấy từ phòng của sư phó Thất Dạ vì gỗ ở đây là chắc nhất.

Nhược Ngữ có hỏi qua Thất Dạ thì được phán cho câu, so với gỗ trong phòng thì người quan trọng hơn, làm hần hơi cảm động.

Cuối cùng, sau bao lần thử nghiệm cũng đến thời điểm quyết định. Ngày mai, hai người sẽ dựa vào chiến thuyền này để đi ra bên ngoài.

Đêm trước ngày khởi hành, Thất Dạ như thường lệ ôm lấy Nhược Ngữ ngủ. Tuy kiêu ngạo có hơi trẻ con nhưng Nhược Ngữ vẫn cảm thấy mình được bao bọc cẩn thận. Cảm nhận được mùi thơm và nhiệt độ ấm áp khiến hần vô cùng an tâm.

Thất Dạ chưa từng một lần hỏi lý do vì sao Nhược Ngữ muốn ra ngoài. Đêm đó hần chỉ nói, nếu ngày mai thất bại ta sẽ chăm sóc người cả đời ở đây. Người muốn rời đi, ta nhất định sẽ cố gắng nghĩ cách, chỉ cần người vui vẻ là được.

Nhược Ngữ đem mặt chôn tại ***g ngực ấm áp kia, ngẩng đầu ngắm khuôn mặt xinh đẹp, mỉm cười.

.....

Xoay người nhìn tác phẩm mình vất vả thiết kế giờ đã tan tành, Nhược Ngữ thở dài thườn thượt rồi sau đó nở nụ cười.

Rốt cuộc, bọn học đã thành công.

Bên cạnh, Thất Dạ ngơ ngác nhìn tay hai người đang ***g chặt vào nhau, biểu tình như không thể tin nổi. Ngay lúc lên thuyền và cả lúc bị dòng nước hung ác cuốn đi, hần vẫn luôn siết chặt lấy tay Nhược Ngữ, không khác nào buông lỏng.

Mỉm cười ôm lấy hần, trấn an,

Tất cả đã qua rồi. Chúng ta không có sao.

Hần chậm chạp thả lỏng lực đạo.

Nhìn vòng tròn màu đỏ hần rõ lên bàn tay mình, Nhược Ngữ không tránh khỏi cười khổ.

Trước khi ra ngoài, Nhược Ngữ chuẩn bị cho Thất Dạ diện cụ. Không, đúng hơn là Thất Dạ tự chuẩn bị bởi Nhược Ngữ không muốn hần đi hại nước hại dân. Song khi nghe giải thích, kẻ có nguy cơ phạm tội nhất quyết đòi cộng xuất chiêu nững nịu nhân vật chính nghĩa vì nước vì dân của chúng ta cùng hần mang. Cuối cùng cũng đành đáp ứng. Giờ bộ dạng của bọn họ là hai con người trẻ tuổi có vài phần thanh tú. Kỹ thuật của Thất Dạ có thể khiến Tiêu Nam không nhận ra sao?

Tiêu Nam... còn kẻ ngày ấy đứng dưới ánh nắng hô khóc, Phi Lăng... và cả...

Nhược Ngữ giật mình bởi bàn tay đột ngột xuất hiện trước mặt mình. Hóa ra, Thất Dạ ở bên cạnh đang lo lắng quan sát. Hần mỉm cười nói, không sao rồi sau đó như thường lệ, lại nhận được nụ cười tươi rói và cái xoa đầu nhẹ nhàng.

Đi bộ cả ngày trời, đã bắt đầu thấm mệt nên khi đến một con sông hai người quyết định dừng lại nghỉ ngơi. Nhược Ngữ lấy khăn ra, nhúng vào nước rồi tự động giúp con người cao hơn hần mình một cái đầu lau mặt.

Được lau mặt cho, Thất Dạ lộ ra biểu tình thập phần hưởng thụ, nom y hệt con mèo nhỏ đang lơ lửng giữa không gian tràn ngập màu hồng. Mặc dù khuôn mặt tuyệt mỹ đã bị giấu đi nhưng thấy Thất Dạ như vậy, nhịp đập tim của Nhược Ngữ vẫn phút chốc tăng tốc.

Đột nhiên, Thất Dạ nghiêng đầu qua một bên, nhìn về phía sau Nhược Ngữ, trong ánh mắt lộ rõ tia kinh ngạc và nghi hoặc. Theo phản xạ, Nhược Ngữ cũng quay đầu lại. Một mảng nước sông bị nhiễm hồng, mùi

máu tươi phảng phất khiến hắn cảm thấy khó chịu. Hắn không có ý định làm đại hiệp nhưng vừa xoay người lại, định tiếp tục lau mặt cho Thất Dạ thì đã không thấy thân ảnh trước mặt mình đâu.

Hóa ra, tiểu hài tử ngu ngốc kia đang đứng trên một tảng đá ở giữa sông và cố gắng kéo một vật gì đó, à, là người lên.

Thấy Nhược Ngữ nhìn mình, Thất Dạ liền vẫy tay rồi rút.

Nhược Ngữ bóp trán thở dài. Xem ra, phải cứu rồi.

Hai người vội đem kẻ tóc tai bù xù, cả người đầy huyết này tới gian phòng trọ trong một trấn nhỏ để chữa thương.

Trời sẩm tối mới lau sạch thân thể của nam nhân, máu cũng cầm được.

46. Chương 42

Nhìn nam nhân nằm hôn mê, một khuôn mặt không gây chú ý, ngũ quan bình thường nhưng không hiểu sao Nhược Ngữ cảm thấy là lạ. Loại khí tức này dường như rất quen.

Đang ngẩn người suy nghĩ, Nhược Ngữ bỗng giật mình bởi Thất Dạ đột nhiên kéo kéo tay hắn.

Thất Dạ nhìn hắn cười cười, sau đó chà nhẹ vài lần lên mặt nam nhân kia. Một mảng da nhỏ lập tức bị bong ra. Nguyên lai, nam nhân này cũng dịch dung. Vậy...

Thấy phát hiện của mình không được hoan nghênh, Thất Dạ làm bộ mặt ỉu xìu giận dữ.

“Giỏi giỏi Người giỏi lắm” Đọc được ánh mắt thất vọng, Nhược Ngữ vội vàng xoa đầu Thất Dạ tán thưởng, y như tán thưởng con cún. Vì sao lại là con cún? Là bởi vừa thấy cái đôi vô hình của Thất Dạ vẩy cật lực. Diện cụ do Thất Dạ làm rất tinh vi, khó có thể nhận biết. Đặc điểm của nó là chỉ dùng nước mới bỏ ra được, hơn nữa theo sáng kiến của Nhược Ngữ còn có tác dụng bảo vệ chống khỏi sự tiếp xúc của hơi nước nên khi tự phát hiện ra nam nhân đeo diện cụ vô cùng là hả hê, kiểu như đồ người dùng dỏm quá, sao qua được mắt nghề của ta. Ai... con mèo nhỏ kiêu ngạo a.

Ngay lúc Nhược Ngữ hạ tay định kéo diện cụ xuống thì nam nhân bỗng mở mắt. Nhận thấy có người đưa tay ra sát mặt mình, hắn rất nhanh giữ chặt lại. Nghe tiếng kinh hô, Thất Dạ lập tức ẩn hẳn xuống. Bởi vừa tỉnh lại, còn yếu nên nam nhân liền ngã vật ra phía sau.

“Các người là ai?” Ánh mắt nam nhân tràn ngập cảnh giác. Hắn phát hiện mình bị điểm huyết, lo lắng gầm nhẹ: “Buông!”

Nghe được thanh âm của nam nhân, Nhược Ngữ chợt kinh động. Âm điệu này nghe thực quen. Để mặc Thất Dạ biểu tình đau lòng cầm cánh tay đỡ ửng của mình lên xoa bóp, Nhược Ngữ nhìn chăm chăm vào con người nằm bất động trên giường, hỏi: “Người là ai?”

Cơ hồ nam nhân cũng nhất thời kinh ngạc. Hắn mở to mắt quan sát kỹ Nhược Ngữ sau đó liền sụp mắt xuống, khóe miệng lộ nụ cười miễn cưỡng, “Ta là Lý Tam, các người là ai?”

Giữ cho nhịp tim mình ổn định, Nhược Ngữ trấn an Thất Dạ rồi quay sang đáp: “Chúng ta thấy người thân thể đầy vết thương trôi trên sông nên mang người về đây. Hắn tên Thất Dạ còn ta là... Ngôn Ngữ.”

Lý Tam liếc mắt đánh giá hai người bọn họ trong chốc lát, sau đó thản nhiên nói: “Cảm ơn đã cứu mạng. Các người có thể giúp ta giải huyết?”

“Thất Dạ, giải huyết cho hắn.”

Thất Dạ bất mãn liếc nhìn Nhược Ngữ một cái rồi bước tới gần giường, nghiêng người dò xét Lý Tam, trong mắt ánh lên tia lửa.

Thấy thái độ không tình nguyện của Thất Dạ và bộ dạng nâng cao cảnh giác vì không hiểu lý do tại sao đối phương nhìn mình như vậy của Lý Tam, Nhược Ngữ không khỏi bật cười, “Hắn nghĩ người nợ ta một lời xin lỗi.” Sau đó, nhẹ nhàng cầm bàn tay to hơn mình nhiều lên, trấn an hắn. Đúng là một đứa nhỏ...

Trầm mặc một hồi, Lý Tam đột nhiên lên tiếng: “Thực xin lỗi.”

Nhược Ngữ vốn không hề để tâm đến chuyện này nên khi nhận được lời xin lỗi hắn có phần ngạc nhiên. Đưa mắt nhìn nam nhân, tình cờ bốn mắt chạm nhau, hắn cảm thấy trong một khắc, đôi mắt kia chợt xuất hiện tia nhu tình.

Cuối cùng, đứa nhỏ cũng chịu giải huyết cho nam nhân rồi lẻo đẻo theo bảo mẫu về phòng.

Ngày hôm sau, Lý Tam còn chưa xuống giường được, hai người Ngữ Dạ quyết định đi thăm thú quanh thị trấn nhỏ này. Thất Dạ đã lâu chưa gặp nhiều người đến vậy nên có phần hơi lo lắng đồng thời cũng không che giấu được cảm giác hưng phấn, lời Nhược Ngữ hết đông sang tây, ngó nơi này chút ngó nơi kia tẹo. Nhận được những ánh mắt kỳ quái của người đi đường, Nhược Ngữ không tránh khỏi xấu hổ. Nào có thể loại hai nam nhân nắm tay nhau chạy lăng xăng khắp nơi. Hắn giãy giụa muốn buông ra nhưng khi chạm phải đôi mắt to tròn đang nhìn mình thắc mắc thì hắn đành bỏ cuộc. Vì sao Thất Dạ mỗi khi lộ ra biểu tình này thì hắn không thể nói được câu từ chối.

Bỗng nhiên, từ đâu truyền đến tiếng cãi nhau... Xảy ra chuyện gì vậy? Nhược Ngữ vốn không có ý định góp vui nhưng chưa kịp quay đầu đi thì đã bị Thất Dạ nhanh chóng kéo tay nhảy vào tham dự.

Ai...

“Tha cho ta! Cầu xin người, tha cho ta! Ta thật sự không có làm a!”

Giữa đám đông là một tiểu khất cái ngồi bệt xuống đất khóc lóc thảm thiết, nom vô cùng đáng thương, đã vậy trên người lại có không ít vết thương, “Vị tiểu thư này, cầu người tha cho ta... Thực sự, ta chưa hề làm gì a!”

“Nữ tử kia thật bá đạo!”

“Đúng thế, người xem cái roi đi.”

“Không biết tiểu thư nhà ai, cậy lắm tiền bắt nạt tiểu khất cái đáng thương.”

“.....”

Đám đông vây quanh bàn tán rôm rả nhưng không một ai dám lên tiếng ngăn cản. Nhìn bộ dáng phía sau của nữ tử, Nhược Ngữ không khỏi thất kinh. Tim hắn đập liên hồi. Cảnh vật xung quanh mờ đi. Âm thanh ồm ồm giống như bỗng dưng bị đánh cắp.

“Câm miệng!!!” Nữ tử quát to khiến tiếng khóc ồ ồ ngừng lại đột ngột. Nàng vung cây roi dài lên, nhắm thẳng tiểu khất cái mà hạ xuống.

Rất nhanh, cổ tay phải của nữ tử bị một bàn tay mạnh mẽ giữ lại, ngăn cản hành động lỗ mãng của nàng. Người vừa ra tay, không ai khác chính là Thất Dạ!

Nhược Ngữ bước đến gần, đồng thời nữ tử cũng xoay người lại.

Ngây người!

Hắn thập phần kinh hoàng nhìn nữ tử trước mắt mình, lắp bắp:

“Tiểu Ngữ...”

47. Chương 43

Tiêu Mộc Dao nhìn hai nam nhân có hành động lạ lùng trước mặt với vẻ mặt kì quái. Một đang giữ chặt tay nàng, một đang nhìn nàng đến độ ngây như phỗng. Tiểu Ngử? Là gọi ta?

“Buông tay!” Tiêu Mộc Dao cảnh cáo Thất Dạ. Mà bên này Thất Dạ thấy Nhược Ngử có biểu hiện khác thường cũng liền thả tay nàng ra, chạy đến bên cạnh, lo lắng quan sát hẳn.

Bị nhìn chăm chăm một hồi, nàng bực bội nói: “Nhìn cái gì mà nhìn? Ta không phải là Tiểu Ngử... Người... A!!! Chớ có chạy!!!” Hóa ra, nhân lúc tất cả còn mải ngẩn người, tiểu khát cái đã nhanh chân chạy trốn.

Chiếc roi dài một lần nữa nhả thẳng lưng tiểu khát cái hạ xuống. Tiếng kinh hô từ đám đông lại vang lên.

Tiêu Mộc Dao tức giận xoay người lại xem kẻ nào dám lớn mật vậy. Vẫn là kẻ ban nãy. Vừa định buông lời mắng chửi nhưng khi chạm phải ánh mắt mê hoặc kia, mọi động tác của nàng liền đình chỉ. Đó là một đôi mắt vô cùng, vô cùng sáng. Một khuôn mặt bình thường như thế sao lại có đôi mắt mê nhân vậy, thật không hợp chút nào...

Tiểu khát cái nhân cơ hội Tiêu Mộc Dao còn đang mơ màng, thực mạng bỏ chạy. Đợi đến khi nàng phục hồi tinh thần, dặm chân hết lớn:

“Tiểu tử kia trộm bạc của ta!!!”

Thì mọi người mới ngộ ra chân lý, ngó nghiêng xung quanh. Ai...tiểu tử kia sớm đã mất hút rồi.

Hết chuyện vui, đám đông tản ra, để lại ba nhân vật chính đang đứng đực ở trung tâm.

“Hỗn đản!!! Đều tại ngươi!!!” Tiêu Mộc Dao nhảy bổ đến trước mặt kẻ còn đang cầm tay nàng, bốc hỏa rống to.

Sao người nàng lại quát mình? Rõ ràng là nàng sai, nàng không được đánh người! Thất Dạ gật đầu, kiên quyết khẳng định.

Hai người cứ thế trừng trừng nhìn nhau một hồi.

Cuối cùng, Nhược Ngử chậm rãi đến gần, nhã nhặn nói với Tiêu Mộc Dao: “Thật sự xin lỗi vì chúng ta không hiểu chuyện. Tại hạ xin được mời tiểu thư một bữa cơm. Hi vọng tiểu thư nhận thành ý bồi tội của tại hạ.”

Vừa nghe, nàng liền nghĩ, nam nhân này thuộc dạng công tử ăn chơi. Trong lòng đã muốn từ chối nhưng không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, thời điểm chạm phải ánh mắt của nam nhân này, nàng bất giác đáp ứng. Vì sao một người rồi thêm một người nữa, đều có ánh mắt câu hồn vậy? Khiến người khác không thể cự tuyệt.

Ba người đến một gian khách ***, vừa ăn vừa nói chuyện. Qua đó, Tiêu Mộc Dao được biết Thất Dạ bị cầm điếc. Nàng cảm thấy thực đáng tiếc cho người này.

“Tại hạ còn chưa biết phương danh của tiểu thư? Tại hạ là Ngôn Ngũ, đây là bằng hữu Thất Dạ.” Nhược Ngử nhìn đối phương, có phần chờ mong.

“Ta là Mộc Tiêu Dao.”

Đúng là tên này không? Nhược Ngử nhìn nữ tử trước mặt, bộ dạng thập phần giống đứa em gái ở thế giới kia, không khỏi hi vọng: “Người trông rất giống với một bằng hữu của ta.”

“Thật sao? Có phải là người gọi là Tiểu Ngử kia?” Tiêu Mộc Dao tò mò hỏi.

“Ừ, vậy người có biết ở Trái Đất có một nơi gọi là Trung Quốc không?”

“Trung Quốc? Đó là nơi nào? Trái Đất là cái gì???”

“Không có gì, chỉ là gia hương của ta thôi. Vậy người là người ở đâu?”

“Nhà của ta ở kinh thành, ta đến Giang Nam gặp ca ca, tiện thể hỏi thăm tin tức người quen mất tích.”

“Là ai? Tại hạ có thể hỗ trợ được không?”

“Cái này...”

Thấy được sự khó xử của nàng, Nhược Ngữ cũng không nói thêm nữa.

Không phải Tiểu Ngữ? Thôi, cho dù là vậy cũng nên quên đi.

Dù vậy, Nhược Ngữ vẫn có cảm tình với nữ hài trước mặt này. Hai người say sưa ngồi nói chuyện tới mức quên trời quên đất. Lúc đầu, hẳn nghĩ chỉ là người giống người. Ai ngờ, bên trong cũng có điểm tương đồng. Tính tình nàng cũng vui vẻ, hòa đồng, có chính kiến riêng, không vì nam nhân mà nhụt chí, không bị lễ giáo phong kiến trói buộc.

Tiêu Mộc Dao cũng rõ Ngôn Ngữ này không phải dạng thùng rỗng kêu to. Tầm hiểu biết rất rộng, hơn nữa, tuy ngũ quan bình thường nhưng nụ cười của hẳn lại khiến người ta cảm thấy dễ chịu thoải mái.

Biết Tiêu Mộc Dao một mình đi, bây giờ lại không có chỗ ở, Nhược Ngữ bèn tình nguyện nhường cho nàng một gian phòng để bọn họ có thể hỗ trợ được lẫn nhau. Nàng liền đồng ý.

Nhược Ngữ mãi mê nói nửa ngày mới nhớ ra người bên cạnh.

Thất Dạ đang ngồi im gặm bánh mì thấy mình được chú ý, đầu lại càng cúi thấp xuống.

Nhìn chiếc bánh mì bị gặm nham nhở cộng thêm biểu tình u oán kia, Nhược Ngữ mới giật mình, mình say sưa nói chuyện với Mộc Dao mà quên mất hẳn! Nhược Ngữ vươn tay định xoa đầu an ủi, không ngờ hẳn lúng túng tránh né. Đôi mắt xinh đẹp giờ càng long lanh hơn với làn nước mắt chực rơi.

Nhược Ngữ bắt đầu dĩ dưng tới chiều cuối cùng. Ngó quanh không thấy ai, Mộc Dao cũng đi rồi, bèn rất nhanh hôn lên má Thất Dạ một cái. Trước kia, Nhược Ngữ vốn không quen kiểu này nhưng sau khi nhận ra hiệu quả tức thì của nó liền áp dụng luôn. Quả nhiên, giây trước biểu tình ủy khuất như người vợ bé nhỏ bị bắt nạt, giây sau đôi mắt đã thành hình trăng non. Như thường lệ, Thất Dạ nhảy đến ôm nhưng Nhược Ngữ lập tức né sang một bên.

Nhân vật chính của chúng ta không nhìn được biểu tình đằng sau của Thất Dạ bởi còn bận quan tâm đến nhịp tim đột nhiên tăng vọt của mình. Ấy, dù đã nhiều lần làm động tác dễ dàng song vẫn có chút không tự nhiên.

Buổi tối, trên đường đi rang thuốc cho Lý Tam, Nhược Ngữ tình cờ gặp Mộc Dao. Hai người đứng lại nói chuyện vài câu.

“Ai bị bệnh vậy?” Nàng tò mò hỏi.

“Là người chúng ta cứu ở trên đường.”

Rốt cuộc, Mộc Dao quyết định theo Nhược Ngữ về phòng.

Trong phòng, Lý Tam đang ngồi tựa vào đầu giường, khuôn mặt trầm tư không rõ đang suy nghĩ gì. Nhược Ngữ bước vào, vừa định gọi Thất Dạ ra thay thuốc thì người bên cạnh đã hét lớn:

“A! Như ca ca...”

Nguyên lai, Lý Tam chính là người Mộc Dao muốn tìm. Nhược Ngữ cũng không hỏi vì sao nàng lại gọi hẳn là “Như ca ca” bởi trong lòng đã có câu trả lời.

Khó trách dù khuôn mặt không quen nhưng cảm giác lại quen. Khí chất hoàng gia vốn dĩ không thể che giấu được.

Nguyên lai là người.

Đương kim vương gia duy nhất đồng thời là người nắm quyền cao nhất trong triều đình.

Lý Như Ca.

48. Chương 44

Nhược Ngữ đặt thuốc xuống, lặng lẽ bước ra khỏi phòng. Thất Dạ cũng nốt gót rời đi.

“.....” Nhược Ngữ ngẩng đầu nhìn bầu trời độc một màu đen. Kí ức bỗng tràn về, giống như tất cả chỉ vừa mới xảy ra hôm qua. “Ta biết nam nhân kia.”

Thất Dạ chậm rãi đi phía sau, lặng lặng nghe.

“Trước kia hắn là tam hoàng tử, giờ là vương gia duy nhất trong triều...” Nhược Ngữ dừng nói. Hắn không biết phải kể như thế nào. Rõ ràng, hắn và Lý Như Ca không quen thân nhau lắm. Kí ức về Lý Như Ca chỉ là một đoạn ngắn ngủi nhưng tại sao hắn lại có cảm giác hồi hộp vậy.

Thất Dạ nhẹ nhàng tiến lại gần, luồn tay ôm chặt lấy eo Nhược Ngữ, tựa cằm vào đầu hắn, cọ cọ vài cái. Hành động này vừa giống như làm nũng vừa giống như an ủi.

Nhược Ngữ đặt tay lên bàn tay Thất Dạ, dựa hắn người vào ***g ngực ấm áp nọ, nở nụ cười. Bên cạnh đứa nhỏ này, hắn cảm thấy thật yên bình.

Thất Dạ ngây ngốc nhìn nét cười mê người một lúc rồi từ từ cúi đầu xuống.

Nhược Ngữ sững sốt, mở to mắt nhìn khuôn mặt Thất Dạ dần áp sát mặt mình. Đôi mắt độc nhất vô nhị trên thế gian đang chăm chú nhìn hắn. Thân thể trở nên cứng đờ, tim đập dồn dập, hơi thở tươi mát ngập tràn chóp mũi.

Gần... Gần...

.....

“A!!! Các người!!!”

Ngay thời điểm bốn cánh anh đào chuẩn bị hợp thì thành linh xuất hiện một tiếng thét như xé vải phá hỏng tình huống lãng mạn.

Thấy Tiêu Mộc Dao mắt chữ Ô mồm chữ O, tay run run về phía mình, Nhược Ngữ luống cuống đẩy mạnh Thất Dạ ra. Mà Thất Dạ do không có phòng bị nên liền lăn quay ra đất, ngơ ngác nhìn.

“Không phải... Chúng ta... Cái kia...” Hai má lập tức đỏ ửng, Nhược Ngữ bối rối giải thích, quên luôn nạn nhân vừa bị mình đẩy ngã.

Lần đầu tiên được chứng kiến bộ dạng lúng túng nom mười phần đáng yêu của con người vốn điềm đạm này, Tiêu Mộc Dao không khỏi ngạc nhiên.

Nhìn thái độ của nữ tử, Thất Dạ đột nhiên cảm thấy khó chịu. Hắn lập tức đứng lên rồi kéo Nhược Ngữ vào lòng. Dáng vẻ y chang con cún đang bảo vệ bảo bối của nó.

Bị Thất Dạ ôm cứng đến độ chết cũng không buông thế này thì muốn giải thích cũng vô ích, Nhược Ngữ lo lắng nhìn Tiêu Mộc Dao, người giống em gái của hắn. Liệu nàng có khinh thường hắn không?

Sau khi chứng kiến một loạt hành động bất ngờ, cuối cùng Tiêu Mộc Dao cũng khôi phục tinh thần, “Ha ha ha, nguyên lai là thế! Vậy mà ngươi không nói sớm a” Nàng thoải mái vỗ vai Nhược Ngữ nhưng liền bị Thất Dạ hắt ra.

“Thất Dạ!”

Thất Dạ bị ăn mắng bèn trưng vẻ mặt vô tội, an oản nhìn Nhược Ngữ.

“Không sao Ta xem hắn tám phần là ghen tị a” Tiêu Mộc Dao không hề tức giận mà ngược lại, còn nở nụ cười quỷ dị.

Ghen? Thất Dạ ghen? Nhược Ngữ có phần cao hứng (à à, rõ ràng là thích của giai nhân lập hậu công mà còn ra vẻ thanh liêm) song đồng thời lại cảm thấy bất an. Đối với Thất Dạ, một nam nhân vô cùng xinh đẹp khiến người khác muốn nâng niu, hắn không có cách nào buông tay. Tuy rằng, bình thường hay gây rắc rối nhưng chính sự thuần khiết tự nhiên là điều hắn thích nhất. Hắn thích nam nhân chưa bao giờ mở miệng

nói chuyện này. Chỉ cần ánh mắt mê hoặc kia chiếu thẳng, hần liền rõ, mình đã rơi vào tay giặc. Nhưng... còn tình cảm của Thất Dạ thì sao? Có giống hần hay không? Có phải bởi đã nhiều năm cô đơn, hần lại là người đầu tiên tiếp xúc nên Thất Dạ mới dựa dẫm vào? Có phải sau này, khi quen biết nhiều người, thậm chí là vài nữ tử tốt, hần sẽ không đứng ở vị trí quan trọng nhất trong lòng Thất Dạ nữa?

Thất Dạ nhìn Nhược Ngữ đang xuất hồn đi đâu mất và còn lộ ra nụ cười khổ, lúng túng không biết phải làm để an ủi.

“Kỳ thật, ta không hề kỳ thị quan hệ của hai người.” Tiêu Mộc Dao cũng lo lắng khi thấy Nhược Ngữ như vậy, “Có thể tìm được người mình thích lại thích mình là việc không dễ dàng. Chuyện các người đều là nam nhân thì có nghĩa lý gì. Ca ta cũng vậy a!” Tiêu Mộc Dao sảng khoái vỗ ngực phát biểu rồi kéo Nhược Ngữ, nói muốn đi ăn đêm.

“Còn Như ca ca của người đâu?”

“Hần a ngủ! Chúng ta đi thôi! Hôm nay ta rất vui, ta sẽ mời.” Dứt lời, nàng khấn cấp lôi hai người ra phố ăn uống.

Trong phòng,

“Đi ra.” Biết ba người bọn họ đã rời khỏi, kẻ đang nằm giường mới chậm rãi ngồi dậy, tựa người vào thành giường, đối không gian vắng lặng ra lệnh.

“Dạ.” Đột nhiên, trong phòng xuất hiện hai hắc y nhân, chính là ảnh vệ của Lý Như Ca.

“Thuộc hạ vô năng! Đã khiến cho chủ nhân bị Thần Long giáo (Diệp:... Đây không phải Lộc Đình ký a) phục kích và bị thương! Thuộc hạ đáng chết!!!” Một vị ảnh vệ kích động nhận tội.

Lý Như Ca nhẹ nhàng phát tay, ngăn không cho nói tiếp, “Không nói về chuyện nữa. Lưu Yên, bí tịch thế nào rồi?”

Vị ảnh vệ còn lại, là nữ tử, đáp: “Bí tịch đang nằm trong tay giáo chủ của Ma giáo. Bất quá...”

“Bất quá?” Tuy không nhìn thấy biểu tình nhưng có thanh âm lạnh lẽo vừa truyền ra đã chứng tỏ Lý Như Ca đã có chút không hài lòng.

“Bất quá, do thất bại lần trước... lại thêm Nam Cung Li bắt đầu truy bắt gian tế nên mấy người của chúng ta đã bị giết hết... Nhưng chủ nhân yên tâm, dấu vết đã được xóa sạch. Mặt khác, cơ hồ Nam Cung Li phát hiện ra điểm sai khác của bí tịch...”

Lý Như Ca trầm mặc suy nghĩ. Không khí xung quanh như ngưng lại. Hai người ảnh vệ đã biết thói quen của chủ nhân bằng lạnh, cũng không hề mở miệng. Lúc sau, Lý Như Ca mới lên tiếng, “Lưu Yên, người hãy cứ ở bên cạnh Nam Cung Li, không được manh động. Lần này, Thần Long Giáo không thể khôi phục lại nhanh. Sớm hay muộn thì lão thất phu Nghiêm Chấn cũng sẽ phải ra mặt.”

“Thuộc hạ tuân mệnh!”

“Đình Châu, trong triều thế nào?”

“Trong triều không phát sinh đại sự nào, Liễu phi nương nương chủ trì đại cục. Chính nàng nói, ngài cần mau chóng tìm ra bí tịch.”

“Đúng không? ... Vậy... Phía Tiêu Nam thì sao?”

“Tiêu công tử bận việc kinh doanh. Hiện tại đang ở kinh thành, giao dịch với Hồ thương (dân tộc phía Tây và phía Bắc của Trung Quốc thời xưa, cũng được coi là ngoại tộc)

“Ừm, hần cũng thật nóng vội. Là đệ nhất thương nhân toàn quốc rồi còn muốn giao thương với bên ngoài. Đình Châu, người theo Tiêu Mộc Dao tới đây có phát hiện thấy gì không?”

“Không ạ.”

“Phải không?”

“Chủ nhân.”

“Nói.”

“Hai kẻ cứu chủ nhân kia...”

“Việc này ta đã có tính toán, không cần lo lắng.”

“Dạ.”

.....

“Lưu Yên, lui xuống.” Lý Như Ca mệt mỏi phất tay cho ảnh vệ rời đi.

Không gian lại trở về trạng thái im lìm.

49. Chương 45

Đình Châu quỳ dưới đất, hẳn biết chủ nhân còn có chuyện cần hỏi nên kiên nhẫn chờ. Cuối cùng, thanh âm cũng vang lên, đánh vỡ mảng tĩnh: “Tìm được chưa?”

“Chưa ạ.” Đình Châu bối rối đáp.

“.....”

Mỗi lần hỏi là một lần lừa mình để hy vọng, mỗi lần nghe câu trả lời là mỗi lần trong lòng cảm thấy hụt hẫng. Vĩnh viễn không được nghe câu trả lời như mình muốn. Đã ba năm...

“Chủ nhân... theo thuộc hạ... hay là...”

“Tiếp tục tìm kiếm, tìm đến khi nào thấy mới thôi.”

“... Dạ.”

.....

Chờ Đình Châu rời đi, Lý Như Ca chậm rãi lấy từ trong ngực một khối ngọc bội. Ánh trăng phản chiếu trên miếng ngọc bội hình tròn, chữ “Ca” lơ mờ hiện lên. Hắn ngơ ngác nhìn nó, miệng định thốt ra điều gì nhưng rốt cuộc chỉ là âm câm.

Tiểu Ngữ...

Thất Dạ có vẻ rất thích đồ ăn đêm cộng thêm sức ăn lại lớn, thành ra... Đã bát thứ năm rồi... Chờ hẳn xử lý xong một bát nữa, Nhược Ngữ lập tức tóm chặt tay hắn ngăn không cho ăn thêm. Bị phát lệnh cấm, Thất Dạ ngược mắt nai nhìn khuôn mặt đang tối lại với vẻ ủy khuất.

Tại con cún vênh lên lấy lòng. Nhược Ngữ coi như không nhìn thấy, nhẹ giọng khuyên: “Ăn nữa sẽ bị tiêu chảy đó.”

Tại con cún ủ rũ cụp xuống. Bộ dạng thất vọng vì muốn ăn nhưng không được ăn cùng điểm nhấn là đôi mắt vạ người xiêu đang là tâm điểm chú ý của tất cả mọi người ở đây.

“Đừng lo! Đại nương làm cho người thêm một bát!” Lão bản nương đột ngột xuất hiện. Chắc nàng đồng dạng bị vẻ đáng yêu kèm đáng thương kia mê hoặc.

Tiêu Mộc Dao bên cạnh cũng đang vô cùng xúc động và phải kìm chế lắm mới không ngăn bản thân xích lại gần bọ đôi má trắng hồng kia. Vì sao tên tiểu tử bình thường này lại có loại tiềm năng câu dẫn người khác?

Con cún được dỗ dành, đuôi lập tức vẫy mạnh biểu hiện sự sung sướng. Trong mắt con cún, sau lưng đại nương có một vòng hào quang rất sáng, trông nàng y như Quan Thế Âm từ bi cứu độ chúng sinh. Biết rằng không được phép ăn nhưng sao chân cứ không nỡ rời đi a

Rốt cuộc, Thất Dạ tay ôm chặt bát vằn thắn mà đại nương vừa đưa, xoay người về hướng Nhược Ngữ... Đầu cúi xuống, tai cụp xuống, đuôi hạ xuống, làn nước mắt khoa trương dâng lên, mắt chớp chớp.

Quay sang đại nương bên cạnh... A! Quả đúng là Đại a cánh tay béo chắc thật! Biểu tình thì... Ta đã giết người nhà người hay sao mà ánh mắt người đáng sợ vậy? Chỉ vì một bát vằn thắn sao? Cái gì đang diễn ra thế này? Nhược Ngữ mặt mũi bốp trán, thỏa hiệp: “Được rồi, một chén nữa thôi đấy! Về đến phòng thì phải uống thuốc tiêu hóa!”

Thất Dạ nghe được đỡ bỏ lệnh cấm vận liền cao hứng giờ cao hai tay làm động tác vận tuế, sau lưng hoa nở tứ tung.

“Thuốc tiêu hóa?” Mộc Dao tò mò hỏi, “Nó là cái gì vậy? Có thể uống sao?”

“Ừ, cái này dành cho những người như hắc, tránh cảm giác khó chịu khi ăn quá nhiều. Xúc tiến tiêu hóa, thân thể khỏe mạnh.”

“Thật lợi hại! Sao từ trước tới nay ta chưa hề nghe thấy nhỉ?”

“Ồ... Kỳ thực, ta bảo Thất Dạ chế ra. Chủ yếu là vì hắc.” Thấy Thất Dạ vui vẻ ăn vằn thắn, Nhược Ngữ không tránh khỏi mỉm cười sủng nịch.

Tiêu Mộc Dao hơi ngậy người nhìn đối phương, thâm nghĩ, tên này lúc cười thật đẹp. “Người nên cười nhiều một chút.” Nàng không kìm được, lên tiếng.

“Hả? Có đúng không?” Nhược Ngữ dời tầm mắt sang nữ tử trước mặt. Hình như ai cũng thích hắc cười.

“Ừ. À... người thực sự thích hắc?” Tiêu Mộc Dao hỏi trực tiếp không chút thẹn thùng đồng thời chuyển ánh mắt về phía Thất Dạ.

Nhược Ngữ hơi sững sốt rồi lập tức khôi phục tinh thần, cười đáp: “Chắc là vậy... Mà xem ra người cũng có người để thích.”

Nghe câu vắn lại, Tiêu Mộc Dao làm bộ thẹn thùng, đánh đùa Nhược Ngữ một cái khiến Thất Dạ đang mãi ăn bỗng ngừng lại, nghi hoặc nhìn bọn họ. “Đáng ghét! Sao có thể hỏi người ta vấn đề này!” Còn làm thêm điệu bộ thực nữ.

Trong lòng Nhược Ngữ chợt dâng lên một cảm giác khó chịu, Thất Dạ thì kinh ngạc đến độ đánh rơi luôn cả chiếc thìa vào bát, tạo ra tiếng keng chói tai.

Tiêu Dao nhìn phản ứng của hai người, miễn cưỡng nở nụ cười, “Ha ha, chắc chỉ đại tiểu thư của Mộc gia mới nói vậy a! Ai ui, nói đùa thôi! Không phải giật mình thế đâu!”

Dù biết nữ tử này hay đùa giỡn nhưng Nhược Ngữ vẫn thích nàng, coi nàng như đứa em gái thứ hai cũng tốt. “Đại tiểu thư của Mộc gia là ai?”

“Hả? Người không biết sao? Là tiểu thư được nuông chiều từ bé của gia tộc giàu nhất thiên hạ, Mộc Kiều Dung.”

“Chưa hề nghe quá.” Hai người đều bày ra bộ dạng ngây ngốc.

“Không biết cũng không việc gì, dù sao cũng là một nữ nhân đáng ghét. Bên ngoài đồn bừa nàng là vị hôn thê của ca ta, nàng coi luôn đó là thật!!!”

Đối với nữ nhân này, Nhược Ngữ không có hứng thú. Trái lại, hắc rất quan tâm đến vấn đề khi này.

Lúc đầu, Tiêu Mộc Dao có hơi lúng túng nhưng nàng tức khắc bình tĩnh lại, tinh nghịch hỏi: “Ta là bằng hữu của người, vậy người đoán... người ta thích là ai?”

“Là công tử chúng ta cứu.”

“Sao người biết?” Tiêu Mộc Dao há hốc mồm kinh ngạc.

“Đại khái nhờ trực giác...” Đôi mắt Nhược Ngữ dần tối sầm.

Quả nhiên thế sao? Người nàng thích là Lý Nhữ Ca...

“Lợi hại nha... Đáng tiếc, hần lại không thích ta.”

Không thích? Nhược Ngữ giật mình nhìn Tiêu Mộc Dao đang lắc đầu cười khổ, “Không đối gì người, Như Ca ca đã có ái nhân song hần đã mất tích. Về phần ta, ta nghĩ mình sẽ không bỏ cuộc!”

Đã có ái nhân? Phải chăng... vẫn là...

Ba người, mỗi người một tâm trạng. Tiêu Mộc Dao hào khí ngút trời hô quyết tâm, Nhược Ngữ ngồi trầm tư, Thất Dạ không còn ăn nữa mà chỉ yên lặng đưa ánh mắt phức tạp nhìn Nhược Ngữ.

Lúc sau, Thất Dạ kêu đau bụng. Nhược Ngữ phải dìu hần, cùng Tiêu Mộc Dao quay về khách ***.

Ban đêm, hành động ôm chặt bất thường của Thất Dạ khiến Nhược Ngữ lo lắng. Tưởng rằng đứa nhỏ khóc nhưng khi xoay người lại không thấy dù là một giọt. Song biểu tình kia so với khóc còn làm người ta đau lòng hơn. Hần thắc mắc hỏi làm sao, Thất Dạ cũng không trả lời, chỉ cố vùi đầu vào cổ hần.

Sáng hôm sau, hai người định đến thay thuốc thì phát hiện ra Lý Như Ca đã có thể xuống giường. Một sự hồi phục thần tốc, thực không phải người thường!

Nhưng hình như Lý Như Ca nhìn mình hơi là lạ. Chẳng lẽ hần đã nhận ra? Sao có thể... Với hình dạng hiện tại, chính bản thân mình còn không nhận ra nữa là.

“Mộc Dao, ta đã bình phục rồi nên sớm về kinh đi.” Lý Như Ca nói với Tiêu Mộc Dao đang ngồi bên cạnh.

Tiêu Mộc Dao biết hần còn có việc cần giải quyết ở kinh thành, miễn cưỡng đồng ý. Sao miễn cưỡng? Vì là nàng chưa muốn phải tạm biệt hai bằng hữu mới quen.

“Nếu Ngôn công tử cũng định tới kinh thành, vậy chúng ta cùng đi.”

Nhược Ngữ nghi hoặc nhìn Lý Như Ca, không rõ ý tứ của đối phương. Vừa định mở miệng từ chối, Tiêu Mộc Dao bên cạnh như vừa nghĩ ra điều gì, lập tức chạy đến trước mặt Thất Dạ, hấp tấp nói: “Người đã đến kinh thành bao giờ chưa? Đó là một nơi có thể chơi đùa thỏa thích! Có rất nhiều thứ a quan trọng là nơi đó không chỉ có riêng đồ ăn vặt mà còn hằng vô số đồ ăn ngon khác nữa”

Nguy rồi! Nhược Ngữ không kịp ngăn cản! Thất Dạ lập tức biến thành con cún, dùng nụ cười không ngại trăm khổ thỏa hiệp.

“... Được rồi...”

Lần này, đến lượt cả Tiêu Mộc Dao và Thất Dạ giơ tay hô vạn tuế.

Nhược Ngữ nhìn hai đứa hề trước mặt, không khỏi dở khóc dở cười.

Song tại sao lại muốn mình đi? Rốt cuộc hần đã phát hiện ra hay chưa? Nhược Ngữ dăm dăm nhìn Lý Như Ca, mà Lý Như Ca cũng cảm nhận ánh mắt của đối phương, liền chuyển hướng nhìn.

Hai cặp mắt gia nhau. Không rõ vì lý do gì Nhược Ngữ bỗng thấy hồi hộp, lập tức dời tầm mắt sang phía khác.

Cảm giác bị nhìn thấu, cảm giác bất an.

50. Chương 46

Trong xe ngựa, một bên Tiêu Mộc Dao hăng say nói, một bên Thất Dạ chăm chú ngồi nghe, còn lại là Nhược Ngữ và Lý Như Ca ngồi tận trong cùng thì trầm mặc không nói năng gì.

Nhược Ngữ đang có chút không thoải mái. Suốt dọc đường đi, luôn có ánh mắt dõi theo hần nhưng khi hần quay sang thì chỉ thấy đối phương đang gà gật. Ai... thật là quá không thoải mái.

“Nữ nhân kia a, mắt cả buổi sáng để trang điểm mà chẳng đâu ra đâu. Nàng ta đắp phấn lên mặt nhiều đến mức cả bàn tay trắng xóa như kiêu đang đắp tượng ấy. Chết cười! Mà kể cho người nghe, ta còn sờ hân hoi nha! Tay thì khỏi nói, đây phấn còn mặt thì thật vô cùng ấn tượng! Ha ha ha”

Thất Dạ nghe kể chuyện vui cũng bật cười theo. Mà Tiêu Mộc Dao bất ngờ được chiêm ngưỡng nụ cười thuần khiết liền ngẩn ngơ một hồi. Người nàng đang nhắc tới chính là nữ nhân trong lời đồn của của ca ca nàng.

“Mộc Dao, không được nói lung tung. Nàng là tẩu tử của người.” Hiếm khi thấy Lý Như Ca mở miệng, tưởng hân đang ngủ chứ!

“Ca sẽ không thú nàng. Căn bản nàng không xứng với ca! Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân cái quái gì chứ! Tất cả đều là giả dối! Ta tuyệt đối sẽ không gọi nàng hai tiếng tẩu tử đâu!!!”

Nhìn Tiêu Mộc Dao đột nhiên bị kích động, Nhược Ngữ không khỏi ngáy người nên bất giác thốt ra: “Người... uống nhầm thuốc à?”

.....

Không khí trong xe khôi phục về yên tĩnh. Tự dưng trở thành trung tâm của mọi ánh nhìn, Nhược Ngữ cảm thấy hơi lúng túng nhưng vẫn kịp nhận ra khuôn mặt của Tiêu Mộc Dao đang ửng đỏ. Nàng rất quan tâm tới ca ca của nàng?

“Nói gì vậy! Ta sao lại vì tên siêu cấp gian thương kia mà uống nhầm thuốc! Ha ha ha ha ha”

“Ha người nói hân là gian thương vậy người phải biết đối với hân, Mộc Kiều Dung thực chất là gì. Nèn theo ta, hân nhất định sẽ thú nàng.”

“... Còn không phải cái mác gia tộc giàu nhất thiên hạ thì ca ta mới không thèm để ý. Nhưng... Quên đi. Cho dù là đại tiểu thư của Mộc gia, hân cũng không thú đâu vì hân đã có ái nhân.” Tiêu Mộc Dao khẳng định như đinh đóng cột. Nàng vô cùng ghét vị tiểu thư này.

“Người chắc chắn? Người chưa từng quen ái nhân của hân, sao người có thể biết hân sẽ từ chối?” Lý Như Ca giễu cợt hỏi lại. Nhược Ngữ cảm thấy hân có chút khó chịu, nhất là khi Tiêu Mộc Dao nói đến ái nhân của ca nàng.

“...Ta chưa từng gặp nhưng ta biết ca thực lòng yêu hân. Nếu không...”

“Nếu không?” Lý Như Ca làm ra bộ hứng thú.

“Không có gì! Không có gì! A, đi lâu như vậy chắc sắp tới kinh thành rồi! Thất Dạ, ta đưa người đi ăn bánh bao ở phía đông thành! Ngon lắm!”

Thất Dạ cao hứng gật đầu, ánh mắt nhìn đám người náo nhiệt bên ngoài với vẻ háo hức.

Có lẽ nên chú ý tới kinh thành, về phần ánh mắt như muốn soi thấu kia thì.. Thôi, quên đi. Nhược Ngữ quyết định.

Cuối cùng, tất cả dừng lại trước một quán có tên “Túy Tiên lâu” (cổ đại, quán rượu nào cũng tên vậy hết). Tiêu Mộc Dao bảo, nơi này trên danh nghĩa là của ca nàng, là kinh thành đệ nhất tửu lâu. Song tiền thì vẫn phải trả.

May, đồ ăn ở đây rất ngon, nhất là rượu. Khác với những nơi khác, không gắt, hương thanh và quan trọng nhất là có vị của Giang Nam. Giang Nam... nơi ta sinh, một nơi giống như trong mộng ảo. Có nhà, có người thân, còn có cả Tiêu Nam... Tiêu Nam, ta điên cuồng nhớ người. (có hai anh bên cạnh rồi còn nhớ giai nhà bạn, tham)

Thấy Nhược Ngữ lại xuất thần đi đâu, Thất Dạ cũng không lập tức động đũa như thường lệ mà chỉ lặng lẽ đưa ánh nhìn cô đơn. Lý Như Ca thì tự rót đầy rượu uống nhưng đôi mắt vẫn hướng về con người đang ngẩn ngơ kia.

Kết quả, Tiêu Mộc Dao là người phá vỡ bầu không khí như băng, “Mau mau ném thử đi! Gà rừng hầm rượu ở đây là đệ nhất đây! Không ăn sẽ hối hận a!”

Nàng cố ý nói lớn để kéo hồn Nhược Ngữ về, lại khiến toàn bộ khách trong quán đều quay sang. Thật là muốn có một cái hố để chui xuống quá! Tiêu Mộc Dao u oán nhìn Nhược Ngữ. Ai, nữ tử này lâu ngày ở cạnh ngọc Thất Dạ nên biểu tình cũng đôi chút giống Thất Dạ rồi.

Nhắc tới Thất Dạ, hắn mới phát hiện ra vị đại vương dạ dày bên cạnh vẫn chưa hề động đũa. Thắc mắc ngẩng đầu lên... Ai, đừng trưng bày bộ dạng bi thương quyền rũ này chứ. Thật khéo làm cho người ta có cảm giác tội lỗi.

Nhược Ngữ tự nhiên vươn tay xoa đầu đứa nhỏ. Lập tức, biểu tình bi thương quyền rũ được thay thế bằng khuôn mặt bánh bao hồng. Ngay lúc Nhược Ngữ còn chưa kịp tiếp thu thì Thất Dạ, cùng thân thủ rất nhanh, liền áp sát và hôn lên mặt hắn một cái... và âm thanh lại rất to nữa.

Bên này, tất cả thực khách đang chứng kiến đồng loạt kinh hô.

Ôi trời ơi! Hãy cho ta biến mất luôn đi. Độ nóng của mặt của Nhược Ngữ có thể đem gà rừng ra hấp với rượu được. Hắn hoàn toàn không dám ngẩng lên xem xét tình hình nữa. Đồng dạng đó còn có Tiêu Mộc Dao. Về Lý Như Ca... tại sao hắn nhìn mình như kiểu muốn chém cho mình một nhát chết luôn a?

Giờ thì toàn bộ người ở đây, chỉ mỗi Thất Dạ là ngon lành ăn cơm. Hơn nữa, vì bầu không khí quá tĩnh lặng dẫn đến tiếng ăn rất lớn.

“... Khách quan muốn nghe hát không?”

Một lão già tay cầm đàn nhị dắt theo một tiểu cô nương khoảng chừng 15, 16 tuổi đi đến trước bàn của bọn họ, phá vỡ thế cục đang đóng băng lần thứ hai trong ngày. Theo kinh nghiệm đọc truyện và xem phim từ kiếp trước, Nhược Ngữ liền nghĩ, hắn sẽ có nhân vật ác bá đến cưỡng đoạt tiểu cô nương này về làm thiếp.

Tiêu Mộc Dao đồng ý để cho hát. Thất Dạ cũng ngừng ăn, tò mò quan sát hai người.

Thực ra, giọng hát của tiểu cô nương không phải là hay, lời cũng không đặc sắc song tiếng đàn của lão nhân gia lại vô cùng rung động. Dần dần, tất cả mọi người đều thả mình vào khúc nhạc du dương.

Tựa hồ, đầu dây thoang thoảng mùi mưa bụi Giang Nam.

Tựa hồ, có thể thấy được cầu đỏ, sóng xanh, quạt giấy, ô lụa.

Nhớ tới giai nhân tuyệt sắc, tới lầu các đỏ son.

Nhớ tới ngón tay của những cô nương bán hoa ven đường, tới âm thanh đánh bắt cá trên sông của những ông lão đánh cá.

Nhược Ngữ bắt giác khê ngâm:

“Xử thế nhược đại mộng,

Hồ vi lao kỳ sinh?

Sở dĩ chung nhật túy,

Đồi nhiên ngoạ tiền doanh.

Giác lai miện đình tiền,

Nhất điệu hoa gian minh.

Tá vấn thử hà thì?

Xuân phong ngữ lưu oanh.

Cảm chi dục thán tức,

Đối tửu hoàn tự khuynh.

Hạo ca đãi minh nguyệt,

Khúc tận dĩ vong tình.”

(Xuân nhật túy khởi ngôn chí – Lý Bạch)

[Dịch nghĩa: Nếu biết cuộc đời như giấc mộng lớn,

Hà cố chi phải nhọc lòng khổ thân?

Vậy nên cả ngày ta say lướt lướt,

Ngủ lảo lảo dưới cột nhà ngoài hiên.

Khi tỉnh dậy ngó ra ngoài sân vắng,

Giữa khóm hoa tiếng chim hót véo von.

Tự hỏi mình bây giờ là lúc nào,

Mà chim oanh hót trong gió xuân về.

Thở dài rằng tức cảnh thì sinh tình,

Nghiêng bầu rượu, ta tự rót cho ta.

Nghêu ngao khúc ca đợi khi trăng sáng,

Hát xong chẳng nhớ ta đã lảm nhảm gì.

(Ngày xuân giữa cơn say rượu ngẫm về mình – Lý Bạch)]

51. Chương 47

Tất cả đều gặt gù, ý thơ quả hợp với tiếng đàn.

Ngước mắt lên nhìn lão nhân gia, nhận thấy sự tán thưởng trong mắt lão, Nhược Ngữ không khỏi cười ngượng ngùng.

Cầm bạc thưởng trong tay, lão định rời đi nhưng có lẽ bị tê chân do ngồi quá lâu nên vừa khi đứng lên lão liền lão đảo người, chuẩn bị ngã. May mắn, Tiêu Mộc Dao bên cạnh đã kịp thời đỡ lấy. Lão cảm kích cảm ơn nàng. Không hiểu lão đã nói thêm gì mà quay trở về chỗ nàng lại lộ ra nụ cười khó hiểu.

Đáng tiếc, ác bá không xuất hiện. Nhược Ngữ thất vọng nghĩ. Song thất vọng nhanh chóng thay thế bằng sự đau đầu khi hắn đưa mắt nhìn đám người đồng hành. Buổi tối, Tiêu Mộc Dao kéo Thất Dạ đi dạo chợ đêm, mà Lý Như Ca lại không có ý định về vương phủ cũng đi theo nên Nhược Ngữ không còn cách nào khác là đồng ý cùng đi.

Bất quá, chợ đêm của kinh thành thực sự náo nhiệt a! Nhưng Nhược Ngữ không còn tâm trí thưởng thức bởi hai kẻ ham vui kia đã sớm không thấy bóng dáng đâu, bỏ mặc hắn đang phải đối diện với hai rắc rối.

Một, lạc đường rồi!

Hai, gặp đám lưu manh rồi!

Nhược Ngữ thật muốn hét to, gặp lưu manh cũng được nhưng là ta không mang tiền a! Xoay người định chạy trốn, ai dè phía sau cũng bị chặn. Vậy phải làm sao bây giờ?

“Mau! Ngoan ngoan giao bạc ra đây!” Một kẻ nhìn không rõ mặt, hình như là trùn sò, lên tiếng dọa nạt, tay lăm lăm cầm thanh đao dài. Người đông như thế này, sao có khả năng chạy thoát!

“Ta... Ta chỉ là một thư đồng, làm gì có bạc... Các người tha cho ta, ta sẽ mang thiếu gia tới đây.” Nhược Ngữ làm bộ khúm núm, thân thể cũng giả vờ run rẩy thể hiện sự sợ hãi và còn cật lực dốc túi tiền không của mình để chứng minh, “Ta thực sự không có bạc a. Các người tha cho ta đi.”

“Lão Đại, xem bộ dạng của hần thật không có bạc, không bằng...” Một nhân vật bên cạnh giống như tiểu đệ do dự nói.

“Không được! Hần đã thấy mặt ta! Đừng nghĩ tới chuyện cứ thế rời đi!” Tên trùm sò bắt đầu tỏa ra sát khí.

Nhớ rồi! Tiêu Mộc Dao đã từng nói, có tên tội phạm giết người đang nhõn nhơ ngoài vòng pháp luật. Hình như có hậu thuẫn gì đó nên đến giờ vẫn không bị bắt, mà ngay tới cả hình truy nã cũng không có. Nhược Ngữ không khỏi cảm thán, số mình quả đen đủi.

Thấy kẻ được gọi là lão Đại dần dần tiến đến, Nhược Ngữ có cảm giác sợ hãi thật sự. Hần lùi lại, đảo mắt quan sát xung quanh, định dùng khinh công chạy trốn thì đột nhiên thấy Lý Như Ca đang đứng đối diện ở bên kia đường!

“Thiếu gia!” Nhược Ngữ quyết định nhanh. Nếu là hần, nhất định sẽ cứu mình và không chừng còn trừ được hậu họa nữa.

Đám lưu manh cũng nhìn về phía đối diện. Lý Như Ca phát hiện ra Nhược Ngữ, tuy sắc mặt hơi khó coi nhưng vẫn tiến đến gần.

Tình hình hiện giờ là cả hai đều bị quây bởi Nhược Ngữ không hề nghĩ đến Lý Như Ca lại thản nhiên phát biểu câu xanh rờn,

“Ta không có bạc. Nhìn đi.”

Giờ thì cả Nhược Ngữ và đám lưu manh đều muốn chém chết kẻ đang mang biểu tình nắng mưa gió bão cũng chẳng liên quan gì đến ta kia.

Bầu không khí ngưng đọng.

Động.

Động.

“Đám đù giỡn chúng ta! Các huynh đệ! Chém! Chém chết bọn chúng!!!” Nút âm thanh của tên trùm sò được đẩy lên mức cao nhất. Đám lưu manh dường như đã nhịn lâu, vừa nghe khẩu lệnh, lập tức tuốt ra đao nhọn, chém tới tấp.

Thực tình, Nhược Ngữ cũng muốn gia nhập hội tấn công! Đùa! Người đường đường là vương gia mà không có tiền!!!! Không mang tiền, vậy võ công của người đâu? Sao lại lòi ta chạy trốn thế này? Rốt cuộc người đang nghĩ cái quái gì thế!!!!

“Rốt cuộc người định làm gì?”

“... Đương nhiên là chạy trốn a!” Lý Như Ca dùng ánh mắt si mê liếc lướt qua con người bé nhỏ phía sau.

Bị kéo chạy bạt mạng, tới khi Nhược Ngữ tưởng mình tắc thở tới nơi thì cuối cùng, Lý Như Ca cũng dừng lại ở một nơi thừa thớt người. Bọn họ đã thoát khỏi sự truy sát của đám lưu manh. Trong lòng bỗng cảm thấy bất an. Vì sao hần lại lòi mình cùng chạy? Vì sao hần lại vui vẻ đến vậy? Vì là bọn họ đang cùng nhau chạy trốn ư?

Nhược Ngữ dừng lại, bực bội hất tay Lý Như Ca ra, “Rốt cuộc người định làm gì...”

Còn chưa có nói xong, bỗng cảm giác cả người hẫng đi...

“Cẩn thận!!!”

.....

“Phù phù——” Bởi ban nãy mãi nói chuyện, thêm nơi này không có ánh đèn nên liền rơi xuống nước, cả hai người.

“Ôc... Ôc...” May mắn nước sông không sâu nên có thể đứng chạm đáy nhưng toàn thân ướt đẫm, mặt dính đầy nước khiến Nhược Ngữ cảm thấy khó chịu, liền dùng tay vuốt sạch nước trên mặt đi. (chú ý từ vuốt sạch)

Lý Như Ca cũng đứng lên, tay vẫn ôm chặt Nhược Ngữ như từ lúc cả hai cùng rơi xuống. Khắc tiếp theo, hành động của hắn khiến Nhược Ngữ vạn phần kinh ngạc. Hắn... Hắn... sao có thể tự xé diện cụ của mình!

Lý Như Ca đứng giữa dòng nước, ánh trăng nhẹ nhàng trải dài trên vai hắn. Dưới trăng sáng, khuôn mặt anh tuấn mị hoặc hiện ra, cặp mắt phượng quyền rũ với đồng tử nâu sâu hút, hai hàng lông mày kiếm cương nghị cùng đôi môi bạc khê mở và hơi thở cao quý không dấu được đang tỏa ra mạnh mẽ. Người hoàng thất phải chẳng đều hoàn mỹ như vậy? Là nhờ gien di truyền sao?

Tuy rằng Nhược Ngữ đã ở bên cạnh Thất Dạ lâu nhưng đối với khuôn mặt của Lý Như Ca, màng phòng ngự vẫn vô lực chống đỡ vài phần. Vì cái gì mà cả một đám đều khiến cho người ta mặt đỏ tim đập? (vì cái đẹp chứ sao ==)

A! Hiện tại không thích hợp đến nói về vấn đề này! Giờ ta phải làm bộ kinh ngạc! Nhưng ta không có làm được bởi ta đã biết hắn là Lý Như Ca rồi! Nguyên nhân nào khiến hắn tự vạch trần gương mặt thật của mình? Để ta phát hiện không việc gì chứ? Vì sao lại nhìn ta như vậy?

“Ừm... Chúng ta lên bờ đi!” Nhược Ngữ lúng túng nói, vừa định quay người đi lên liền bị đối phương kéo lại gần.

Do sự quẩn quýt của nước sông nên quần áo của Lý Như Ca ướt đầm và tất nhiên là cảnh xuân lộ lộ. Lồng ngực rắn chắc này, thân thể cường tráng này, quan trọng là nửa thân dưới phản ứng minh bạch bạch luôn! Nhược Ngữ cắn răng cầu mong hắn buông tha cho mình.

Tình trạng của Nhược Ngữ cũng không khá hơn. Quần áo dính chặt vào người, đường cong tuyệt mỹ phô ra, hai điểm đứng song song ở đôi ngực thấy rõ mồn một. Hoàn toàn thu hút sự chú ý của Lý Như Ca. May mắn, Lý Như Ca không được chiêm ngưỡng độ cong khêu gợi của cặp thất nguyệt làm người ta muốn phun máu (cặp thất nguyệt là để nói cho văn hoa, còn từ gốc là [...], gợi ý: chúng nó là một đôi ở mặt sau, thuộc hạ thân và có 4 chữ, chị gái nào có chúng nó căng tròn thì mặc váy đẹp lắm). Nếu không chỉ sợ hắn lập tức nhảy bổ vào ăn sạch...

Cảnh vật xung quanh vô cùng thanh bình. Tiếng gió khẽ chạm vào nhánh cỏ nghe ào ào, sóng nước lăn tăn nhờ ánh trăng mà trở nên lấp lánh huyền ảo và trọng điểm là có hai con người đang ở trong bầu không khí cực kỳ mờ ám! Thấy ngọn lửa từ từ bốc lên trong đôi mắt của Lý Như Ca, Nhược Ngữ cảm thấy có chút tức giận đồng thời bối rối không biết phải xử sự ra sao.

Lý Như Ca chậm rãi nghiêng đầu, đưa đôi môi bạc tới gần... gần... Thậm chí, Nhược Ngữ có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực đang phả vào mặt mình.

Từ từ! Vấn đề ở đây là ta là Ngôn Ngữ!

Kể này muốn hôn một con người mà hắn chưa gặp được bao lâu!!!! Người hắn muốn hôn không phải là Nguyên Nhược Ngữ mà là Ngôn Ngữ a!

Sao có thể?!!!

Không hiểu sao Nhược Ngữ bỗng cảm thấy vô cùng tức giận. Hắn cất lực đẩy đối phương ra rồi nhanh chóng dùng khinh công chạy trốn khỏi hiện trường, hoàn toàn không để ý tới phản ứng của Lý Như Ca.

“Đinh Châu, đi ra.”

“Có thuộc hạ” Vị ảnh vệ tên Đinh Châu đột nhiên xuất hiện một mình trên bãi cỏ.

“Báo cho bọn họ, không cần tìm.”

“Tuân lệnh.” Biết chủ nhân đang nói về chuyện nào, Đinh Châu cung kính đáp.

“... Còn nữa, đem đám người vừa nãy giải quyết hết đi. Ta không muốn gặp lại bọn chúng.”

“Tuân lệnh.”

Đinh Châu rời đi, Lý Như Ca cũng không lập tức lên bờ. Hắn nhìn ánh trăng cười, âm điệu phi thường sung sướng.

(chết em Ngữ rồi)

Bên kia, Nhược Ngữ hấp tấp chạy về phòng định thay quần áo. Hắn vừa vào phòng, lập tức phát hiện Thất Dạ đang ngồi ở trong phòng mình.

“Sao người lại ở đây?”

Thấy người trở về, Thất Dạ mừng rỡ như điên. Nhìn bộ dạng ướt sũng nọ, đứa nhỏ lập tức lấy khăn lau giúp rồi gọi tiểu nhị mang nước ấm đến.

Thất Dạ ngăn Nhược Ngữ đi thay quần áo, sau đó lấy tờ giấy từ người tờ giấy ra viết.

“Diện cụ của người đâu?”

.....

Diện cụ?! Không thể!

Nhược Ngữ vội vàng lao đến soi gương. Diện cụ trên mặt không biết từ khi nào đã biến mất.

Vậy chẳng nhẽ... Lý Như Ca...

Sao có thể như vậy được?!

52. Chương 48

“A... làm sao đây?”

Nhìn Nhược Ngữ hoảng hốt xoay đủ bốn phương tám hướng, Thất Dạ cảm thấy buồn cười, vội kéo hắn lại, hí hoáy viết: “Yên tâm đi. Diện cụ còn có thể làm cái khác. Mà người kia hẳn sẽ không làm hại người, phải không? Thôi, giờ đi tắm trước đã, cẩn thận bị cảm lạnh.”

Nhược Ngữ bình tĩnh ngẫm lại sự việc đã xảy ra. Thời điểm Lý Như Ca nhìn thấy khuôn mặt thật của ta, hẳn không hề có phản ứng quá khích nào, không những vậy hắn còn lột bỏ chính diện cụ của hắn. Vậy chắc không có việc gì. Nhưng về sau phải đối mặt thế nào đây?! Hình như hắn vẫn còn nhớ ta, vừa rồi... vừa rồi...

Lần này thấy con người trước mặt lại thả hồn đi đâu mất, thần tình thì đờ đẫn, Thất Dạ vẫn thúc giục hắn đi thay quần áo.

Lúc Nhược Ngữ tắm rửa xong, quay trở về phòng đã thấy hành lý của Thất Dạ được đặt sắp xếp gọn gàng. Hắn thắc mắc thì được Thất Dạ đưa cho một phong thư,

Thực xin lỗi, ta có việc phải đi.

Trước khi mất, sư phó dặn ta nếu có cơ hội xuất cốc thì nhất định phải mang vật này tới cho sư đệ của người. Hiện tại, người kia đang ở kinh thành nên ta muốn đi tìm hắn. Hơn nữa, sư phó còn hi vọng ta sẽ trợ giúp hắn khi hắn cần.

Ta không định mang người theo vì ta không muốn người gặp nguy hiểm. Vài ngày nữa ta sẽ quay về nên người hãy an tâm.

Người nhớ phải cẩn thận đấy.

.....

“Ta không thể theo người sao?”

Dường như Thất Dạ biết sẽ bị hỏi vậy, hắn chỉ cười rồi khẽ xoa đầu Nhược Ngữ. Mà dọc ánh mắt đó, Nhược Ngữ biết hắn đã quyết.

Mọi chuyện bỗng dưng ập đến khiến Nhược Ngữ cảm thấy hoang mang và sợ hãi. Thất Dạ phải đi sao? Phải tách nhau ra sao?

Thấy biểu tình bất an, Thất Dạ mỉm cười ôm con người bé nhỏ vào lòng, vỗ nhẹ vào lưng hắn. Ánh mắt càng thêm kiên định như đang nói, không phải lo lắng, ta sẽ nhanh chóng trở về.

Nhược Ngữ mệt mỏi tựa hẳn vào ***g ngực ấm áp. Gần đây phát sinh quá nhiều chuyện nên có chút giật mình. Hắn phải đi... Ta...

Thất Dạ nhẹ nhàng đẩy Nhược Ngữ ra, từ từ tháo diện cụ của mình xuống. Dưới ánh trăng, một khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra.

Bất giác, Nhược Ngữ đưa tay lên xoa nhẹ khuôn mặt khuyh đảo chúng sinh. Ta thừa nhận, mình bị đôi mắt xinh đẹp kia hấp dẫn, thừa nhận con tim đột nhiên đập loạn nhịp, thừa nhận mình đã thích hắn. Ta không muốn hắn rời mình đi cho dù là một giây... Giật mình! Chẳng nhẽ ta đã ý lại đến thế sao? Thích đến thế...

Nhận được ánh mắt nồng nàn ấy, cái nhìn của Thất Dạ càng thêm thâm thúy. Cơ hồ, có ngọn lửa cháy lên trong đôi mắt xinh đẹp. Hai người cứ vậy, say mê nhìn đối phương, như quên mất không gian xung quanh mà chỉ biết rằng giây phút biệt ly sắp đến. (gớm, như kiểu anh Lào Cai em Cà Mau không bằng)

Thất Dạ mở miệng, đôi môi chậm rãi vẽ nên lời muốn bày tỏ,

Ta thích ngươi. (tình cảm mẫu giáo, dừng lại ở từ “thích” thôi)

Không hiểu sao, dù không được nghe câu mình muốn nghe nhưng nước mắt vẫn bất ngờ rơi. Hắn thích ta... thích ta...

“Ta cũng thích ngươi...”

Chỉ vền vẹn bốn chữ bởi không có đủ dũng khí, Nhược Ngữ không đủ dũng khí để nói rõ, rằng hắn tin tưởng Thất Dạ, hắn thích Thất Dạ, hắn không muốn Thất Dạ rời đi.

Dứt lời, hai cặp môi phần hồng chực mở tìm đến nhau, quấn quýt nhau.

Hương vị của nụ hôn.

Cảm nhận được tiếng tim đập vui sướng của đối phương.

Từ từ tan chảy... Một loại hạnh phúc khiến người ta xúc động, muốn khóc.

Nhược Ngữ chậm rãi bám lấy áo của Thất Dạ, đầu lưỡi càng lúc càng tiến sâu vào, gặp nhau và giao hòa. Hai con tim cũng chung nhịp.

Một cảm giác ấm áp chẳng gì sánh nổi.

Sau khi hai đôi môi lướt tiếc rời nhau ra, cả hai đều thở hồng hộc, màu đỏ lựng xâm chiếm toàn bộ khuôn mặt. Nhược Ngữ có thể cảm nhận được tâm trạng hiện giờ của Thất Dạ, sung sướng và thỏa mãn. Vậy còn ta, không phải cũng thế sao?

Thích...

Nhưng...

Lúc ngẩng đầu lên, nhìn ngang qua vai của Thất Dạ, hắn bất ngờ thấy Lý Như Ca đã đứng ở đó từ bao giờ. Sắc mặt đột ngột chuyển màu trắng bệch.

Vì sao lại cảm thấy giật mình? Hắn lúng túng đẩy Thất Dạ ra, không biết phải hành động thế nào cho đúng. Thất Dạ cũng xoay về phía sau nhìn Lý Như Ca rồi quay lại nhìn Nhược Ngữ với vẻ mặt kỳ quái.

Vẫn giữ bộ dạng toàn thân ớn lạnh, Lý Như Ca đứng như tượng ở cửa, dùng ánh mắt phi thường băng lãnh chiếu thẳng vào Nhược Ngữ.

Nhược Ngữ muốn dời tầm mắt đi hướng khác nhưng không dời nổi, muốn nói chuyện nhưng không làm cách nào mở miệng được bởi đã bị ánh mắt băng lãnh trấn giữ. Hắn thấy trong đó có sự phẫn nộ, lạnh khốc và bị thương.

Tim như bị đâm một nhát thật sâu, cảm giác không thở nổi.

Ba người lẳng lẳng nhìn nhau, không một ai mở miệng.

53. Chương 49

Thời gian tựa hồ ngưng lại.

Nhược Ngũ cảm thấy cơ mình tê liệt hoàn toàn. Giải thích đi... Nhưng phải giải thích thế nào? Nói rằng, mình thích Thất Dạ. Đúng, mình thích song...

Cuối cùng, Lý Như Ca là người phá vỡ bầu không khí ngột thở. Hắn không nói lời nào, cứ vậy xoay người rời đi.

Thất Dạ nhanh tay đỡ lấy Nhược Ngũ như muốn khụy xuống.

“Vì sao khi bị hắn nhìn, tim ta lại có cảm giác ngừng đập, hít thở vô cùng khó khăn...”

Bởi người thích hắn.

Hả? Bởi ta thích hắn?

“Vì sao?” Nhược Ngũ không giải thích được. Hiện tại hắn thấy rất khó chịu! Thời điểm nghe được câu “Bởi vì người thích hắn” nhịp tim hắn như dừng lại, biểu tình như không tin nổi.

Thất Dạ lúi búi lông ra viết, “Ta nghĩ người thích người kia.”

“Nhưng... Không phải ta...” Nhược Ngũ lắp bắp không đầu không cuối. Mọi suy nghĩ trong đầu hắn do sự việc vừa xảy ra mà lung tung hết cả.

“Tình cảm người dành cho hắn giống như dành cho ta.” Thất Dạ mỉm cười bao dung, “Người không thể buông hắn, phải không? Người có thể từ chối lời mời của hắn nhưng cuối cùng, người vẫn đồng ý. Ta biết tâm tư của người vì hắn mà loạn. Tiểu Ngũ, người nên nói với hắn đi.” (Chẹp, cao thượng quá hóa dở hơi. Mình không vì bản thân trời tru đất diệt, em Dạ nên học câu này)

“Nói với hắn?” Nhược Ngũ kinh ngạc hỏi. Kỳ thực, hắn không rõ mình nghĩ gì, mình muốn gì. Cảm giác ấm áp này, cảm giác ngọt ngào của tình yêu này đang dằng xé mãnh liệt với nội tâm. “Ta... không thể ích kỷ... Như vậy ta... Rất không được... Ta không thể...”

“Tiểu Ngũ, hãy tin ta. Người xứng đáng được hạnh phúc, và đó cũng là nguyện vọng lớn nhất của ta. Người phải tin tưởng bản thân, không được có suy nghĩ rằng mình ích kỷ. Kẻ ích kỷ kỳ thực là ta. Ta muốn khóa chặt người bên người, không để người rời đi nhưng ta hiểu, người đang trốn tránh. Ta nguyện ý chờ người, chờ người hoàn toàn tiếp nhận ta mà ta không phải cảm thấy bất an. Chỉ cần là điều người muốn, ta sẽ luôn ủng hộ người.”

“Nhưng... người không tức giận ư?”

“Sẽ không, bởi người cũng thích ta mà, đúng không? Miễn là người thích ta, ta đều đồng ý để người thích người khác. Bởi có được tình cảm của người đã là điều ta hạnh phúc nhất. Nếu không, ta đã quá ích kỷ rồi. Vậy nên, Tiểu Ngũ, chỉ cần người cười vui vẻ thì trên đời này không còn gì khiến ta mong hơn nữa.” (dài dòng)

“Thất Dạ...” Nhược Ngũ ôm lấy bờ vai vững chãi, nhẹ nhàng nói: “Ta vẫn chưa thể xác định rõ tâm tư của mình nhưng ta chắc chắn, ta thích hắn và cũng thích người. Hạnh phúc của người chính là hạnh phúc của ta.” (lại dài dòng)

Nhược Ngũ hạ quyết tâm đi tìm Lý Như Ca nói chuyện nhưng đối phương đã biến mất.

Ngày hôm sau, tiễn Thất Dạ lên đường, Nhược Ngũ có cảm giác hụt hẫng khó chịu nhưng hắn tin Thất Dạ sẽ quay trở về. Đúng thế, hắn nên học cách tin tưởng, học cách có đủ dũng khí đối đầu với mọi chuyện. Lý Như Ca đã đi rồi, đã không có cơ hội nói rõ tình cảm của mình nữa.

Tiêu Mộc Dao vỗ nhẹ vào vai hắn như muốn an ủi. Nhược Ngữ nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, trong lòng hiểu, nàng thích Lý Như Ca.

Giữa trưa, Lý Như Ca xuất hiện, đi theo sao là một đám hạ nhân. Dù sao vương gia vẫn là vương gia, phong trang danh thế tất không bình thường. Hắn chỉ mời Tiêu Mộc Dao đến phủ, còn với Nhược Ngữ lại không nói năng gì. Tiêu Mộc Dao đang suy nghĩ không biết phải giải thích chuyện Lý Ba là Lý Như Ca thế nào thì bỗng nhận ra bầu không khí lạ giữa hai người này. Nhất định không phải vì việc thân phận bởi thái độ của Nhược Ngữ như có điều muốn nói, còn Lý Như Ca lại làm bộ không quen biết.

Rốt cuộc, vẫn là Tiêu Mộc Dao lên tiếng phá vỡ bầu không khí, hơn nữa còn mời Nhược Ngữ đến vương phủ.

Nhược Ngữ không thể rời kinh thành vì đã hẹn với Thất Dạ thành ra hiện tại, hắn đang đứng trước phủ đệ tráng lệ của thiên hạ đệ nhất vương gia. Trong lòng không khỏi cảm khái, quả nhiên đã được mở mắt. Hắn há hốc mồm nhìn ngọn núi ở xa xa, nghe bảo nơi ấy cũng thuộc phạm vi của vương phủ. Thiên a! Không biết cái phủ này rộng tới đâu nữa! Họ không thấy quá xa xỉ sao?

Nhưng hình như nhân vật chính của chúng ta quên rằng, đối với kẻ thống trị thiên hạ thì đây cũng chẳng xa xỉ chút nào. Hiện tại, hoàng đế bị giật dây bởi Liễu gia mà Lý Như Ca lại là nhiếp chính vương, coi như hai gia tộc nhưng thực chất là một. Hắn không thể thoát khỏi Liễu gia vậy còn mỗi cách lợi dụng thật tốt.

Đáng tiếc, vẫn tồn tại ít phiền toái.

Một, giang hồ. Ma giáo hùng mạnh hơn bao giờ hết và Bạch giáo chính nghĩa mới nổi lên, hai lực lượng chống đối nhau này đang gây rối loạn khắp thiên hạ.

Hai, Thần Long giáo, tàn dư của một phe phái rất lâu trước đây, hiện vẫn tồn tại. Đây là một mối họa lớn ở bên ngoài, đồng thời là vấn đề khiến hắn đau đầu nhất.

Và cả nền kinh tế quốc gia nữa. Cho dù thế lực của Liễu gia lớn mạnh, sở hữu lượng kim tiền của toàn thiên hạ nhưng trước sau cũng chỉ là nhóm thương nhân nhỏ. Đệ nhất thủ phủ từ xưa tới nay vẫn thuộc về Mộc gia nhưng hiện giờ đang ngày càng suy yếu do sự cạnh tranh của phần tử mới nổi lên, Tiêu thị từ Giang Nam. Trong vài năm gần đây, Tiêu thị đã thôn tính toàn bộ thị trường Giang Nam rồi phát triển tới kinh thành, thậm chí mở rộng đến ngoại thương. Có người đã tiên đoán, tương lai thị trường nhất định sẽ nằm trong tay họ Tiêu. Bởi thế mà ai ai cũng đều biết kẻ đứng đầu Mộc gia cố ý đem nữ nhi của mình, thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, Mộc Kiều Dung gả cho chủ nhân của Tiêu gia. Như vậy, chắc chắn Tiêu thị sẽ nắm giữ huyết mạch kinh tế.

Song kỳ lạ nhất ở điểm Ma giáo bị đối địch khắp nơi. Từ Bạch giáo, triều đình, Thần Long giáo đến Tiêu thị đều tìm Ma giáo gây rối. Thế nên, nhìn qua thế cục tưởng thái bình nhưng thực chất lại vô cùng phức tạp khiến người ta không thể đoán nổi. (xàm, ta đây đoán được này)

Chính là, hiện tại Nhược không có hứng thú quan tâm. Hắn muốn đi tìm Lý Như Ca để giải thích. Hình ảnh của buổi tối hôm đó luôn quanh quẩn trong đầu hắn, thôi thúc hắn. Nhưng phải nói thế nào đây? Hắn thích Thất Dạ, hôn Thất Dạ... Nhưng cũng thích cả Lý Như Ca. Chẳng nhẽ lại nói tình cảm của ta đối với Thất Dạ giống như đối với người? Mà cũng chẳng có cơ hội nói. Từ khi vào phủ đến giờ, hắn không thấy bóng dáng Lý Như Ca đâu, và cả Tiêu Mộc Dao nữa.

Là trốn tránh hay căn bản không thèm quan tâm?

Mỗi ngày, Nhược Ngữ đều nhàm chán đi dạo quanh phủ. Hôm nay, hắn lại tới nơi này, Tụ Bạch đình viện. Quần gia đã cố ý dẫn, vương gia cho phép hắn có thể tùy ý tới bất cứ nơi nào nhưng Tụ Bạch đình viện ở đây và Y Hồng đình viện ở phía đông thì tốt nhất không nên đến.

Không cần nói rõ hắn cũng hiểu, bên này là của nam sủng, bên kia là của thị thiếp.

Kỳ thực, chuyện rất vô cùng bình thường nhưng tại sao hắn lại cảm thấy khó chịu vậy. Thôi, không nghĩ nữa... Nên đi khỏi chỗ này, tránh gây thêm rắc rối.

Ngay lúc Nhược Ngữ định xoay người rời đi, cánh cửa của Tụ Bạch đình viện bỗng dưng bật mở, sau đó tức khắc có một người bị đẩy ra ngoài.

“Mụ nhà nó, các người dám?” Nam tử bị đẩy ngã lồm cồm bò dậy. Hắn vận một bộ y phục màu nước biển, trên điểm những bông hoa được làm khá tinh xảo, mang tới cho người khác cảm giác xinh đẹp tươi mát.

“Ha ha, hần cũng muốn biểu diễn sao? Không phải là muốn phá hỏng à?” Trong đình truyền ra tiếng cười nhạo của một đám người.

“Đúng vậy! Đúng vậy!”

“Trông hần giống hệt một con chó bắn thiu!”

Lục y nam tử nghe được những lời phỉ báng đó hiển nhiên vô cùng tức giận. Toàn thân hần run lên.

Người này... là nam sủng ở Tụ Bạch đình viện?

Trừ bỏ y phục có phần lả lướt cùng đám trang sức rối rắm trên người, Nhược Ngữ phát hiện bộ dạng của nam tử này nom cũng được, nhất là khuôn mặt xinh đẹp kia.

“Một đám kỹ nữ! Này! Người!”

Đang gọi ta? Nhược Ngữ nhìn nam tử với vẻ kỳ quái rồi lấy tay chỉ vào mình, trên đầu xuất hiện dấu chấm hỏi.

“Chính người đấy! Người ở phòng nào? Mù hay sao mà còn đứng đực ra đây?” Nam tử ngạo mạn nói, cơ hồ chuyển hết bức tức sang người Nhược Ngữ.

Hần coi ta là hạ nhân. Bất quá, ăn mặc như thế này thì bị coi là vậy cũng không có gì lạ.

“Ta chỉ...”

“Không nói nữa! Bọn chúng muốn gây khó dễ ta! Mụ nhà nó, ta liền cho bọn chúng ngẩng mặt lên xem! Người! Theo ta!!!”

“Hả?” Còn chưa định hình được chuyện gì đang xảy ra thì Nhược Ngữ đã bị nam tử nọ kéo vào trong.

.....

Rốt cuộc đã thông suốt.

Chuyện là theo lệ thường, cứ nửa tháng sẽ có buổi biểu diễn văn nghệ quần chúng không chuyên giữa Tụ Bạch đình viện và Y Hồng đình viện, đồng thời mang tính chất đấu tranh giành những ngày tháng tươi đẹp. Và cũng xem như là một trò tiêu khiển trong vương phủ.

Bởi lâu lắm rồi vương gia mới trở về nên đại nhạc hội lần này sẽ được tổ chức rất long trọng, thêm lời đồn lần này vương gia sẽ chọn ra vương phi nên mọi người càng hưng phấn.

Vương phi? Là Tiêu Mộc Dao sao?

“Ai ui! Người muốn vặt trụi tóc ta à?” Lục y nam tử tên La Hằng, là công phẩm dâng lên vương phủ. Nghe nói, hầu hết người ở đây đều là của các nịnh thần dâng tặng, rất ít người do đích thân vương gia mang về.

Đôi môi của La Hằng rất đẹp. Hắn bảo, trước đây chính nhờ đôi môi này là hần được sủng ái. Đáng tiếc, không được bao lâu hần liền thất sủng nhưng hần không cam tâm. Hắn đã đánh cuộc với các nam sủng khác, rằng trong buổi biểu diễn nay sẽ lấy lại được vị trí của mình.

Thật ra, La Hằng chỉ mạnh mẽ nói thế, ai ngờ đám người xấu xa đó thay hần đi báo danh để khiến hần bị bẽ mặt bởi ai cũng biết, hần cầm kỳ thi họa đều hỏng, trừ bỏ chút công phu mèo cào thì cũng chỉ là đồ mặt dày vô tích sự. Mà tính hần lại ương ngạnh thành ra hiện tại, Nhược Ngữ đang giúp hần chải tóc, nhìn thấy bộ dạng mèo con hung hăng qua gương nên không khỏi cảm thấy buồn cười.

Nhược Ngữ nhìn quanh căn phòng, nhận ra chỉ mình La Hằng sống ở đây. Một nam nhân thất sủng... Làm tanhố tới những ngày tháng trước đây, khi còn ở lãnh cung... Nhược Ngữ bỗng thấy có cảm tình với nam sủng tuy kiêu ngạo nhưng vô cùng đáng yêu này.

“Phải làm thế nào đây? Hát, không ổn! Múa, càng không xong! Không đi, a cái này được... Không được! Chẳng bằng giết ta đi! Phải làm sao bây giờ?”

“Hay là múa kiếm đi.” Nhược Ngữ hảo tâm đề xuất ý kiến.

La Hằng quay đầu lại, vẻ mặt hưng phấn, hỏi: “Múa kiếm là cái gì?”

Việc này quyết định vậy đi.

54. Chương 50

Nghe giải thích rõ, thái độ của La Hằng quay ngoắt 180 độ. Hắn xúc động cầm tay chặt con người vừa bị mình bắt làm culi như kiểu chết đuối vớ được cọc.

Nhược Ngữ phát hiện nam sủng trước mặt thực ra là người ngây thơ nếu không thì cũng chẳng lưu lạc tới lãnh viện này, sống cô đơn không ai quan tâm chăm sóc ở đây. Hắn không hề khinh thường mà ngược lại, cảm thấy La Hằng rất đáng yêu. Chính vì vậy, hắn quyết định sẽ tận lực giúp đỡ, cho dù người đối phương muốn lấy lòng là người hắn yêu.

“Ta nhất định sẽ làm cho bọn chúng tức chết!” La Hằng hưng phấn nói.

“Vậy vương gia thì sao?” Nhược Ngữ đang chải đầu giúp hắn, buột miệng.

Hỏi xong Nhược Ngữ mới thấy hối hận bởi La Hằng bỗng nhìn với vẻ mặt kỳ quái khiến hắn có cảm giác đối phương vừa nhận ra điều gì. Nhưng dường như La Hằng chỉ tình cờ quay đầu lại, “Nhất định người là người mới đến, nếu không ta gọi người đã không giúp ta.”

“Không phải... Ta chỉ là...”

“Thương hại ta? Ha ha, cũng đúng... Bất quá...” La Hằng lại quay đầu nhìn hắn lần nữa, trong ánh mắt xuất hiện tia hạnh phúc, “Ta còn phải cảm ơn người. Không hiểu vì sao lúc gặp người ta có cảm giác người sẽ giúp ta. À, ta thích ánh mắt của người. ”

Nhược Ngữ cười không nói, tiếp tục chải tóc.

“Vương gia là một kẻ dưới một người trên vạn người. Mọi người đều kỳ thực nói không ai có thể đứng trên hắn. Hắn có rất nhiều thị sủng nhưng hắn không thực sự yêu ai bởi ta cảm tưởng người hắn yêu không phải ở đây. Điều này phải lâu sau ta mới nhận ra. Vì thế nên thứ mọi người tranh nhau chỉ là sự sủng ái. Sủng ái thì sao? Sẽ không phải là vĩnh viễn.

“Vậy người...” Nhược Ngữ thấy thương cho nam tử trước mặt. Hắn biết đối phương đã quen với việc này, trong lời kẻ không có tức giận mà chỉ có sự chua xót.

“Ta muốn tranh đoạt a! Chỗ này, người không tranh đoạt thì chẳng còn ý nghĩa sống!”

.....

“Tốt lắm, vẫn không tồi a! Người... Đúng rồi, ta còn chưa biết tên người. Người tên gì?” La Hằng hài lòng ngắm nghía kiểu tóc mới của mình, trông đơn giản bất quá cũng không tệ.

“Ta là... Nguyên Nhược Ngữ. ” Tuy hiện tại có mang diện cụ nhưng hắn không muốn giấu con người này.

“!” La Hằng mở to mắt nhìn Nhược Ngữ một lúc, sau đó nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cụp mắt xuống.

“Sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là tên này khác nghe rất quen... Đúng rồi, người chẳng bảo còn cần nhạc điệu và vài cái khác sao? Nhạc sư thì có, còn người xướng ca...”

“Trong phủ không ai biết ư?”

“Đương nhiên là biết song sẽ không ai chịu giúp ta.” La Hằng thất vọng đáp.

“...” A, như thế nào ta lại không nghĩ ra. Người múa kiếm không nhất định phải là người hát nhưng mà muốn hoàn hảo thì không thể thiếu. Nhược Ngữ suy nghĩ một lúc rồi đề nghị, “Tuy thanh âm của ta không được hay lắm nhưng ta có thể giúp người phần nào.”

“Thật chẳng?! Tốt quá! Đúng rồi, không còn nhiều thời gian nữa! Chúng ta mau luyện tập!”

Nhìn thái độ hưng phấn, Nhược Ngữ hiểu La Hằng đã một mình lâu lắm rồi. Vì không đành lòng nhìn con người cô độc này nên mới động lòng? Trước đây, Tiêu Nam đã từng nói chính ta mới ta người cô độc nhất.

Dù La Hằng mới lần đầu múa kiếm nhưng trông cũng không đến nỗi nào. Bài hát được chọn sớm đã giao cho nhạc sư, Nhược Ngữ chỉ còn nhiệm vụ luyện tập cùng La Hằng. Sau đó, thời gian vài ngày trôi qua như tên bắn, chẳng mấy chốc đã đến đại nhạc hội.

Màn chọn y phục biểu diễn luôn khiến ta người ta đau đầu, nhất là khi có hai người với hai phong cách trái ngược nhau cũng lên sân khấu. Nhược Ngữ đã thành công trong việc loại được mấy thứ diêm dúa phức tạp còn La Hằng cũng xuất sắc loại được phục trang đơn giản nhất thiên hạ. Rốt cuộc, La Hằng chọn một bộ màu tím nhạt điểm vài bông hoa, nom không phức tạp như thường ngày.

Nhược Ngữ thì ngày từ đầu đã nhìn trúng chiếc áo choàng đơn giản màu tuyết trắng phát chút lực nhạt, trông như một bức tranh thủy mặc và dùng một dải lụa như màu áo choàng để cột tóc. Nhìn bộ dạng như vậy của hắn, La Hằng không khỏi thốt lên: “Đúng là người thích hợp với y phục dạng này. Quả nhiên người đẹp vì lụa a...”

Nhược Ngữ mỉm cười ngượng ngùng khiến mặt La Hằng bất chợt ửng đỏ.

Lấy từ trong áo ra một mảnh da nhẵn nhéo, Nhược Ngữ cẩn thận dán lên mặt rồi bước ra ngoài gặp La Hằng. Tuy rằng vị trí của người xướng ca nằm tại chỗ khuất và bản thân đã mang diện cụ nhưng để phòng vẫn hơn, không nên để Lý Như Ca nhận ra.

“Người trông xấu quá!” La Hằng ngạc nhiên nhìn khuôn mặt biến đổi hoàn toàn, thái độ hoàn toàn không đồng tình.

Hiện tại, khuôn mặt của Nhược Ngữ biến thành màu vàng bủng, còn có vài vết nám và sẹo rõ, trông chẳng khác gì dân đen ngoài đường. Nếu không nhờ y phục và trực giác thì La Hằng chẳng thể nhận ra nổi.

Đó chẳng phải là điều chính chủ muốn sao?

Nơi tổ chức nhạc hội là một mảnh đất trống rộng nằm dưới chân núi, xung quanh có vài chiếc lầu ốc và cả một cái hồ sen rất lớn. Nghe nói, với mỗi mùa phong cảnh vật ở đây lại những sắc thái khác nhau. Bây giờ đang vào mùa hạ nên trong hồ hoa sen nở rất nhiều, thực sự là cảnh đẹp tươi mắt.

Một vũ đài lớn được dựng lên ở giữa hồ. Các nhạc sư sẽ ngồi bao quanh còn nơi trung tâm thì dành cho người biểu diễn.

Khi hai người đến thì khán đài đã được chia làm hai phần, một bên là nam sủng, một bên là thị thiếp, đang cãi nhau ầm ĩ. Nhược Ngữ không muốn ở đây nghe mấy lời đối thoại nhằm chán mà La Hằng lại chạy đâu mất nên bèn rời đi. Lúc xoay người, hắn bất ngờ gặp ngay thân ảnh quen thuộc đã nhiều ngày không thấy, Tiêu Mộc Dao. Chắc tại khoác lên mình bộ y phục sang trọng lộng lẫy nên có cảm giác nàng không giống với trước kia. Đặc biệt, hắn có thể cảm nhận được khí chất hoàng gia của nàng. So với đám thị sủng bình thường kia thì nàng quả thực khác biệt một trời một vực. Không thể không công nhận nàng quả đúng là mỹ nhân.

Tiêu Mộc Dao không nhận ra nam tử áo trắng bên cạnh đang nhìn mình chằm chằm bởi nàng còn mãi quan sát đám thị sủng đang chí chóc, ánh mắt hiện rõ tia không vui.

Buổi biểu diễn sắp bắt đầu nhưng vẫn không thấy bóng dáng Lý Như Ca và cả Tiêu Mộc Dao đâu. Nhược Ngữ cố gắng áp chế cảm giác khó chịu, tỏ vẻ đứng đưng như mọi chuyện không can hệ tới hắn.

Lát sau, rốt cuộc chủ nhân bữa tiệc đã xuất hiện, mọi người đồng loạt quỳ xuống thỉnh an. Lý Như Ca với biểu tình hoàn mỹ cầm tay Tiêu Mộc Dao đang ngượng ngùng đi lướt qua Nhược Ngữ, chậm rãi tới vị trí cao nhất rồi ngồi xuống.

Thấy hai người nắm tay nhau thân mật, Nhược Ngữ bỗng phát hiện lòng như bị lửa đốt, như muốn xé rách ***g ngực nhảy ra ngoài.

Chương trình bắt đầu. Thứ gọi là tranh đoạt những ngày tháng tươi đẹp là thế này?

Mỗi người đều tận lực phô hết tài nghệ của mình khiến khán giả hoa cả mắt. Song người ngồi trên cao đường như hề để mắt tới. Không biết Lý Như Ca vừa nói với Tiêu Mộc Dao gì đó khiến cả hai đều cười vui vẻ.

Nhược Ngữ quyết định quay đầu lại cho khỏi nhìn thấy bọn họ. Hắn làm bộ như một hạ nhân không có chỗ ngồi, đứng đến tận cửa chân. La Hằng tìm được, kéo hắn cùng ngồi xuống một chiếc ghế, dù sao mọi người đang mãi xem nên cũng không để ý. Nhược Ngữ bất giác gõ chân xuống nền đất xua đi cảm giác căng thẳng.

Tựa hồ La Hằng cũng biết đối phương lo lắng cho buổi biểu diễn, bèn đưa cho hắn một chén rượu, bảo rằng lấy thêm can đảm, “Chúng ta cùng uống vì ta cũng rất run...”

“Ha ha, được.”

Nhược Ngữ cao hứng cùng chén. Lập tức, hắn lại cảm thấy như có một ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm. Theo phản xạ, hắn ngẩng đầu quan sát xung quanh, thấy không ai hướng sang nơi này. Chần chừ một hồi, hắn quyết định đưa mắt về phía trên. Tiêu Mộc Dao cười tươi sau câu nói của Lý Như Ca, không những vậy nàng còn đắm nhẹ vào người hắn. Hai người ở giữa bàn dân thiên hạ đùa giỡn làm không ít kẻ gai mắt.

Phải chăng ta cũng vậy?

“Đến lượt chúng ta.” La Hằng đứng dậy, kéo Nhược Ngữ đi.

Nhược Ngữ ngăn người khi bị cầm tay đột ngột nhưng sau đó liền khôi phục tinh thần, chủ động nắm chặt. Ngay lúc tay chạm tay, lại có ánh mắt phóng hỏa về phía bọn họ. Hắn nhìn quanh lần nữa, không thấy gì, tự trách bản thân đa nghi. (bó tay với mấy bạn)

Nhược Ngữ đến vị trí dành cho nhạc sư, thuộc mặt sau của vũ đài, chào hỏi mọi người ở đây.

Không hiểu lý do gì, giây trước còn cùng Tiêu Mộc Dao trò chuyện, giây này Lý Như Ca đã dừng lại, đưa mắt hướng ra phía vũ đài. Âm thanh ồ ào dần dần lắng xuống, ngay đến đám người đang cãi nhau rôm rả cũng im bặt, đồng loạt hết nhìn về vương gia rồi sang kẻ sắp sửa biểu diễn với vẻ nghi hoặc.

Sự tình chuyển biến quá nhanh khiến Nhược Ngữ càng cảm thấy căng thẳng hơn. La Hằng trên kia cũng căng thẳng không kém.

55. Chương 51

Vì sao... Bất luận xoay ngang xoay dọc thế nào thì La Hằng vẫn không có mị lực lớn tới vậy a. Bầu không khí như ngưng đọng, liên tiếp những tia không mang hảo ý bắn về một điểm. Nhược Ngữ đưa mắt nhìn nạn nhân an ủi, cứ theo lúc luyện tập là ổn.

La Hằng nhận được nụ cười động viên, nuốt nước bọt chuẩn bị biểu diễn. Nhạc sư bắt đầu dạo khúc, La Hằng nhắm mắt lại, nhắc nhở mình phải tỉnh táo rồi từ từ thả lỏng thân thể, hòa mình vào điệu nhạc. Tuy còn vài ánh mắt khinh thường nhưng tổng thể vẫn là bị điệu múa lạ cuốn hút. Ngay cả Lý Như Ca và Tiêu Mộc Dao cũng thế.

La Hằng cố gắng đè cảm giác căng thẳng xuống, nhớ lại từng động tác, từng câu hát mà mình đã luyện không biết bao nhiêu lần.

Tay áo nương theo động tác tung bay, y hệt con bướm tím xinh đẹp. Thanh kiếm thi thoảng vút qua, lóe lên tia sắc chói, tạo thành đường cong hoàn mỹ. Mỗi lần ngưng, mỗi lần xoay tròn, cổ tay lại biến hóa dẻo dai, kiểm soát thêm linh khí thiên phú. Quả thực hiện tại, hình ảnh con người đang mãi mê trên vũ đài kia nom vô cùng diễm lệ, đã nắm bắt toàn bộ ánh nhìn.

La Hăng có cảm tưởng thân thể mình ngày càng nhẹ, nhẹ đến nỗi muốn bay, giống như một tinh linh vô tư nhảy múa.

Giữa nhu có cương, trong cương hàm nhu.

Nhược Ngữ ám hiệu cho nhạc sư bên cạnh. Nhạc điệu chậm rãi chuyển đổi. Bây giờ mới thực sự bắt đầu.

Lùi vào sâu thêm chút nữa, Nhược Ngữ theo nhạc ngân xướng. Tuy hắn hát không lớn nhưng bởi sự chú ý cao độ của mọi người nên tạo ra thanh âm tuyệt vời.

“Tế vũ phiêu, thanh phong diêu, bằng tạ si tâm bàn tình trường.

Hạo tuyết lạc, hoàng hà trọc, nhâm do tha tuyết tình tâm thương.

Phóng hạ ba, thủ trung kiếm, ngã tình nguyện.

Hoán hồi liễu, tâm để tình, túc mệnh tẫn.

Vi hà yếu, cô độc nhiều, nhĩ tại thế giới lánh nhất biên.

Đối ngã đích thâm tình, chằm năng dụng chích tự phiến ngữ tả đích tẫn, tả đích tẫn.

Bất tham cầu nhất cá nguyện.

Hựu tưởng khởi, nhĩ đích kiếm, triêu triêu mộ mộ, mạn mạn nhân sinh lộ.

Thì thì khắc khắc, khán đáo nhĩ đích nhãn mâu, lí nhu tình tự thủy.

Kim sinh duyên, lai thế tái tục, tình hà vật, sinh tử tương hứa.

Như hữu nhĩ tương bạn, bất tiện uyên ương bất tiện tiên.

Tình thiên động, thanh sơn trung, trận phong thuận tức vạn lí vân.

Tầm giai nhân, tình nan chân, ngự kiếm đạp phá loạn hồng trần.

Cao tường na, thương khung trung, tâm bất tẫn.

Túng hoành tại, thiên niên gian, luân hồi chuyển.

Vi hà nhượng, tịch mạch trường, ngã tại thế giới giá nhất biên.

Đối nhĩ đích tư niệm, chằm năng dụng thiên ngôn vạn ngữ thuyết đích thanh, thuyết đích thanh.

Chích xa vọng nhất thứ túy.

Hựu tưởng khởi, nhĩ đích kiếm, tầm tầm mạch mạch, tương phùng tại mộng lí.

Thì thì khắc khắc, khán đáo nhĩ đích nhãn mâu lí, khiển quyển vạn thiên.

Kim sinh duyên, lai thế tái tục, tình hà vật sinh tử tương hứa.

Như hữu nhĩ tương bạn, bất tiện uyên ương bất tiện tiên.”

(Tiên kiếm vẫn tình)

[Tạm dịch: Mưa bụi bay, gió thổi nhẹ, cũng tùy như ái tình cuồng mê.

Tuyết rơi mờ, Hoàng Hà đục, cũng bởi người ấy tuyết tình.

Xin hãy buông, kiếm trong tay, ta tình nguyện.

Trở về đi, tình đã chôn, duyên đã đứt.

Hà có sao, ta cô độc, người đã ở thế giới bên kia.

Với thâm tình của ta, làm cách nào có thể viết rõ được, viết rõ được.

Chỉ là một ước nguyện nhỏ nhoi.

Lại nhớ tới, gương mặt người, sớm sớm tối tối, đời người vốn dang dở.

Mỗi giây mỗi phút, ta đều cảm nhận được đôi mắt của người, dịu dàng như làn nước thu.

Duyên kiếp này, hẹn kiếp sau nối, tình là chi khiến người đời sinh tử bên nhau.

Nếu được ở cạnh người, dù không thành duyên ương, không thành tiên thì cũng chẳng sao.

Trời cảm động, núi rơi lệ, một cơn gió cuốn mây bay ngàn dặm.

Tìm giai nhân, khó được chân tình, ngự kiếm khuynh đảo hồng trần.

Kìa bay lượn, giữa thiên không, tâm bất tận.

Tung hoành khắp, giữa ngàn năm, kiếp luân hồi.

Nguyên do đâu, khiến ta cô đơn, ở thế giới bên này.

Nỗi nhớ người, dù ngàn lời vạn câu cũng chẳng thể nói hết, chẳng thể nói hết.

Chỉ hy vọng say một lần.

Để được gặp, gặp lại người, trong giấc mộng đẹp.

Từng giây từng phút, khi nhìn đôi mắt của người, trong đó chứa muôn vàn lưu luyến.

Duyên kiếp này, hẹn kiếp sau nối, tình là chi khiến người đời sinh tử bên nhau.

Nếu được ở cạnh người, dù không thành duyên ương, không thành tiên thì cũng chẳng sao.

(Tiên kiếm hồi tình)]

Giọng hát tuy không phải tuyệt diệu song kết hợp với lời ca thì tuyệt đối chạm được vào tâm khán giả. Một mảng thâm tình nồng đậm nhẹ nhàng đi vào lòng người.

Dù người đã hát xong, kẻ cũng đã ngừng múa nhưng không có một ai lên tiếng, thậm chí không có tới cả một tiếng động nhỏ nhất. Dường như tất cả vẫn còn mê man ở nơi nào đó, chìm đắm trong điệu múa thần tiên, trong thanh âm du dương. Sợ chỉ cần một tiếng động nhỏ cũng làm phá vỡ bầu không khí kỳ diệu.

Lúc này, Nhược Ngữ đang tự hỏi, tại sao mình lại có thể hát với cảm xúc như vậy?

Nhớ rõ, bài hát này là do em gái dạy hần từ kiếp trước. Nó bảo, anh không biết đến âm nhạc thì quả thực lãng phí. Thế nên, hần quyết định học. Nhưng khi nghe hần hát, nàng lại thở dài ngao ngán, tiếng hát của anh chẳng có cảm xúc, nghe như vô hồn ấy. Lúc trước hần không có cảm giác gì hết mà giờ đây, hát lại tràn ngập một thứ gì đó.

Nhược Ngữ bắt giác ngẩng đầu hướng lên trên cao, liền phát hiện ánh mắt của Lý Như Ca xuyên qua đám người, chiếu thẳng về phía mình.

Thời điểm hai đôi mắt bắt được nhau, cứ ngỡ như ngàn năm không gặp. Giữa sự đan xen của thời gian và không gian, có chỉ bởi một ánh nhìn lướt qua?

Qua một hồi im lặng, những tiếng vỗ tay tán thưởng bắt đầu vang lên. Không ai nhìn thấy người hát mà chỉ thấy mỗi La Hằng đứng trên vũ đài.

Lý Như Ca lẳng lặng đứng dậy, khoan thai bước từng bước xuống đài. Tất cả đồng loạt dõi theo hần, còn La Hằng thì lúng túng không biết phải làm sao. Đúng lúc này, hần bắt ngờ lên tiếng: “Tốt lắm, đi xuống lĩnh thưởng đi.”

“...Dạ.” La Hằng vẫn không hiểu ý tứ của Lý Như Ca.

Đây là lần đầu tiên vương gia rời chỗ đến vũ đài nhưng định đi tới chỗ nào? Mọi người nhìn nhau thắc mắc, sau tiếp tục hướng tầm mắt về vị chủ nhân đang tiến sâu vào trong, đến vị trí của các nhạc sư.

Lý Như Ca chậm rãi vươn tay, dù không mở miệng thì ai cũng hiểu đó là một lời mời. Nhược Ngữ nhìn chằm chằm đối phương một hồi rồi quyết định đưa tay ra, để hần đưa mình lên chỗ ngồi.

Từ đám người lập tức truyền tới tiếng kinh hô, vì sao một kẻ xấu như vậy mà vương gia cao cao tại thượng lại... Lần này, đến lượt Nhược Ngữ trở thành trung tâm của sự đánh giá. Nghi hoặc có, kinh ngạc có, ghen tị có, khinh bỉ có, thậm chí có cả sát ý.

Nhận ra sự bất an trong mắt ái nhân, Lý Như Ca liền dùng thân thể và đôi mắt sắc bén làm tấm khiên chặn mọi tia nhìn đáng ghét.

Quả nhiên, vừa rồi hẳn theo dõi ta sao? Nhưng tại sao hẳn có thể phát hiện được ta?

Lý Như Ca để Nhược Ngữ ngồi bên phải mình, còn bên trái là Tiêu Mộc Dao (vương phi and sườn phi)

Không đợi đối phương mở miệng, Nhược Ngữ khó chịu nói: “Ta chỉ là hạ nhân, xin cô phụ ý tốt của vương gia! Hiện giờ, thân thể không được thoải mái, thỉnh vương gia thứ lỗi! Cáo từ!” Dứt lời, hẳn lập tức rời đi, bỏ mặc mọi người phía sau còn ngơ ngác không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Lý Như Ca kinh ngạc khi thấy phản ứng của Nhược Ngữ, quên mất phải đuổi theo. Hẳn nhận ra đó là biểu tình bị thương và gương mặt hơi ửng đỏ... Tại sao?

Nhưng ngay lúc bị Tiêu Mộc Dao quay sang dò xét thì đôi mắt của Lý Như Ca đột nhiên trợn lớn như đã phát hiện ra điều gì, sắc mặt hẳn bỗng trở nên u ám, màu mắt bị bao phủ bởi một mảng đen cùng sự hối hận. Hẳn bất giác thốt lên: “Đáng chết!” rồi giật lấy từ tay Tiêu Mộc Dao thứ gì đó, vội vàng đuổi theo kẻ vừa chạy trốn.

Sự việc xảy ra quá nhanh khiến những người ở lại như lạc trong đám sương mù. Chuyện gì vậy? Tại sao kẻ xấu xí kia chạy trốn? Quan trọng hơn, tại sao vương gia lại vội vàng đuổi theo?!

Tiêu Mộc Dao ngồi bất động một chỗ, biểu tình cũng bắt đầu vắn vẹo. Nàng xoa lòng bàn tay.

Nơi đó... lúc đầu...

Lòng bàn tay xuất hiện vết ấn của nửa miếng ngọc bội.

Trên đó khắc nửa chữ “Ca”.

56. Chương 52

“Dừng lại!!!” Bởi Nhược Ngữ dùng khinh công không ngừng chạy trốn mà Lý Như Ca cũng khinh công đuổi theo thành ra hai người bay hết từ nóc nhà nọ đến nóc nhà kia của vương phủ. Lý Như Ca vừa trông thấy được bóng dáng quen thuộc, nghiêng rằng hô to:

“Nguyên Nhược Ngữ! Người đứng lại cho ta!!!”

Giữa đêm khuya thanh vắng, tiếng rống đột ngột vang lên chẳng khác nào tiếng sấm khiến Nhược Ngữ giật mình, dừng lại một giây tạo cơ hội cho đối phương ở đằng sau đuổi kịp. Hẳn vừa định xoay người chạy tiếp thì cổ tay đã bị chế trụ gắt gao.

Hai người đều thở hồng hộc.

Nhờ ánh trăng, Nhược Ngữ bỗng phát hiện đôi mắt đối diện đang nhìn mình với vẻ đáng sợ. Nom y hệt như một con sói săn đêm, một đôi mắt màu xanh biếc, tản ra khí tức vây hãm con mồi khiến hẳn có cảm tưởng giây tiếp theo sẽ bị ăn thịt. Nhưng nghĩ đến chuyện Tiêu Mộc Dao cầm mảnh ngọc bội, hẳn lập tức hung hăng nhìn lại, lửa trong lòng bốc lên ngàn ngọn.

Nhược Ngữ giãy dụa, cố gắng thoát khỏi gọng kìm song hành động này lại càng khiến đối phương siết chặt thêm. Tuy cảm thấy rất đau ở cổ tay nhưng hẳn tuyệt đối không kêu rên dù một tiếng mà chỉ dùng ngữ khí lạnh băng hỏi: “Người muốn gì? Mau buông!!”

“Vì sao chạy?” Lý Như Ca vẫn không hề rời tay, chăm chăm quan sát con người đứng trước mặt mình, không muốn để lọt bất cứ biểu tình của hẳn.

“Vì cái này?”

Nhược Ngũ ngẩng đầu, ánh mắt hiện rõ sự đau đớn. Nửa mảnh ngọc bội lơ lửng trước mắt như đang trôi người hẳn.

Cơn tức giận đạt tới đỉnh điểm. Hắn muốn rời khỏi chỗ này ngay tức khắc.

“Không được đi! Mau nói cho ta biết! Vì sao phải chạy trốn? Là bởi ta đem...”

“Không liên quan đến ngươi!!! Vương gia, ta chỉ là hạ nhân thôi. Xin ngài hãy buông tay. Còn rất nhiều người đang chờ ngươi...” Nhược Ngũ lòng túng quay đầu. Hắn không muốn đối diện với ánh mắt khiến hắn mất lý trí kia. Đầu đau quá! Chắc tại chén rượu ban nãy. Đột nhiên hắn muốn hét thật to rồi khóc cho thỏa thích. Thực kỳ quái.

Lý Như Ca vẫn nhìn chằm chằm, không hề có ý định mở miệng.

“...Vương gia, xin hãy buông.” Cổ tay bị siết chặt khiến hắn vô phương trốn chạy. Ngay lúc hắn không kìm được, định hét to thì đối phương chợt lên tiếng.

“Ngươi đang ghen.”

.....

Không phải câu nghi vấn mà là một câu khẳng định. Thời điểm nghe được những lời này, Nhược Ngũ có cảm giác lá chắn trong lòng bỗng chốc bị đập tan, tay chân trở nên mềm nhũn. Không biết do tức giận hay bởi nguyên nhân khác mà một màu đỏ lựng lập tức bao phủ khuôn mặt thanh tú. Hắn muốn phản bác hoặc cười lớn chế nhạo nhưng khi chạm phải ánh mắt kia, cái gì cũng không thốt ra nổi.

“Đúng là ngươi đang ghen.” Lý Như Ca tươi cười với vẻ kỳ lạ.

“Sao có thể? Ta ghen? Ta sao có thể... Sao có thể... Ăn dấm chua của ngươi! Ngươi là cái gì của ta?! Cẩn bản... Cẩn bản ngươi... Cái gì cũng không phải...” Bị giọng điệu ta- nắm- chắc- rồi chọc giận, Nhược Ngũ giống như một con mèo bị dấm phải đuôi, xù lông lên. Mấy ngày nay, hắn luôn phải nhìn đám nam sủng thị thiếp, phải chịu cái nhìn lạnh lùng đầy cố ý. Tất cả sự ủy khuất bởi không có chỗ xả mà dồn tích lại thành đồng lớn, giờ gặp ngay thủ phạm cộng thêm chất xúc tác là rượu khiến hắn bùng nổ.

.....

Sau khi xả hết, Nhược Ngũ mới bắt đầu thấy hối hận. Về cơ bản, hắn không hề có suy nghĩ. Tại sao giống như nữ nhân cố tình gây sự thế này? Trời a, rốt cuộc là ta bị làm sao vậy? Hắn sợ hãi không dám ngẩng đầu nhìn Lý Như Ca, không biết phải giải thích ra sao. Tâm lại một trận hỗn loạn.

Dù khuôn mặt của đối phương chìm trong bóng tối, không thấy được biểu tình nhưng Nhược Ngũ có thể cảm nhận áp suất của bầu khí quyển đang giảm đột ngột. Toàn thân Lý Như Ca tản ra khí màu đen, có phần nộ, có bi thương.

Vì sao lại biến thành thế này? Cảm giác muốn khóc.

Thời gian chậm chạp trôi qua. Hai người, không ai lên tiếng, cứ duy trì trạng thái kẻ nhìn chằm chằm kẻ không dám ngẩng đầu một hồi lâu.

Cuối cùng, Lý Như Ca quyết định buông tay nhưng lúc này, Nhược Ngũ không còn ý nghĩ chạy trốn. Đầu óc đang choáng váng, tim vẫn đập loạn và chân tựa hồ bị dính chặt xuống nền, không thể cử động.

“... Cái gì cũng không phải sao... Ngươi nói dối... Ta là...” Lý Như Ca thì thào, như tự nói với bản thân.

“Ta mới không cần để ý đến ngươi. Sao ta phải quản ngươi làm gì... Ta sẽ sớm có vương phi, đúng không? Mà bên cạnh ngươi còn có nhiều người thế... Ta là cái gì...” Những câu nói như thanh đao liên tục đâm mạnh nhiều nhất vào Nhược Ngũ.

Nhược Ngũ khó khăn ngẩng đầu lên nhưng Lý Như Ca đã không nhìn hắn nữa. Thấy biểu tình khó coi như đang tự chế giễu bản thân kia, hắn liền luống cuống giải thích: “Không phải... Không phải vậy... Ta...”

“Không cần nói nữa, chúng ta đã không còn quan hệ từ lâu lắm rồi. Hắn người vẫn trách ta. Nhưng tại sao lại cứu ta, lại muốn gặp ta? Rõ ràng, chúng ta đã không còn quan hệ, đúng không? Người có người người thích và ta cũng có người ta thích.”

Hắn có người hắn thích? Quả nhiên là Tiêu Mộc Dao? Người hắn thích không phải là ta. Ha ha, hóa ra là ta tự mình đa tình mà thôi.

“Người sẽ không quan tâm, phải không?”

.....

“Trả lời ta! Người sẽ không quan tâm, phải không?” Đột nhiên, Lý Như Ca bóp chặt hai vai của con người đang đứng trước mặt mình, rống to: “Chúng ta đã không là cái gì của nhau, vậy sao người còn cố ý lộ ra biểu tình khiến ta phải hiểu nhầm? Nguyên Nhược Ngữ!!!”

Không phải người đã có người người thích rồi còn gì? Tại sao vẫn hỏi? Đúng, ta ghen nhưng người không thích ta mà. Một mảng tình của ta, kết thúc thật đáng buồn. Nhược Ngữ muốn nói rõ lòng mình như vậy nhưng cuối cùng chỉ lạnh lùng thốt ra một câu:

“Phải, ta sẽ không sao cả. Ta không quan tâm.”

57. Chương 53

Không khí ngưng đọng.

Hắn biết khi bản thân nói ra câu này sẽ làm Lý Như Ca bị thương một lần nữa nhưng hắn không hiểu, mọi việc biến thành như thế này chính là bởi những lời nói dối lòng ấy. Ngay cả câu thích cũng không thể nói nổi.

.....

Lý Như Ca nhìn ngọc bội trên tay, nở nụ cười chế giễu, “Nếu vậy ta còn giữ nó làm gì...”

Nhược Ngữ chưa kịp ngăn cản Lý Như Ca đã nhanh tay ném miếng ngọc bội vào hồ nước gần đó.

Tôm! Miếng ngọc bội chạm làn nước lạnh giá, từ từ chìm xuống rồi biến mất.

Nhược Ngữ ngẩng người đứng nhìn. Hắn còn nhớ rõ Lý Như Ca đã từng nói: “Ngọc bội này tượng trưng cho nửa sinh mệnh còn lại mà người hoàng thất tìm được. Suốt cuộc đời này, tuyệt không có người thứ hai.”

Ngọc bội này tượng trưng cho nửa sinh mệnh còn lại mà người hoàng thất tìm được. Suốt cuộc đời này, tuyệt không có người thứ hai.

.....

Nhưng ta lại không phải là người đó.

Nhìn Lý Như Ca rời đi, hắn chợt cảm thấy hụt hẫng. Hơi lạnh một lần nữa lại len lỏi vào trong. Lạnh đến thấu tim gan. Hắn quay lại, ngơ ngác nhìn hồ nước đen ngòm hồi lâu, mãi cho đến khi La Hằng tìm được rồi đưa về phòng.

Phải chăng giữa ta và hắn đã kết thúc?

Ánh trăng bên ngoài hắt vào ô cửa sổ. Một đêm không ngủ.

.....

Trăng bị mây che khuất,

Không rõ ta đã đứng bên song cửa bao lâu? Cảnh tượng ấy cứ lặp đi lặp lại, quấy nhiễu tâm tưởng.

Cơn say đã qua, đầu cũng không còn nhức nữa nhưng sự nhức nhối sâu trong tim liệu bao giờ mới có thể tiêu tan.

Trong đầu không ngừng vang lên một tiếng nói, rằng người thích Lý Như Ca. Song tại sao không cho hắn biết?

Khi không thể nói nên lời, thật là khó chịu. Thấy hắn có nhiều thị thiếp nam sủng vậy, thật là khó chịu. Chứng kiến hắn cười đùa vui vẻ với Tiêu Mộc Dao, thật là khó chịu. Nhận ra khối ngọc bội vốn đưa cho ta lại ở trên tay Tiêu Mộc Dao, thật là khó chịu. Lúc ngọc bội bị ném đi, cũng thật là khó chịu.

Cảm giác khó chịu này giống như một cái cây đang lớn dần. Từng cành từng cành len lỏi vào trong, vươn tới nơi sâu thẳm nhất.

Thời điểm Lý Như Ca nói có người để thích, tâm cơ hồ đã chết. Phải chăng từ nay về sau người bên cạnh hắn vĩnh viễn không phải là ta và ta sẽ không bao giờ được thấy hắn nữa. Vậy thâm tình trước kia là ảo giác, là giả ư? Hay đã bị ta phá hủy?

Tại sao ta lại trở nên kì quái vậy? Thực chán ghét bản thân...

Đều là bởi hắn sao?

Ta thích hắn nhưng lại khiến hắn chịu thương tổn, thương tổn rất nhiều so với ta phải chịu vì việc hắn cố tình đối xử lạnh nhạt, so với chuyện hồi ở trong cung.

Mau đi giải thích đi! Sau đó nói cho hắn biết, rằng ta thích người. Cho dù hắn đã thích người khác thì hãy vẫn cho hắn biết,

Nguyên Nhược Ngữ thích Lý Như Ca.

Cuối cùng, Nhược Ngữ cũng lên được tinh thần. Mặc kệ mặt trời chuẩn bị mọc hay bốn phía tối đen như mực hoặc bản thân mất ngủ cả đêm thì vẫn quyết tâm thổ lộ. Một giây cũng không chờ nổi, nếu không tìm đường như sẽ nổ tung. (khiếp, so sánh ghê quá)

Ngay lúc hắn hùng dũng mở cửa thì bỗng nhiên bên ngoài có một thân ảnh cao lớn đổ ập về phía hắn.

Là người, hơn nữa toàn thân dính đầy nước, không những thế nền đất còn lưu một vũng nước to, chắc đã đứng đây khá lâu.

Nhược Ngữ kinh ngạc đỡ lấy Lý Như Ca. Vì sao hắn lại xuất hiện tại đây?! Mà ướt đầm như thế này, chẳng nhẽ...

Đối phương uể oải mở mắt, thì thào vào tai Nhược Ngữ: “Loại chuyện ngốc nghếch này... ta làm lần thứ hai... Về sau sẽ không bao giờ làm nữa...”

Nhược Ngữ vòng tay ôm chặt Lý Như Ca, vùi vào bờ vai ướt đầm. Nước hồ hòa cùng nước mắt.

Vì sao lại có người... làm chuyện ngốc nghếch thế... Rõ ràng, ta mới phải chủ động đi... Rõ ràng, ta đã làm tổn thương hắn...

Đứa ngốc... Lý Như Ca... Người thật sự là một đứa ngốc...

Dù Lý Như Ca lên giường, Nhược Ngữ giúp hắn thay quần áo rồi sờ trán hắn kiểm tra, thấy hơi nóng.

Đứa ngốc này! Rốt cuộc đã đứng ở cửa bao lâu a!!

“Ta đi tìm đại phu!”

“...Không cần.” Lý Như Ca vươn tay ngăn cản nhưng mắt vẫn nhắm, yếu ớt nói, “Ồ lại... không cần đi...”

Thấy dáng vẻ tội nghiệp kia, Nhược Ngữ quyết định chiều ý. May mà đã theo Thất Dạ học chút y thuật cùng với những kiến thức từ kiếp trước nên Nhược Ngữ cũng chăm sóc khá tốt. Đợi đến lúc trời hửng sáng, bệnh nhân đã ngủ no mới đi tìm đại phu.

“Cái này cho người.” Lý Như Ca đưa tay phải đến trước mặt ái nhân, chậm rãi mở ra. Miếng ngọc bội quen thuộc tỏa ra thứ ánh sáng màu nhạt vẫn còn dính nước đang yên vị trong lòng bàn tay.

Làm bộ đánh Lý Như Ca một cái, Nhược Ngữ hung hăng trách cứ, âm điệu nghe nghèn nghẹn, “Người đứng là đứa ngốc!”. Dứt lời, hắn lập tức tựa mặt vào bộ ngực ấm áp, không rõ có khóc hay không. Sau hắn lại cầm chặt lấy áo đối phương, rầu rĩ lên tiếng: “Xin lỗi... những lời ấy... không phải là thật lòng...”

Lý Như Ca mỉm cười xoa đầu hắn, nhẹ giọng nói: “Đứa ngốc, ta biết. Mà ta cũng quá hồ đồ... Những lời đó cũng không phải là thật. Mặc kệ ta là gì hay không là gì của người thì ta vẫn sẽ không bao giờ buông tay.”

“Xin lỗi...”

“Thực sự, cho dù người còn thích ai nữa hay còn nhiều người thích người thì ta vẫn sẽ không bao giờ buông tay. Tuyệt đối không!”

Nhược Ngữ ngẩng đầu nhìn, cảm nhận được trong đôi mắt xinh đẹp này chất chứa bao nhiêu tình yêu, bao nhiêu si mê.

Mặt trời lên mang theo ánh nắng tươi sáng xóa tan hắc ám. Cảnh vật khắp nơi choàng tỉnh giấc. Sự giao hòa giữ bóng tối và ánh sáng dệt nên bức tranh thần thánh mỹ lệ.

Một chùm nắng tinh nghịch len lỏi vào căn phòng nhỏ, dừng lại trên đôi bàn tay đang nắm chặt lấy nhau, soi rõ từng nhịp đập và huyết mạch của cả hai.

Tơ dịch)

Hòa tan nơi khoe miệng rồi hóa thành thứ hơi thở vô cùng ấm áp.

“Ta thích người.”

58. Chương 54

Hiện tại, trong vương phủ chỗ nào cũng náo nhiệt hết cả. Đám hạ nhân, hễ cứ rảnh rỗi là lại tụ vào một chỗ bàn tán, chia sẻ thông tin nghe ngóng được, có kẻ còn trích nguyên văn lệnh của chủ tử để chứng minh. Tóm lại, trông chẳng khác nào không khí của đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc. Còn Tụ Bạch đình viện và Y Hồng đình viện thì chẳng phải nói, vì liên quan đến chuyện sống còn nên cả nhóm nam sủng lẫn thị thiếp, tai đều căng mắt đều mở to hết cỡ để theo dõi. Đáng tiếc, chưa ai được vinh dự vào phòng riêng của vương gia, trung tâm của vương phủ, cho dù là kẻ được sủng ái nhất.

Kỳ lạ nhất là ở chỗ này!

Phong thanh rằng, hình như vương gia bị cảm! Quan trọng hơn, hắn không để sủng cơ chăm sóc mà chỉ cho một người ở lại, là người có giọng hát hay nhưng khuôn mặt thì xấu vô cùng tận xuất hiện trong buổi nhạc hội lần trước!!!

Hơn nữa, cơ hồ người này đã được vào phòng riêng của vương gia, ngày đêm săn sóc hắn.

Điều này đã thổi bùng ngọn lửa đố kỵ trong lòng lẫn ngoài mặt cho toàn bộ dân cư hậu viện, song không một ai dám trực tiếp đi hỏi hay thăm dò gì hết mà chỉ cố gắng moi móc chút thông tin từ đám nha hoàn nô tài.

Hỏi: Vì sao phải thế?

Đáp: Người cho rằng nên chọc giận một nhân vật thống trị thiên hạ sao?

Bao phủ bên ngoài là một bầu không khí quỷ dị và trong phòng cũng...

“Hỗn đản! Rốt cuộc ngươi muốn nằm đến bao giờ?!” Nhược Ngữ đã chịu hết nổi. Đại phu nói hắn đã sớm khỏi ốm nhưng tại sao ta vẫn phải chăm sóc hắn?! Đã vậy còn nằm thoải mái trên giường xem công văn, trưng ra dáng vẻ tiêu điều tự tại??? ”

Ta đâm! Ta đâm!

“Tiểu Ngừ, ngươi còn làm thế nữa thì ăn quả táo ấy như nào a” Lý Như Ca buông công văn, nhìn ái nhân đang hậm hực ngồi gọt táo với vẻ sùng nịch.

“Vậy khỏi cần ăn.” Nhược Ngừ lạnh lùng nói. Tên chết tiệt này, tự mình làm hại mình mà còn dám coi ta là bảo mẫu, sai đông sai tây!!!

“Không được a Đại phu bảo phải tỉnh dưỡng thật tốt. Ta muốn ăn, dứt a”

“.....”

“Tiểu Ngừ, ngươi quên vì sao ta sinh bệnh rồi à?” Lý Như Ca cười gian, vặn lại. Thấy bộ dạng muốn phản bác nhưng không thể của con người trước mắt, hắn không tránh khỏi cảm thán, lần nào cũng như vậy a

“Ta phát hiện ra da mặt ngươi càng ngày càng dày.” Nhược Ngừ miễn cưỡng ngồi xuống cạnh giường.

Nhìn miếng táo không ra hình dạng của miếng táo được đưa tới tận mặt, Lý Như Ca cười khổ rồi miễn cưỡng mở miệng, tiện thể ôm luôn đối phương vào lòng, tận hưởng hương vị quen thuộc.

“Tiểu Ngừ, ngươi không biết hiện giờ ta hạnh phúc thế nào đâu...”

Tuy không thấy được cảm xúc của Nhược Ngừ nhưng động tác vỗ nhẹ lên lưng Lý Như Ca cũng đủ chứng minh hắn đang vô cùng hạnh phúc. Bầu không khí ngọt ngào ngập tràn căn phòng.

“Đúng rồi!” Nhược Ngừ khẽ đẩy Lý Như Ca ra, ngắt đầu nói: “Có việc kỳ lạ lắm, mỗi lần gặp đám nha hoàn ta đều thấy các nàng nhìn ta chằm chằm, ánh mắt rất khó hiểu. Những người khác cũng vậy.”

Lý Như Ca sớm đã hiểu rõ nhưng thần tình vẫn ra vẻ ngạc nhiên, giả vờ hỏi: “Là ai? Để ta móc mắt bọn chúng ra.”

Rất nhanh, Nhược Ngừ đánh nhẹ lên người vị vương gia thống lĩnh thiên hạ, hung hăng cảnh cáo: “Ngươi dám? Ta đây sẽ móc mắt ngươi!”

“Ha ha ha không dám không dám Trên đời này chắc chỉ có ngươi dám nói chuyện cùng ta với giọng điệu này.”

“Ngươi nói cái gì?”

“Không có gì.” Lý Như Ca vuốt ve mái tóc đen dài, trầm nghĩ, hắn luôn vấn tóc đơn giản nhưng vẫn rất đẹp.

“Đúng rồi, ta không có mang diện cụ, khó trách bọn họ nhìn ta như vậy... Đợi đã!” Nhược Ngừ kích động nhìn đối phương, “Làm sao ngươi có thể nhận ra ta?”

“Ngươi thật sự muốn biết?” Lý Như Ca nói lỏng lẻo tay, mỉm cười.

“Ừ.” Thật không hiểu nổi, lần thứ hai cũng bị hắn phát hiện. Chẳng nhẽ hắn có Hỏa Nhân Kim Tinh.

Lý Như Ca không trả lời, đưa ánh mắt nồng nàn tình yêu (trái tim bắn vô tội vạ) nhìn ái nhân. Mãi đến lúc có người bắt đầu nóng nảy, hắn mới nhẹ nhàng cầm tay người ấy đặt vào phía trái ngực mình, nơi chứa trái tim đang đập mạnh mẽ.

“Bởi chỉ mỗi khi thấy ngươi nó mới có thể đập nhanh như vậy.” (chết em)

59. Chương 55

Khuôn mặt thanh tú đột biến đỏ bừng, Nhược Ngừ lúng túng rút tay về, thấp giọng nói: “Miệng lưỡi bôi mỡ.”

“Hả? Nào có a” Nhìn mặt sau đôi tai nhỏ xinh chuyển màu cà chua chín, Lý Như Ca thực vui vẻ. Hắn dí mặt lại gần, định hôn lên nó, ai ngờ ái nhân đột nhiên quay đầu lại, sắc mặt vài phần quái dị khiến hắn có chút giật mình.

“Không phải? Chắc người đã nói câu này khá nhiều lần rồi?”

Nghe giọng điệu tỏ vẻ không quan tâm kia, Lý Như Ca biết thừa đó là lời nói dối bởi có một ánh mắt sắc nhọn hướng về phía hắn đang chứng minh điều đó. Tiểu Ngữ ghen! Hắn thật cao hứng a

Nhược Ngữ nhìn biểu tình khoái trá của đối phương không khỏi tự mắng mình ngu. A a a, ta giống như... giống như...

“Lúc ta chưa nói...”

“Ta cũng chưa bao giờ yêu bọn họ. Người ta yêu duy nhất là người.”

“.....”

“Nếu người không thích, ta lập tức đuổi bọn họ đi.”

“...Ta không có...”

“Không, vẫn nên giải tán. Chắc ta sẽ không bao giờ cần bọn họ nữa.”

“Người...”

“Hắn người còn một vấn đề muốn hỏi ta?”

Nhược Ngữ ngây người ra một lúc, sau đó liền hiểu được hắn định nói tới điều gì. Quả thật, hắn sớm đã thấu tâm tư của ta nhưng ta vẫn không thể mở lời được.

Nhìn bộ dạng thương tâm nọ, Lý Như Ca cảm thấy vô cùng đau xót, “Ta đã cự tuyệt nàng.”

Nhược Ngữ kinh ngạc ngẩng đầu. Hắn nói...

“Đúng vậy.” Lý Như Ca lại kéo Nhược Ngữ vào lòng, cười khổ, “Ta biết, nàng là một cô nương tốt, có lẽ là cô nương tốt nhất ta đã từng gặp.

Ta nói với nàng, ta muốn nhận người làm muội muội của ta.

Là muội muội chứ không phải là ái nhân.

Tiểu Ngữ, người biết không? Nàng nói, ta đã sớm biết, chỉ là ta muốn cho người biết tình cảm của ta thôi. Còn chuyện người nhận hay không, ta cũng chẳng để tâm nữa.

Nàng đúng là nha đầu ngốc.

Mà việc duy nhất ta có thể làm là cự tuyệt nàng. Ta không thể hủy hại một cô nương tốt như vậy và ta cũng không có khả năng tự lừa gạt bản thân.

Mất một lần rồi mất tiếp lần nữa... Ta không muốn mất người thêm... Tiểu Ngữ...”

.....

Nhược Ngữ ôm chặt lấy Lý Như Ca, ôm rất chặt, như muốn gói lại toàn bộ những sợ hãi, cô độc, mong chờ, tuyệt vọng chột đến kia, dùng toàn bộ hơi ấm của cơ thể mình hòa tan chúng.

“Ta đã trở về... Ta sẽ không đi đâu nữa...”

“...Hôm ấy nàng nói, đây là lần cuối cùng ta có yêu cầu bốc đồng này, chỉ một ngày thôi, cho dù là giả cũng được. Thế nên, ta đưa ngọc bội cho nàng nhưng không ngờ sự việc lại xảy ra như vậy.”

“.....”

“Tiểu Ngữ, người đang trách ta sao?” Đột nhiên, thanh âm trầm thấp trở nên khản trương, “Bất kể là trước kia hay hiện tại thì người vẫn trách ta sao?”

“...Ta không biết.”

“Ha ha, quên đi. Ta đã nói rồi, dù thế nào ta cũng không buông tay, phải không?”

“.....”

Vương phủ chính thức lâm vào tình trạng khủng hoảng trầm trọng tuy rằng bên ngoài trông khá ao yên bề lặng. Nội mấy ngày ngắn ngủi, cả hai đình viện đều bị ảnh vệ lặng lẽ giải tán nhanh gọn. Có nhóm người điên cuồng đòi tìm vương gia, luôn mồm gào thét: “Hồ ly tinh! Hồ ly tinh!” sau liền không rõ tung tích. Chứng kiến cảnh tượng như vậy, mọi người bắt đầu từ bỏ hi vọng, ngậm ngùi gói đồ đạc rời đi. Chuyện bọn họ đi đâu, sinh tồn thế nào không ai biết.

Tin tức duy nhất Nhược Ngữ được biết đó là việc Tiêu Mộc Dao bỏ đi.

“Nàng đi ngay trong buổi tối hôm đó, chỉ để lại thư nói mình phải đi, ký tên: muội muội, Tiêu Mộc Dao.” Lý Như Ca thông báo.

“.....”

“Tiểu Ngữ, ngươi muốn tìm hắn?”

Nhược Ngữ thắc mắc nhìn đối phương. Tìm nàng? Là đi tìm Tiêu Mộc Dao?

“Không phải Tiêu Mộc Dao. Kỳ thực, ngươi luôn muốn gặp hắn, đúng không? Để ngươi tìm hắn vất vả, ta không nỡ, chỉ bằng ta mang ngươi đi.” Lý Như Ca xoa đầu Nhược Ngữ. Khuôn mặt lộ tia mắt mác nhưng hắn vẫn kiên định nói, “Ta sẽ đi cùng ngươi, hắn ở ngay kinh thành, Tiêu Mộc Dao cũng là đi tìm hắn.

Tuy lúc trước không nói với ngươi nhưng chắc ngươi cũng có cảm giác.

Ta không muốn ngươi không vui vẻ.

Mất ngươi, thống khổ của hắn cũng không kém ta.

Chúng ta cùng đi tìm hắn, Tiểu Ngữ.

Ca ca của Tiêu Mộc Dao.

Tiêu Nam.”

(Ta là ranh giới phân chia giữa ngây thơ và trưởng thành, ta là người bảo vệ cho các em trẻ dưới 18 tuổi. Nếu em đủ 18 thì mời em vào vô tư, nếu em dưới 18 thì đừng vào, cố tình vào chủ nhà không chịu trách nhiệm. Nói cũng bằng thừa.)

Nhược Ngữ lúng túng nhìn nét cười khổ của Lý Như Ca.

“Ta biết ngươi không thể quên hắn. Ta nào có năng lực chia rẽ các ngươi để sau đó ngươi hận ta, rồi biến mất lần nữa.”

“Đừng nói... Thực xin lỗi... Thực xin lỗi...” Nhược Ngữ lại ôm lấy Lý Như Ca. Ta không rõ mình có bao nhiêu xúc động, chỉ là cảm thấy muốn khóc. Hóa ra ta thích khóc thế sao? “Là lỗi của ta... Là ta ích kỷ... Ta không thể lựa chọn...”

“Đứa ngốc.” Lý Như Ca cũng vòng tay siết chặt ái nhân vào lòng, vuốt ve lưng, “Không phải lỗi của ngươi, không phải ngươi ích kỷ. Hãy dừng cảm tiến lên, chỉ cần ngươi hạnh phúc là đủ, ta sẽ luôn ở cạnh ngươi.”

Nhược Ngữ ngẩng đầu, nhận ra trong đôi mắt sáng lấp lánh kia là tràn ngập sự yêu thương. Lý Như Ca đưa tay dính nước đến gần, nhẹ nhàng lột bỏ lớp diện cụ. Một dung nhan mỹ lệ lộ ra. Đây là Nguyên Nhược Ngữ, là con người trong lòng đầy tơ rối.

Nhược Ngữ ngượng ngùng nhìn khuôn mặt anh tuấn đang dần phóng đại. Cuối cùng vẫn là nhắm mắt lại, cảm nhận nụ hôn ngọt ngào.

Lý Như Ca khẽ hôn lên đôi môi xinh xắn (mở màn), sau chậm rãi tách chúng, vươn đầu lưỡi của mình tiến vào bên trong, thăm dò. Lúc đầu, Nhược Ngữ hơi bối rối nhưng rồi cũng chấp nhận phối hợp theo.

Đầu lưỡi xâm nhập vào khoang miệng ướt át từng chút từng chút một, nhấp nháp hương vị thơm mát. Thân thể bắt đầu nóng lên. Tay càng túm chặt quần áo của đối phương hơn. Thời điểm hai lưỡi gặp nhau

như có điện giật, Nhược Ngữ có thể cảm nhận được dòng nhiệt khí từ dưới bàn chân truyền gấp gấp lên trên. Cơ hồ, Lý Như Ca dần mất đi sự khống chế, mạnh mẽ quấn lấy, ra sức cắn mút. Dịch thể của bọn họ trộn lẫn vào nhau, bầu không khí xung quanh như muốn bốc cháy.

Khi Nhược Ngữ tưởng mình sắp hết hơi tới nơi thì Lý Như Ca nhẹ nhàng buông ra. Hai người thở hồng hộc, khuôn mặt đỏ bừng bừng. Chờ bên này lấy lại khí, bên kia lại tiếp tục lao vào... Cảm giác tê dại nơi đầu lưỡi, cảm giác siết chặt nơi thắt lưng khiến Nhược Ngữ không nín nổi chút lý trí. Thân thể trở nên vô lực.

Không ai chú ý rằng mình đã nằm lên giường bởi bọn họ vẫn mãi miết hôn, vẫn tìm đập đến mức nổ tung.

Nhược Ngữ mê man đi trong nụ hôn gắt gao tới quay cuồng trời đất, mãi cho tới khi có đôi tay nóng rực cởi bỏ quần áo của hắn, chạm vào tấm lưng trần của hắn thì mới hắn mới có phản ứng.

“Ồ... Người... Ừm...”

Động tác càng nhanh hơn. Lốp áo lót bị mở ra, phô bày bộ ngực trắng như tuyết. Dịu dàng bám lấy đôi vai nhẵn bóng, Lý Như Ca di chuyển nụ hôn xuống phía dưới, dừng lại tại chỗ hầu kết nhỏ nhỏ, khẽ cắn trên chọc. Nhược Ngữ không nhịn được, phát ra tiếng rên rỉ.

Bị âm thanh gợi tình kích thích, chứng kiến thân thể ái nhân chuyển màu đỏ bừng, ánh mắt của Lý Như Ca càng thêm đen đặc, tràn ngập dục vọng.

“Không cần...”

Lý Như Ca vươn tay lên trên, vân vê hai cái hồng anh sớm căng. Nhược Ngữ run rẩy, bám chặt lấy bờ vai mạnh mẽ phía đối diện

“A... Không cần...”

Đem một hồng anh ngậm vào miệng, Lý Như Ca từ từ liếm viền xung quanh, sau đó cắn nhẹ chỗ trung tâm rồi dùng đầu lưỡi chọc chọc khiêu khích. Hành động này khiến Nhược Ngữ càng thêm run rẩy. Khoái cảm trào dâng như thủy triều, không ngăn nổi âm thanh thoát ra.

“Ồ... Ừm...”

Lý Như Ca hài lòng nhìn kiệt tác của mình, hồng anh ướm át ửng đỏ, trong mắt lửa bốc ngàn ngọn nhưng vẫn cố nhịn. Nở nụ cười gian, hắn lưu luyến rồi đi tới công kích chỗ mẫn cảm nhất của Nhược Ngữ, lỗ tai. Hắn lặp lại mọi động tác trên trọc, liếm, cắn, mút rồi thì thầm làm Nhược Ngữ làm tiếng rên rỉ ngày càng lớn hơn.

“A! Không cần... Ừm... Ừm...”

“Nó thật cứng... Nơi này...” Bàn tay không lúc nào ngừng hoạt động lướt qua núm hồng anh nhỏ xinh rồi thông dong đi xuống dưới... qua rốn... đi xuống dưới nữa...

“Và cả... nơi này nữa...”

Cơ thể bất giác cong lên, bên dưới cũng trướng đại, Nhược Ngữ vất vả nắm chặt lấy quần áo sớm đã xộc xệch của Lý Như Ca.

Lý Như Ca Một một mặt đặt từng nụ hôn nồng nhiệt lên cổ ái nhân, một mặt bắt đầu cởi bỏ quần của ái nhân, cho tới khi hoàn toàn không còn mảnh vải trên thân. Ngón tay thon dài từ từ vuốt ve bàn chân, để ấn chỗ đùi trắng nõn rồi lách vào phần non, cuối cùng bóp tới...

Rất nhanh, Lý Như Ca dùng lưỡi áp chế tiếng kêu thất thanh, tay không ngừng ma sát lên xuống kịch liệt. Thân thể của Nhược Ngữ dần chuyển màu phấn hồng mê người, làn nước mắt mỏng phủ mờ, khẽ tràn từ khóe mắt. Chứng kiến cảnh xuân phơi phới như vậy nhưng Lý Như Ca vẫn cố gắng khống chế, tận lực hầu hạ. Hắn liếm đi từng giọt nước mắt chực rơi, gia tăng tốc độ di chuyển.

“A a a... A... Ừm... Như... Như...”

“Ngoan... Gọi tên ta...” Thật muốn ăn ngay lập tức!

“A... Ô... Như... Ca... Ta...”

Nghe được tên mình thoát ra từ đôi môi xinh xắn, vương gia nhà mình vô cùng hưng phấn, càng thêm ma sát gắt gao, thì thoảng còn chạm tới chỗ sâu và nhiều nước nhất.

Không bao lâu, thanh âm của Nhược Ngữ thêm lớn hơn, tay túm chặt quần áo của Lý Như Ca như muốn xé rách.

“A a a a!!!” Cuối cùng, theo tiếng thét chói tai, tân dịch cũng ồ ạt phóng.

Qua cao trào, Nhược Ngữ mệt mỏi buông tay, ai oán nhìn thủ phạm.

Thấy ánh mắt được giải nghĩa rằng tuyệt đối mê người kia, Lý Như Ca gằm nhẹ quả trách bản thân, đem bàn tay dính đầy dịch của mình bôi lên đùi của ái nhân, sau lại tiếp tục đè ép vùng sâu ấy.

Vừa hồi phục tinh thần, Nhược Ngữ lại cảm nhận được một vật cứng đang tấn công đùi mình. Hắn cúi xuống thấy biểu tình kích động và dục vọng của Lý Như Ca, độ nóng khuôn mặt liền tăng thêm mức cao.

“A!!!” Thành linh, xuất hiện cơn đau từ hạ vị truyền tới. Một ngón tay xâm nhập vào trong, thăm dò cà đường như có thể biết được cả độ cứng của móng tay.

Bỗng nhiên, toàn thân Nhược Ngữ trở nên cứng đơ. Cơn ác mộng ngày đó lại ủa về. Đôi bàn tay mập thô, tiếng cười điên loạn, gương mặt méo mó, đau đớn trên người...

“Đừng!!! Đừng!!!———” Nhược Ngữ kinh hoàng đẩy đối phương ra, khuôn mặt trắng bệch không còn chút máu.

Bị phản ứng hoảng loạn của Nhược Ngữ làm cho giật mình, Lý Như Ca vội vàng dừng động tác, lập tức trấn an. Hắn siết chặt lấy con người bé nhỏ đang kinh hô, không ngừng nói: “Không có việc gì hết... Không có việc gì hết... Là ta đây... Ta sẽ không để người chịu tổn thương... Là ta đây...”

Dần dần, Nhược Ngữ bình tĩnh lại. Hắn nhìn thấy bộ dạng lo lắng của Lý Như Ca, lúng túng giải thích: “Thực xin lỗi... Thực xin lỗi... ta...ta...”

“Không sao, dù gì thì ta cũng đã nghĩ không thể tiến được đến bước cuối cùng. Còn không phải người... Ài, quên đi.” Lý Như Ca giúp Nhược Ngữ đắp chăn rồi đi xuống giường, “Người hãy ngủ đi. Ta sẽ chờ cơ hội khác.”

“Người...” Nhược Ngữ sợ hãi, định nín lại thì liền bị câu sau buộc rút tay về.

“Người phải cho ta đi giải quyết chút chứ!”

Lý Như Ca bắt đắc dĩ nhìn gương mặt đỏ bừng bừng nọ. Không muốn rời đi nhưng vẫn phải rời đi. Ai phải gọi người chuẩn bị nước lạnh dập lửa đã.

Ngày hôm sau, hai người rời vương phủ tới Tiêu phủ ở phía đông thành.

60. Chương 56

“Mau ăn đi, tôm nơi này ngon lắm a.” Hai người tới một tửu lâu, gọi một đồng đồ ăn ra rồi bắt đầu đánh chén bữa trưa. Lý Như Ca nói, phải ăn thật no mới đi tìm Tiêu Nam được.

“Làm sao vậy?!” Lý Như Ca đặt đĩa rau xuống, thấy Nhược Ngữ cầm đũa lên, chần chờ một lúc rồi lại hạ xuống, mới hỏi.

“...” Nghĩ, tình cảnh như vậy ta làm sao mà nuốt trôi hả trời.

Hiện nhân vật chính của chúng ta không dám ngẩng đầu lên nhìn đám người đang có mặt ở tửu lâu này bởi tình hình là tất cả bọn họ đều đang nhìn hắn chằm chằm, thậm chí còn có vài ánh mắt dè dặt khiến hắn cảm thấy không thoải mái. Quả nhiên, ta nên mang diện cụ a.

Tựa hồ biết ái nhân vì sao mặt phải cắm vào bàn, Lý Như Ca hung hăng quét tia lửa khắp phòng. Chẳng rõ có phải bởi sát khí dọa người của vị duy độc vương gia đang tỏa ra mạnh mẽ hay không mà âm thanh ồn ào đột ngột biến mất, như kiểu ai đó tiện tay ấn vào nút mute.

Trong tâm trạng tiếc rẻ, thiên hạ đồng loạt dời tầm nhìn đi nơi khác. Ai chẳng mấy khi được chiêm ngưỡng con người xinh đẹp, vậy mà...

Cảm giác được mọi ánh mắt giây trước đồ dòn quan sát, giây này đã không còn, Nhược Ngữ mới ngẩng đầu lên nhìn kẻ bên cạnh, thấy hắn vẫn tỉ mỉ lột vỏ tôm rồi nhét vào miệng mình.

“Ăn ngon không?” Tiếp tục bóc con khác.

“...Ừm... ngon.” Nhược Ngữ định tự tay làm nhưng Lý Như Ca cứ khăng khăng đòi giúp nên đành ngưng để hắn dứt. Thực ra, bóc một việc cũng tốt a

“Khách quan! Người không thể đi lên! Tầng trên đã có khách bao rồi!” Một tiếng hô lớn đột ngột vang lên từ phía cầu thang.

Nguyên lai, tiểu nhị đang ngăn cản một đám người không cho đi lên. Dẫn đầu đám người là một thanh niên giống như thiếu gia nhà giàu, còn phía sau là bọn hạ nhân.

“Cút ngay cho ta! Ta muốn xem kẻ nào to gan dám chiếm vị trí của ta!”

“Triệu công tử, không được! Tuy rằng chỗ này thường là của người nhưng quả thật hiện tại đã có người bao! Người không thể đi lên!” Tiểu nhị, với tinh thần không sợ chết, dang tay chặn đường đi vị thiếu gia nọ song lập tức bị bọn hạ nhân hung hăng đẩy ngã.

Không ai diu tiểu nhị đáng thương dậy, tất cả chỉ lặng lẽ chú tâm vào bát cơm của mình như không hề phát sinh ra chuyện gì, có vài người lên nhìn về phía đó. Tiểu nhị tự mình đứng dậy, thấy chường quầy vội vã chạy đến liến than, thiếu gia nọ đã lên lầu rồi!

“Kẻ kia thật kiêu căng.” Chứng kiến loại tình huống này, cộng thêm thái độ của đám khách khiến Nhược Ngữ có vài phần khó chịu.

“Là công tử của Triệu thượng thư, lão già mãi mới cầu được quý tử, thành ra cưng chiều vô cùng.” Đối ngược với Nhược Ngữ chăm chăm nhìn kẻ đang gây náo loạn kia, Lý Như Ca chỉ thản nhiên ngồi lột vỏ.

“Nhưng xem ra cũng chẳng ra gì.” Nhược Ngữ bình luận với vẻ khinh thường, sau xoay đầu lại ăn con tôm vừa được bóc, “Ừm, ăn ngon.”

“Thật hả?” Lý Như Ca chột nở nụ cười gian. Hắn xích lại gần, tranh thủ hôn lên đôi môi đỏ xinh còn dính mẩu tôm, “Thật sự không tồi a Ăn người ngon lắm.”

Cái gì mà ăn người ngon lắm?! Nhược Ngữ luống cuống đẩy vội Lý Như Ca ra, ngó nghiêng xung quanh xem có ai để ý không. May mà mọi ánh mắt đang đổ dồn lên lầu trên. Nhược Ngữ mặt đỏ bừng bừng quay sang trừng mắt với thủ phạm song thủ phạm vẫn tỉnh bơ như không, tiếp tục công việc lột lột bóc bóc.

“A!!” Trung tâm của sự chú ý hiện giờ, Triệu công tử đột nhiên lặn lông lốc từ cầu thang xuống. Chưa kịp định thần, vị quý tử cầu tự này còn bị đè bẹp bọn hạ nhân cũng bị đá cho rớt lầu như hắn.

Thấy cảnh tượng hi hữu nọ, đám khách trong quán được một phen kinh hãi. Tất cả bắt đầu bàn tán xôn xao, chẳng nhẽ người trên kia cũng thuộc loại quan to quyền lớn?

“Ai ui!!! Bọn heo này! Còn không chịu nhảy ra khỏi người gia ta!”

Bọn hạ nhân lúng túng ngồi dậy rồi vội vàng đỡ thiếu gia nhà mình đứng lên, “Thiếu gia, người không sao chứ?”

“Mụ nó! Các người to gan! Đợi ta!!!” Triệu công tử phủi bụi quần áo, chỉ tay lên trên, gào lớn. Sau đó, từ trên lầu bỗng truyền xuống thanh âm nũng nịu của nữ tử.

“A Có giỏi người lên đây”

Đều bị thanh âm mỉa mai hoặc kia hấp dẫn, toàn bộ khách nhân đồng loạt buông đũa, chăm chú nhìn lên trên. Mà Triệu công tử cũng không ngoại lệ, trưng ra bộ mặt ngốc nghếch hết cỡ, “Tiểu nương tử Ta đến a”

Thật sự là một con heo không muốn sống nữa, vài người lắc đầu nghĩ, riêng Nhược Ngữ phát biểu thẳng. Bên cạnh, Lý Như Ca cười sùng nịch, khẽ xoa đầu rồi tiếp tục dứt tôm cho ăn.

Lần này, Triệu công tử trực tiếp phi thẳng xuống, ngã chổng vó xuống chỗ trống gần Nhược Ngữ. Ấy thế mà người xem không thể khâm phục sự chết không chừa của hắn bởi sắp diễn ra dưới đây. Hắn, quý tử cầu tự cố gắng bám vào lan can, từ từ đứng dậy và khi ngẩng đầu thì chạm phải gương mặt vô biểu tình của ai đó.

“Đẹp quá... So với vừa nãy... Đẹp hơn...”

Triệu công tử vẫn chưa chịu buông xuôi, tiếp tục vươn móng dê tới khuôn mặt như hoa như ngọc kia. Kết quả chắc cả nhà đều đoán được. Một mảnh vỏ tôm nho nhỏ xinh xinh cắm thẳng vào bàn tay dê.

“A!!!” Nạn nhân rú lên đau đớn. Chờ hắn hiểu ra vấn đề thì máu trên bàn tay đã chảy thành dòng. Và điều làm hắn sùi bọt mép hơn, hung khí chỉ là một cái vỏ tôm.

Kỳ thực, Nhược Ngữ cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình nhưng vẻ mặt thì vẫn không biểu hiện gì. Hắn biết tính khí của Lý Như Ca song cách thực hiện lại không tốt chút nào.

Như biết ái nhân đang nghĩ gì, Lý Như Ca búng một thỏi bạc vào giữa trán Triệu công tử, “Cầm, tiền thuốc men.”

“Người...” Nhược Ngữ bắt đầu nhìn thủ phạm mà thủ phạm thì cứ thản nhiên cười hì hì như kiểu mọi chuyện không liên quan gì đến ta, cần miễn làm tiếp nhiệm vụ bóc vỏ lấy thịt.

“Ăn xong rồi, chúng ta đi thôi.” Dứt lời, không để ý tới Triệu công tử còn đang đứng như tượng ở cạnh, Lý Như Ca trả tiền lão bản và đưa cho tiểu nhị ban nãy bị thương chút bạc rồi kéo Nhược Ngữ rời đi.

Thời điểm bước qua, đột nhiên Lý Như Ca ngước lên trên lầu với ánh mắt khó hiểu, sau đó cúi xuống hôn con người đi cạnh mình.

Nhược Ngữ bị hành động này dọa cho hết hồn, lúng túng không biết phải xử sự thế nào.

Phản ứng này càng tiếp thêm độ làm việc xấu nhưng mặt cứ tỉnh bơ của Lý Như Ca. Hắn ung dung hạ bàn tay xuống eo rồi xuống dưới nữa.

Ngay tại lúc bị bàn tay to lớn chạm vào hông mình, Nhược Ngữ mới giật nảy mình, đẩy Lý Như Ca ra, hét lớn: “Người định làm gì? Đang ở trên đường đó!!!”

Ai ngờ, Lý Như Ca không để ý tới lời chất vấn, lôi Nhược Ngữ chạy bay như trốn ai đó.

“Rốt cuộc người...” Máu không lên não kịp, nhân vật chính của chúng ta chỉ có thể bị lôi đi.

Nhất định khi dừng lại sẽ hỏi hắn, rốt cuộc người định làm gì?

61. Chương 57

Còn tại lầu hai của tửu lâu, lúc thân ảnh của hai người đã biến mất hút, có một người bỗng vươn mình ra ngoài cửa sổ, ngó nghiêng xung quanh tìm kiếm cái gì đó.

“Sao vậy? Tiêu ca ca? Người đang nhìn gì vậy?” Một nữ tử xuất hiện đằng sau nam nhân, thắc mắc hỏi. Nghe kĩ thì đó chính là thanh âm nũng nịu ban nãy.

Nam nhân như không quan tâm đến câu hỏi, vẫn nhìn về hướng hai người chạy trốn.

Chẳng nhẽ ta nghe lầm?

Nhưng ta vẫn luôn dõi theo...

Cơ hồ khát vọng bấy lâu sắp trở thành hiện thực.

.....

“Người còn giận à?” Lý Như Ca kiên nhẫn đi theo sau con người nhất quyết không chịu ngồi chung xe ngựa với hắn, “Người đừng giận, được không?”

“Như thế nào...” Nhược Ngữ đầu hàng quay đầu lại, định xạc cho một trận song lại phát hiện âm thanh ỷ khuất mình vừa nghe không hề tương xứng với khuôn mặt tươi cười đáng ghét kia. Y hết một con hồ ly. Hắn đành quay đầu về, chỉnh bộ dạng không thêm để ý, tiếp tục bộ hành.

“Nhầm đường rồi, không phải bên ấy.” Con hồ ly tinh hảo tâm nhắc nhở.

Nhược Ngữ dừng lại một lúc, quay đầu đi hướng khác.

“Lại nhầm rồi, không phải bên ấy.”

“.....”

“A, cũng không phải bên ấy.”

Nhược Ngữ kiên định không quay lại, đi thử mọi con đường ngoại trừ con đường do Lý Như Ca chỉ nhưng có vẻ như ngay từ đầu hắn đã đi lầm. Hắn bực mình xoay người lại, trừng mắt nhìn đối phương, lửa giận bốc tóe lóe: “Không liên quan đến ta, người cứ đi đường đó đi.” Hắn cái gì cũng không muốn nghe thêm, vội vã đi tiếp nhưng cổ tay lập tức bị giữ lấy.

“Ha ha lại nhầm rồi. Thôi, để ta dẫn người.” Lý Như Ca nhẹ nhàng nắm tay ái nhân, hướng đi một lối khác.

“Nơi này... không phải là lối ta chọn đầu tiên?! Người?!”

“Được rồi, được rồi.” Lý Như Ca chột cúi xuống hôn Nhược Ngữ, hài lòng khi thấy khuôn mặt thanh tú ửng đỏ, “Ta dẫn người đi, chẳng nhẽ người không thể tha thứ một lần cho ta.”

“Không phải vấn đề này! Người...”

Nhược Ngữ kinh ngạc nhìn Lý Như Ca, bởi đối phương đang dùng miệng chặn lời nói của hắn lâu thật lâu! Chẳng may, chẳng may có người đi qua.

“Ưm... Buông ra, ta...”

Ngốc tử cũng có thể nhận ra dục vọng tràn ngập trong đôi mắt anh nghị này.

“Nếu không vậy, ta sợ sẽ không khống chế được bản thân, làm người bị thương. Chuyện gốc như thế, ta nào có thể làm? Không chừng, người kia có thể ôn nhu hơn...”

“Người gốc à? Chuyện này... Chuyện này...” Lúc hiểu được những lời nói của Lý Như Ca, khuôn mặt của Nhược Ngữ lại thêm bừng bừng, đúng như câu nói mây đỏ đầy trời.

“Đúng vậy, ta không hiểu vì sao lại thế. Thấy người như vậy... thế nhưng ta...”

Nhược Ngữ kiên nhẫn đứng nghe những câu nói rời rạc.

“Hừ.... thế nhưng ta lại giống như tên tiểu tử tóc chồn hỏn, quên sạch mọi việc dự định làm. Hiện tại, ta chỉ muốn lột sạch y phục của người, hung hăng tách ra...”

“Người...”

“Tất cả đều do người hại.”

Thấy Lý Như Ca cắn môi, nhất quyết không chịu nhìn mình, Nhược Ngữ định mở miệng hỏi hắn đang nói gì thì tức khắc bị hôn. Mà nụ hôn này không thể không nói rằng vô cùng thô bạo, y như đối phương đã không khống chế nổi bản thân.

Lúc sau, đôi môi xinh xắn bắt đầu sưng đỏ song Lý Như Ca không hề có dấu hiệu dừng lại và Nhược Ngữ cũng không để ý đến chuyện có người nhìn hay không nữa, mọi sự chú ý của hắn đều bị ánh mắt hấp dẫn kia trấn trụ.

“Chết tiệt! Ta sợ ngay tại chỗ này liền muốn người!”

Nghe xong câu sét đánh trên, Nhược Ngữ kinh hãi lùi về sau nhưng liền bị Lý Như Ca giữ chặt lấy đầu và lại hôn, nhưng nụ hôn lần này từ từ trở nên ôn nhu hơn, “Ta không muốn làm người bị tổn thương, hơn nữa không chừng trong lòng người còn nhớ tới nam nhân khác. Ta luôn phải lo lắng về bọn họ. Thôi, dù sao thì sớm muộn gì cũng đều phải gặp. Ta xui xẻo đụng trúng người nên toàn làm những chuyện ngu ngốc...”

Chuyện gì cũng không biết... Người ta nói người đã chết...

Người... Thực sự chuyện gì cũng không biết...

Chết tiệt! Ta luôn thăm nhủ, khi tìm được người, nhất định sẽ đánh người cho thỏa cơn.

Kết quả, ta vui mừng như một đứa ngốc, quên sạch chuyện sự tính trước đây.

Nguyên Nhược Ngữ.

Nguyên Nhược Ngữ.”

Lý Như Ca, hắn đứng ngậy người giữa đường, trong ánh mắt tràn ngập thống khổ. Hắn vốn không định nói cho ta biết nhưng cuối cùng vẫn không kìm chế được sao?

Nhược Ngữ vươn tay, chủ động ôm lấy Lý Như Ca, “Xin lỗi...”

“Tốt nhất người đừng nên nói với ta câu này bởi người sẽ không còn cơ hội đâu. Ta sẽ không bao giờ cho người cơ hội để nói. Người hãy nhớ rõ.”

“Ta đã biết.” Nhìn gương mặt anh tuấn hung hăng dí tới sát mặt mình, Nhược Ngữ mỉm cười ôn nhu.

“Hừ, người cầm cái này. Đợi lát nữa, ngay ở góc kia, người có thể đi vào tìm hắn. Ta sẽ không vào cùng người vì... ta có việc.” Dứt lời, Lý Như Ca bắt đầu buông tay rồi xoay người rời đi.

“Ta muốn nói lần cuối, xin lỗi người.”

Lý Như Ca dừng lại một chút, sau vẫn là ly khai.

Nhược Ngữ bất giác đưa tay sờ vào nửa miếng ngọc bội đeo bên hông, khóe miệng khẽ nhếch lên.

.....

Thứ mà Lý Như Ca đưa chính là tấm bài tử, có thể dễ dàng đi vào Tiêu Phủ.

Người nghênh đón Nhược Ngữ là một người quản gia già.

“Người đến đây có chuyện gì?” Vị quản gia cung kính hỏi.

“Ta muốn gặp Tiêu Nam.” Trong khoảng thời gian này mỗi tháng, chủ tử đều không tiếp khách.

“Lý Như Ca.” Nhược Ngữ cắn môi thầm chửi cái tên có gương mặt giả hoạt kia. Hắn nhất định biết việc này nên cố ý! “Không phải mấy chuyện kia, ta thật sự rất muốn gặp hắn, không được sao?”

Nhìn biểu tình nản nỉ của nam tử, nét mặt già nua của vị quản gia chợt hiện lên màu phớt hồng nhưng lão vẫn một mực từ chối, “Xin lỗi. Đây là quy định của phủ. Ngày mai công tử hãy đến.”

Không muốn phải trở về, đối diện với sự mãn nguyện của Lý Như Ca, Nhược Ngữ quyết định đeo cho mình biểu cảm thờ non vô tội (mỹ nam kế) hồng lung lạc lòng người. Nghe đồn, trăm lần sử dụng chiêu này, Tiêu Nam đều đầu hàng vô điều kiện cả trăm. Quả nhiên, lão bắt đầu nói năng lộn xộn.

“Việc này... Thật ra... nếu công tử chịu khó chờ... Thật ra, buổi tối chủ nhân sẽ về.”

Nhược Ngữ vui vẻ đồng ý ngồi đợi, cộng thêm vị quản gia biết hắn là người của vương gia cũng nhiệt tình giữ lại.

Trời dần tối thế nhưng vẫn không có tin tức gì của Tiêu Nam. Nhược Ngữ muốn tự mình đi tìm nhưng vị quản gia này cứ tò tò đi theo khiến hắn không thể hành động. Kết quả, hắn đã ăn xong cơm tối ở Tiêu phủ song người cần gặp vẫn biệt lai vô dạng. Hắn gắng hỏi thì được biết, hóa ra vào thời điểm này mỗi tháng, Tiêu Nam đều thử người ra một chỗ, không cho bất kì kẻ nào quấy rầy.

Hôm nay... chính là ngày ta rơi xuống nhai ba năm trước.

Bỗng nhiên, trong lòng có cảm giác rất đau. Ta muốn đi gặp Tiêu Nam ngay lập tức. Muốn mau nói cho hắn... muốn thấy hắn...

Vị quản gia già thấy sắc mặt của nam tử không được ổn liền lo lắng hỏi: “Người làm sao vậy?”

Nhược Ngữ ngồi thụp xuống, ôm bụng rên rỉ: “Ta đau bụng quá.”

“Để ta gọi đại phu.”

Tội nghiệp lão già, ba chân bốn cẳng chạy đi, rồi khi về đến phòng thì đã không thấy khách đâu.

Nhờ trăng soi sáng, Nhược Ngữ vội vàng chạy đi tìm, nếu gặp thị vệ liền giơ ra tấm bài tử là an toàn. Hắn dựa vào những lời chỉ đường, chạy tới một viện tử vắng vẻ. Nơi này dường như không có ai nhưng các phòng bên trong đều sáng. Hắn cẩn trọng mở căn phòng đầu tiên. Kinh ngạc, đó là cảm giác hiện giờ của hắn.

Đoạn kí ức y như một cơn lốc, đột ngột ủa về. Bài trí căn phòng này... vô cùng quen thuộc...

Bài trí... giống hệt căn phòng ta ở trước đây!

Hắn nôn nóng mở thêm phòng nữa. Lại thêm kinh ngạc! Toàn bộ đều giống như phòng ta ở từ nhỏ đến lớn! Khung cảnh như một cuộc triển lãm, những hình ảnh xưa hiển hiện ra rõ ràng hơn bao giờ hết.

Riêng căn phòng cuối cùng lại không có ánh đèn, bên trong tối đen.

Hắn kích động mở cửa, mọi việc tựa hồ mới chỉ xảy đến ngày hôm qua.

Đây chính là phòng của ta tại Thanh Hải môn. Cái bàn, cái ghế, da động vật treo trên tường và bên trái phòng ta là...

Nhược Ngữ chậm rãi tiến đến gần, nghĩ muốn nhìn kỹ hình ảnh trước mắt. Dưới ánh trăng yếu ớt, hắn giật mình phát hiện có người ngồi trên giường!!!

Theo phản xạ chạy trốn có điều kiện, hắn thốt lên câu: “Đã quấy rầy.” rồi xoay người rời đi.

Nhưng ngay khi hắn mới bước ra khỏi cửa, liền cảm thấy lưng như bị một tảng đá đè trúng. Với lực va chạm mạnh vậy, cảm lập tức bị đập xuống đất khiến hắn không khỏi kêu rên.

“Đau!”

Mà vật không động dậy giống tảng đá kia vừa nghe được thanh âm của Nhược Ngữ liền siết chặt lấy thắt lưng hắn. Khí lực quá mạnh như muốn đem thân thể bé nhỏ này ***g vào trong cơ thể mình..

Ta không thể nói được cũng không thể cử động được! Thật sự to cứng như một tảng đá vậy!

Nhược Ngữ khó khăn mở miệng,

“Tiêu Nam?”

62. Chương 58

Nguyên Nhược Ngữ muốn quay đầu lại nhưng đối phương lại ôm quá chặt làm hắn không thể. Hắn biết đó là Tiêu Nam bởi cảm giác quen thuộc này chỉ xuất hiện khi được Tiêu Nam ôm.

“Tiêu Nam... Tiêu Nam...” Hắn không ngừng gọi tên.

Song đường như điều này là vô ích, lực đạo quanh thắt lưng càng lúc càng siết chặt. Cuối cùng, lúc bình tĩnh lại, Nhược Ngữ đã ngửi thấy mùi rượu nồng đậm truyền từ sát phía sau tới.

Từ trước đến nay Tiêu Nam không uống rượu bao giờ.

Lòng ngực như muốn nổ tung..

Tiêu Nam... Ta nhớ người điên cuồng... Ta không nhìn thấy người... Ta muốn nhìn thấy khuôn mặt của người... Ta muốn...

Nhược Ngữ phát giác nước mắt hắn đã lăn dài trên gò má từ khi nào, mà lực đạo của Tiêu Nam vẫn rất chặt. Chiếc mũi dí gần tới cái cổ xinh xắn, ra sức hít hà hương vị ngọt ngào, chậm rãi hôn lên nó, sau là từ từ gặm nhấm.

Nhược Ngữ có thể cảm nhận được đầu lưỡi và hàm răng của Tiêu Nam trên cổ mình, đau. Hắn chủ động né sang một bên, tránh loại cảm xúc ám muội này nhưng đối phương lại đột ngột giữ lấy cổ, buộc hắn phải ngửa ra sau, tiếp đến lại là một nụ hôn cuồng loạn.

“A!” Bị hành động bạo dạn khác thường dọa, hắn khê hét lên rồi ôm chầm lấy Tiêu Nam, chậm rãi ngắt đầu. Dưới ánh trăng, khuôn mặt thanh tú hiện sắc đỏ ửng mê người, “Tiêu Nam... Buông... Người...”

Ai ngờ, khi nghe được tiếng gọi, đầu lưỡi của Tiêu Nam lại mãnh liệt đẩy sâu hơn, tay cũng bắt đầu hoạt động.

Nhược Ngữ càng giãy dụa, quần áo càng trở nên lộn xộn. Hiện tại, hai bờ vai trắng mịn đã lộ ra, tạo cơ hội cho Tiêu Nam trườn đôi môi xuống đó, cắn, đồng thời bàn tay dứt khoát cởi bỏ đai lưng, luồn vào nội y. Nhược Ngữ càng thêm kích động, nghĩ muốn đẩy kẻ đang làm loạn kia ra song hắn không có đủ sức.

Hai người đứng ngay tại cửa, quần áo xộc xệch, nhất là Nhược Ngữ, một viên hồng anh trước ngực bị bàn tay to lớn phía sau đàn áp, nào thì vân, vê, ấn, kéo... đủ trò khiến chủ nhân nó không kim được phát ra âm thanh rên rỉ.

“Um...”

Tiếp theo, Tiêu Nam dùng tay còn lại bắt đầu tiến xuống hạ thân, còn đôi môi vẫn không ngừng cắn mút trên đôi vai trắng mịn. Nhược Ngữ dường như đã không chịu nổi hành động gợi tình này. Tại sao có thể... Ta tới tìm hắn mà sao có thể...

“Người tỉnh lại chút đi a... Người tỉnh... A!!!” Hạ thể đột ngột bị nắm lấy rồi từ từ xoa, bóp. Một chuỗi như vậy nó khiến không thể không giương cao.

“A a... Um... Mau buông ra... Ta không cần nữa... A!!!”

Mặc kệ hấn van xin thế nào, Tiêu Nam cũng không hề dừng tay. Hắn muốn nhìn gương mặt của Tiêu Nam song vẫn không làm cách nào quay được đầu lại, chỉ có thể biết rằng bên hông bị một vật cứng nào đó đâm.

Bỗng nhiên, Tiêu Nam ngừng mọi hành động, lỗ mông quăng Nhược Ngữ lên giường. Nhược Ngữ kịp mỗi kêu một tiếng đau bởi những âm sau lập tức bị vùi lấp. Tiêu Nam nóng nảy xé tan lớp quần áo trên người, làm cơ thể Nhược Ngữ lộ lộ trợn vện. Không đợi phản ứng kinh ngạc sắp đến, những nụ hôn vội vàng liên tiếp rót xuống.

Nhược ngữ cảm thấy sự việc bắt đầu không thể kiểm soát nổi. Nỗi sợ hãi ồ ạt dâng cao. Ta muốn rời khỏi nơi này! Ta sợ biểu tình hiện giờ của Tiêu Nam!

Hắn cố gắng đập vào bả vai rắn chắc song ngay lúc này, một lực cản mạnh từ nhũ tiêm truyền đến khiến hấn không còn khả năng chống trả.

Rất cuộc ta phải... Tại sao lại như vậy...

Cảm giác vừa đau đớn vừa khoái hoạt hòa vào âm thanh gọi tên. Khóe mắt không rõ tự khi nào đã xuất hiện giọt lệ long lanh.

Thế nhưng, Tiêu Nam vẫn không hề chú tâm đến, dường như mọi giác quan đều tụ tập trên cơ thể nhỏ bé đang giữ trong tay. Miệng dời tới viên hồng mai khác, lưu ở đó chút nước bọt, một bàn tay tiếp tục cọ xát hạ thế một bàn tay tiến xuống phần đùi non phía sau, thăm dò vào giữa.

Nhược Ngữ không thể ngăn cản, còn mỗi cách vòng tay ghi lấy đầu đối phương. Khoái cảm từ cơ thể dâng tràn mãnh liệt, tiếng rên rỉ đứt quãng mà hần thấy vô cùng xấu hổ không ngừng vang lên, “Tiêu Nam... Tiêu Nam... A a... Không được... Tiêu...”

Thình lình, không được báo trước, một ngón tay chọc vào bên trong, hần thét lên đau đớn, cơ thể vận vẹo muốn né tránh song Tiêu Nam lại gia tăng lực khiến toàn thân hần xụ lơ.

“Không được... Ta không cần... Cầu người... Tiêu Nam... A!!! Đi ra ngoài! Đi ra ngoài... Ừm...Ừm...”

Chắc hẳn, Tiêu Nam nghe từ “không được” thành “được” nên thâm nhập vào sâu hơn.

“Đau... Đau quá...” Nhược Ngữ bám lấy bắp vai của đối phương, móng tay hần sâu vào da thịt. Song hành động ấy không giúp hần có thể thoát khỏi tình trạng hiện tại. Lại thêm một ngón... không ngừng đưa đẩy đến bộ phận mềm mại và ấm nóng. Hần nức nở cầu xin Tiêu Nam dừng lại... Loại cảm giác này... Loại cảm giác này...

Không phải... Không phải... Thật...Thật đáng sợ...

Không phải là Tiêu Nam! Không phải Tiêu Nam!

Thâm tâm hần kêu gào.

Tiêu Nam vẫn tiến vào cuồng loạn, không ngừng chà sát gắt gao tại nơi sâu nhất, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt của Nhược Ngữ đã chuyển màu trắng bệch.

Lực đạo lên xuống càng mạnh, đồng thời nước mắt tràn ra lại càng nhiều, khuôn mặt ửng đỏ lộ rõ vẻ sợ hãi đau đớn nhưng tất cả đều không được nhìn thấy.

Rốt cuộc, khi Nhược Ngữ khê cử động hạ thân, một tiếng hét lớn lập tức vang lên, dịch thể phun ra đầy tay Tiêu Nam.

Cơ thể một lần nữa lại trở nên vô lực. Loại cảm giác đáng sợ kia vẫn cứ đeo đuổi

Ngay lúc Nhược Ngữ còn đang mê man, Tiêu Nam liền đem ba ngón tay (vàng, ba ạ) dính đầy dịch thể xâm nhập vào trong. Tinh dịch bị ngăn không cho ra khiến Nhược Ngữ phi thường muốn thoát khỏi tình trạng khó chịu này. Ai ngờ, nhân lúc này, Tiêu Nam đột ngột rút ngón tay rồi nhanh chóng lật hần trở lại, nhắm thẳng vùng trung đầy mạnh vào.

“Tiêu... A a! Đau! Đau!! Ra ngoài! Người mau ra ngoài... Ô ô ô... Không được...” Cảm giác không giống lúc bị ngón tay động. Nhược Ngữ mở to mắt, không tin sự việc đang diễn ra. Hậu đình như bị xé rách, không, thậm chí là vỡ tan.

“Ừm... Ô ô... Tránh... Người tránh ra... Ta không cần... Ta không cần! A a a!”

Không để Nhược Ngữ có thời gian thích ứng, Tiêu Nam vội nâng cơ thể lên rồi dứt khoát đâm mạnh xuống.

Thanh âm nức nở càng lúc càng lớn.

63. Chương 59

Thời điểm dị vật hoàn toàn lọt vào trong, cảm giác đau đớn tưởng như đã đạt tới đỉnh điểm. Khuôn mặt của Nhược Ngữ chuyển rõ màu trắng bệch, các đốt ngón tay do gắt gao ôm lấy đầu gối mà tê dại, móng tay cơ hồ đã gãy. Song tất cả cũng không khiến sự thống khổ này giảm đi chút nào.

Tiêu Nam khẽ nâng hông Nhược Ngữ lên, hậu đình bắt đầu co rút, từng chút từng chút một. Nhược Ngữ tự vùi đầu mình vào chiếc gối đã sớm ướt đầm nước mắt, ngăn không cho thanh âm rên rỉ do mỗi lần di vật sau lưng tiến tới chỗ sâu nhất thoát ra.

Bỗng nhiên, cơ thể chợt run rẩy cực độ. Không phải... Không phải nơi ấy...

Tiêu Nam như cũng nhận thức được điều gì, lập tức thúc mạnh.

Thật sự, Nhược Ngữ không thể chịu được loại cảm giác quái lạ đang ập đến này. Nó không giống với cảm giác khoái cảm phía dưới mà đó là sự sợ hãi, kinh hoàng tột độ.

Từ cổ họng truyền tới những tiếng rên rỉ đứt quãng, vô nghĩa, “Hô... A... Hô...” Nơi đó... kỳ lạ... nóng quá... không cần...

Dần dần, sự sợ hãi bị cảm giác sung sướng lấp mất. Thân thể giãy dụa liên hồi, nghĩ muốn mau chóng thoát khỏi chỗ này bởi...

“A a a a! Hô... hô...”

Bởi giờ đây, chút lí trí của hắn đã biến mất. Theo bản năng, theo dục vọng, hắn điên cuồng đòi Tiêu Nam. Thi thoảng chiếc lỗ nhỏ co lại, tạo nên những va chạm kịch liệt. Mỗi lần va chạm đều hứng thẳng đỉnh. Hắn không còn biết bản thân đang làm gì, chỉ có thể hét to, tiếp nhận khoái cảm không ngừng xâm chiếm.

“Tiêu Nam... Tiêu Nam... A... Nhìn... người... Tiêu Nam... ta muốn...”

Cuối cùng, dịch của Tiêu Nam phóng ồ ạt. Sự xuất hiện của dòng nhiệt lưu càng kích thích cơ thể của hai người. Nhược Ngữ không nhịn được hô to. Tinh dịch một lần nữa bắn ra.

Tiêu Nam, vẫn tư thế cầm chặt cự vật, nhanh nhẹn xoay người 180 độ, trở thành mặt đối mặt. Cảm nhận vật thể to cứng mình đang hút quay tròn bên trong, Nhược Ngữ lại thét lớn. Sau đó, Tiêu Nam nâng hai chân phía đối diện đặt lên vai, tiếp tục xâm chiếm.

Nhược Ngữ vươn tay vén mái tóc lòa xòa của con người trước mặt. Vẫn khuôn mặt quen thuộc nhưng tại sao trong đôi mắt kia lại không chứa hình ảnh của hắn, không có vật nào cả, hết thấy chỉ là sự trống rỗng.

Biểu tình thất thần của Tiêu Nam khiến thâm tâm hắn vô cùng đau, đau hơn cả lúc bị xuyên qua.

Tiêu Nam của ta... Tiêu Nam của ta... không phải như vậy.

“Ô ô ô...” Nhược Ngữ ghì chặt lấy đầu đối phương, khóc rống một trận, “Xin lỗi... Xin lỗi...” Kích thích nơi hạ thể như đã không còn.

“Không muốn... Ta không muốn... Người không phải như vậy... Người không phải như vậy... Xin lỗi...”

Ta không có bỏ người... Xin lỗi... Thực sự ta không có bỏ người...

Ta đã trở về... Xin lỗi... Ta đã trở về...

Tiêu Nam...

Tiêu Nam...”

Tiêu Nam vẫn nhìn kẻ khóc lóc âm ỉ nọ với thái độ vô cảm nhưng phía dưới đã bắt đầu trở nên dịu dàng hơn.

Chắc do khóc quá độ, dẫn đến không để ý nên khi trải qua đỉnh điểm, chưa chuẩn bị sẵn sàng, nhân vật chính của chúng ta liền hôn mê bất tỉnh. Lúc này, di vật cũng đồng thời đi ra.

Tiêu Nam nhẹ nhàng ôm thân thể bé nhỏ đã kiệt sức vào lòng, thì thầm,

“Tiểu Ngữ...”

(đã có kết quả rồi nhỉ, chúc mừng bạn Tiêu Nam đã trúng giải thưởng super siêu đặc biệt, vỗ tay and tung hoa)

Nhược Ngữ định giơ tay chặn ánh nắng chói chang như muốn xuyên thủng mắt nhưng lại mơ hồ nhận ra mình không còn chút sức lực nào. Cảm giác đau nhức khắp cơ thể bắt đầu truyền đến. Nhất là phần eo, có cảm tưởng tê liệt hoàn toàn, cộng thêm chỗ hạ bộ nóng rát đang hành hạ hần nữa, chắc chắn là nó sưng to rồi.

Hắn khó khăn sắp xếp lại mọi chuyện với cái đầu đau chứa một mớ bòng bong, hồ loạn. Ngày hôm qua... căn phòng quen thuộc... sau đó... ta bị...

Cuối cùng, trí nhớ cũng quay trở về, gương mặt đang mờ dần trở nên vô cùng khó coi. Nhược Ngữ khó khăn ngồi dậy rồi khép mắt lại, cắn môi, cố gắng tự nhủ mình phải thật bình tĩnh.

Sau sự việc ngày hôm qua, đáng ra ta phải hận hắn, bỏ hắn đi nhưng vì lý do gì, khi nhớ tới hắn liền tự hận bản thân không thể đứng dậy. Đúng rồi! Tiêu Nam đâu? Sao ta không thấy hắn nằm bên cạnh?

Nhược Ngữ vội vàng quay đầu lại tìm kiếm thân ảnh, lập tức bắt gặp một đôi mắt đang đăm đăm nhìn mình. Vốn chủ ý quắc mắt nhìn lại với vẻ căm hận hoặc mặc kệ không quan tâm nhưng như bị ma xui quỷ khiến, Nhược Ngữ lại chậm rãi di chuyển tầm nhìn theo hướng đi lên, từ ***g ngực ...qua cổ... cảm đến đôi môi... chiếc mũi... và...

Và...

Ngay tại thời điểm hai cặp mắt giao nhau...

Ánh nắng buổi sớm tràn qua ô cửa sổ tiến vào căn phòng...

Thân thể Tiêu Nam chợt run rẩy...

Loại cảm giác này, giống như ngày lần đầu tiên gặp nhau, một đôi mắt vô hồn chợt ánh lên tia sáng kỳ diệu, y hệt một con rối gỗ bỗng được thổi sự sống vào. Sự kinh sợ và niềm sung sướng lớn đến độ không ngôn từ nào có thể biểu đạt được.

Trong suốt lớp lách.

Đó là...

Không báo trước, một giọt nước mắt từ đôi mắt mang tia sáng kỳ diệu kia đột ngột tràn ra... Rồi một giọt nữa... Lại một giọt... Liên tiếp rơi xuống...

Nhược Ngữ bị tình huống trước mặt làm cho giật mình, Tiêu Nam khóc?

Đối phương vẫn nhìn Nhược Ngữ với vẻ ngây dại, cơ hồ không biết bản thân đang rơi lệ. Nước mắt từ hốc mắt ồ ạt tuôn, tạo thành dòng lăn dài trên gò má rồi đáp xuống dưới, thấm ướt khuôn mặt vốn đã đỏ bừng bằng cảm xúc, thấm ướt tấm vải trải giường mềm mại.

Ta phải làm sao đây? Những ý nghĩ căm hận ban nãy, những lời nói kích động định bật ra đã biến mất bởi hiện tại, trong đầu ta, trong ánh mắt ta chỉ có hình ảnh những giọt nước mắt rơi không ngừng.

Nhược Ngữ chưa bao giờ thấy Tiêu Nam khóc. Trong ký ức, Tiêu Nam là một bức tường kiên cố luôn che chở cho hắn, là một cái cây xanh nhiều tán rộng che mát cho hắn. Tiêu Nam mỉm cười với hắn, sủng nịch hắn, luôn ở bên cạnh, chăm sóc cho hắn. Một người như vậy mà bây giờ lại đang ở trước mặt hắn, khóc. Một người vẫn đứng phía sau hắn vậy mà đang ở trước mặt hắn, khóc.

Tiêu Nam của ta đang khóc.

Nhược Ngữ bất giác phát hiện ra tần nhìn của mình cũng đã mờ đi, những giọt nước mắt nóng hổi liên tục rơi và không rõ từ khi nào hắn đã ôm Tiêu Nam vào lòng.

Cảm giác được cái ướt dính trên vai, là nước mắt của Tiêu Nam. Cảm nhận được cái ấm trong lòng, là hơi thở quen thuộc của Tiêu Nam.

Là Tiêu Nam, kẻ tự làm tổn thương bản thân...

Đúng, là Tiêu Nam...

Cuối cùng, đôi phương cũng vươn tay siết chặt lấy hân, vùi đầu ***g ngực ấm áp của hân rồi khẽ gầm lên. Giống như tiếng kêu của một con thú bị thương.

Hân vỗ nhẹ vào bờ lưng đang run rẩy, nước mắt không kiềm được lại bắt đầu tuôn.

Tiếng gầm điên cuồng vẫn vang vọng bên tai.

.....

“Ta đã về rồi.”

(bạn Tiêu Nam, bạn... bạn...bạn thật là cao thủ vô sỉ, vừa được ăn vừa được nói vừa được gói mang về. Chư vị anh hùng hảo hán công cứ nhìn đây mà học tập, không những em thụ không tức giận vì bị cường bạo bắt ngờ mà còn cảm thấy có lỗi.)

Lấy lại bình tĩnh, Tiêu Nam ngược mắt lên nhìn chăm chăm Nhược Ngữ đang mỉm cười dịu dàng, định mở miệng nói điều gì đó nhưng dường như không thể. Đúng lúc này, Nhược Ngữ bỗng nói: “Ta thích người, thật sự thích người.”

Tiêu Nam giật mình kinh ngạc một lúc, sau đó lập tức vùi đầu vào ***g ngực ấm áp kia, che dấu đi biểu tình hiện tại. Chắc hân, hiện tại nó rất ngu ngốc.

“Chỉ cần người ở... Chỉ cần người còn sống... Cái gì cũng không có ý nghĩa... Chỉ cần... người ở bên cạnh...”

“Ta đây... Ta sẽ luôn ở đây... Vĩnh viễn không bao giờ rời đi nữa...”

Nghe được câu trả lời mong muốn, Tiêu Nam khẽ nở nụ cười hạnh phúc.

.....

Nhìn thấy biểu tình áy náy của Tiêu Nam, lại thêm hành động nhất quyết đòi bế mình vào thùng nước tắm, Nhược Ngữ không thể không mở lời an ủi: “Không sao, ta không hề trách người, thật sự đó. Ta tuyệt không đau.”

“Ta giúp người”

“Hả? Không cần! Không cần! Ta... ta có thể tự làm được.”

“Ta giúp người.” Thấy Tiêu Nam kiên quyết vậy, Nhược Ngữ còn mỗi nước để mặc hân cởi quần áo của mình, để rồi mặt đỏ ửng tía tai khi bản thân trần như mộng sau khi thoát y.

Bên này xấu hổ không kể xiết, bên kia lại như muốn tự sát do nhìn thấy những vết bầm tím trên làn da trắng mịn, hậu quả của cuộc hoan ái kịch liệt tối qua.

Ai đã nói không cần người giúp rồi

Sau khi được tẩy rửa thân thể sạch sẽ, Nhược Ngữ được đưa đến phòng riêng của Tiêu Nam để nghỉ ngơi. Chẳng còn sức để quan sát căn phòng bởi hai mắt đã dính lại với nhau. Hân ngủ chết mê chết mệt nên không biết rằng Tiêu Nam đã ngắm mình ngủ suốt một ngày một đêm. Thời điểm tỉnh dậy, tinh thần sáng khoái hơn nhiều, hậu đình cũng không còn sưng nữa, thuốc kia thật là có tác dụng.

Ngay lúc mở mắt ra, Nhược Ngữ đã thấy một báo cháo nghi ngút khói được đưa tới trước mặt. Ngửi mùi thơm, bụng bắt đầu kêu òng ọc mãnh liệt, hân vội vàng múc từng thìa cháo, ăn ngon lành. Bên cạnh, Tiêu Nam giúp lau khô miệng, cười sảng khoái, ánh mắt tràn ngập hạnh phúc, “Chậm thôi, cẩn thận nóng.”

Sau một hồi đánh nhanh thắng nhanh thêm vài bát nữa, cuối cùng nhân vật chính nhà chúng ta thỏa mãn, vỗ cái bụng căng bong bong ra về hài lòng.

Nằm bẹp dí trên giường mất ba ngày, đến ngày thứ tư Nhược Ngữ mới uể oải đứng dậy vận động, mà cái chính là để kể như bảo mẫu kia khỏi tự trách bản thân.

“Mấy ngày nay người đều ở đây, vậy công việc của người thì sao?”

“Tự nhiên sẽ có người làm, nhiệm vụ của ta là chăm sóc người thật tốt.”

Nói rằng đi dạo quanh Tiêu phủ chứ kỳ thực chỉ là đi vài bước cơ bản. Còn lại, phần lớn thời gian Nhược Ngữ cho trải thảm tại một góc hoa viên, rúc vào lòng ai đó, tắm ánh nắng ấm áp, nghe từng cơn gió lướt qua, hưởng thụ cái vuốt ve trên mái tóc dài từ đôi bàn tay quen thuộc.

Hai người bọn họ cùng cảnh sắc tạo nên một bức tranh đẹp đến nỗi không ai nỡ phá hỏng.

Đây là suy nghĩ của Tiêu Mộc Dao.

Nàng biết tin ca ca đã bốn ngày không thấy mặt, để mặc thuộc hạ giải quyết công việc buôn bán nên vội vàng đi hỏi nhưng không ai hay. Chuyện này khiến cho trưởng lão bắt đầu chú ý. Rốt cuộc, ca ca định...

Song hiện tại, nàng không còn nghĩ ngợi gì nữa. Từ khi nhận thức tới nay, duy chỉ có lần đó nàng mới thấy ca ca đang sống, sau hần giống như một con rối cho người ta giật dây. Trưởng lão bảo làm gì, hần sẽ làm y lệnh thế. Dù hần vẫn cười nhưng nụ cười ấy không khác tượng đá là bao. Nếu không phải vì việc đó, nàng đã tưởng hần vốn dĩ như vậy.

Mà kệ ca ca như nào, nàng vẫn thích hần, là ca ca tuy mới chỉ gặp một lần nhưng đã cứu mạng nàng, là ca ca mới biết mặt từ ba năm trước.

Nghe Lý Nhữ Ca nói, vì ái nhân, ca ca cam tâm tình nguyện phản bội mình, lợi dụng sức mạnh của trưởng lão để tìm kiếm nhưng lại chưa bao giờ nói ra tên người ấy. Trong một tháng có một ngày hần biến mất, lúc trở về thì vẫn cư xử bình thường.

Nàng rất lo, song hiện giờ...

Ánh mắt kia... Cảm xúc kia... So với ngày đoàn tụ còn sáng chói hơn... Ngập tràn sự sống...

Vì sao? Vì người đang cuộn tròn trong lòng hần sao? Là loại người nào có thể làm cho ca ca có ánh mắt thâm tình như thế?

Hiểu rõ ca ca không muốn người khác quấy rầy, Tiêu Mộc Dao xoay người định rời đi. Đúng lúc này, nàng bắt gặp vị đại tiểu thư khiến nàng ăn không ngon ngủ không yên của Mộc gia, Mộc Kiều Dung, đang đứng ở một nơi không xa, hần học nhìn về phía hai người bọn họ.

64. Chương 60

Tiêu Mộc Dao bất an định lại gọi Mộc Kiều Dung, nhưng phát hiện trên mặt nàng đột nhiên lộ vẻ kinh ngạc cùng kinh diễm, Tiêu Mộc Dao nhìn không được cũng nhìn về phía đó. Bây giờ là bản thân nàng cũng kinh sợ.

Quả thực là một người rất đẹp....

Cơ thể giống như co tròn trong lòng ca ca, hai người thân mật áp sát, mà người kia hiện tại hình như đã tỉnh, trên mặt là vẻ ngơ ngác giống như tiểu động vật, sau đó nhìn ca ca đang mỉm cười, trên khuôn mặt mỹ lệ của hần cũng chậm rãi xuất hiện một nụ cười. Nụ cười này, đẹp đến rung động lòng người. Tiêu Mộc Dao không biết nên miêu tả người trong lòng ca ca như thế nào. Vẻ đẹp đó một chút cũng không đường đột, vị đạo tự nhiên, giống như giấy đầu tiên nhìn thấy liền có thể hoàn toàn thừa nhận.... chấp nhận....

Có lẽ, Mộc Kiều Dung cũng nghĩ như nàng. Tiêu Mộc Dao không thể không nói. Tuy nàng là một thiên kim tiểu thư chính cống, nhưng đầu óc còn chưa hỏng.... Tiêu Mộc Dao có chút lo lắng nàng sẽ làm cái gì....

Nhưng, ngay lúc Tiêu Mộc Dao định tiến lên một lần nữa, Mộc Kiều Dung lại xoay người rời đi.

“Mộc Dao...” Một giọng nói quen thuộc rất êm tai gọi Tiêu Mộc Dao đang định đuổi theo Mộc Kiều Dung lại. Tiêu Mộc Dao xoay người, thấy là người vừa rồi nằm trong lòng ca ca đang nhìn mình, mắt khẽ mở to, trông vô cùng khả ái. Tiêu Mộc Dao đi về trước, hỏi: “Người quen ta sao?...”

“...” Nguyên Nhược Ngữ không biết nên trả lời nàng thế nào. Kỳ thực bản thân rấy thích nữ tử trông rất giống muội muội mình này, biết hai nàng không phải cùng là một người, nhưng vẫn thích nàng. Cũng là loại yêu thích giữa huynh muội.

Tiêu Nam nâng Nguyên Nhược Ngữ vừa tỉnh ngủ dậy, giúp hắn sửa sang y phục, ôn nhu nói: “Đây là muội muội của ta, Tiêu Mộc Dao. Mộc Dao, hắn là Nguyên Nhược Ngữ.”

“Nguyên Nhược Ngữ?!” Tiêu Mộc Dao dường như đột nhiên nhớ tới điều gì đó, bị lời Tiêu Nam nói dọa sợ..... Tiêu Nam không biết vì sao nàng vừa nghe thấy tên Nguyên Nhược Ngữ liền kinh ngạc như vậy, đồng thời không hiểu còn có Nguyên Nhược Ngữ. Tiêu Mộc Dao trấn định lại, cười nói, “Không có gì, không có gì, chỉ là cảm thấy quen tai mà thôi...”

Nguyên Nhược Ngữ biết nàng muốn hỏi mình gì đó, liền nói với Tiêu Nam, “Ta đói bụng rồi, người không phải bảo tỉnh ngủ có thể ăn điểm tâm sao?”

“Đúng a... Vậy ta đi lấy đến.” Tiêu Nam có vẻ hiểu rõ mà gật đầu, đứng dậy rời đi. Trước khi đi liếc Tiêu Mộc Dao một cái, ý là muốn nàng lễ phép với Nguyên Nhược Ngữ một chút.

Chờ Tiêu Nam đi xa, Nguyên Nhược Ngữ vẫn ngồi trên giường, ngẩng đầu nhìn Tiêu Mộc Dao. Hắn cùng hiểu kỳ Tiêu Mộc Dao muốn hỏi cái gì, lẽ nào nàng biết mình là Ngôn Ngữ sao?

“Người...” Tiêu Mộc Dao thấy ca ca đã rời đi, hơn nữa còn là cố ý, điều nghi hoặc trong lòng, không biết có nên hỏi ra hay không? “Người.... biết Lý Như Ca sao? Là thiên hạ đệ nhất Vương gia.”

Nguyên Nhược Ngữ có chút cả kinh nhìn Tiêu Mộc Dao. Nàng hỏi vấn đề này? Mình cùng Lý Như Ca? Nguyên Nhược Ngữ chỉ có thể thành thật trả lời, “... Có quen.”

“... Người là Nguyên Nhược Ngữ kia sao? Vậy sao lại ở đây? Ở trong lòng...”

“Cái gì?” Ngoại trừ câu đầu tiên, vì thanh âm Tiêu Mộc Dao nhỏ dần xuống, Nguyên Nhược Ngữ không nghe thấy gì. Tại sao lại nói là Nguyên Nhược Ngữ kia?

“Không, không có gì. Ta có việc, phải đi trước.” Tiêu Mộc Dao không biết vì sao, lúc biết hắn là Nguyên Nhược Ngữ, trong lòng thấy rất khó chịu.

Trong vương phủ, phàm là người được sủng ái đều biết, trong lòng Lý Như Ca luôn có một người, lúc thương yêu bọn họ, luôn gọi tên người đó. Người được sủng ái trong phủ kể lại rằng vì có một bộ phận giống người đó mới nhận được sự sủng ái của Vương gia. Lúc bản thân đến vương phủ, nghe đồn mình là Vương phi, đám ruồi nhặng đáng ghét kia cũng đã kể với mình. Bản thân kỳ thực cũng biết, Lý Như Ca không yêu mình. Chỉ là, lúc này mới biết, người trong thâm tâm hắn, chính là,

Nguyên Nhược Ngữ.

Nói là hảo hảo làm muội muội của hắn, thế nhưng lúc nhìn thấy Nguyên Nhược Ngữ thực sự, trong lòng chỉ thấy muốn chạy trốn, không muốn nhìn hắn. Giống như đang ghen, nhưng không giống kiểu ghen của tình nhân. Thương hại biết bao....

Vì sao Nguyên Nhược Ngữ lại ở đây? Còn trong lòng ca ta?! Nhìn ánh mắt ca ca, Nguyên Nhược Ngữ kia hắn là người ca ca vẫn luôn nhớ mong yêu thương, nhưng vì sao lại là người Lý Như Ca... Trời ơi, thực loạn a. Không nghĩ nữa, về ngủ thôi!

“... Xin lỗi.” Nguyên Nhược Ngữ thấy Tiêu Mộc Dao định rời đi, buột miệng nói.

“Người xin lỗi? Xin lỗi cái gì?” Tiêu Mộc Dao kỳ quái quay lại nhìn Nguyên Nhược Ngữ. Trên khuôn mặt mỹ lệ kia đột nhiên hiện nét xấu hổ lúng túng, “Không phải... Cái đó... Ta...”

Bộ dạng sốt ruột của Nguyên Nhược Ngữ thực rất khả ái. Hắn rất thích Tiêu Mộc Dao, coi nàng là bằng hữu, nhưng bản thân lại... Nàng hắn là rất thích Lý Như Ca đi?... Nói như vậy, tại sao càng cảm thấy mình giả dối?... Cái này phải nói thế nào a??

Tiêu Mộc Dao đột nhiên rất muốn đi tới ôm Nguyên Nhược Ngữ một cái. Thật là một người khiến người khác yêu thương a, thực muốn nuôi bên người... Đây là tâm tình của ca ca sao? Tiêu Mộc Dao hắc tuyến nghĩ. Đã quên hàm ý của câu xin lỗi của Nguyên Nhược Ngữ.

Chờ lúc Tiêu Nam quay lại, liền thấy hai người ngẩn ngơ. Buồn cười mà kéo bọn họ vào phòng, ba người bắt đầu cùng ăn điểm tâm. Ai ngờ....

Tiếng gọi của quản gia từ nơi rất xa truyền tới. Sau đó liền có một người dùng chân đá văng cửa phòng ra, vung tay, xông vào...

Lúc Nguyên Nhược Ngữ nhìn thấy Lý Như Ca trong lòng vốn rất vui mừng, nhưng thấy vẻ mặt của hắn, lại cảm thấy có chút sợ hãi. Tiêu Mộc Dao cũng rất lâu rồi không thấy vẻ mặt này của Lý Như Ca, chữ ‘oán giận’ rất to viết trên mặt hắn, mà oán giận của hắn không phải với Nguyên Nhược Ngữ, cũng không phải với Tiêu Mộc Dao, mà là với Tiêu Nam giống như sớm đã biết hắn nhất định sẽ đến, vẫn một vẻ nhàn nhã...

“Mẹ nó! Người nói rõ cho ta!” Xem ra thực sự tức giận không vừa, ngay cả lễ nghi hoàng gia cũng quên hết, lộ vẻ thô tục mắng Tiêu Nam... Cái gì mà tiểu nhân dè tiện, uống hần tin tưởng hần như thế... Cái gì cái gì đó.

Tiêu Nam chỉ nói một câu, “Tiểu Ngữ nhìn kia.”

Lý Như Ca liền ngoan ngoãn ngậm miệng, Nguyên Nhược Ngữ không khỏi kêu to thần kỳ, đương nhiên là không có kêu ra. Tiếp đó là quản gia cuối cùng cũng đuổi kịp. “Ha... Ta gần không được a... Chủ tử...” Không ngừng thở dốc.

“Ra ngoài đi.” Tiêu Nam cười nói xong, theo Lý Như Ca đi ra ngoài. Tiêu Mộc Dao phát phát tay, vẻ mặt bất đắc dĩ. Nguyên Nhược Ngữ lộ vẻ nghi hoặc cùng lo lắng.

“Không cần lo lắng, không có gì đâu.” Tiêu Mộc Dao an ủi Nguyên Nhược Ngữ cũng đang định theo sau một chút.

“Vì sao?...”

“..... Hắc hắc ” Tiêu Mộc Dao cười gian ngồi xuống cạnh Nguyên Nhược Ngữ, luôn cảm thấy có thể rất tự nhiên kề cận hắn. “Bởi vì a Lý Như Ca là tên gốc, lúc nào cãi thắng được ca ta a?”

.....

“.... Cãi nhau? Cùng Tiêu Nam?” Nguyên Nhược Ngữ kinh ngạc. Lòng hiếu kỳ làm hai người lúc này giống như ký giả bát quái, thì thào thì thầm rỉ tai nhau, tiếng nhỏ như muỗi, không nghe rõ đang nói cái gì.

Lúc Tiêu Nam quay trở lại nhìn thấy chính là khung cảnh này.

“Đang nói gì vậy?”

“Không có gì a Không còn sớm nữa, muội về phòng đây.” Tiêu Mộc Dao chạy trốn. Mà Nguyên Nhược Ngữ còn đang hồi tưởng lại những lời vừa nói.

Nghe nói, trong ba năm nay, Lý Như Ca không ít lần tới Tiêu phủ, nhất là gặp phải những ngày Tiêu Nam không tiếp khách. Lý Như Ca không chịu nổi mà chửi mắng Tiêu Nam thất thân, sau đó thường bị một hai câu của Tiêu Nam mà không có lời nào cãi lại, ngược lại còn làm mình tức giận, sau đó nín nhịn không cùng Tiêu Nam cãi nhau nữa. Nhưng giống như cố ý, Tiêu Nam sẽ lạnh lùng nói một vài ‘sự thực’ kích động Lý Như Ca, ví dụ như hậu cung của Lý Như Ca... Kỳ thực, bọn họ trong ba năm này thật sự đã thành bạn tốt rồi. Cho dù bọn họ có cùng một người nhớ mong, cho dù mỗi lần cãi nhau Lý Như Ca đều không có cơ hội thắng lời.

“Ta cũng không biết người lại có tài ăn nói như vậy.” Nguyên Nhược Ngữ được Tiêu Nam ôm lên giường, Lý Như Ca đã rời đi rồi.

“Ha ha Không có gì.” Có thể khiến tên hồ ly lãnh tính kia lộ vẻ không cam lòng. Lẽ nào, kỳ thực Tiêu Nam mới là hồ yêu vạn năm??..... Nguyên Nhược Ngữ có chút buồn cười nghĩ, thực ra là đúng vậy. Từ khi còn bé cho đến lúc lớn, Nguyên Nhược Ngữ đã biết Tiêu Nam chưa bao giờ để mình chịu thiệt, cho dù là rất nhỏ, những địch ý gây khó dễ đều sẽ bị hắn làm biến mất từng cái một. Mà đối với Nguyên Nhược Ngữ, Tiêu Nam giống như tâm tình gì cũng không có, chỉ là như vậy mà thương hắn, ôn nhu với hắn. Nguyên Nhược Ngữ phát hiện kỳ thực bản thân thích tất cả của Tiêu Nam. Tiêu Nam cũng biết suy nghĩ của Nguyên

Nhược Ngữ, chưa từng nói thành lời, đối mặt với Tiêu Nam, giống như cái gì cũng không cần nói... Hắn đã biết hết tất cả, cái gì cũng có thể thông cảm, vẫn thương yêu Nguyên Nhược Ngữ như vậy.

Nguyên Nhược Ngữ hạnh phúc cọ cọ vào lòng Tiêu Nam. Bắt đầu từ ngày đó, chính mình liền cùng Tiêu Nam ngủ, giống như ngày còn bé. Hóa ra là vì vết thương của Nguyên Nhược Ngữ, Tiêu Nam vẫn luôn cẩn thận dè dặt, còn bây giờ, Nguyên Nhược Ngữ có thể thoải mái gác chân lên người Tiêu Nam. Tiêu Nam mỉm cười, giúp hắn đắp lại chăn.

“Không muốn biết hôm nay hắn đến nói gì sao?”

“.... Ân.” Nguyên Nhược Ngữ nhắm mắt lại.

“Ai.... Hắn chỉ là không ngờ tới, ta lại như vậy... với người. Hắn rất tức giận... Ta...”

“Đừng nói cái này nữa, bây giờ không phải không có gì nữa rồi sao?” Nguyên Nhược Ngữ vươn tay ôm lấy Tiêu Nam, vỗ về như đang an ủi.

“Được rồi.... Cái tên gốc kia, còn một vết hằn tới chất vấn ta. Lần này, ta không có phản bác. Ngược lại mặc hắn mắng cho đã, không ngờ lại không như vậy, hắn cư nhiên không mắng nổi. Thú vị nha ”

Người biết rõ mà còn cố ý.... Nguyên Nhược Ngữ lúc này cảm thấy Lý Như Ca rất đáng thương, còn nhớ lời lúc trước hắn cùng mình nói, cái gì mà Tiêu Nam sẽ ôn nhu hơn hắn một chút, sẽ không làm mình bị thương.... Không biết sẽ phiền não thế nào đây.... Sẽ phát điên đi?

“Sao hắn biết...”

“Sao hắn lại không biết? Chuyện ở đây... Dù sau đây cũng là kinh thành. Nói đến cùng, hắn vẫn là một vương gia lợi hại. Chỉ là, có chuyện phải nói với người, hắn nói muốn đón người đi. Cái đó tuyệt đối là không được rồi. Sau đó.... hắn liền nói sẽ vào ở.”

“Cái gì? Vào ở?” Nguyên Nhược Ngữ nâng nửa người dậy, nhìn Tiêu Nam. Tiêu Nam giúp hắn đắp lại chăn, nói, “Đúng vậy, ta còn chưa kịp hỏi gì, hắn đã dùng khinh công bay đi mất. Đại khái ngày mai là có thể vào phủ rồi. Hình như sợ ta nói cái gì, ta còn chưa đồng ý, chạy nhanh như vậy.”

“..... Tiêu Nam, người là ma quỷ.”

“Nhược Ngữ thiếu gia, ngài mong Tiêu Nam là ma quỷ sao?” Cảm thấy một bàn tay bắt đầu chậm chậm luồn vào trong người mình, Nguyên Nhược Ngữ có chút kinh ngạc nhìn Tiêu Nam. Ai ngờ hắn vẫn tỏ vẻ vô tội như vậy, chỉ là tia sáng trong mắt kia không trốn nổi khỏi tầm mắt Nguyên Nhược Ngữ.

“Người....” Nguyên Nhược Ngữ cũng luồn tay vào trong chăn, nắm lấy bàn tay càng ngày càng không ngoan của Tiêu Nam, “Không được...”

Y phục mỏng manh đã bị người ta cởi sạch dưới lớp chăn. Nguyên Nhược Ngữ không thể không vươn hai tay ra chống cự, trên mặt hồng hồng, chỉ là nét hứng thú trên mặt Tiêu Nam càng ngày càng đậm. “Tiêu Nam mong Nhược Ngữ thiếu gia vui sướng, vậy chúng ta liền làm một ít chuyện khoái lạc đi ”

“Cái gì?.... A.... Người...”

“Thực trợn nhãn Hình dạng cũng rất đáng yêu, không hổ là Nhược Ngữ thiếu gia ”

“Không được.... nói.... A a! ”

Tiêu Nam dứt khoát kéo bàn tay vẫn đang giãy dụa của Nguyên Nhược Ngữ phủ lên lửa nóng của chính hắn, sau đó mới nắm tay mình lại, bắt đầu vuốt ve lên xuống, còn kê bên tai Nguyên Nhược Ngữ nói một vài lời khiến người khác mặt đỏ tim đập...

“Ướt rồi....” Nói xong, Tiêu Nam ái muội liếm láp dọc theo vành tai Nguyên Nhược Ngữ. Nguyên Nhược Ngữ cảm thấy cảm giác vô lực kia lại trở lại. Hơn nữa cả người đã bắt đầu phồng phồng, lộ ra một màu hồng phấn xinh đẹp “..... A..... Không được nói... Ân...”

“Lần này, ta nhất định sẽ rất ôn nhu.... Sẽ không lại làm tổn thương Tiểu Ngữ... Giao cho ta....”

“A a.... Ha a....”

.....

“Dừng lại... Nơi đó..... Không được..... A a.....”

“Tiểu Ngử vui sướng như thế, làm sao có thể dừng lại được?” Tiêu Nam bơi trơn đầy đủ rồi, mới bắt đầu tiến vào Nguyên Nhược Ngử, sau đó ở nơi khiến Nguyên Nhược Ngử không ngừng rên rỉ mà vuốt ve, kích thích nhiều lần. Tay còn không ngừng trêu chọc hai điểm đỏ đã dựng thẳng.

Trong thanh âm của mình cũng tràn ngập ***. Nhìn thấy vẻ quyến rũ của Nguyên Nhược Ngử, Tiêu Nam cũng có chút không kìm được bản thân, bắt đầu tăng nhanh tốc độ, đâm vào một lần lại một lần. Bị nơi nóng như lửa kia vây bọc chặt chẽ, Tiêu Nam không nhịn nổi gầm nhẹ một tiếng.

“A a a... Ha.... Tiêu Nam... Chậm một chút.... Chậm....” Tiêu Nam kéo tay Nguyên Nhược Ngử vòng qua cổ mình, thân dưới còn đang không ngừng đưa đẩy, thỉnh thoảng đâm vào nơi sâu nhất, chậm chậm rút ra, lại hung hăng tiến nhập..... Nơi hấp thụ mềm mại gắt gao phía trên, có lúc bị lòi ra. Nguyên Nhược Ngử không khống chế được co lại, càng khiến Tiêu Nam điên cuồng....

“Ồ.... A... Tiêu.... Tiêu...” Nguyên Nhược Ngử không ngừng rên rỉ, nhiệt độ trong người như muốn thiêu đốt tất cả, loại khoái cảm kia không ngừng kéo tới, bản thân cũng bắt đầu nói không thành lời.... Chỉ có thể mặc sức cảm thụ cảm giác thứ lửa nóng của Tiêu Nam ở trong người mình, không ngừng mang đến..... “Ha a a... Tiêu Nam.... Người.... thực sự.... a.... là.... một tên.... một tên.... ân! A.... ma quý!..... A a....”

“..... Ha..... Ma quý? Chỉ cần Tiểu Ngử vui sướng.... Ma quý ta cũng làm..... Ha.... Ha....”

.....

Một đêm xuân quang, một đêm kích tình. Nguyên Nhược Ngử cảm thấy lúc mình chìm vào giấc ngủ đi, không biết đã làm mấy lần rồi.... Vật cự đại của Tiêu Nam còn đang trong người mình.... Có dấu hiệu bắt đầu ngóc đầu dậy. Nguyên Nhược Ngử như cầu xin mà rên rỉ. Tiêu Nam đành buông hấn ra, liếm đi vệt nước mắt trên má Nguyên Nhược Ngử, ôm lấy hấn thiếp đi... Nguyên Nhược Ngử đã không còn sức nói với Tiêu Nam, bảo hấn lòi thứ kia ra, nặng nề ngủ.

Ngày hôm sau, quần gia lo lắng nhìn về mặt Lý Như Ca như muốn đỡ bỏ cả Tiêu phủ, lau mồ hôi.....

65. Chương 61

“Tiêu Nam! Người ở đâu? Đi ra cho ta!” Lý Như Ca không để ý tới lời khuyên nhủ của quần gia ở đằng sau, đá văng cửa hết phòng này tới phòng khác. Cuối cùng đá trúng một cái, lúc bước vào phòng, thấy Tiêu Nam vẫn còn nằm trên giường, chậm chậm ngồi dậy, lộ ra một mảng lưng rắn chắc, màu da có chút đen, tỏa ra mùi vị nam nhân thành thực. Lý Như Ca không ngờ Tiêu Nam còn chưa dậy, bình thường vào lúc này, hấn sớm đã phải dậy rồi chứ.

“Người sao.... A! Người!” Đột nhiên nhìn thấy thân ảnh dưới người Tiêu Nam, da thịt tuyết trắng, lộ ra đầu vai mê người. Mái tóc đen mềm mại kia, tản mát trước ngực, dù không nhìn thấy mặt, nhưng Lý Như Ca biết, đó là Nguyên Nhược Ngử!!

Sắc mặt Lý Như Ca trở nên xám xịt, “Con mẹ nhà người, còn.... còn....”

Tiêu Nam thâm thúy cười cười, biết Nguyên Nhược Ngử lúc Lý Như Ca bước vào đã tỉnh lại rồi, liền nhỏ giọng gọi hấn, “Tiểu Ngử dậy thôi, xem ai đến kia.”

“....” Nguyên Nhược Ngử tiếp tục giả vờ ngủ. Giống như biết hấn sẽ như vậy, Tiêu Nam trông rất tự nhiên chuyển người, lại khiến Nguyên Nhược Ngử cảm thấy vô cùng.... Vì... Vì.....

Nguyên Nhược Ngử không thể không cảm thấy dục vọng đang dần thức tỉnh của Tiêu Nam, bởi vì thứ kia vốn vẫn còn đang trong người mình! Thân dưới đã thấy tê liệt, nhưng động tác của Tiêu Nam vẫn khiến

Nguyên Nhược Ngữ khẽ run. Mà tất cả đều được làm dưới chân, Lý Như Ca cho rằng Tiêu Nam vẫn đang rất ôn nhu gọi Nguyên Nhược Ngữ dậy.

Nguyên Nhược Ngữ chịu không nổi mở mắt, trông Tiêu Nam, mà Tiêu Nam lại dùng một nụ cười hoàn toàn vô hại đáp lại. “Sâu rồi, người còn muốn ngủ tới lúc nào?”

Nói xong, lại ‘không cố ý’ động người, Nguyên Nhược Ngữ đỏ bừng cả mặt. Bên ngoài là Lý Như Ca, càng cảm thấy ngượng ngùng. Đại khái biết Nguyên Nhược Ngữ bất mãn, thêm nữa Lý Như Ca nhất định sẽ phát hiện, Tiêu Nam đành chậm chậm rút ra. Lý Như Ca đang ở tiền thính chờ, Tiêu Nam xuống giường đổi y phục. Chỉ là, Nguyên Nhược Ngữ phát hiện, kết quả của một đêm miệt mài là bản thân phải chịu khổ. Cả thân tê liệt khiến hắn không có sức lực. Nguyên Nhược Ngữ lại hung hăng trừng Tiêu Nam. Tiêu Nam buồn cười xoa đầu Nguyên Nhược Ngữ, “Người chờ một chút sẽ muốn cảm kích ta. Ngoan, ngủ thêm một chút đi, đợi lát nữa chúng ta cùng tắm.”

Nói xong, Tiêu Nam hôn nhẹ lên má Nguyên Nhược Ngữ, đi ra khỏi phòng.

Lúc Nguyên Nhược Ngữ đang định ngủ tiếp, cửa phòng lại một lần nữa bị đá văng, hơn nữa còn hoàn toàn đổ xuống. Không biết Tiêu Nam nói gì với Lý Như Ca, vẻ giận dữ trên mặt Lý Như Ca bây giờ so với lúc trước càng tràn đầy. Nguyên Nhược Ngữ có chút sợ hãi rúc rúc vào trong. Thấy Lý Như Ca bước nhanh tiến lại, chuẩn bị giật chân mình ra, Nguyên Nhược Ngữ nắm chặt tấm chăn, “Người làm gì vậy?!”

“Ta!.... Tức chết ta mất! Ta làm cho người xem!” Nói xong, Lý Như Ca không để ý Nguyên Nhược Ngữ mặt đỏ bừng vén chăn lên, nhưng lập tức bị cảnh đẹp trước mặt mê hoặc.

Đều là dấu vết tối hôm qua lưu lại, dấu hôn ám muội, làm nổi bật làn da trắng ngần... Nguyên Nhược Ngữ phát hiện lửa giận của Lý Như Ca bắt đầu biến thành liệt hỏa hừng hực. “Người rốt cuộc đến làm gì a...”

“Người nói gì?” Lý Như Ca trèo lên giường, đối mặt với Nguyên Nhược Ngữ, ánh mắt vẫn còn đang chạy dọc theo cổ hắn, “Trông thực không thoải mái.... Vẫn là mang hương vị của ta mới tốt....”

Lý Như Ca vươn tay ôm lấy cổ Nguyên Nhược Ngữ, chậm rãi khai hoang ở trên đó.

Nguyên Nhược Ngữ biết hắn muốn làm gì, nhưng lúc này cả người vô lực, mệt mỏi vô cùng, thực sự là không làm nổi. Đành không ngừng kêu Lý Như Ca buông tay.... Thế nhưng dường như không có chút tác dụng.

Lý Như Ca hôn lên đôi môi đang không ngừng nói của Nguyên Nhược Ngữ, một nụ hôn sâu rất thành thực.... Tay cũng to gan luôn xuống dưới, có vẻ không thể chờ tiếp nữa.

Thế nhưng, lúc Lý Như Ca sờ tới tiểu huyết đã sưng đỏ của Nguyên Nhược Ngữ, sắc mặt liền trở nên khó coi. Vì, xem tình hình hiện tại, là không thể tiếp tục làm tiếp.

Nguyên Nhược Ngữ nói thêm vào, “Người không muốn làm tổn thương ta phải không?”

..... Lý Như Ca rất không cam lòng mà ngật đầu, suy nghĩ nửa khắc, vẫn là ngoan ngoãn xuống giường, lúc đi ra hung hăng đạp cái cửa đã bị đá đổ trên mặt đất một cái. Sau đó Tiêu Nam như đã đoán được trước bước vào, nói đã đun xong nước.

Nguyên Nhược Ngữ nhớ tới lúc trước Tiêu Nam nói muốn cảm ơn hắn, không nhịn nổi nói, “Tiêu Nam, người thực sự là một tên ma quỷ chính cống.”

“Cảm ơn lời tán dương của Nhược Ngữ thiếu gia. Nếu không thoải mái thì vẫn nên để Tiêu Nam giúp ngài tắm đi.” Tiêu Nam không đợi Nguyên Nhược Ngữ phản đối, ôm lấy Nguyên Nhược Ngữ đi vào phòng tắm.

Nguyên Nhược Ngữ nghĩ, kỳ thực từ lúc bắt đầu, mình đã bị ăn đến sạch sẽ rồi? Biểu hiện của Tiêu Nam lúc trước không có rõ ràng như vậy. Ba năm sau, hắn dường như lúc muốn thứ gì đó, sẽ toàn lực tranh giành. Là cái gì đã làm hắn thay đổi? Là mình sao?

Cho dù Tiêu Nam làm thế nào, mình đều sẽ không thực sự trách hắn? Thực sự là ăn đến sạch sẽ rồi.... Đột nhiên thấy đáng thương Lý Như Ca.

.....

Nguyên Nhược Ngữ vẫn làm sâu gạo, thỉnh thoảng bị Lý Như Ca quấy rầy, nhưng đến thời điểm mấu chốt, đều sẽ bị Tiêu Nam dùng một lý do nào đó khiến ngừng tay. Hẳn tuyệt đối là cố ý! Đây là lời Lý Như Ca nói nhiều nhất ở Tiêu phủ.

Chỉ là, cuộc sống thực sự trôi qua tốt đẹp như vậy sao? Tiêu Mộc Dao có thể vì Lý Như Ca mà rời khỏi Tiêu phủ, muốn bước chân vào giang hồ. Cuối cùng, Nguyên Nhược Ngữ vẫn không cho nàng biết, mình chính là Ngôn Ngữ. Thế nhưng, lại nhớ đến khuôn mặt tuyệt mỹ kia, không biết chuyện Thất Dạ đã giải quyết ổn thỏa chưa. Hẳn đã từng nói, hẳn sẽ tìm mình. Nguyên Nhược Ngữ hoài niệm khuôn mặt đáng yêu lúc tức giận kia, hoài niệm..... còn có người kia, không biết có ổn hay không.....

Nhớ tới lúc Nguyên Nhược Ngữ hỏi Tiêu Nam chuyện ba năm trước.

Tiêu Nam nói, hôm đó vừa may Nhị sư phụ trở lại, mới cùng nhau đánh lui đám người kia. Người đó, không biết làm gì, dường như cũng không quay về nhà. Hỏi Tiêu Nam, Tiêu Nam cũng không nói, hẳn chỉ nói, có lẽ, hẳn là người không muốn thấy người nhất, vì hẳn là người cảm thấy có lỗi với người nhất trong số bọn ta.

Nguyên Nhược Ngữ có chút đau lòng nhớ tới khuôn mặt vẫn luôn tràn đầy sức sống đó. Nhưng Tiêu Nam nói với Nguyên Nhược Ngữ, tình hình hện tại, người của Ma giáo càng ngày càng tàn rã, Tiêu Nam cùng Lý Như Ca liên thủ cũng vô pháp ngăn cản. Nam Cung Li đã luyện thành Thần Long Cửu Thức. Sau chuyện lần đó không lâu, hẳn giết chết phụ thân hẳn, lên làm Giáo chủ. Mà người đó, cũng đã là Minh chủ võ lâm ngày nay, nhân vật đứng đầu bạch đạo.

Phi Lăng... Không biết hiện tại người có khỏe hay không.....

Tiêu Nam vẫn là nói cho cho Nguyên Nhược Ngữ biết tình hình. Tiêu Nam nói, không lâu trước đó, Phi Lăng mất tích trong một lần xung đột với Ma giáo, bạch đạo bắt đầu hoảng loạn. Kỳ thực không chắc chắn là bị Ma giáo bắt đi. Lúc trước không nói với Nguyên Nhược Ngữ là do sợ hẳn lo lắng. Mà bây giờ, nhìn hành động của Nguyên Nhược Ngữ, không thể không nói ra sự thực.

“Mệnh hẳn rất lớn, không sao đâu.” Tiêu Nam an ủi Nguyên Nhược Ngữ còn đang ngăn người, biết hẳn là đang lo cho Phi Lăng. “Người không thể đi tìm hẳn sao?”

“Bọn ta cũng đang tìm hẳn. Yên tâm, nhất định sẽ tìm ra....”

.....

Trong lúc Nguyên Nhược Ngữ vẫn đang vì chuyện Phi Lăng mất tích mà lo lắng, lại nghe thấy chuyện được nói nhiều nhất trên thế đạo lúc này.

Mộc gia giàu nhất thiên hạ, vào mừng tám tháng sau gả con gái. Chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, Mộc Kiều Dong. Nơi gả vào, chính là chủ nhân Tiêu phủ có thực lực nhất hiện nay, Tiêu Nam.

Lúc biết chuyện, Nguyên Nhược Ngữ nhớ tới giọng nói nũng nịu kia. Hẳn là một mỹ nhân đi?..... Nguyên Nhược Ngữ cố gắng bảo mình không nghĩ nhiều, nhưng lại phát hiện ra trong lòng càng ngày càng cuống cuống xao động, có lúc ngồi ngây ra cả ngày không nói tiếng nào, vì, Tiêu Nam đã hai ngày rồi không tới tìm mình.

Như Ca nói, kỳ thức đó là lời đồn Mộc lão gia tạo ra, không hề có thương lượng cùng Tiêu Nam. Chỉ là, nhân vật phiền toái hình như tìm tới cửa, Tiêu Nam gần đây rất bận.

Nguyên Nhược Ngữ nhìn căn phòng vắng vẻ, ngủ không yên. Đi tới trước cửa sổ, mở cửa ra, nhìn lên màn trời đen kịt cùng ánh đèn thấp thoáng dưới lầu.

Phía dưới là một tiểu viện đầy cây cối, chỉ ở chỗ cạnh bên đường mới có thể mơ hồ nhìn thấy bóng cây. Yên tĩnh giống như cái gì cũng không có. Chỉ có gian phòng tối om trên lầu cùng tiếng hít thở của mình Nguyên Nhược Ngữ.

Gần đây thật sự xảy ra rất nhiều chuyện..... Tiêu Nam..... Còn có Phi Lăng.....

Nguyên Nhược Ngữ dựa vào cửa sổ, ngẩn ngơ nhìn bóng cây phía dưới. Bóng tối yên ắng, khiến con người ta tỉnh mạch, khiến con người ta nghĩ đến rất nhiều chuyện.....

Nguyên Nhược Ngữ cứ ngẩn ngơ nhìn như vậy.... Cho đến lúc, nhìn thấy một dáng người đi ra từ trong lùm cây, phá vỡ huyền tưởng đêm khuya.

Nguyên Nhược Ngữ trước tiên nhìn thấy sắc đỏ.... Toàn thân đỏ rực, giống như đốt cháy màn đêm, mái tóc đen thật dài, tùy ý tung bay, đôi tay trắng noãn nổi bật trong đêm đen, đặt lên thân cây bên cạnh, hình ảnh mờ lung....

Nguyên Nhược Ngữ muốn nhìn rõ thêm một chút, cả người ngả về phía trước. Gió đêm thổi tung làn tóc Nguyên Nhược Ngữ, món trăn khuôn mặt xinh đẹp đó.... Người áo đỏ kia dường như phát hiện ra Nguyên Nhược Ngữ, cũng ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ là bóng cây che khuất khuôn mặt hắn. Không biết vì sao, Nguyên Nhược Ngữ cảm thấy, một cảm giác rất thân thuộc.... Thứ cảm giác trời dậy từ nơi sâu nhất tim can.... Người đó, nhất định có một dung mạo rất kiêu diễm mỹ lệ....

Nhưng, lúc Nguyên Nhược Ngữ vẫn còn muốn nhìn rõ thêm một chút, người kia lại biến mất. Không biết từ lúc nào, cũng không biết đi đâu.... Nguyên Nhược Ngữ thậm chí bắt đầu hoài nghi, mình có phải xuất hiện ảo giác hay không.... Nhìn quanh bốn phía, quả thực không thấy bóng người kia đâu nữa.

Nguyên Nhược Ngữ cảm thấy có thể thực sự là mình đã quá mệt mỏi, đóng cửa sổ lại, cười khổ dè xuống cảm giác kỳ quái trong lòng, ngoan ngoãn leo lên giường.

Nhưng Nguyên Nhược Ngữ không biết, đêm khuya hôm đó, một bóng người luôn ngồi trên nóc nhà, gió tùy ý thổi tung góc áo đỏ, mái tóc dài đen tựa màn đêm. Người đó, cứ ngẩn người ngồi trên nóc nhà như vậy, tay đặt trước ngực mình, bộ dạng ngưng trọng.... Giống như dè xuống thứ cảm giác kỳ quái trời dậy trong lòng.

Mà người áo đỏ không biết là, Nguyên Nhược Ngữ lên giường ngủ nhưng lại không ngủ. Hắn không ngủ nổi, không biết vì sao, vừa nhắm mắt lại liền nhớ tới ngày ba năm trước.... Máu tươi của Phi Lăng.... Thanh kiếm đen xuyên qua ngực mình....

Nguyên Nhược Ngữ sờ lên vết sẹo nhàn nhạt trên ngực, giống như không thở nổi.... Ngày đó....

Hồng dạ lệ bay lượn khắp thế gian....

....

Nguyên Nhược Ngữ mở to mắt, một đêm không ngủ.

66. Chương 62

“Nguyên công tử, đây là tiểu tử mới đến, chuyên tới chăm sóc Nguyên công tử.” Quản gia cung kính cúi đầu nói, “Còn nữa, chủ nhân đã bố trí một nơi ở khác, thỉnh công tử mau chóng....”

“Ta biết rồi.” Nguyên Nhược Ngữ thản nhiên nói. Ngày thứ ba rồi. Những ngày không nhìn thấy Tiêu Nam. Những lời đồn đại bên ngoài luôn ‘vô ý’ truyền tới tai Nguyên Nhược Ngữ. Tiêu Nam mấy ngày nay thật sự bồi bên cạnh Mộc tiểu thư kia sao? Ánh mắt Nguyên Nhược Ngữ trở nên âm trầm, lúc này, mình ngay cả ở đây cũng không được..... Tiêu Nam, vì sao không đến giải thích với ta? Hay là, người cho rằng ta nhất định sẽ tin tưởng người?

Nguyên Nhược Ngữ vô thần nhanh chóng cùng quản gia rời khỏi phòng Tiêu Nam, đến một đình viện, Nhược Ngữ Các. Nguyên Nhược Ngữ nhìn hàng chữ trên đầu, nhin không được mỉm cười, cư nhiên dùng cái tên nữ tính như vậy của mình đặt tên, thật sự là nơi của mình rồi.

“Nơi này trước đây rất lâu đã có tên.” Quản gia đứng sau lưng giải thích cho Nguyên Nhược Ngữ, “Kỳ thật tất cả đồ đạc trong này, đều do chủ nhân tự mình bố trí. Rất lâu rồi, vẫn luôn không có người đến ở.”

Nguyên Nhược Ngữ dừng bước nhìn đình viện trước mặt, thật là một nơi rất đặc biệt. Nên gọi là Đào Hoa Viện mới đúng? Nguyên Nhược Ngữ cười cười tiếp tục đi về phía trước. Đường nhỏ nở đầy hoa đào. Cùng

với làn gió mát, những cánh hoa hồng phấn nhẹ nhàng tung bay, lơ lửng giữa không trung, cả không gian dường như đều biến thành màu hồng phấn....

Quá mức nữ tính rồi. Đây là cách nhìn của Nguyên Nhược Ngữ, thế nhưng, hẳn thích.

Đi về trước một lúc, liền thấy một đình nghỉ chân u nhã. Giữa đình có một tấm thảm, trên chiếc bệ thấp đặt một chiếc đàn, một vài cánh hoa đào rơi lên phía trên, vẽ lên một bức tranh mỹ lệ vô cùng. Nguyên Nhược Ngữ không khỏi nghĩ, loại khung cảnh này thật giống trong phim.... Có điều, thật sự rất đẹp, còn có cảm giác rất thoải mái.

Lại đi về phía trước thì thấy một lầu gác, có điều xây trên một hồ nhỏ. Trong hồ nuôi đàn cá rục rờ, nước hồ trong suốt, có thể nhìn thấy đám đá cuội ở đáy hồ, đều là đá cuội trắng ngần, thi thoảng có vài nhánh rêu xanh ẩn hiện. Thực rất đẹp.... Gian phòng mở rộng đón gió. Mấy tấm song sa xanh nhạt theo gió khẽ bay, có thể nhìn thấy gia cụ bài biện bên trong. Lầu hai là phòng ngủ của Nguyên Nhược Ngữ, hành lang hình tròn, treo đầy những dải lụa xanh. Tất cả của tất cả, đều giống như không lâu các giữa không trung.

Nguyên Nhược Ngữ rất thích nơi này, nhất là lúc biết tất cả mọi thứ trong đây đều do Tiêu Nam tự mình bố trí, trong lòng không khỏi cảm động... Nhưng, hiện tại nhìn lại cả tòa nhà, Nguyên Nhược Ngữ lại cảm thấy có chút trống rỗng, có cảm giác vắng vẻ.... Là vì không có người đó bên cạnh sao?

“Công tử trước hết cứ ở đây đi, chủ nhân nói, tất cả ở đây đều là của công tử.” Quản gia trên mặt mang nụ cười nhẹ nhìn Nguyên Nhược Ngữ, “Chủ nhân nói, tối hôm nay sẽ tới tìm công tử.”

Hắn sẽ đến? Nguyên Nhược Ngữ kinh ngạc quay đầu lại, trong lòng vui vẻ là không thể lừa người. Tiễn quản gia đi, Nguyên Nhược Ngữ bắt đầu cẩn thận quan sát căn phòng này. Gia cụ đơn giản mà không thiếu phần tinh tế, ván gỗ dưới chân mát lạnh thoải mái, ngồi lên tấm thảm trải xù lông. Phía sau là một tường giá sách, bày đầy thư tịch. Căn phòng thư hương thoải mái. Nguyên Nhược Ngữ bước lên đài nhỏ bên cạnh, ven lên tấm song sa xanh nhạt, nhìn đàn cá tự do trong hồ. Nguyên Nhược Ngữ phát hiện trong hồ có gì đó lóe sáng, muốn nhìn rõ thêm một chút, cả người liền vươn ra ngoài.

Đột nhiên, một đôi tay kéo lấy hắn, Nguyên Nhược Ngữ mới phát hiện, trong phòng còn một người khác.

“Công tử cẩn thận.” Người kia lại buông tay ra, hành lễ với Nguyên Nhược Ngữ một cái. Nguyên Nhược Ngữ mới nhớ ra, quản gia hình như đã tìm cho mình một người hạ nhân. Nhìn bộ dạng người kia cúi đầu hành lễ, Nguyên Nhược Ngữ không thích. Hẳn đồ người trông có vẻ gầy gò kia đây, “Sau này không cần hành lễ với ta. Ta không thích việc đó.”

“.... Tiểu nhân không dám.” Giọng nói kia nghe qua vẫn là một đứa trẻ, mang theo sự sợ hãi. Khuôn mặt bình thường, trên mặt có vài nốt tàn nhang, mắt nho nhỏ, đầu nho nhỏ, gầy gò, hình như là đứa trẻ nhà nghèo.

“Không có gì không dám. Cứ làm theo lời ta nói là được.”

Đứa trẻ kia ngẩng đầu nhìn Nguyên Nhược Ngữ, trong mắt ánh lên một tia sáng, sau đó cúi đầu có vẻ cảm động nói, “Dạ.”

“Người tên là gì?” Nguyên Nhược Ngữ ưa thích người giống như trẻ con này. “Tiểu nhân họ Lý, công tử có thể gọi ta là tiểu Lý.”

“Tiểu Lý sao? Vậy ta sẽ gọi ngươi là tiểu Lý.” Nguyên Nhược Ngữ cười cười nhìn tiểu Lý. Vẻ cười của Nguyên Nhược Ngữ, in đậm trong tim của thiếu niên gầy yếu kia, một người xinh đẹp như tiên tử.

.....

Đợi đến tối, Tiêu Nam vẫn chưa đến. Tiểu Lý bắt đầu bận bịu thu dọn phòng ốc, còn Nguyên Nhược Ngữ lại xuất thần nhìn con đường nhỏ kia. Xa xa nhìn thấy một thân ảnh đi tới, Nguyên Nhược Ngữ mạnh mẽ ngăn đầu, nhưng lại không phải Tiêu Nam, mà là.... Lý Như Ca!

Lý Như Ca tiêu sái đi tới trước mặt Nguyên Nhược Ngữ, ôm lấy Nguyên Nhược Ngữ nửa nằm trên mặt đất. Hai người cứ dựa vào nhau như vậy ngắm cá trong hồ nước.

Hồ nước vào đêm ánh lên tia sáng nhàn nhạt. Lý Như Ca nói đó là tinh thạch Tiêu Nam thiên tân vạn khổ tìm về, bên ngoài có thể bán với giá rất cao, nhưng lại đặt ở đây để chiếu sáng cho phòng của Nguyên Nhược Ngữ. Hoàng cung cũng không xa hoa đến vậy.

Nguyên Nhược Ngữ nhẹ nhàng cười, trong tay cầm thức ăn cho cá, buồn chán ném vài miếng xuống. Gió đêm thực dễ chịu, Nguyên Nhược Ngữ không kìm được dựa vào lan can muốn ngủ. Lý Như Ca cầm chân đắp lên người Nguyên Nhược Ngữ, chậm chậm nói, “Hắn bảo ta đến nói với người, hôm nay hắn vẫn không đến được.”

“Vậy sao?” Nguyên Nhược Ngữ nhắm mắt nói.

“Hắn phải bồi tiểu thư Mộc gia.”

“....” Nguyên Nhược Ngữ không có phản ứng gì. Lý Như Ca vén lại sợi tóc bị gió thổi làm loạn của hắn, “Người không trách hắn?”

“.... Ta tin hắn.” Nguyên Nhược Ngữ mở mắt quay người lại nhìn Lý Như Ca. Lý Như Ca ôm Nguyên Nhược Ngữ vào trong lòng, Nguyên Nhược Ngữ ngoan ngoan cảm thụ cảm giác ấm áp cùng an toàn trong ngực Lý Như Ca. “Ta cũng tin người.”

“Thật vui người có thể nói như vậy. Nhưng vẫn phải kể mọi chuyện với người. Bọn ta không muốn lừa gạt người.”

Không muốn lừa ta thì đã không mượn thể này mới tới tìm ta. Nguyên Nhược Ngữ có chút hờn dỗi véo ngực Lý Như Ca một cái, đổi lại tiếng kêu đau đớn cổ tình của hắn.

“Ai u.... Ha ha, không đùa nữa. Vẫn là nói cho người biết đi....”

Hóa ra, tin Tiêu Nam muốn lấy tiểu thư Mộc gia không phải là giả.

Chỉ là, Lý Như Ca cùng Tiêu Nam đều nghi ngờ, Mộc gia giàu nhất thiên hạ, có mối quan hệ mật thiết với Ma giáo. Mấy năm trước, Mộc gia sắp sụp đổ, nhưng lại trong một đêm khởi tử hồi sinh. Tuy tình hình sau đó không có vững chắc như lúc trước nhưng vẫn bảo trì được địa vị thiên hạ đệ nhất. Lý Như Ca cùng Tiêu Nam có bằng chứng về mọi mặt chứng minh mối liên hệ giữa Mộc gia và Ma giáo. Chỉ là không ngờ tới, chủ nhân Mộc gia lại chủ động tới muốn hợp lực với Tiêu phủ, muốn gả con gái cho Tiêu Nam.

Chỉ có hai khả năng, một là muốn thoát khỏi Ma giáo tìm chỗ dựa khác, hai là Ma giáo muốn dùng quan hệ thông gia giữa hai nhà mà thực hiện ý đồ khống chế Tiêu phủ.

Cho dù là cái nào, bọn họ đều cần biết rõ. Nếu có thể lợi dụng Mộc gia công kích Ma giáo, như vậy thế lực của Ma giáo sẽ giảm mạnh. Tiêu Nam mấy ngày này đều đang lôi kéo Mộc Kiều Đông, sau đó ám chỉ lão đầu kia của Mộc gia. Vì đều nhìn ra được, tên kia thật là một kẻ tầm thường, căn bản không phải là một thương nhân tài giỏi.

Vì sự mất tích của Phi Lăng, trên giang hồ cũng từ từ rối loạn, Ma giáo lại rục rịch định phát động chiến tranh lần nữa. Mấy thế lực của Thần Long giáo trong triều đình cũng bắt đầu nổi lên. Thật là khoảng thời gian bận rộn.

Nguyên Nhược Ngữ nghe xong, hỏi Lý Như Ca. “Thật loạn như vậy, người có thể không đi làm Vương gia của người sao?”

“Trong triều có mẫu thân và ngoại công chống đỡ rồi. Hơn nữa, không ở Vương phủ, ta liền không thể làm Vương gia sao?” Lý Như Ca đột nhiên dựa vào gần Nguyên Nhược Ngữ, hơi thở không đúng đắn phả lên mặt Nguyên Nhược Ngữ, tay bắt đầu không an phận đặt lên eo Nguyên Nhược Ngữ.

“Lẽ nào mỗi ngày trong đầu người đều là mấy chuyện này sao?” Nguyên Nhược Ngữ có chút buồn cười đẩy tay Lý Như Ca ra, ai ngờ Lý Như Ca lại dán cả người lên.

“Dù sao vẫn cho ta ăn một lần đi....” Khẽ hôn lên má Nguyên Nhược Ngữ, Nguyên Nhược Ngữ đẩy vai hắn không được, ngược lại còn bị hắn châm lửa. Ngăn cản không được cường thế, cùng với tia sáng tình thế bắt buộc trong mắt Lý Như Ca. Nguyên Nhược Ngữ đành khuất phục.

“Ta ôm người lên lầu....” Nói xong, Lý Như Ca ôm lấy Nguyên Nhược Ngữ bước lên lầu. Trên đường gặp phải tiểu Lý đang quét dọn, tiểu Lý vội vàng thỉnh an Lý Như Ca, chỉ là cái người đáng rất vội vã kia như hoàn toàn không nghe thấy, đi thẳng lên lầu. Nguyên Nhược Ngữ có chút buồn cười nhìn Lý Như Ca sốt ruột.

Xuân phong một đêm. Hoa đào cả sảnh đường, bay vào lầu hai thán bí kia, lặng lẽ nghe tiếng động khiến người ta mặt đỏ tim đập....

....

Mà ở nơi khác, Tiêu Nam cầm sổ kế toán, ngẩng đầu nhìn về hướng đình viện của Nguyên Nhược Ngữ, cười cười.

Coi như người đáng thương đủ rồi.

.....

Ngày hôm sau, Nguyên Nhược Ngữ tỉnh lại, phát hiện trên người không có cảm giác khó chịu có dịch thể trong người. Biết Lý Như Ca giúp mình tắm rửa sạch sẽ mới đi ngủ, Nguyên Nhược Ngữ lại quay người ngủ tiếp.

Tối qua không ngừng giao hoan làm Nguyên Nhược Ngữ cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Thật là ghen quá lâu rồi sao? Có điều, may mà không bị thương. Lý Như Ca vừa bắt đầu còn khống chế chính mình, sau đó có chút không khống chế được. Nhưng loại cảm giác kích thích đó, càng khiến người ta điên cuồng. Lúc buổi sáng, Lý Như Ca nói với mình hẳn có việc phải đi, muốn mình ngủ thêm một lúc. Nguyên Nhược Ngữ liền rất thoải mái mà thiếp đi.

Thẳng đến trưa mới xuống lầu ăn chút đồ. Chân không có sức, bước đi có phần khó chịu.

Đột nhiên thấy tiểu Lý, mặt Nguyên Nhược Ngữ xoát cái đỏ bừng. Phòng của tiểu Lý là gian phòng cách biệt nhỏ dưới lầu một, nhưng xem ra loại phòng đó cách âm không hề có hiệu quả. Nguyên Nhược Ngữ hoài nghi tiểu Lý đem qua nhất định đã nghe thấy gì đó. Mình có kêu to như vậy không.... Cái tên Lý Như Ca hỗn đản....

“Cái đó.... Tiểu Lý...” Nguyên Nhược Ngữ vẫn làm không kìm được hỏi tiểu Lý đang chuẩn bị bữa trưa, “Người hôm qua.... ngủ ngon không?”

“Tối qua? Rất tốt a!” Tiểu Lý nhìn Nguyên Nhược Ngữ một cái, rất vui vẻ chào hỏi. “Ta a, chỉ cần đặt lưng xuống, dù có sấm cũng không tỉnh!”

“Thật sao?... Như thế thì tốt...” Nguyên Nhược Ngữ có chút chột dạ nói, ngoan ngoãn ngồi xuống, nhìn món ăn thịnh soạn trên bàn, cảm kích nhìn tiểu Lý một cái. “Người cũng ngồi xuống ăn đi.”

“Chi?! Như vậy sao được? Ta là hạ nhân.... “ Tiểu Lý sợ hãi khua khua tay.

“Không sao, ngồi xuống đi. Không muốn ta giận thì ngồi xuống.” Nguyên Nhược Ngữ kéo mạnh tiểu Lý ngồi xuống, bới một chén cơm cho hắn, còn giúp hắn chuẩn bị đĩa.

“Ăn đi. Một mình ta ăn cũng không ăn được nhiều như vậy. Sau này, người đều phải ăn cùng ta.”

“Nhưng....”

“Không nhưng nhị gì cả. Đến, ăn cơm.”

Nói xong, Nguyên Nhược Ngữ ép buộc nuốt cơm cho nam hài gây yếu kia, vừa nhìn là biết thiếu dinh dưỡng một thời gian dài. Tiểu Lý không lay chuyển được Nguyên Nhược Ngữ, đành phải ngoan ngoãn há miệng, sau đó vội nói có thể tự mình ăn.

“Người thật là một người kỳ quặc.” Tiểu Lý nhỏ giọng nói thầm.

“Người nói gì?” Nguyên Nhược Ngữ lại gấp một miếng thịt gà cho vào bát tiểu Lý, cười cười hỏi hắn.

“Không nói gì. Vẫn là ăn cơm trước đi.”

.....

Không biết vì sao, đối mặt với hài tử này, trong lòng Nguyên Nhược Ngữ lại chống cự, nhưng cũng muốn tiếp cận. Đột nhiên giống như có một người đệ đệ thế này, sau đó nuôi nó thành mập mạp trắng trẻo.

Nói đến đệ đệ... Không biết Phi Lăng thế nào....

67. Chương 63

Nguyên Nhược Ngữ ở trong Nhược Ngữ Các không sao ra ngoài được. Lý Như Ca thường xem đến thăm hắn, Tiêu Nam thi thoảng cũng tới. Lúc hai người gặp nhau, chủ đề thảo luận luôn là Mộc gia và Ma giáo. Khi Nguyên Nhược Ngữ buồn chán luôn thích cùng tiểu Lý trò chuyện. Chỉ là lâu ngày, tiểu Lý nói chuyện với mình không biết lớn nhỏ. Có lần bị quản gia nhìn thấy, vừa định răn dạy, Nguyên Nhược Ngữ chối tội cho tiểu Lý, kết quả đổi lấy một câu, “Đều không phải người biến ta thành thế này.” Nguyên Nhược Ngữ bất đắc dĩ.

Lúc buồn chán làm một bộ cờ năm quân, Nguyên Nhược Ngữ đánh cùng tiểu Lý, kết quả là từ lúc bắt đầu đều là Nguyên Nhược Ngữ thắng, sau đó là hòa nhau khá nhiều. Không lâu sau, tiểu Lý liền thường xuyên thắng. Lúc chiến thắng, giống như một chú ngựa con kiêu ngạo, bộ dạng có thể ngày đi ngàn dặm. Nguyên Nhược Ngữ buồn cười xoa xoa đầu tiểu Lý. Kết quả lại bị gạt tay, còn rất người lớn nói, “Người là vì mình bị người khác xoa đầu không cam lòng phải không? Vậy cũng đừng xoa đầu ta.” Nguyên Nhược Ngữ bị nói đến ngây người.

“Người có phải là ai cũng có thể bắt nạt người không a?” Tiêu Nam buồn cười ôm lấy Nguyên Nhược Ngữ bị thua cờ. Nguyên Nhược Ngữ có chút giống như mèo nhỏ giương nanh múa vuốt, vươn tay định dạy dỗ tiểu Lý, nhưng vẫn là có thể nhìn rõ nụ cười quý dị kia, rõ ràng là đang cười nhạo mình!

“Được rồi, không nháo nữa. Tiểu Lý, bưng bát canh đã hầm tốt đến đây.” Tiêu Nam vỗ về Nguyên Nhược Ngữ, tiểu Lý nghe lệnh đi xuống.

“Mới không như người nói! Ta còn có Thất Dạ!” Nói xong, Nguyên Nhược Ngữ biết, mình dường như nói sai rồi. Chỉ là, Tiêu Nam chỉ ngừng lại một chút, không có tức giận. “Là người Như Ca nói sao? Người có thể nói lại một lần cho ta nghe không?”

Đúng a, mình còn chưa kể cho Tiêu Nam biết chuyện lúc mình ở sơn cốc! Sao lại hồ đồ như thế?! Nguyên Nhược Ngữ kéo Tiêu Nam lại kể rõ cho hắn cuộc gặp gỡ ba năm trước, còn có chuyện của Thất Dạ.

“A, là thần y mất tính nhiều năm trước sao?... Người nói hắn có việc đi rồi?”

“Đúng vậy, không biết lúc nào sẽ về. Có điều, hắn nói sẽ tìm được ta, mũi hắn rất thính.”

“Thần kỳ như vậy?”

“Cũng không phải. Chỉ là trên người ta bị hắn hạ một loại bột phấn, có thể tùy thời tìm thấy ta.” Nguyên Nhược Ngữ buồn chán hà hơi một cái, cọ cọ vào lòng Tiêu Nam.

“Vậy, không cảm thấy đáng ghét sao?” Tiêu Nam ôn nhu tìm cho Nguyên Nhược Ngữ một vị trí tốt, làm hắn càng thoải mái.

“Không, là ta kêu hắn làm thế. Vì người mất tích luôn là hắn.” Nguyên Nhược Ngữ nhớ tới khuôn mặt của Thất Dạ, kìm không được mỉm cười.

“Thật sao?... Hắn khiến người cảm thấy rất vui vẻ?”

“.... Phải, rất vui vẻ. Ta....”

“Người thích hắn?”

Nguyên Nhược Ngữ đột nhiên không nói lời nào, chờ phản ứng của Tiêu Nam. Kỳ thật hắn sớm đã có thể cảm thấy rồi đi? Mình thế nhưng lại không biết nói thế nào.

“Sao, không giải thích với ta sao?” Tiêu Nam cố ý giả bộ tức giận, nhưng khóe môi lại vẫn hiện lên nét cười. Nguyên Nhược Ngữ ngẩng đầu hôn lên môi Tiêu Nam, coi như trả lời.

“..... Người a.” Tiêu Nam một lần nữa ôm lấy Nguyên Nhược Ngữ, bàn tay to lớn vuốt ve má Nguyên Nhược Ngữ, “Người mới là bắt nạt ta....”

.....

Cách ngày Mộc gia nói rằng gả con gái ngày một gần, Tiêu phủ mấy ngày nay dường như cũng vì chuyện này mà bận rộn. Như Ca vì chuyện triều đình, đã chuyển về Vương phủ của hắn, bảo rằng Thần Long giáo lại có hành động gì đó.

Hiện tại, Nguyên Nhược Ngữ đột nhiên cảm thấy cuộc sống sâu gạo của mình thực rất tẻ nhạt. Thỉnh thoảng tìm tiểu Lý cãi nhau, chỉ là lần nào cũng thất bại. Tiểu Lý luôn nói Nguyên Nhược Ngữ là một kẻ kỳ quặc, trước nay chưa từng gặp một ai giống hắn. Nguyên Nhược Ngữ cười cười không nói gì. Kỳ thực, lúc tiểu Lý cùng mình trò chuyện, Nguyên Nhược Ngữ mới mới cảm thấy không cô quạnh. Hơn nữa, tiểu Lý không phải một đứa trẻ ngoan, thì thoảng còn tỏ vẻ người lớn dạy bảo mình.

“Người a! Nói bao lần rồi? Mấy hôm trời gió to này, người còn dám ngồi góc ở đây?” Tiểu Lý cầm trà nóng, bộ dạng ta biết ngay người sẽ làm thế này.

“Nhưng, thế này thực thoải mái a...” Nguyên Nhược Ngữ không thể không buông chỗ thức ăn cho cá xuống, quay người lại ủy khuất nhìn tiểu Lý. Trước mắt là bức tranh mỹ nhân cho cá ăn. Mỹ nhân là mỹ nhân tuyệt đối, khuôn mặt của mỹ nhân, mái tóc đen dài tùy ý buông rơi, quần áo có chút lộn xộn, tư thế của mỹ nhân. Xem ra nếu là một nam nhân bình thường nhất định sẽ nhào tới đi? Chỉ là...

Bạn nhỏ tiểu Lý của chúng ta giống như hoàn toàn không bị ảnh hưởng chút nào. Hắn cũng không đi lại kéo Nguyên Nhược Ngữ, chỉ là hai tay chống hông, cằm hất cao, trong đôi mắt kia là uy nghiêm tuyệt đối, “Người tự mình ngoan ngoãn đi về, hay là.... chạy lại?”

Nhìn bộ dạng nữ vương của tiểu Lý, trên trán Nguyên Nhược Ngữ chảy xuống một giọt mồ hôi. Vì sao a, hiện tại lại bị tiểu Lý như thế này bắt nạt... Nguyên Nhược Ngữ đành phải ngoan ngoãn bước xuống khỏi đài cá, ngoan ngoãn cầm ly trà của tiểu Lý, ngoan ngoãn ngồi lên ghế uống. Bộ dạng thỏ con ngoan ngoãn. Kỳ thực tiểu Lý từ trước nay chưa từng làm gì thô lỗ với Nguyên Nhược Ngữ. Chỉ một ánh mắt liền có thể khiến y ngoan ngoãn nghe lời. Chỉ là, loại ánh mắt đó, tiểu Lý dường như chưa từng dùng với bất kỳ ai.

“Ta muốn ra ngồi bàn đu...”

“.....”

“Coi như ta chưa nói.” Nguyên Nhược Ngữ không dám tiếp tục nhìn sắc mặt tiểu Lý, nhanh chóng cầm ly trà uống, nhưng vì quá vội vàng mà bị bỏng. Nguyên Nhược Ngữ thè lưỡi không ngừng thổi, trong mắt bắt đầu phiếm ánh lệ.

“A... Nóng...”

“Người là tên góc sao?! Lại đây, ta xem xem.” Tiểu Lý đi đến trước mặt Nguyên Nhược Ngữ, từ trên cao nhìn xuống đầu lưỡi có chút bóng rộp của Nguyên Nhược Ngữ, “Ấn.... Ta đi lấy nước lạnh.”

Bước đi rất nhanh. Nguyên Nhược Ngữ không hề nhìn thấy ánh mắt lúc tiểu Lý rời đi, cũng không thấy khuôn mặt hơi đỏ của hắn. Vì hắn không biết, mình như vậy hấp dẫn người ta phạm tội đến mức nào!

Lúc quay lại, Nguyên Nhược Ngữ uống từng ngụm lớn nước lạnh, cuối cùng cũng cảm thấy thoải mái. Đưa bát cho tiểu Lý, cảm kích nói một tiếng, “Cảm ơn.”

“Hừ.” Tiểu Lý không để ý Nguyên Nhược Ngữ, cầm bát rời đi. Trước khi đi, bỏ lại một câu, “Ngày mai gió không lớn, có thể ngồi.”

Ngồi? Ngồi cái gì? Nhẽ nào là... Hay quá đi! Nguyên Nhược Ngữ vui vẻ hoan hô. Kỳ thực trong mấy ngày gần đây, Nguyên Nhược Ngữ đã quen với tính cách của tiểu Lý. Không phải là chưa từng phản kháng, chỉ là cho dù phản kháng, tiểu Lý sẽ lạnh lùng nói “Tùy người”, sau đó mấy ngày liền phớt lờ mình.

Nguyên Nhược Ngữ không biết vì sao, chỉ là sợ bộ dạng đó của hắn. Có lúc nhìn thấy mấy hạ nhân khác trong Tiêu phủ, Nguyên Nhược Ngữ có chút bí ai nghĩ, rốt cuộc ai là chủ nhân a....

Có điều, Nguyên Nhược Ngữ vẫn rất thích tiểu Lý. Cho dù hắn giống như trưởng thành một chút, ngang ngược một chút, chẳng qua vẫn rất đáng yêu. Đương nhiên, lúc không đáng yêu nhiều hơn một chút.

.....

“Thế nào? Biết rõ kết quả thế này, tối qua còn kêu to như vậy?”

Nhìn tiểu Lý bộ dạng tiểu nhân đắc chí nói móc Nguyên Nhược Ngữ đang đau lưng nhức eo. Nguyên Nhược Ngữ cảm thấy nhóc con xấu xa này thật không đáng yêu. “Tiêu đại nhân nói, hắn có việc đi trước, kêu ta giúp người bôi thuốc.”

A? Tiêu Nam bảo tiểu Lý bôi thuốc cho mình? Chỗ đó?... Nguyên Nhược Ngữ xoay cái biến thành quả cà chua chín. “Không cần không cần! Ta tự mình làm là được.”

“... Biết thế là tốt. Ta đi đây.” Tiểu Lý vô tình đặt thuốc xuống rồi rất tự nhiên đi ra. Nhìn bóng lưng của hắn, Nguyên Nhược Ngữ xúc động muốn cắn chết hắn. “Còn nữa.... Lần sau, lúc làm có thể che miệng người lại được không. Người xem, cả Tiêu phủ đều có thể nghe thấy tiếng người đó.”

Lúc này, Nguyên Nhược Ngữ đã hoàn toàn hối hận, lúc ban đầu tại sao lại tìm một tiểu tử như thế này a?!

.....

“Ta muốn ăn nho.”

“Được, ta bóc cho người ăn.”

Đương nhiên, đây tuyệt đối không thể là lời Nguyên Nhược Ngữ nói với bạn nhỏ tiểu Lý. Vậy chỉ có.... Dưới tán cây hoa đào, hai người rất nhân nhả ngồi trên thảm cỏ, mà người hầu hạ, lại là Nguyên Nhược Ngữ. Nguyên Nhược Ngữ cẩn thận hỏi, “Tiểu Lý, quê người ở đâu?”

“Làm gì?”

“Không có gì..... Hiếu kỳ thôi.” Nguyên Nhược Ngữ vội vã khua khua tay, vì hắn cảm thấy tính cách này của tiểu Lý là trời sinh, nữ vương trời sinh. Vùng đất nào có thể nuôi ra một người như vậy a....

“Ta không nhớ rõ. Từ khi ta hiểu chuyện, ta liền không có nhà, không có người nhà. Không biết mình đến từ nơi nào, phải đi đâu. Như vậy, người thỏa mãn chưa?”

“Không phải! Ta không phải....” Nguyên Nhược Ngữ không ngờ tiểu Lý hiểu lầm mình đang cười nhạo hắn hay gì đó. Tiểu Lý liếc mắt nhìn Nguyên Nhược Ngữ một cái, Nguyên Nhược Ngữ đột nhiên cảm thấy không khí liền ngưng kết như vậy, nụ cười trên mặt cũng cứng đờ. “....”

“... Thôi đi. Ta biết người không có ý gì, vì người chẳng qua là một tên ngốc mà thôi.”

“Người....”

“Ta muốn ăn nho.” Tiểu Lý rất tự nhiên mở to miệng, Nguyên Nhược Ngữ vẫn là dứt nho vào miệng tiểu Lý. Tiểu Lý ăn ngon liếm liếm môi, mà động tác này của hắn lại làm ám muội như vậy, bộ dạng mê hoặc người khác. Nguyên Nhược Ngữ có chút đỏ mặt nhìn người rất bình thường trước mắt.

“Gì chứ? Người không phải là.... Cầm thứ, ta còn là trẻ con. Ta không ngờ người lại có loại hứng thú này...” Giống như kinh hoàng nhưng phần nhiều là trêu đùa. Nguyên Nhược Ngữ bị lời hắn nói làm bức mình. Đúng a, mình sao có thể bị tên tiểu quỷ này làm động lòng a!

“Sao có thể... Người làm gì vậy?” Nhìn tiểu Lý đột nhiên đứng lên, Nguyên Nhược Ngữ kỳ quái nhìn hắn. Chỉ có trước mắt người khác hắn mới có vẻ cung kính này.

“Có người tới.”

“Cái gì?”

“Người thật sự rất ngốc a. Người cho rằng người có thể bình an ở trong đây là vì sao a.... Lần này, xem ra mấy người kia không ngăn cản nổi. Tới rồi...”

Hiểu tiểu Lý nói là cái gì. Kỳ thực rất nhiều lúc, ngoài đình có tiếng cãi nhau, có không ít người định tiến sâu vào trong, nhưng đều bị Tiêu Nam cản lại, mình mới có thể có cuộc sống yên bình thế này. Bằng không, theo cách nói của tiểu Lý, mình sớm đã bị độc chết rất nhiều lần rồi đi?

Nguyên Nhược Ngữ đứng lên nhìn người đang bước nhanh lại, là một nữ nhân. Hơn nữa là một nữ nhân rất xinh đẹp. Nguyên Nhược Ngữ phát hiện khóe môi tiểu Lý cong lên một nụ cười chế giễu, Nguyên Nhược vẫn đành lên tiếng chào hỏi, “Cái đó...”

Ai ngờ, nữ nhân nhìn qua rất xinh đẹp đó không nói gì, một tay giơ lên, trong ánh mắt là sự hung ác không thể che giấu. Nguyên Nhược Ngữ không hiểu vì sao nàng lại muốn đánh mình, lúc còn đang ngẩn ra, mắt thấy bàn tay kia sắp hạ xuống, cả người lại bị một cổ lực đạo kéo lại về sau....

Một tiếng tát rất vang dội.

Nguyên Nhược Ngữ ngơ ngác nhìn tiểu Lý bị tát mặt nghiêng sang một bên, cánh môi sưng, máu tươi chảy xuống.... Không nhìn được sắc mặt của hắn.... Nhưng có thể biết tiểu Lý không cam chịu. Nhưng hắn lại không làm gì. Đây là bộ dạng trước mặt người khác của tiểu Lý, một tiểu Lý cứng nhắc nghe lời không biết cãi lại.

Nguyên Nhược Ngữ không rõ từ trong lòng nổi lên một cảm giác phẫn nộ...

Khi đầu còn chưa kịp phản ứng lại, tay Nguyên Nhược Ngữ đã rất nhanh phát lên.

Lại là một tiếng tát vang dội....

.....

Nữ nhân không tin phát hiện mình cứ nhiên bị đánh. Tiểu Lý kinh ngạc nhìn Nguyên Nhược Ngữ đánh nữ nhân kia. Mà Nguyên Nhược Ngữ còn đang nghĩ chưa kịp phản ứng lại mình đang làm gì, chỉ cảm thấy tay một trận tê rất....

68. Chương 64

“Người cứ nhiên dám đánh ta?!!” Nữ nhân kia chấn kinh che mặt mình, lửa giận trong mắt đã hoàn toàn bốc lên. Hiện tại Nguyên Nhược Ngữ mới nhìn rõ dung mạo của nữ tử, thực sự có thể coi là đẹp, chỉ là thành phần nhân tạo quá nhiều, trang điểm trên mặt cho người ta cảm giác không tốt, còn có mùi hương hoa nồng nặc. Về méo mó trên mặt lúc tức giận cũng, so với Thất Dạ... Không, có lẽ căn bản không thể so sánh đi?

Nghe giọng, Nguyên Nhược Ngữ biết thiếu nữ xông thẳng vào này là Đại tiểu thư Mộc gia tiếng tăm vang xa, Mộc Kiều Dung. Quả nhiên là một thân kiêu căng ngạo nghễ.

Nguyên Nhược Ngữ không hề muốn cùng nàng nhiều lời, kéo tiểu Lý định rời khỏi đây. Chỉ là Mộc Kiều Dung không nghĩ vậy, nàng hận không thể xé Nguyên Nhược Ngữ thành hai mảnh, có chút không khống chế được xông tới, nắm lấy vai Nguyên Nhược Ngữ định cho hắn một cái tát. Nhưng lần này, tiểu Lý cười nhạo nhìn nàng, cũng không tới ngăn cản, Nguyên Nhược Ngữ cũng lẳng lặng nhìn nàng. Vì, lúc nàng bắt được Nguyên Nhược Ngữ, Nguyên Nhược Ngữ đã thấy người sau lưng nàng.

Cái tát còn chưa hạ xuống, tay Mộc Kiều Dung đã bị giữ lấy. Nàng kinh ngạc quay đầu, liền thấy ánh mắt thâm trầm của Tiêu Nam. Lúc này, cộp mẹ lập tức biết thành thổ con. Cả người theo ánh mắt cũng bắt đầu khê run rẩy, đúng một vẻ diêm dąng đáng yêu. Nguyên Nhược Ngữ bất đắc dĩ, mà trong mắt tiểu Lý lại là khinh thường.

“Tiêu ca ca...” Mộc Kiều Dung không biết Tiêu Nam đã thấy được bao nhiêu, nhưng nàng thật sự cảm thấy sợ hãi, bị khí thế của Tiêu Nam dọa sợ, “Là hấn trước!...”

“Trở về.” Tiêu Nam bỏ tay Mộc Kiều Dung ra, lạnh lùng nói.

“Tiêu ca ca?!” Mộc Kiều Dung nhìn vẻ vô tình của Tiêu Nam, sắc mặt dần trắng bệch. Lúc trước Tiêu ca ca không như thế này, hấn sẽ cười với mình, tuy không nói gì với mình, nhưng trước đây chưa từng làm dữ với mình. Từ sau khi người kia đến, liền thật khó gặp mặt Tiêu ca ca. Hấn chỉ luôn tìm cha, không để ý tới mình, kêu hấn bởi mình cũng vậy. Nhưng dù là lúc hấn rất bận, chỉ cần nghe thấy người kia thế này thế kia, liền vứt hết mọi chuyện đi tìm người nọ! Thậm chí có thể vứt cả chuyện của cha không quản!

Phải a. Muốn cha ép hấn chấp nhận thành thân, hấn đồng ý rồi. Cho dù là ước định gì với cha cũng được, thế nào cũng được, hấn đồng ý thành thân vậy ta sẽ là thê tử của Tiêu ca ca! Hấn nên bồi bên cạnh ta! Lại tính cái gì? Chẳng qua là... một kẻ ti tiện mà thôi! Dựa vào cái gì?!!

Không cho ta đi vào nơi này, hạ độc cũng thất bại, tìm sát thủ cũng thất bại. Tiêu Nam! Người rút cuộc coi ta là cái gì?! Ta là Mộc Kiều Dung! Chưa từng có ai có thể đối với ta như vậy!!!

Hôm nay thoát khỏi đám thị vệ đáng ghét kia, ta cũng không tin, ta tìm không thấy người!!! Nguyên Nhược Ngữ!!!

“Ta không đi!! Trừ phi hấn chết!!!” Mộc Kiều Dung giống như mất khống chế hét về phía Nguyên Nhược Ngữ, vươn tay định bắt lấy Nguyên Nhược Ngữ. Chỉ là, lần này, Mộc Kiều Dung hung hăng bị Tiêu Nam một chưởng đánh ngã xuống đất, sắc mặt không rõ vui buồn, “Cút.”

Mộc Kiều Dung giống như không tin nhìn mình ngã trên nền đất, mà người kia lại hảo hảo đứng sau lưng Tiêu Nam. Nàng như phát điên gào lên, “Người sao dám làm thế với ta?! Không có ta, người còn có thể làm gì?!!”

Tiêu Nam không thèm để ý tiếng gào thét của Mộc Kiều Dung, chỉ ôm eo Nguyên Nhược Ngữ, đi vào trong phòng. Đột nhiên xuất hiện thị vệ đứng trên thảm cỏ, không nói gì, kéo tay Mộc Kiều Dung, mang nàng đi.

Từ nơi không xa còn truyền đến giọng Mộc Kiều Dung, “Tiêu Nam!! Người sao có thể đối với ta như thế này?!! Người phải lấy ta!! Người sao có thể.... Tiêu Nam! Người sẽ hối hận!!!!... Người nhất định sẽ hối hận....”

.....

“Xin lỗi, là ta sơ sẩy, sau này sẽ không xảy ra chuyện như thế nữa.” Tiêu Nam trấn an Nguyên Nhược Ngữ, Nguyên Nhược Ngữ chỉ ngơ ngác nhìn hấn, theo hấn vào trong phòng.

Nguyên Nhược Ngữ lục tung tủ đồ tìm được thuốc trị thương, kéo tiểu Lý để hấn ngồi lên ghế. Nhìn nửa bên mặt đã sưng vù, trong mắt Nguyên Nhược Ngữ hiện lên tia khổ sở cùng yêu thương, “Người sao lại ngốc thế...”

“... Ta là hạ nhân, đương nhiên là đỡ giúp người rồi.” Tiểu Lý nhìn Nguyên Nhược Ngữ, có thâm ý khác.

“Không được nói như vậy nữa!” Nguyên Nhược Ngữ có chút tức giận vỗ đầu tiểu Lý, tiểu Lý ‘ai ui’ kêu đau một tiếng. Nguyên Nhược Ngữ vội vàng xem xem hấn có sao không, kết quả phát hiện mình bị trêu chọc, thật không biết nên giận hay nên cười. “Người a, đừng có động đây, ta giúp người bôi thuốc.”

Tiêu Nam ở bên cạnh nhìn Nguyên Nhược Ngữ cẩn thận bôi thuốc cho tiểu Lý, mắt rất nhanh lóe lên một tia sáng, nhưng không thoát khỏi ánh mắt của tiểu Lý. Hấn chỉ ngoan ngoãn ngẩng đầu nhìn vẻ chăm chú của Nguyên Nhược Ngữ, đột nhiên phát hiện, tìm mình cũng không khỏi đập nhanh hơn.

Lông mi hấn thật dài, da trắng như tuyết, chiếc mũi xinh xắn, cánh môi hồng phấn mê người, nhất là, cặp mắt kia, bên trong là cái gì vậy? Là đồng tình, thương hại? Hay là quan tâm?... Vốn cho rằng bản thân vô cùng ghét loại sắc mặt này, nhưng vì sao, nếu là người này, trong lòng lại cảm thấy thoải mái như vậy? Thực muốn được hấn nhìn chăm chú như thế này.

Cảm giác quen thuộc khó hiểu với hấn, rốt cuộc là thứ gì? Ở bên cạnh hấn, cảm giác này lại càng ngày càng mạnh mẽ, giống như, bản thân lúc trước có quen biết hấn. Cảm giác trước nay chưa từng có... rốt cuộc là....

Không nghĩ nhiều như vậy, chậm chậm nhắm mắt lại, cảm thụ ngón tay hần mang theo thuốc cao lạnh lẽo bôi lên mặt, cẩn thận tỉ mỉ như vậy. Được người khác coi trọng, được người khác quan tâm, được người khác thương yêu..... Một cảm giác ngọt ngào kì lạ từ đáy lòng trào lên, chưa bao giờ có, giống như thứ gọi là ‘hạnh phúc’.

Tiêu Nam chờ Nguyên Nhược Ngữ bôi thuốc xong, ôm lấy người hần, âm thầm nhìn tiểu Lý một cái, phát hiện không có phải ứng gì, liền nói, “Mấy ngày nay cẩn thận một chút, bọn ta cắt đứt chuyện làm ăn của Ma giáo. Lão đầu Mộc gia cũng đứng về phía bọn ta, không biết là đâu thật đâu giả. Xem hành động của Ma giáo cũng sắp bắt đầu rồi. Người tốt nhất ở trong này đừng đi đâu.”

“Người muốn giam giữ ta?” Nguyên Nhược Ngữ thản nhiên nói, nhưng Tiêu Nam biết, kỳ thực, hần không hề muốn luôn bị mình bảo hộ thế này. “Lần này, ngoan ngoãn nghe lời ta đi. Ta không muốn người bị thương.”

“....” Nguyên Nhược Ngữ nhìn ánh mắt kiên trì của Tiêu Nam, đành phải đồng ý.

....

Nhưng mà, chỉ không ngờ, mọi chuyện lại đến nhanh như vậy.

Lúc trước tiểu Lý mặc danh kỳ diệu bị điều đi, nói là mắc phải quái bệnh. Chỉ là Nguyên Nhược Ngữ cảm thấy không có đơn giản như vậy. Lúc đi thậm chí còn không nói lời từ biệt với Nguyên Nhược Ngữ, giống như bị ép đi. Mà chuyện của tiểu Lý, Nguyên Nhược Ngữ không cách nào đi chất vấn Tiêu Nam. Bởi vì, ba ngày nữa, sẽ là ngày Tiêu Nam thành thân. Nguyên Nhược Ngữ không ngừng tự bảo mình, giống như bọn họ nói, sẽ có cách. Tiêu Nam sẽ không thành thân, nhưng nhìn những mảnh giấy đỏ dán trên tường ngoài, Nguyên Nhược Ngữ cảm thấy trong lòng xao động, chỉ là ngay cả tiểu Lý cũng không bên cạnh mình.

Kỳ thực có đôi lúc rất nhớ mong hài tử vừa như đệ đệ vừa như trưởng bối kia.

Đây là chuyện gì a.... Nguyên Nhược Ngữ có chút bức tức ném thức ăn cho cá vào trong hồ, đám cá vội vàng bơi vào giữa. “Các người cái gì cũng không cần nghĩ...”

.....

Ba ngày rất nhanh trôi qua.

Trong khoảng thời gian đó, Tiêu Nam không đến thăm mình đến một lần. Nguyên Nhược Ngữ tuy tin tưởng Tiêu Nam, nhưng vẫn cảm thấy bất an. Kỳ thực, vào ngày thứ ba, vẫn là có một người đến gặp mình. Là một lão nhân rất có khí thế uy nghiêm.

Đối mặt với lão nhân đó, không biết vì sao, Nguyên Nhược Ngữ cảm thấy trong lòng không thoải mái. Hần không biết đó là ai, cũng không biết đến tìm mình làm gì. Chỉ là cứ nhìn chăm chăm mình như vậy, hỏi một vài câu kỳ quái.

Cũng không phải chuyện quan trọng gì, chỉ là, lúc sắp đi, Nguyên Nhược Ngữ vẫn không biết đó rốt cuộc là ai. Mở miệng hỏi, lại nhận được một câu, “Người tốt nhất đừng thành vật cản. Nếu không....”

Nửa câu sau không nói ra, nhưng Nguyên Nhược Ngữ lại có chút sợ hãi, là bị ánh mắt của lão nhân này dọa sợ, thứ ánh mắt mang theo sát khí. Lão nhân kì quái, nhưng có thể tự do ra vào đây, khẳng định là người không đơn giản.

Nguyên Nhược Ngữ cảm thấy mọi chuyện cảm ngày càng khó bề phân biệt.

Đợi đến tối hôm đó, tất cả vẫn rất bình yên. Nhưng, Nguyên Nhược Ngữ lại gặp được tiểu Lý lâu ngày không gặp.

“Người sao lại quay về?...” Nguyên Nhược Ngữ vui vẻ muốn xoa đầu hần, nhưng lại bị ngăn cản. Tiểu Lý nghiêm túc hiềm thấy nói, “Người tốt nhất nên rời khỏi nơi này.”

“Vì sao?...” Nguyên Nhược Ngữ còn chưa nghĩ kĩ về sắc mặt cùng câu hỏi kỳ quái của tiểu Lý, nhưng ngoài tưởng một loạt tiếng động ồn ào. Không giống âm thanh thành thân, mà giống âm thanh giết chóc.

“Xảy ra chuyện gì?” Nguyên Nhược Ngữ có chút sợ hãi nghe những tiếng động ngày một lớn bên ngoài, tiếng thét, tiếng khóc, tiếng đao kiếm va chạm....

“Là lão đầu Mộc gia chết rồi.” Tiểu Lý không có biểu tình đứng sau lưng Nguyên Nhược Ngữ, nhàn nhạt nói.

“A, vì sao...” Nguyên Nhược Ngữ giật mình quay đầu nhìn tiểu Lý, phát hiện sắc mặt hắn thậm chí là lạnh lùng. Tiểu Lý như vậy khiến Nguyên Nhược Ngữ sợ hãi, giống như nhớ ra một chút chuyện không tốt, những ký ức đáng ghét đó.

“Ma giáo giết tới rồi. Tiêu Nam đoán rất chuẩn, đáng tiếc, năng lực không đủ. Hắn hẳn không ngờ tới, Ma Sát Thất Quân cũng tới.” Tiểu Lý chậm chậm nói, dường như những tiếng động bên ngoài căn bản không ảnh hưởng tới hắn. Hắn vẫn một vẻ cao cao tại thượng, quan sát chúng sinh.

Nguyên Nhược Ngữ lùi về sau một bước, vẻ mặt ngưng trọng nói, “Người rốt cuộc là ai?”

“....” “Giống như biết Nguyên Nhược Ngữ sẽ hỏi vậy, tiểu Lý nhìn Nguyên Nhược Ngữ, trầm mặc một hồi, ung dung nói, “Cái này hẳn nên là ta hỏi, người... rốt cuộc là ai?”

Cái gì? Có ý gì?

Ngay khi Nguyên Nhược Ngữ nghi hoặc nhìn tiểu Lý, thấy Tiêu phủ không biết từ lúc nào, ánh lửa giống như một con rồng lửa lượn vòng trên không trung Tiêu phủ. Cả Tiêu phủ đột nhiên bị lửa vây quanh, thanh âm kinh sợ, thanh âm chết chóc bên ngoài không ngừng.

Đêm đó, giống như bị thiêu đốt.

.....

Nguyên Nhược Ngữ quay người lại, liền thấy Mộc Kiều Dung mặc y phục tân nương đỏ rực nghiêng ngả đứng ở cửa vào đường nhỏ, trên mặt là vẻ điên cuồng đáng sợ, cầm trong tay một thanh trường đao, chậm rãi đi về phía Nguyên Nhược Ngữ....

69. Chương 65

Nguyên Nhược Ngữ vừa tránh cái chém không có chiều thức của Mộc Kiều Dung, vừa phải lo lắng cho tình huống của Tiêu Nam bên ngoài. Mà hắn lại coi nhẹ lực bạo phát của nữ nhân như phát điên này. Mộc Kiều Dung không ngừng chém về phía người Nguyên Nhược Ngữ, không ngừng gào thét.

“A a a a!!! — Người sẽ hối hận!!! HỐI HẬN!!!!... Cha không còn.... Cha không còn.... Đều là người!!! Đều vì người!!! Ta muốn người chết!!!!—“

....

Nguyên Nhược Ngữ thương xót nữ tử trước mặt, nỗi khổ mất đi người thân, mình cũng từng nếm qua không phải sao?

Nguyên Nhược Ngữ một phút thất thần, lại bị Mộc Kiều Dung nắm lấy thời cơ. Nguyên Nhược Ngữ định dùng khinh công chạy trốn, đáng tiếc đã muộn rồi. Chân hắn bị hung hăng chém một đao, dưới chân vô lực, ngã nhào xuống đất.

Nhìn Mộc Kiều Dung đang cười đến thập phần quỷ dị giờ đao lên, đi về phía mình. Tiểu Lý ở bên cạnh không động lấy một chút, nhìn không ra biểu tình. Nguyên Nhược Ngữ phát hiện mình di chuyển cũng rất khó khăn, máu từ vết thương trên chân đã nhuộm đỏ ống quần, xem ra miệng vết thương rất sâu. Nguyên Nhược Ngữ không thể không kéo chân di chuyển về sau, nhưng hiển nhiên động tác của Mộc Kiều Dung nhanh hơn một chút, gươm cao thanh đao, phía trên còn dính máu Nguyên Nhược Ngữ, cảnh tượng trông vô cùng kinh khủng. Đã hoàn toàn không còn phong thái như trước, chỉ là một nữ nhân phát điên, tia máu

trong mắt lộ ra, bộ y phục tân nương đã không thành hình, giống như đang nói rõ sự bi ai cùng tuyệt vọng của nữ nhân này.

Nguyên Nhược Ngữ vươn tay muốn ngăn cản, nhưng sao có thể chống đỡ được?

Mắt thấy lưỡi đao càng ngày càng gần, Nguyên Nhược Ngữ nhắm hai mắt lại....

Chỉ là, cảm giác đau đớn đó không có đến. Nguyên Nhược Ngữ lại cảm thấy một chất lỏng nóng sệt dính dính trên mặt mình, là mùi vị của máu....

Nguyên Nhược Ngữ mở to đôi mắt, nhìn đôi tay thay mình ngăn đao của Mộc Kiều Dung lại, máu từ khe hở từng giọt chảy xuống, rơi lên mặt Nguyên Nhược Ngữ.

Mà chủ nhân của bàn tay đó, lại là tiểu Lý vẫn luôn ở một bên xem kịch.

Nguyên Nhược Ngữ kinh hãi nhìn tiểu Lý vì mình mà tay không ngăn lưỡi đao, phát hiện trên mặt hắn cũng là một mảnh bối rối cùng khó hiểu.

“Vì sao?” Nguyên Nhược Ngữ nhẹ giọng hỏi.

“Phải a, vì sao.... Ta kỳ thực không hề muốn nhìn người chết....”

..... Mộc Kiều Dung cắt đứt ánh nhìn kỳ quái giữa hai người, vẫn muốn tiếp tục chém xuống. Chỉ là, giây tiếp theo, nàng liền mất đi tri giác....

“Người làm gì nàng ta vậy?” Nguyên Nhược Ngữ nhìn Mộc Kiều Dung ngã xuống, hỏi tiểu Lý đang đứng lên. “Không có gì, chỉ là làm nàng ta hôn mê thôi.”

“....” Nguyên Nhược Ngữ vì vết thương trên chân, không thể đứng lên. Tiểu Lý vươn tay kéo hắn dậy, dựng vào thân cây sau lưng.

“Người bị thương rồi.” Sắc mặt tiểu Lý rất kỳ quái, Nguyên Nhược Ngữ nhìn thấy trong mắt hắn cư nhiên có một tia yêu thương.

“Người là ai?”

“Người bị thương rồi.” Nói xong, không để ý câu hỏi của Nguyên Nhược Ngữ, tiểu Lý cầm thuốc trị thương trong áo, ngồi xổm xuống giúp hắn bôi thuốc.

Nguyên Nhược Ngữ dùng cơ thể đứng không vững gắng sức đẩy tiểu Lý ra, tiểu Lý luống cuống bị đẩy ngã xuống đất, trong mắt có chút chờ đợi nhìn Nguyên Nhược Ngữ sắc mặt khó coi.

“Người rốt cuộc là ai?”

.....

Tiểu Lý chậm chậm đứng dậy, ngừng lại một chút. Bầu không khí bắt đầu trở nên quỷ dị. So với tiếng động khùng bỗ bên ngoài, hai người trong này giống như một không gian độc lập. Yên lặng đến đáng sợ

Nguyên Nhược Ngữ muốn áp chế cảm giác bất an mạnh mẽ trong lòng này. Trong đầu lóe lên khuôn mặt một người, lại luôn khiến mình cảm nghẹn thở.... Đừng... Đừng để ta nhớ tới người này....

Tiểu Lý đột nhiên giơ tay, chạm vào mặt mình. Không biết có phải là do Nguyên Nhược Ngữ ảo tưởng, hắn cho rằng tiểu Lý đang biến lớn.... Cơ thể dần dần có thay đổi.... Cảm giác bất an trong lòng càng ngày càng lớn, trong lòng mạnh mẽ bị từng đám nện vào....

Chậm rãi xé xuống mặt nạ trên mắt, cùng cơ thể dần dần khôi phục hình dạng bình thường kia, đã cao hơn Nguyên Nhược Ngữ cả một cái đầu.

“Bộp ——” một tiếng.

Nam Cung Li có chút chưa kịp hồi phục lại thần trí phát hiện mặt mình nghiêng về một phía, cùng cảm giác đau đớn tê dại chân thực trên gò má.

.....

Mình bị đánh?....

.... Nam Cung Li quay mạnh mặt sang, kết quả....

“Bộp ——”

Lại một bên khác.

.....

Cảm thụ cảm giác đau nhói đồng dạng ở hai bên. Bản thân cứ nhiên bị đánh lần thứ hai?! Một cổ lửa giận từ trong lòng trỗi dậy, cứ nhiên bị người này đánh?!

Nam Cung Li không cho Nguyên Nhược Ngữ có cơ hội lần thứ ba để đánh mình, nắm lấy bàn tay đang vung lên của Nguyên Nhược Ngữ, ngọn lửa trong mắt là đáng sợ như vậy, không dám tin, trên thế giới này, còn có người dám đánh mình?!

“Người!!”

“Bộp ——”

Nguyên Nhược Ngữ nắm lấy thời cơ vung tay còn lại lên, tát xuống má phải của Nam Cung Li.

Nam Cung Li phần nộ không biết nói gì, trực tiếp tát Nguyên Nhược Ngữ một cái, hung hăng đánh hấn ngã xuống đất. Nguyên Nhược Ngữ nhổ ra một bụm máu, nở một nụ cười trào phúng, nói, “Đó là thứ người nợ ta.”

“...“ Nghe tới đây, Nam Cung Li không thể không tỉnh táo lại. Hắn đứng bên cạnh Nguyên Nhược Ngữ, nhìn bên má bị mình đánh đỏ ửng của Nguyên Nhược Ngữ, đột nhiên cảm thấy trong lòng đau đớn. Vì sao, lại cảm thấy thương xót hắn? Hắn không phải không biết trời cao đất dày mà đánh mình sao? Tại sao còn đau lòng vì hắn?

Mình bị làm sao vậy?....

“... Chúng ta, quen nhau sao?”

“....” Nghe được lời Nam Cung Li nói, Nguyên Nhược Ngữ kinh ngạc trong giây lát, nhưng nhanh chóng đổi thành nụ cười giễu cợt, “Hừ.”

Nguyên Nhược Ngữ không thèm để ý Nam Cung Li, hắn khó khăn đứng lên, muốn rời khỏi nơi này.

“Trả lời ta!” Nam Cung Li rất nhanh giữ lấy Nguyên Nhược Ngữ đang định rời đi, “Nói cho ta biết, chúng ta lúc trước quen nhau sao?”

“....” Nguyên Nhược Ngữ phát hiện mình không giãy ra được khỏi sự trói buộc của Nam Cung Li, hung tợn nhìn hắn. “Buông ta ra.”

“Nói cho ta biết! Chúng ta lúc trước....”

“Người lại muốn diễn kịch gì nữa? Trên người ta đã không có gì để cho người nữa rồi, Nam Cung Li.” Nguyên Nhược Ngữ lạnh lùng nói với Nam Cung Li, “Buông ta ra.”

“Không! Người có ý gì?... Vì sao người lại biết tên của ta? Lê nào, chúng ta thực sự đã từng gặp nhau? Vì sao...” Nam Cung Li khẳng khái kéo Nguyên Nhược Ngữ không buông, giống như buông hắn ra, liền sẽ mãi mãi đánh mất hắn.... Hắn sợ cảm giác này.... Đã rất lâu, chưa từng sợ hãi thế này....

“Người rốt cuộc giả ngu cái gì? Giả trang hạ nhân, tiếp cận ta. Nam Cung Li! Đùa bỡn ta thành thế này khiến người vui sướng sao?! Ta đã nói với người rồi, ta trên người không có lấy nửa thứ có thể cho người nữa!”

“....” Nam Cung Li nhìn bộ dạng có điểm mất khống chế của Nguyên Nhược Ngữ, nhớ tới những ngày sống chung cùng hắn, đột nhiên cảm thấy khó chịu.

“Ta muốn.... có được người.”

“.....” Nguyên Nhược Ngữ có chút không dám tin rằng Nam Cung Li, nghiêng rằng nghiêng lợi phun ra một câu.

“Nằm mơ!”

.....

Lúc Tiêu Nam cùng Lý Như Ca thoát khỏi đám sát thủ phía sau chạy tới Nhược Ngữ Các, nhìn thấy chính là, Nam Cung Li ôm ngang Nguyên Nhược Ngữ, biểu tình trên mặt thập phần ngưng trọng, mang theo tia nghi hoặc.

“Tiểu Ngữ!! Hồn đản!!! Buông hắn ra!!!” Lý Như Ca rất nhanh muốn giết chết Nam Cung Li, Tiêu Nam cũng căng thẳng theo sát. Chỉ là, không biết từ chỗ nào nhảy ra một đám người chặn trước mặt hai người.

“Ma Sát Thất Quân....” Sắc mặt Tiêu Nam có chút khó coi nhìn bảy tên sát thủ máu lạnh mặt không biểu tình. Biết mình cùng Lý Như Ca hai người muốn đánh bại bọn họ phải tốn một khoảng thời gian, đột nhiên phát hiện bóng người Nam Cung Li di động, có vẻ định rời đi. Tiêu Nam hét lớn, “Không được đi!!! Buông tiểu Ngữ ra!!!”

Mà kết quả, Nam Cung Li không để ý tiếng người phía sau, ôm Nguyên Nhược Ngữ đã sớm hôn mê trong lòng, biểu tình trên mặt vẫn cổ quái như vậy, “Bọn ta.... thực sự quen biết sao?”

Câu nói cuối cùng để lại trong Tiêu phủ ánh lửa ngút trời.

Nam Cung Li ôm Nguyên Nhược Ngữ, liền như vậy biến mất trong màn đêm mịt mờ.

70. Chương 66

Lúc Nguyên Nhược Ngữ tỉnh lại, nhìn thấy sa trường đỏ trên đỉnh đầu, có thể nhìn thấy những đóa sen đen được thêu trên nền vải mỏng manh. Tay nghề rất tinh xảo. Lúc Nguyên Nhược Ngữ vẫn còn đang thưởng thức thứ trên đỉnh đầu mình, một tiếng va chạm rất lớn vang lên. Nguyên Nhược Ngữ cả kinh ngồi dậy, mới phát hiện mình trong một gian phòng.

Gian phòng rất to, khắp nơi không phải màu đen thì là màu đỏ, lộ ra cảm giác âm u rất quỷ dị. Nguyên Nhược Ngữ nhìn một vòng, mới thấy người vừa rồi đứng phải cửa, đứng ở nơi không xa, mỗi người đều kinh ngạc nhìn Nguyên Nhược Ngữ. Lúc Nguyên Nhược Ngữ nhìn người gần mình nhất, cũng không tránh khỏi ngạc nhiên. Người đó.....

Đại khái nếu lúc chuyển thế, Nguyên Nhược Ngữ vừa hay thay đổi một cái gien, thành người chị em nữ tính vĩ đại, có lẽ chính là thế kia.

Nguyên Nhược Ngữ phiên bản nữ? Ngẫm lại liền thấy buồn cười. Đương nhiên, Nguyên Nhược Ngữ cũng cười thành tiếng, một nụ cười này, kinh diễm trong mắt đám người tăng lên không ít. Kể cả ‘Nguyên Nhược Ngữ phiên bản nữ’ kia.

Chỉ là, có phần quỷ dị thái quá đi? Nguyên Nhược Ngữ xuống giường, đi đến trước mặt nữ tử kia, nữ tử cũng một vẻ khiếp sợ, ngậy người nhìn Nguyên Nhược Ngữ. Thực thần kì, giống như thu nhỏ ngũ quan mình lại một chút, đường nét thêm nhu hòa một chút, thêm với vóc dáng, ngực, y phục nữ tử.... Nguyên Nhược Ngữ thứ hai sống sờ sờ. Càng đáng sợ là, Nguyên Nhược Ngữ cảm thấy, không chỉ tướng mạo giống nhau, cảm giác trên người cũng giống. Chỉ là, một người là nữ nhân, một người là nam nhân.

“Người! Người là ai?!” Nguyên Nhược Ngữ phiên bản nữ kia nói chuyện, đúng rồi, còn có giọng nói, không quá giống. Ngược lại có loại thanh âm nũng nịu giống Mộc Kiều Dung. Có điều, nhìn ‘bản thân’ rỗng to với chính mình, cảm giác thật sự là một từ ‘kỳ lạ’ cũng không diễn tả nổi.

“Người là ai?” Nguyên Nhược Ngữ hỏi ngược lại. Nhớ ra mình là bị Nam Cung Li mang đi. Chỗ này, lẽ nào lại là Ma giáo sao? Không thoải mái, thật muốn rời đi.

“Ta là phu nhân nơi đây! Người là vô danh tiểu tốt từ đâu tới?? Sao dám ở chỗ này?”

Phu nhân? Lẽ nào là phu nhân của Nam Cung Li sao? Khó chịu.... “Ta chính là vô danh tiểu tốt, vậy đành xin phu nhân để ta về nhà đi.”

“Cái đó không do người quyết định.” Một giọng nói nhàn nhạt truyền tới, là nữ tử đứng sau lưng Nguyên Nhược Ngữ phiên bản nữ. Một thân phục trang hoa lệ, làm tôn lên đường cong mỹ hảo của nàng, máu xanh nhạt cùng màu đỏ giao nhau, cổ áo là điểm điểm hoa điệp. Nhìn lên khuôn mặt kia, trang điểm nhẹ, hàng mi dài, một nốt chu son ở mi tâm, làm người ta nhìn vào càng thấy điểm lệ, nhưng cũng không làm mất đi sự trang nhã cùng đoan trang. Xem ra, phu nhân của Nam Cung Li thực không ít, vì y phục của mấy người đằng sau cũng không giống của hạ nhân, xem nháo nhiệt càng nhiều hơn một chút.

Xem ra vẫn là địa vị của nữ tử thứ hai cao hơn một chút, Nguyên Nhược Ngữ phiên bản nữ nhìn ánh mắt nữ tử kia vẫn là có chút kính nể. Một người địa vị cao, vậy một người khác liền là được thương yêu. “Lưu Tô tỷ tỷ nó đúng. Muốn đi? Nơi này là nơi người có thể đến, có thể đi sao?”

Tô Lưu? Nữ tử điểm chu hồng kia tên Tô Lưu. Thực là một cái tên đẹp. “Tôi vốn không muốn đến, vậy có thể đi được không?”

“Cái này không do người quyết định, chờ Giáo chủ trở về hẵng nói.” Lưu Tô thần nhiên nói với Nguyên Nhược Ngữ, đi về trước kéo Nguyên Nhược Ngữ phiên bản nữ kia, ôn nhu nói, “Đi thôi. Người kia người cũng nhìn rồi. Giáo chủ biết, thì không biết sẽ trách người thế nào.”

“... Hừ, chúng ta đi!” Nguyên Nhược Ngữ phiên bản nữ kia khinh thường hừ Nguyên Nhược Ngữ một tiếng xong, ngoan ngoãn đi theo Lưu Tô, mang theo cả đám người đến xem náo nhiệt đang dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn Nguyên Nhược Ngữ.

Lúc này, cả gian phòng trở nên yên tĩnh. Nguyên Nhược Ngữ mở cửa, đi vào trong viện tử. Đám người phía trước vẫn chưa đi được xa, không biết rú ra rú rít cái gì đến âm ỉ. Nguyên Nhược Ngữ đi một con đường khác. Nếu nơi này thật sự là Ma giáo, vì sao không thấy một ai cả vậy? Một người thị vệ cũng không có. Đi một vòng, mới thấy có người, hai người đứng ở hai bên sườn cửa ra vào, bên eo còn đeo một thanh kiếm. Nguyên Nhược Ngữ muốn đi về phía trước, lại bị hai thanh kiếm lóe sáng cản lối. “Thỉnh công tử trở lại ‘Ngọa Long Đình’”.

Ngọa Long Đình? Nam Cung Li chẳng lẽ thực sự muốn làm Hoàng đế sao? Thảo nào không có đến nửa bóng người, đi lâu như vậy, căn bản vẫn chưa đi ra khỏi viện tử rộng lớn này. Chỗ này, thật sự là phòng của Nam Cung Li sao? Vì sao, muốn mang ta trở về đây?

Lúc Nguyên Nhược Ngữ lần thứ hai trở lại trong phòng, liền thấy Nam Cung Li đã ngồi trên giường. Nguyên Nhược Ngữ tiến lên, đứng trước mặt hắn, lạnh lùng nói, “Thả ta về.”

“....” Nam Cung Li không để ý tới yêu cầu của Nguyên Nhược Ngữ, chỉ chăm chăm hỏi, “Hôm nay, tiểu Điệp có tới nhĩ?”

Tiểu Điệp là ai?.. Là nữ tử trông giống mình kia sao? “....”

“Thế nào? Thật sự giống như đúc đi?... Đó là nguyên nhân vì sao lúc ban đầu ta nhìn thấy người liền cảm thấy kinh ngạc.” Nam Cung Li chăm chú ngắm khuôn mặt Nguyên Nhược Ngữ, chậm rãi nói, “Nhưng sau đó, ta phát hiện, hai người căn bản không giống nhau.”

“... Nói xong rồi chứ? Ta muốn trở về.”

“Thực kỳ lạ, ta căn bản cho rằng mình thích tiểu Điệp, nhưng lúc nhìn thấy người, cảm giác đó càng thêm mạnh mẽ. Không, là rất mạnh mẽ. Nói cho ta biết, chúng ta lúc trước có quen biết sao?”

“Ta muốn trở về.”

“Chúng ta lúc trước có quen biết sao?”

“... Ta muốn trở về!”

“Chúng ta....”

.... Nguyên Nhược Ngữ cuối cùng cũng chịu không nổi kiểu đối thoại ông nói gà, bà nói vịt này. Vết thương trên chân kỳ thực vẫn còn ần ần đau nhức, nhưng đại khái là đã bôi thuốc, cảm giác ổn hơn rất nhiều. Đẩy Nam Cung Li ra, nhào lên trên giường. Vừa rồi ở bên ngoài nhìn, đại khái nơi này thực sự rất to, càng không nói đến có bao nhiêu người, hơn nữa địa hình ở đây cũng rất kỳ quái, vừa như sơn cốc, lại giống thảo nguyên, nhưng giống như có một trận pháp khổng lồ vây quanh toàn bộ Ma Cung. Thảo nào không có ai có thể tìm thấy nơi đặt Ma Cung.

“Không nên ngủ, trả lời câu hỏi của ta!” Nữ vương Nam Cung Li lại xuất hiện. Nhưng Nguyên Nhược Ngữ đã không muốn để ý hấn nữa. Không muốn nghĩ tiểu Lý lúc trước, liền coi như một hồi ảo giác đi? Tìm một cơ hội tự mình đi ra.

“Người!.... Quên đi.” Nói xong, Nam Cung Li một lần nữa nhìn thật sâu Nguyên Nhược Ngữ, xoay người liền rời đi. Nguyên Nhược Ngữ còn nghe thấy tiếng khóa cửa. Hừ, sợ như vậy sao?

Buồn chán đi đi lại lại trong phòng, gian phòng thực lớn a. Mở cửa lại phát hiện phía ngoài cư nhiên đều là nước, lại là hồ. Nhẽ nào mọi người đều thích xây nhà trên hồ sao?!

Nguyên Nhược Ngữ lại nằm xuống, trên giường vẫn còn vương mùi hương của Nam Cung Li. Không nồng, nhưng rất thơm.... Ta đang làm cái gì vậy?!

Nguyên Nhược Ngữ buồn bực leo xuống giường. Nhìn lại kết cấu của gian phòng. Từ lúc này, liền có một cảm giác kỳ quái.... Mấy bình hoa kia, tranh chữ.... Cách bài trí....

Nguyên Nhược Ngữ không ngừng nhớ lại, lật giở từng cuốn sách trong đầu.

.... Giáp vị.... Thượng thổ.... Trung....

A! Là cái đó!

Nguyên Nhược Ngữ hiểu ra hưng phấn kêu nhỏ một tiếng. Cách bài trí trong phòng này, cũng là một trận pháp a! Là mình đọc được trong một cuốn cổ thư trong sơn động của sư phụ! Không ngờ, vẫn có người có thể dùng loại trận pháp lâu đời thế này... Nam Cung Li bày trận pháp này trong phòng làm cái gì? Hay là, trong đây có một lối ra sao?

Cho dù thế nào, trước tiên thử phá giải cái đã.

Mất một lúc Nguyên Nhược Ngữ theo cách phá giải trong trí nhớ, cuối cùng cũng phá được phần then chốt của trận pháp. Từ sách xoay một cái, lộ ra một con đường tối tăm. Nguyên Nhược Ngữ cầm hỏa tập, chậm chậm đi vào trong. Từ sách sau lưng lập tức đóng lại. Nguyên Nhược Ngữ nương theo ánh sáng mờ mờ, cầm lấy ngọn nến, châm nến, đi sâu vào trong.

Nơi này là bí đạo dưới đất sao? Thông đạo dài dài, không biết dẫn đến đâu. Cứ tiếp tục đi tiếp đi. Nếu là bí đạo, có thể có cửa ra nhỉ?

Nguyên Nhược Ngữ cầm ngọn nến đi về phía trước, tiếng bước chân vang vọng trong hành lang tĩnh mịch, càng lộ vẻ thâm trầm đáng sợ. Nhưng Nguyên Nhược Ngữ không hề để ý đến những thứ đó. Hẳn như thường đi nhanh về phía trước, đồng thời nhớ kỹ lối đi.

Ở một ngõ rẽ, Nguyên Nhược Ngữ phát hiện tảng đá dưới chân trở nên không đồng dạng.... Lại là một trận pháp cổ. Đáng tiếc, một chút cũng không thể làm khó Nguyên Nhược Ngữ. Phá giải xong Nguyên Nhược Ngữ vẫn tiếp tục đi về phía trước. Lúc đến cuối đường, hần liền thất vọng. Là một ngõ cụt.... Một bức tường đá vĩ đại chặn lối đi, đá trên tường lồi lõm có thứ tự. Nguyên Nhược Ngữ nương theo ánh sáng phát hiện, phía trên cư nhiên là một hình rồng rất lớn! Ở giữa là đầu rồng, phía trong là một phần lõm xuống, dường như có đặt thứ gì đó. Nguyên Nhược Ngữ lại thử, phát hiện thế nào cũng không thể mở được. Vật liệu làm nên tường đá cũng rất đặc biệt, là huyền thạch hiếm có, nghe nó đã biến mất trên thế giới này. Dưới sự phản xạ ánh sáng sẽ phát ra một màu xanh nhè nhẹ. Nhìn tia sáng xanh cổ quái kia, Nguyên Nhược Ngữ đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo. Vẫn nên rời khỏi đây thì hơn.

Nguyên Nhược Ngữ lại tìm một con đường khác, có chút gần phòng Nam Cung Li. Nguyên nhân khiến Nguyên Nhược Ngữ quay trở lại chính là tiếng nước chảy. Ở đầu còn lại, có tiếng nước chảy nho nhỏ, càng lại gần thì càng lớn. Dần dần, liền nghe thấy càng nhiều tiếng động.... Một cái ngã rẽ, Nguyên Nhược Ngữ

nhìn thấy một cách cửa, phía trên có một cơ quan, là thứ có tác dụng như bộ phận báo động, đầu bên kia có thể nối tới phòng Nam Cung Li.

Nguyên Nhược Ngữ dễ dàng giải quyết cơ quan, lại đi vào trong. Phát hiện, hóa ra là một lao lung dưới lòng đất.

Địa lao, nhìn qua hẳn là địa lao quan trọng nhất Ma giáo? Nguyên Nhược Ngữ phát hiện tim mình bắt đầu loạn nhịp, giống như xảy ra chuyện gì...

Đi qua những phòng giam trống kia, tiến vào sâu hơn, cảm thấy có hơi thở yếu ớt của ai đó..... Có người!

Nguyên Nhược Ngữ khẩn trương bước về phía trước lúc đến phòng giam cuối cùng, liền nhìn thấy một người bị rất nhiều xích bạc khóa lại, hai tay giơ lên, hai chân quỳ trên mặt đất, đầu cúi, tóc che khuất khuôn mặt. Nguyên Nhược Ngữ ngồi xuống cẩn thận nhìn, lúc nhìn thấy khuôn mặt kia, kinh hoàng che mờ mình lại, ngọn nến rơi xuống đất, trong địa lao phát ra thanh âm rất xa rất xa.....

“Phi Lăng.....”

71. Chương 67

“Phi Lăng! Phi Lăng!” Nguyên Nhược Ngữ không ngừng gọi tên Phi Lăng. Đáng tiếc, hẳn không hề có phản ứng gì. Lại nhìn ánh mắt vô thần của hắn, Nguyên Nhược Ngữ nghĩ tới một chuyện, Nam Cung Li! Thuật thôi miên!

“Đáng ghét!” Nguyên Nhược Ngữ thử mở cửa nhà giam. Nhưng cửa nhà giam mở ra được, chỉ là xiềng xích bạc treo đầy trên người Phi Lăng thực khiến người ta đau đầu.... Loại xiềng xích này, phải có chìa khóa mới có thể mở được. Cho dù dùng kỹ xảo hay là phá cũng không mở được.... Nguyên Nhược Ngữ tức giận đá một cái, lúc này sự đau nhức từ chân truyền lại, có lẽ là miệng vết thương nứt ra rồi?

Nguyên Nhược Ngữ mặc kệ vết thương trên chân mình, cúi đầu nâng mặt Phi Lăng lên. Ba năm rồi.... Còn nhớ rõ ngày đó trên sườn núi, bộ dạng kéo mình không thôi của tên gốc này....

Cho dù ta là ai... Ta cũng tuyệt không muốn người rơi xuống....

Ta tình nguyện, người rơi xuống là ta.

Mà không phải là người, tiểu Ngữ....

.....

Con người âm áp như ánh mặt trời đỏ, nụ cười rạng rỡ, cá tính hoạt bát... Ca ca của ta.... Kỳ thực cũng là một người luôn trốn tránh....

Nguyên Nhược Ngữ, hẳn là ca ca người.... Đây không phải chuyện ngay từ lúc bắt đầu đã biết rồi sao? Cho dù nói, cho dù nói hẳn yêu người như vậy.... Bản thân một mực trốn tránh... Hẳn là thân ca ca của người a....

Trong đầu Nguyên Nhược Ngữ hỗn loạn. Nhưng lúc hắn thanh tỉnh, đã áp môi lên môi Phi Lăng. Sau đó, một giọt lệ cứ như vậy rơi xuống, đọng lên mi Phi Lăng, khẽ rung động.

Nguyên Nhược Ngữ cho rằng Phi Lăng tỉnh lại, phát hiện kỳ thực không có. Mà sự thực là, mình hôn Phi Lăng. Lần đầu tiên chủ động hôn hắn, không phải nụ hôn giữa người thân.... mà là....

Nguyên Nhược Ngữ cười khổ một cái, nhìn khuôn mặt nhếch nhác của Phi Lăng, râu đen lùn phù, một khuôn mặt tràn đầy mị lực nam tính. Nhẹ giọng nói, “Là mệnh sao? Số phận không thể tránh khỏi....”

Thật là, mình sao lại khóc như vậy? Giống một nữ nhân...

.... Nguyên Nhược Ngữ kiểm tra một lượt thân thể của Phi Lăng, phát hiện không có vết thương nào, nếu có cũng là từ rất lâu rồi, sớm đã lành, chỉ để lại một vài vết sẹo. Nguyên Nhược Ngữ chạm lên vết sẹo bên tay phải hắn, trong lòng đau đớn. Chỗ này... là lúc đó mình dùng trâm đâm vào, vì muốn hắn buông mình ra. Không ngờ, lâu như vậy, vết sẹo vẫn còn... Tên ngốc này. Mỗi ngày nhìn thấy vết sẹo này nhẽ nào không thấy khó chịu sao?.... Loại vết tích này, không phải bản thân hết lần này đến lần khác xé rách lớp da mới, mới có thể mãi mãi lưu dấu lại sao? Người tốt cuộc muốn ngốc đến mức nào mới chịu?

.... Nguyên Nhược Ngữ chôn mặt vào hõm vai Phi Lăng, nhỏ giọng nói, “Xin lỗi... Xin lỗi...”

Chỉ là, Phi Lăng vẫn thờ ơ lãnh đạm im như vậy. Tùy ý Nguyên Nhược Ngữ ở trên vai mình nhỏ giọng nói....

....

Lúc Nguyên Nhược Ngữ quay lại phòng Nam Cung Li, phát hiện Nam Cung Li chưa trở về. Giống như hạ quyết tâm, Nguyên Nhược Ngữ quyết định đi tìm Nam Cung Li. Vì, hắn muốn chìa khóa của thứ xiềng xích kia.

Lúc Nguyên Nhược Ngữ đi tới cửa, mới nhớ ra Nam Cung Li đã khóa cửa. Buồn rầu đành phải quay về giường. Xử lý tốt vết thương trên chân, trong đầu đều là hình dáng Phi Lăng, cùng làm sao lấy được chìa khóa.

Chìa khóa luôn ở trên người Nam Cung Li. Nguyên Nhược Ngữ vào ngày hôm sau nhìn thấy Nam Cung Li liền để ý đến. Luôn treo bên hông hắn, là vì tự tin thái quá sao?

Hôm nay Nam Cung Li không tiếp tục hỏi câu ‘Chúng ta lúc trước có quen biết sao’, ngược lại Nguyên Nhược Ngữ nói, “Tôi muốn ra ngoài đi lại.”

Cái này nằm ngoài dự liệu của Nam Cung Li. Hắn rất vui mừng dẫn Nguyên Nhược Ngữ ra khỏi Ngọa Long Đình. Tuy Nguyên Nhược Ngữ vẫn mặt mày lạnh băng, nhưng sự vui vẻ của Nam Cung Li mọi người đều cảm thấy được.

Quả nhiên, nơi nào trong Ma giáo cũng là cơ quan, đám núi giả, đình viện kia, đều là một phần của trận pháp vĩ đại. Muốn phá, thật sự là một công trình lớn....

“Vì sao lại vui như vậy?” Nguyên Nhược Ngữ hỏi. Vẫn nên chậm rãi tiếp cận Nam Cung Li, dù sao chuyện Phi Lăng quan trọng hơn một chút.

Nam Cung Li có chút không kịp phản ứng với sự ‘nhiệt tình’ ngày hôm nay của Nguyên Nhược Ngữ, trong mắt lóe lên một tia hồ nghi, nhưng vẫn cảm thấy cao hứng. “Ta rất vui sao? Không có a ”

Nguyên Nhược Ngữ tiếp đó không nói thêm gì, Nam Cung Li đưa hắn đến một thảm cỏ, kéo hắn ngồi xuống, đầu gối lên đùi Nguyên Nhược Ngữ, ngẩng đầu nhìn Nguyên Nhược Ngữ cứng ngắc, nói, “Ta cho rằng người sẽ một chưởng đánh bay ta cơ.”

“.... Vậy còn phải xem có đánh nổi người hay không, người tự mình làm vẫn hơn.” Nguyên Nhược Ngữ cố gắng thả lỏng cơ thể, không được quá căng thẳng.... Có chút nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

“Ta không muốn Mỗi lần ta đều thấy nằm thê này là thoải mái nhất ”

Đúng a, lúc trước tiểu Lý ngang ngược nằm trên đùi mình, cũng lộ ra vẻ thỏa mãn thê này. Rồi cuộc, ai mới thật sự là người? Nam Cung Li?

....

“Vì sao?” Nam Cung Li áp sát hỏi Nguyên Nhược Ngữ. Biết hắn muốn nói cái gì, Nguyên Nhược Ngữ chậm rãi trả lời, “Không có gì, chỉ là cảm thấy chuyện lúc trước, đều đã là quá khứ, không nhất thiết phải cố chấp như vậy.”

“... Lúc trước... chúng ta thật sự quen biết sao? Chúng ta đã xảy ra chuyện gì?” Vẫn câu hỏi cũ, nhưng lần này, Nguyên Nhược Ngữ nghĩ muốn trả lời. “Quen biết, là người làm hại ta.”

Không phải nói dối, Nguyên Nhược Ngữ không muốn nói dối. Nhớ tới những ngày ở Thanh Hải Môn lúc trước, Nam Cung Li tỏ vẻ giống như vô lại. Tựa như đã là chuyện rất lâu lúc trước rồi. Lúc mình đánh hắn, lúc nói những lời ấy, kỳ thực, cảm giác ghét bỏ trong lòng ngược lại giảm bớt đi. Có, dường như chỉ còn lại là hồi ức.

Nhưng lúc thấy Nam Cung Li, lại không thể không nhớ tới. Nguyên Nhược Ngữ cười bản thân mình mềm yếu. Vì sao, cảm giác ghét bỏ là có, nhưng cảm giác hận thù là không thấy đâu? Hận... Đúng a. Hận hắn, hận hắn tổn thương mình, hận hắn làm bị thương Tiêu Nam, làm bị thương Phi Lăng... Hận, không phải là mong đối phương chết, hoặc là sống không bằng chết sao?

Nguyên Nhược Ngữ nhìn bộ dạng không nói lời nào của Nam Cung Li. Vẫn là khuôn mặt yêu diễm, khuôn mặt xinh đẹp đó, mi cốt quyết rũ, hàng lông mi dày dài, cánh môi mỏng, gò má ửng hồng.... Vẻ đẹp trung tính, làm rung động lòng người như vậy. Đây là Nam Cung Li, giáo chủ Ma giáo, người muốn giết mình.

Hiện tại lại hưởng thụ nằm trên đùi mình.

....

“Người hận ta sao?” Nam Cung Li đột nhiên nói, kéo thần chí Nguyên Nhược Ngữ từ nơi xa xôi về. Hóa ra, hắn không có ngu a. “... Không hận.”

Nam Cung Li mở mắt. Nhưng không nhìn Nguyên Nhược Ngữ, chỉ xoay người, nhìn lâu các xa xa, nhẹ nhàng hỏi, “Vậy người thích ta sao?”

.... Nguyên Nhược Ngữ có chút kinh ngạc nhìn Nam Cung Li, nhưng không thấy biểu tình của hắn. Không rõ hắn rốt cuộc là có ý gì, theo phản xạ nói, “Không. Ta không thích người. Từ trước đến nay chưa từng thích.”

Câu đầu tiên là nói cho Nam Cung Li nghe, câu thứ hai giống như nói với chính mình. Nguyên Nhược Ngữ cảm thấy trong lòng nổi lên một trận cay đắng.

“... Thật sao?”

Nam Chung Li chỉ nói một câu, sau đó không mở miệng nữa. Nguyên Nhược Ngữ cũng bởi hắn, ngăn người nhìn ngọn núi xa xa, tầng sương dày đặc....

Nguyên Nhược Ngữ, người không thích hắn. Bây giờ không, sau này cũng không.... Vậy hồi trước? Người từng thích hắn sao?

.....

Cho đến lúc mặt trời xuống núi, Nam Cung Li mới chậm chậm tỉnh lại, hoặc là nói kỳ thực hắn không hề ngủ, chỉ là cứ gối trên đùi Nguyên Nhược Ngữ.

Kỳ thực thứ hắn muốn, chỉ là cảm giác yên bình trước nay chưa từng có trong tim.

Từ lúc lấy kiếm đâm phụ thân mình, hắn liền cảm thấy tất cả đều kết thúc rồi. Giống như khi vừa bắt đầu, bản thân kỳ thực hai bàn tay trắng, mà kết cục, vẫn là như vậy.

Bản thân không có gì cả.

Nhớ Tần Y từng nói với mình, bản thân quên mất đoạn ký ức làm cách nào có được Thần Long Cửu Thức. Như vậy thì sao chứ? Dù sao cũng không thể thay đổi cái gì. Cùng không suy nghĩ nhiều nữa. Chỉ là lúc này, người này, có phải là người trong đoạn ký ức đó? Hỏi Tần Y, Tần Y cũng không nói.

Tần Y sắp chết rồi. Từ lúc phụ thân chết, liền có thể cảm thấy. Sa lậu(đồng hồ cát) sinh mệnh của Tần Y bắt đầu đếm ngược.

Sửa lại Ma giáo là chủ ý của mình, ép Tần Y giúp cũng là mình. Hắn không ngờ Tần Y chết. Giống như, Tần Y chết rồi, trên thế gian này sẽ không còn ai có thể ở bên cạnh mình nữa. Loại cảm giác này, so với cuộc sống tàn khốc lúc nhỏ của mình còn thống khổ hơn.... Giống như một lỗ đen không có đáy, không ngừng hút lấy mình, cho đến khi, không còn gì tồn tại nữa.

Cảm giác tuyệt đối đáng ghét.

Nguyên Nhược Ngữ, muốn người. Muốn người luôn bên cạnh ta.... Vì sao?... Lúc ban đầu nghĩ thích tiểu Diệp, lúc thấy người lại nghĩ, tiểu Diệp căn bản chẳng là gì.

Nguyên Nhược Ngữ, người rốt cuộc là ai?

Giữa chúng ta rốt cuộc đã xảy ra cái gì?

Hay như người nói, ta đã từng thương tổn người?

Người rất ghét ta?

....

Nam Cung Li vẫn là mang Nguyên Nhược Ngữ trở về phòng. Nguyên Nhược Ngữ nói, nếu không thả hần đi, vậy, liền cho hần một gian phòng khác. Nam Cung Li không nói gì. Xem ra, là không thể rồi.

Nguyên Nhược Ngữ có chút nhụt chí ngồi lại lên giường. Thế này cũng tốt, cơ hội lấy được chìa khóa cũng lớn hơn một chút. Nhưng, thế này, có phải có chút tiện hay không?

Nguyên Nhược Ngữ cười chính mình suy nghĩ nhiều. Xoay người mới nhớ ra, trong phòng chỉ có một chiếc giường, tối này làm sao ngủ đây?

72. Chương 68

Kết quả là Nguyên Nhược Ngữ nghĩ quá nhiều. Nam Cung Li về điểm này vẫn là... rất không có phong độ. Nguyên Nhược Ngữ nhìn chiếc chăn trong tay, cùng trường kỉ phía ngoài, khóe miệng co rút. “Nếu không, người cho ta một căn phòng khác cũng được.”

Nam Cung Li nằm trên giường hần giống như đã ngủ rồi, không hề để ý tới Nguyên Nhược Ngữ. Đợi một lúc, thấy không có phản ứng gì, Nguyên Nhược Ngữ chuẩn bị đi tới trường kỉ hoàn thành giấc ngủ của mình. Thế này, kỳ thực cũng tốt.

Nam Cung Li mở miệng phun ra hai chữ. “Không được.”

Nguyên Nhược Ngữ rất muốn nói, người chậm nửa nhịp là muốn chọc tức ta sao??.... Thôi đi, ngủ trường kỉ thì ngủ trường kỉ.

Nhưng vào hôm sau lúc Nguyên Nhược Ngữ tỉnh lại, phát hiện mình cứ nhiên nằm trên giường lớn có sa trường đồ đen. Khẳng định lúc sáng sớm bị ăm qua, vì cảm thấy cổ và lưng vẫn là không thoải mái. Nam Cung Li đã đi rồi, nhưng phải làm thế nào lấy chìa khóa mới cứu thoát Phi Lăng đây?

Đau đầu....

Nguyên Nhược Ngữ mấy ngày nay đều tận lực ở bên cạnh Nam Cung Li. Tuy cảm thấy kỳ quái, nhưng Nam Cung Li vẫn rất vui mừng nhìn thấy Nguyên Nhược Ngữ. Cho dù Nguyên Nhược Ngữ vẫn một vẻ lạnh lùng, cũng không nói gì với mình.

Nguyên Nhược Ngữ đang nghĩ, hạ được được không? Hay là chuốc say mới tốt?

Chỉ là, lúc thấy những cách mình nghĩ đều bị người ta thử qua, phát hiện Nam Cung Li không có bị làm sao, Nguyên Nhược Ngữ liền cảm thấy thế gian thực u ám. Người hạ độc không biết là thích khách ở đâu, hình như là gian tế. Mà chuốc say, chính là thủ đoạn của đám nữ nhân kia. Thôi đi, đánh hần? Cường bức?... Mấy cái này không thể thực hiện được đi?

Làm sao giờ? Bản thân cứ nhiên còn ở đây bồi hần xem kịch? Có lẽ nếu không, trực tiếp vươn tay lấy đi... Ta không hề cho rằng việc đó sẽ thành công.

“Giáo chủ, tiểu Diệp nghe nói lần trước người của Thần Long giáo làm bị thương Giáo chủ. Tiểu Diệp rất lo lắng...”

Nhìn ‘bản thân’ đang làm nũng với Nam Cung Li, Nguyên Nhược Ngữ cảm thấy trong lòng nổi da gà. Nhưng Nam Cung Li không hề nghĩ thế, xem ra, hắn rất sủng nữ nhân này. Nghe nói Nam Cung Li từ mấy tháng trước tìm thấy nữ tử cực giống Nguyên Nhược Ngữ này, liền không nạp thiếp nữa. Từ ánh mắt của tiểu Diệp kia cũng có thể nhìn ra, nàng rất thích Nam Cung Li. Loại ái ý kia, trông thực khiến người ta khó chịu.

Vì khuôn mặt rất giống mình sao?

“Không sao.”

“Vậy thì tốt rồi Tiểu Diệp gần đây học vũ đạo, ta nhảy cho Giáo chủ xem có được không?” Tiểu Diệp vui vẻ nói. Chờ Nam Cung Li gật đầu, liền gọi nhạc sư đã sớm chuẩn bị tốt tấu nhạc, nhẹ nhàng múa.

Nhớ tới kinh nghiệm biểu diễn duy nhất lần đó của mình, so với vũ đạo tiểu Diệp tỉ mỉ chuẩn bị, có vẻ ấu trĩ hơn một chút. Khi thì nhanh nhẹ, khi thì chậm rãi. Một nhịp trống vang lên, cưỡi xuống xiêm y bên ngoài, lộ ra thân hình kiều mỹ, cùng chút y đoạn đỏ như bao bọc kia, không ngờ một người nhìn có vẻ nhỏ bé, cũng có thể trông nóng bỏng. Nhưng nếu có thể đổi khuôn mặt khác thì càng hay.

Nguyên Nhược Ngữ một mặt muốn chăm chú xem biểu diễn, một mặt lại cảm thấy đứng ngồi không yên. Đám oanh oanh yển yển ngồi phía dưới, trông thì như đang nhìn tiểu Diệp, kỳ thực đang không ngừng quan sát mình. Quan trọng nhất là, người ngồi bên cạnh kia, người ta đang chuyên tâm múa cho hắn xem, hắn lại không phải nhắm mắt thì là chuyên tâm nhìn Nguyên Nhược Ngữ. Bầu không khí cổ quái này làm Nguyên Nhược Ngữ nghĩ có nên tìm một cái cơ gì đó, sớm rời khỏi nơi này.

Kỳ thực còn có một người từ đầu tới cuối không để ý mình, đó là Lưu Tô. Luôn ngồi bên phải Nam Cung Li (Tiểu Ngữ ngồi bên trái), còn một vẻ Thái Sơn bất động.

Nguyên Nhược Ngữ đột nhiên cảm thấy tò mò về nữ nhân kia, nhìn qua thì không tranh sủng, cũng không có hiếu kỳ gì. Rốt cuộc là đoan trang rộng lượng hay là lạnh lùng vô tình đây?

Có điều, Nguyên Nhược Ngữ không hề ghét nữ tử như thế.

Tiểu Diệp cuối cùng cũng múa xong, nhưng ở đây có được mấy người chăm chú xem chứ? Người quan trọng nhất không có chút ý, một màn vũ đạo kia có ý nghĩ gì đây? Nhưng tiểu Diệp không có tức giận, nàng bước nhanh đến trước Nam Cung Li, thoáng cái ngồi lên đùi hắn. Việc làm không chút phép tắc này lại thành thạo như thế, quan trọng là, Nam Cung Li cũng không đẩy nàng ra.

“Tiểu Diệp múa có đẹp không?” Tiểu Diệp vui vẻ cười với Nam Cung Li. Người phía dưới truyền tới một tia bất mãn cùng đố kỵ.

“Đẹp, người thực sự chăm chỉ học tập.” Nam Cung Li cười cười ôm eo tiểu Diệp, nhưng mắt vẫn dán chặt trên người Nguyên Nhược Ngữ. Đương nhiên, tiểu Diệp cũng phát hiện ra. Nhưng nàng không nói gì. Vẫn giữ nguyên bộ dạng vui tươi. “Vậy Giáo chủ thưởng gì cho tiểu Diệp?”

“Sao? Muốn ta thưởng sao?... Nói đi, muốn gì.” Lực chú ý của Nam Cung Li vẫn là bị tiểu Diệp kéo qua. Trên mặt tiểu Diệp là một mảnh xán lạn, không thể phủ nhận, nàng là một mỹ nhân, đặc biệt là lúc cười.

“....” Tiểu Diệp ở bên tai Nam Cung Li thầm thì nói gì đó, sau đó xấu hổ đỏ mặt, càng thêm diễm lệ. Biểu tình của Nam Cung Li cũng vậy, khóe môi cong lên một góc mỉa mai, tay vuốt ve khuôn mặt của tiểu Diệp, cũng ở bên tai nàng nói gì đó. Hai người lại bắt đầu như ở chốn không người mà ve vãn tán tỉnh. Nguyên Nhược Ngữ cùng Lưu Tô không tỏ vẻ gì, bộ dạng không sao cả. Ngược lại với đám người ở dưới, cùng đám nha hoàn đỏ mặt.

Nguyên Nhược Ngữ cảm thấy buồn chán, đứng dậy muốn rời đi. Nam Cung Li cũng không ngăn cản. Nguyên Nhược Ngữ bước đi thực nhanh.

Lúc đi ra, Nguyên Nhược Ngữ không biết muốn đi nơi nào. Hay là nghiên cứu mấy trận pháp kia đi? Cứ đi cứ đi, càng đi càng vắng vẻ. Lúc muốn trở về, đã quên mất con đường lúc này mình đi tới.

Nhìn sắc trời dần dần tối, Nguyên Nhược Ngữ bất đắc dĩ nghĩ, hôm nay mình không về được rồi đi? Ở đây sao cả một bóng người cũng không có?!

“Ai đó?!” Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Một người từ chỗ không xa gọi Nguyên Nhược Ngữ. Nguyên Nhược Ngữ vội vàng đi về phía trước phát hiện là một tráng hán, trên mặt có vết sẹo rất sâu, một khuôn mặt dương cương khí tràn đầy. Có điều Nguyên Nhược Ngữ vẫn ngửi thấy mùi của lão sư tử, khí thể còn đó, nhưng lực sát thương không còn.

Còn một mùi thuốc đông y nhàn nhạt.

“Ta chỉ là.... “ Nguyên Nhược Ngữ muốn nói, nhưng lại bị cản lại.

“Chỗ này không hoan nghênh người. Đi.”

Nói xong, nam tử kia liền đi vào gian phòng ở sâu trong. Ánh mắt lúc rời đi mang theo ý cảnh cáo mạnh mẽ.

Xem ra, phải dựa vào chính mình a....

Ngay lúc Nguyên Nhược Ngữ nản lòng xoay người lại, nhìn thấy trước mặt cư nhiên có một người đang bước tới! Nhanh chân đi lại, kết quả kinh ngạc phát hiện, người đến, là một trong những phu nhân của Nam Cung Li!

Lưu Tô.

73. Chương 69

Nguyên Nhược Ngữ không biết nên nói với nàng như thế nào. Kỳ thực cho tới nay Nguyên Nhược Ngữ rất ít nói chuyện. Lúc Nguyên Nhược Ngữ định mở miệng hỏi đường ra, Lưu Tô lại xoay người rời đi.

Nguyên Nhược Ngữ lập tức theo sau, phát hiện hành động của Lưu Tô giống như đang dẫn đường cho Nguyên Nhược Ngữ. Kết quả chứng minh suy nghĩ của Nguyên Nhược Ngữ. Nhìn thấy ‘Ngọa Long Đình’ quen thuộc của Nam Cung Li, Nguyên Nhược Ngữ trong lòng không khỏi cảm khái. Lúc xoay người định cảm ơn Lưu Tô, mới phát hiện người kia đã đi khỏi.

Nguyên Nhược Ngữ đi vào Ngọa Long Đình, phát hiện Nam Cung Li đã trở về, đang đứng ở ngoài cửa sổ nhìn chăm chăm Nguyên Nhược Ngữ. Sắc trời dần tối. Nguyên Nhược Ngữ không nhìn rõ vẻ mặt của Nam Cung Li, chỉ cảm thấy sự yên tĩnh lúc này có chút quỷ dị.

Nguyên Nhược Ngữ tự chủ trương vào trong phòng, mệt mỏi ngồi xuống. Đi một lúc rất lâu rồi a....

Nguyên Nhược Ngữ không hề để ý Nam Cung Li có chuyện gì, nhưng trực giác nói cho hắn biết, nhất định là có vấn đề. Dù sao Nam Cung Li không nói, Nguyên Nhược Ngữ cũng không định hỏi.

Uống trà xong, Nguyên Nhược Ngữ cảm thấy loại bầu không khí này thực ngốc, quyết định đi tắm, không tiếp tục ở trong căn phòng cổ quái này nữa.

“.... Người muốn gì?” Nam Cung Li vào giây phút trước khi Nguyên Nhược Ngữ bước chân ra khỏi cửa hỏi.

Muốn cái gì?... Nguyên Nhược Ngữ trong lòng nảy sinh một cảm giác bất an, nhưng bên ngoài vẫn không tỏ vẻ gì. “Không hiểu người đang nói gì.”

“Người đến chỗ này, là muốn cái gì?” Nam Cung Li bước gần thêm một bước về phía Nguyên Nhược Ngữ. Nguyên Nhược Ngữ đột nhiên cảm thấy sợ hãi, nhưng vẫn tỏ vẻ lạnh lùng. “Là người mang ta tới đây.”

“Ta cho người cơ hội cuối cùng. Nguyên Nhược Ngữ, người muốn cái gì?”

Từng bước từng bước tiến lại gần, Nguyên Nhược Ngữ nhìn khuôn mặt từ từ trong hắc ám lộ ra, mi cốt mỹ lệ dần nhú lại, trong ánh mắt có chút gợn sóng, bảo thạch hắc sắc. Trong sự bao bọc của ánh nến, phát ra một tia mị lực lóa mắt..... Nhẹ nhàng như chén rượu thanh sắc ngon ngọt....

Nguyên Nhược Ngữ không trả lời, bởi vì hắn không biết Nam Cung Li rốt cuộc đã biết cái gì, im lặng có lợi hơn với mình....

“Trả lời ta.” Nam Cung Li đã đứng tới trước mặt Nguyên Nhược Ngữ. Nhưng hắn vẫn không nói lấy một chữ. Nam Cung Li trong chớp mắt bóp lấy cổ Nguyên Nhược Ngữ, ép hắn lên cửa. Ngữ điệu vẫn không chút xao động, nhưng lông mày nhíu lại càng chặt.

“Nói.”

“....” Không có cảm giác khó thở vừa rồi, nhẽ nào hắn không muốn giết mình sao? Lại nói, hắn rốt cuộc muốn chơi trò gì... Nguyên Nhược Ngữ nhìn mặt Nam Cung Li, hai người lại rơi vào trầm mặc.

“... Người lại muốn giết ta lần nữa sao?”

“....” Nam Cung Li chậm chậm buông tay ra, Nguyên Nhược Ngữ tự nhiên đứng ở đó. Trên mặt Nam Cung Li lộ ra một tia mê man cùng do dự, nhẹ nhàng nói, “Ta không nhớ rõ...”

“Đúng vậy, người đã cái gì cũng không nhớ rồi....” Nguyên Nhược Ngữ tức giận phát hiện lúc mình nói những lời này, khẽ mang theo giọng ghen ghét. Mũi có chút chua. Bản thân thực là vô dụng a.... “Vậy thì làm sao?”

“...”

Lại là trầm mặc. Lúc Nguyên Nhược Ngữ muốn đẩy Nam Cung Li ra rồi đi, Nam Cung Li lại tự mình di chuyển người. Nguyên Nhược Ngữ có cảm giác thở phào nhẹ nhõm. Nhưng giây tiếp theo, thần kinh Nguyên Nhược Ngữ lại lập tức căng thẳng.

“Lần sau, nhớ lau sạch vết máu đi.”

Nam Cung Li đi qua Nguyên Nhược Ngữ, rời khỏi gian phòng trước, trên mặt là một mảnh xám đen.

Vết máu.... Hắn biết mình đã vào bí đạo rồi! Vết thương trên chân hôm đó, vết máu đó... Mình sao lại sơ sẩy như thế chứ?!

Sau này, muốn lấy được chìa khóa thực là rất khó rồi.

Nguyên Nhược Ngữ nhìn bóng người Nam Cung Li rời đi, trong đầu hỗn loạn. cảm giác kỳ quái trong lòng lại nổi lên....

....

Lúc tối, Nam Cung Li không có trở lại. Kỳ quái là, mình rõ ràng ngủ trên trường kỷ, nhưng hôm sau lại tỉnh dậy trên giường. Mấy hôm liên tiếp đều như vậy.

Bản thân thể nhưng có lúc to gan tới gặp Phi Lăng. Chỉ tiếc rằng thần trí hắn vẫn không thanh tỉnh. Có điều, từ sau chuyện xảy ra ba năm trước, Nguyên Nhược Ngữ có khoảng thời gian chuyên môn xem những sách liên quan đến thôi miên. Chỉ tiếc thư tịch rất ít, hiểu biết càng rất ít. Thật là Thất Dạ có thể giúp mình.

Cố gắng giúp Phi Lăng khôi phục thần trí, không biết rốt cuộc có tác dụng không...

Có lúc đi ra ngoài, liền sẽ thấy bộ dạng nói nói cười cười của tiểu Điệp cùng Nam Cung Li. Nguyên Nhược Ngữ lập tức rời đi. Cũng không biết mình rốt cuộc là sợ cái gì.

Hắn không biết, sau đó hắn rời đi, Nam Cung Li đều sẽ nhìn về hướng đó rất lâu.

Thế nhưng loại chuyện này có thể trốn tránh lâu sao?

Không thể. Cơ hội được một đám nữ nhân vây quanh, đây hẳn là lần đầu, đặc biệt còn là một đám nữ nhân không có ý tốt.

“Tránh ra.” Nguyên Nhược Ngữ không biểu tình nói với nữ nhân chắn trước mặt mình. Thực quá phiền phức....

“Không cần tỏ vẻ này với ta! Người cho người là ai?” Nữ tử ra sức đẩy Nguyên Nhược Ngữ một cái, móng tay đâm sâu vào vai Nguyên Nhược Ngữ, thực có điểm giống nắm đấm. Nguyên Nhược Ngữ không nghĩ tới đánh người, vẻ không kiên nhẫn trong ánh mắt đã thể hiện rõ ra bên ngoài.

“Nhìn cái gì?! Người có tư cách gì mà nhìn ta như thế?!” Nữ tử lại định tóm lấy Nguyên Nhược Ngữ, nhưng bị Nguyên Nhược Ngữ giữ lấy tay. “A! Buông ta ra!”

“....” Kỳ thực không muốn cùng mấy nàng ta giằng co, lúc Nguyên Nhược Ngữ định thả ra, ngược lại cảm thấy tay đau nhói, kích thích làm hấn buông tay ra.

Là một điểm nhỏ, một giọt máu chảy ra. Chỉ là, cảm giác đau đớn này.... Quả nhiên, không quá một lúc, màu máu bắt đầu thay đổi, cảm giác được mu bàn tay khê tấy đỏ. Nguyên Nhược Ngữ tình mắt nhìn thấy cây kim nhỏ trong tay nữ nhân, có ánh xanh nhàn nhạt. Có độc....

Nguyên Nhược Ngữ dứt khoát rút ngọc châm trên đầu xuống, dùng đầu nhọn đâm vào mu bàn tay, ép chỗ máu đã đổi màu ra. Hấn là không phải loại kịch độc gì. Ngọc châm là Thất Dạ cho mình, phía trên có bột phấn, có tác dụng với loại tiểu độc này. Chỉ là, đám người không định buông tha trước mắt phải giải quyết thế nào, hay là trực tiếp dùng khinh công rời đi?

Không ngờ Nguyên Nhược Ngữ dùng cây châm trên đầu đâm vào vết thương kia, sau đó dùng dây buộc tóc băng lại chỗ vết thương. Nữ nhân dẫn đầu không quan tâm nhiều như vậy, cầm kim nhỏ còn định đâm mạnh về trước. Nguyên Nhược Ngữ né người, nhưng nữ nhân đằng sau lại bị đâm trúng. Tình cảnh lúc này trở nên hỗn loạn. Tiếng nữ nhân không ngừng vang lên.

“Người tốt nhất nhanh chóng rút khỏi phòng Giáo chủ! Đó căn bản không phải là nơi người có thể ở!... Người dựa vào cái gì...?”

“.... Tiện nhân! Đừng tưởng giống tiểu Diệp là có thể câu dẫn Giáo chủ!... Tiểu Diệp không xứng, người cũng không xứng...”

“Cút khỏi đây... Đây không phải...!”

“..... Không biết xấu hổ...!”

....

Đúng vậy, nếu các người có thể đưa ta ra khỏi đây cũng tốt. Đau đớn trên mu bàn tay chậm chậm truyền tới, cảm giác cùng thuốc trị thương tương xung thực khó chịu, nóng rát, thậm chí càng thêm đau, giống như cả mu bàn tay đều sưng lên.

Nữ nhân thỉnh thoảng muốn tiến lại bắt mình, né người thì dễ tránh, nhưng bỏ trốn thì có vẻ phiền phức một chút....

Trên nguyên tắc không đánh nữ nhân, Nguyên Nhược Ngữ nghĩ, đẩy mấy nàng ta rời đi, cũng có thể đúng không?

Nguyên Nhược Ngữ vừa định vươn tay, lại nghe thấy một giọng nói truyền tới, làm ngừng động tác vươn tay ra của hấn.

“Các người đang làm gì vậy?!”

Là tiểu Diệp, còn có, Nam Cung Li bên cạnh vẻ mặt cổ quái.

Không biết lúc này mới tới có kịp hay không?

Nguyên Nhược Ngữ lặng lẽ đem bàn tay bị thương giấu ra sau lưng. Bản thân lúc này tóc tai bù xù, bị nữ nhân vây quanh, bộ dạng rất chật vật. Nguyên Nhược Ngữ không muốn nhìn Nam Cung Li, liền cúi đầu suốt.

Nam Cung Li cũng giống như không nhìn thấy hấn. Chỉ là một mình tiểu Diệp ở đó nói tới hăng say.

“Không có chuyện gì? Vậy đám người các người vì sao đều chật vật như thế?” Tiểu Diệp đi tới trước mặt đám nữ nhân, nhìn qua từng người. Sau cùng ánh mắt đặt lên người Nguyên Nhược Ngữ, “Nhất là người. Thế nào? Bị người ta khi dễ sao?”

Khi dễ? Hỏi thực hay. Hỏi một nam nhân có phải bị nữ nhân khi dễ hay không. Nguyên Nhược Ngữ như chế nhạo cười cười, nhưng không thoát khỏi tầm mắt tiểu Diệp. Mắt nàng đảo đảo, nhìn thấy vết sưng đỏ, máu trên người nữ nhân vừa này, cùng với cả nữ nhân đứng bên cạnh luôn dùng kim châm độc hại người. Bản thân lúc ban đầu không phải cũng từng chịu khổ thế này sao?

Ánh mắt tiểu Diệp dừng lại trên người nữ nhân trông có vẻ có chút hoảng sợ kia, lại quay trở về phía Nguyên Nhược Ngữ, liền thấy bàn tay hắn cố ý giấu sau lưng, trên mắt vẽ lên một nụ cười giả hoạt.

“Thực không khi dễ người sao? Người là khách của Li, có gì chọc tới người liền nói với ta a....” Nói xong, tiểu Diệp rất ngây thơ mạnh kéo tay Nguyên Nhược Ngữ. “Ta cùng Li nhất định sẽ xin lỗi.”

Không ngờ nàng đột nhiên tiến lại, Nguyên Nhược Ngữ chỉ có thể nhìn tay mình bị kéo ra. Mà nhìn qua, người trong Ma giáo đều biết vô công....

Nguyên Nhược Ngữ nhịn xuống đau đớn, bảo trì bộ dạng lạnh lùng thường ngày. nhưng kiểu gì cũng không rút lại được bàn tay bị tiểu Diệp giữ chặt. Cảm thấy phần sưng tấy bị cưỡng chế đè xuống, Nguyên Nhược Ngữ đau đớn trên mặt chảy vài giọt mồ hôi lạnh.....

Tiểu Diệp vẫn một vẻ ngây thơ cùng thành khẩn. Mà góc độ ấy, Nam Cung Li có thể nhìn thấy mặt bọn họ, nhưng không nhìn thấy bàn tay đang nắm.

....

Ngón tay đâm vào sâu, gắt gao đâm vào thịt, Nguyên Nhược Ngữ cuối cùng đau đớn hất mạnh tay tiểu Diệp ra, sau đó nữ nhân nhìn qua vô công không thấp này, lại ngã xuống mặt đất, vẻ mặt kinh ngạc sau đó là ủy khuất nhìn Nguyên Nhược Ngữ.

Nguyên Nhược Ngữ cảm thấy trong lòng khó chịu, định cứ như vậy mà đi. Kết quả bị Nam Cung Li tiến lên trước một bước chặn lối.

74. Chương 70

“....” Nam Cung Li chắn trước mặt Nguyên Nhược Ngữ, nhưng không nói gì. Nguyên Nhược Ngữ nhịn xuống đau đớn trên mu bàn tay, định cứ như vậy rời đi. Sải một bước tiến lên trước, kết quả Nam Cung Li giống như muốn vươn tay kéo Nguyên Nhược Ngữ, Nguyên Nhược Ngữ nghiêng người né bàn tay vươn ra của Nam Cung Li, cũng không để ý sắc mặt của hắn, không để ý nữ nhân đáng ghét phía sau.

Nguyên Nhược Ngữ liền tiêu sái như vậy rời đi.

Lẽ nào phải đợi hắn mắng mình ‘đầy’ phu nhân của hắn sao? Hay là để đám nữ nhân kia tiếp tục xem trò cười? Dựa vào cái gì....Tất cả những cái này, đều không phải thứ ta muốn.

Chờ Nguyên Nhược Ngữ trở lại gian phòng, thở một hơi ngồi lên trường kỉ, tháo dây buộc tóc ra, phát hiện thuốc của Thất Dạ có tác dụng, đã ngăn không cho độc lan ra, nhưng chỗ sưng tấy lại dần dần biến thành màu tím nhạt. Cái này thực là phiền phức một chút. Nguyên Nhược Ngữ dùng trâm cài tóc đâm vỡ bọc sưng, nước mủ chảy ra, chờ đến lúc chảy gần hết, lại dùng dây cột lại. Không biết như vậy có bị nhiễm... Quên đi.

Nguyên Nhược Ngữ choáng váng muốn ngủ, liền gục lên trường kỉ ngủ.

Chờ lúc tỉnh lại, trên mu bàn tay cảm giác mát lạnh, rất thoải mái. Châm chậm mở mắt, phát hiện mình đang nằm trên giường Nam Cung Li, hơn nữa bàn tay bị thương đang được hắn đặt trên đùi, phía trên bôi một tầng được cao trong suốt. Nam Cung Li đang ở đó giúp Nguyên Nhược Ngữ băng bó lại vết thương.

Lúc Nguyên Nhược Ngữ nhìn thấy Nam Cung Li khẽ hoảng sợ, định ngồi dậy, phát hiện không thể động dậy người, có cảm giác tê liệt.... Hắn mở to mắt nhìn Nam Cung Li, “Là người....”

“...” Nam Cung Li biết Nguyên Nhược Ngữ đang nghĩ gì, nhưng không có trả lời hần, chỉ tiếp tục dùng vải băng lại tay Nguyên Nhược Ngữ, sau đó thắt nút, coi như hoàn thành. Nguyên Nhược Ngữ không hiểu hần muốn làm gì, cảnh giác nhìn khuôn mặt ngày một gần của Nam Cung Li.

“Người rất sợ ta?”

“...” Nguyên Nhược Ngữ tự trách mình lòng dạ rối loạn, khóe miệng cong lên một nụ cười giễu cợt. Vì sao phải sợ người?

“Người không sợ ta sao? Như vậy... Thế này đi?” Nam Cung Li buồn cười dựa gần vào người Nguyên Nhược Ngữ, môi đặt lên cổ Nguyên Nhược Ngữ. Da thịt nơi đó thực trơn nhẵn trắng nõn, Nam Cung Li ám muội vươn đầu lưỡi liếm liếm.

“Buồn nôn.” Nguyên Nhược Ngữ mắt không biểu tình cảm thụ cảm giác Nam Cung Li ôm thật chặt. Người Nam Cung Li lúc nghe thấy lời Nguyên Nhược Ngữ khê đơ ra, chậm chậm rời khỏi cổ Nguyên Nhược Ngữ, nhẹ nhàng nói, “Giữa chúng ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Người ghét ta đến mức đó?”

“... Người không cần phải biết.” Nguyên Nhược Ngữ lạnh lùng nói, không tiếp tục nhìn vẻ mặt như thụ thương đau khổ của Nam Cung Li. Minh, lẽ nào sẽ bị hần lừa lần thứ hai sao? Minh sao lại ngốc như vậy...

“Vậy sao?” Nam Cung Li nhìn Nguyên Nhược Ngữ một cái, sau đó đứng dậy, nói, “Hôm nay người ngủ ở đây đi.”

Kỳ thực bản thân dường như không kể ngủ ở đâu, lúc mở mắt đều là nằm trên giường. Nguyên Nhược Ngữ cười khổ.

“Còn nữa, thứ độc kia sẽ khiến người toàn thân vô lực, chờ một chút là ổn.”

.... Hóa ra không phải hần sao? Nguyên Nhược Ngữ đột nhiên đỏ mặt, chỉ là Nam Cung Li quay lưng lại về phía hần không nhìn thấy. Thế nhưng... hần sao lại phát hiện ra mình trúng độc vậy? Hần không phải nên đến trách mình làm bị thương phụ nhân hần thương yêu nhất sao?

Giống như biết nghi vấn của Nguyên Nhược Ngữ ở sau lưng, Nam Cung Li không chút xao động nói, “Kỳ thực sớm đã phát hiện, nữ nhân kia cũng tốt, tiểu Điệp cũng tốt... Nữ nhân kia ta sẽ trách phạt. Tiểu Điệp thì... thôi đi.”

Thôi đi, hần thực sự thích tiểu Điệp kia sao? Nghe nói sau khi hần thu tiểu Điệp không tiếp tục nạp thiếp nữa, nghe nói mặc kệ tiểu Điệp phụ nhân kia làm cái gì, hần cũng không thể giết. Cho dù là cấm địa Ma giáo, ai xông vào đều là xương cốt không còn, duy nhất một ngoại lệ, cũng là tiểu Điệp kia... Kỳ thực, tiểu Điệp không phải là vật thay thế cho mình, mà mình là vật thay thế cho tiểu Điệp đi? Rõ ràng là chuyện không liên quan tới mình. Vì sao... trong lòng lại cảm thấy tức giận? Nhớ tới không lâu trước đó lúc Nam Cung Li vẫn còn cười với mình, lúc vô lại ôm lấy mình, lúc ôn nhu gọi tên mình...

Không đúng! Hần muốn giết mình! Minh sao có thể... Hần muốn giết Tiêu Nam... muốn giết Phi Lăng... còn muốn giết mình... Lý do, chỉ là một cuốn bí tịch.... Ta sao có thể... có thể...

Nguyên Nhược Ngữ cảm giác trong đầu mình hỗn loạn. Lý trí mạnh mẽ muốn áp chế thứ tình cảm sai lầm trong lòng kia....

“Biết vì sao ta không muốn tiểu Điệp chết không? Cho dù nàng phạm lỗi lớn tới mức nào? Cho dù nàng đổ tội cho người?” Nam Cung Li lúc bước ra khỏi cửa đột nhiên nói. Vì sao? Bản thân một chút cũng không muốn biết, cùng mình có quan hệ gì?!

Cho dù Nguyên Nhược Ngữ giãy dụa thế nào, cường liệt không cho mình để ý lời hần nói, nhưng giọng Nam Cung Li vẫn là mỗi từ mỗi chữ rõ ràng truyền vào trong tai.

“Từ ngày gặp được người, ta mới biết... Ta biết, người vĩnh viễn sẽ không thuộc về ta. Người sẽ rời đi, một ngày nào đó... Mà tiểu Điệp lại có thể luôn ở bên cạnh ta. Đó chính là lý do.”

“...”

“Ngày mai, người có thể cùng ta tới một chỗ không?” Nam Cung Li có chút căng thẳng nói, giọng khê run rẩy.

“...Làm cái gì?” Nguyên Nhược Ngữ không muốn để ý, nhưng vẫn hỏi. Bản thân bị làm sao vậy a!

“Ngày mai.... là ngày giỗ của mẹ ta.”

“....”

Ngay lúc Nam Cung Li buông thông vai, thất vọng chuẩn bị rời đi, chợt nghe thấy Nguyên Nhược Ngữ nhỏ giọng nói một tiếng, “Được...”

Hắn kinh ngạc xoay người, phát hiện Nguyên Nhược Ngữ nằm trên giường cũng kinh ngạc không dám tin vào lời mình nói. Nhưng hắn vẫn là đáp ứng rồi... Nam Cung Li lộ ra một nụ cười, rất tự nhiên, rất hồn nhiên....

Nụ cười đó, đã bao lâu rồi không nhìn thấy nhỉ? Hay là nói, kỳ thực, hắn vẫn đang diễn kịch? Nhưng, vì sao, nhìn thấy nụ cười của hắn, lại cảm thấy trong lòng rất thoải mái... Tất cả, đều giống như thật...

.... Lúc Nam Cung Li thực sự chuẩn bị rời đi, Nguyên Nhược Ngữ vẫn là đem nghi vấn cho tới nay hỏi, “Mấy hôm nay, có phải có chuyện gì không?”

Cho dù mấy người bên cạnh nhìn qua không có chuyện gì, nhưng Nguyên Nhược Ngữ vẫn có thể cảm thấy được, bóng dáng vội vàng của Nam Cung Li, cả bầu không khí khẩn trương tràn ngập Ma giáo. Rất nhiều người đều rục rịch, khắp nơi là bất an. Cho dù bọn họ muốn giả bộ, nhưng vẫn không thoát khỏi cảm giác của Nguyên Nhược Ngữ.

“...” Nam Cung Li ánh mắt thâm trầm nhìn Nguyên Nhược Ngữ một cái, vẫn là quay người lại, trầm mặc một chút, vẫn quyết định nói ra, “Các đại môn giáo đã tụ tập bên ngoài Ma giáo rồi, đã rất nhiều ngày rồi.”

Các đại môn giáo? Bao vây Ma giáo? Cái gì, là sắp xảy ra chiến sự sao?

“Dẫn đầu là Thần Long giáo, còn có quân đội của Triều đình từ nơi khác vây đổ. Lần này, thật là đội hình cường đại.” Nam Cung Li có chút khinh thường nói. Nguyên Nhược Ngữ khẽ chấn kinh. Triều đình? Là Lý Như Ca sao? Hay Tiêu Nam?....

“Người vì sao không lo lắng?” Nguyên Nhược Ngữ có chút hiếu kỳ nhìn bộ dạng thờ ơ như không của Nam Cung Li.

Nam Cung Li cười cười, “Vì sao ta phải căng thẳng. Bọn người đó, mãi mãi không thể vào được.”

“Là vì mấy trận pháp vĩ đại đó sao?” Nguyên Nhược Ngữ nhanh nhẩu nói ra, mới phát hiện mình phạm phải lỗi lới. Nhìn trong mắt Nam Cung Li hiện lên tia kinh ngạc, sau đó là suy nghĩ sâu xa, con mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm Nguyên Nhược Ngữ không rời. Nguyên Nhược Ngữ đột nhiên cảm thấy bầu không khí bắt đầu trở nên vô cùng căng thẳng. Minh sao lại ngu tới mức nói ra chứ?!

“Người...” Nguyên Nhược Ngữ thậm chí nhìn thấy cả sát ý trong ánh mắt Nam Cung Li, nhưng lập tức biến mất. Nam Cung Li vẫn là rời đi, không để ý tới Nguyên Nhược Ngữ, chỉ nói một câu, “Không cần quan tâm nhiều như vậy.” Rồi thực sự biến mất.

Nguyên Nhược Ngữ thở phào một tiếng. Minh sao có lại không cẩn thận như vậy...

....

Lại đi thăm Phi Lăng. Phát hiện tình hình của hắn tốt hơn rất nhiều. Tuy vẫn không nói gì, nhưng dường như thần trí đã thanh tỉnh. Từ sự kinh ngạc từ lần đầu nhìn thấy Nguyên Nhược Ngữ, đến sau đó mỗi lần đều nhìn chằm chằm Nguyên Nhược Ngữ. Hôm này, đã có thể vươn tay kéo Nguyên Nhược Ngữ. Chỉ là, kéo lấy rồi không buông ra, cho dù Nguyên Nhược Ngữ nói như thế nào, Phi Lăng cứ nắm chặt như vậy. Dần dần, thần trí hắn lại bắt đầu hỗn loạn, sau đó mới thả tay Nguyên Nhược Ngữ ra.

Nguyên Nhược Ngữ cảm thấy đau đầu.... Hắn không ngừng nói với Phi Lăng, không ngừng nói, mình sẽ không rời đi.... mình sẽ không chết. Tất cả đều không phải lỗi của hắn... Không ngừng nói... Không ngừng nói.

.....

Hôm nay, bầu không khí trở nên càng thêm kỳ quái. Mọi người trên eo đều đeo vũ khí, xem ra, một hồi đại chiến là không thể thiếu rồi. Nhưng, mấy trận pháp này, đám người Tiêu Nam có thể phá giải sao? Còn nữa, hôm qua mặc danh kỳ diệu đáp ứng Nam Cung Li đi viếng mộ mẫu thân hắn. Thực sự muốn đi sao?

Đi hay không đi đây? Cách thời gian đáp ứng càng ngày càng gần....

Có nên đi tìm hắn hay không? Hay là hắn đã quên chuyện này rồi...

Cũng không phải vì Nam Cung Li, mà là mẫu thân hắn a.... Nhưng mẫu thân hắn có liên quan gì tới mình a?....

Mình sao lại đáp ứng vậy?...

... Nguyên Nhược Ngữ không ngừng nghĩ, không ngừng đi, nghĩ ngợi lung tung một lúc lâu, cuối cùng vẫn quyết định đi tìm Nam Cung Li. Không biết có còn kịp không a.... Mà... hiện tại, đây là đâu??

Nguyên Nhược Ngữ bất đắc dĩ phát hiện, mình lạc đường rồi.....

Hơn nữa cảnh vật trước mặt rất quen thuộc, không có một ai... Giống như nơi lần trước lạc đường gặp phải tráng hán!!

Lần này, không có ai có thể lại đến đưa mình ra đi?

.....

Lúc Nguyên Nhược Ngữ hết đường xoay sở, vẫn là có người xuất hiện rồi! Không phải tráng hán, không phải Lưu Tô!

Mà là tiểu Điệp một thân đầy máu tươi!!

75. Chương 71

“Người...” Tiểu Điệp lắc lư lắc lư đi tới trước mặt Nguyên Nhược Ngữ, trên y phục dính đầy máu tươi. Lúc nhìn thấy Nguyên Nhược Ngữ trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi, sau đó ngay khi Nguyên Nhược Ngữ định nói gì đó, mắt tiểu Điệp đột nhiên trợn lớn. Lúc Nguyên Nhược Ngữ vẫn chưa rõ rốt cuộc là chuyện gì, đã cảm thấy trước mặt một màn đen kịt.

... Lúc tỉnh lại, sau gáy là cảm giác tê liệt, là bị tiểu Điệp đánh ngất. Không ngờ, một nữ tử luyện võ khí lực lại lớn như vậy. Còn có, chỗ máu đó, rốt cuộc là của ai?

Sẽ không phải... của hắn đi?.. Không lẽ nào, tiểu Điệp sẽ không giết hắn, cũng đánh không lại hắn.

Nhưng mà, quan trọng là, mình hiện tại đang ở nơi nào? Chầm chậm ngồi dậy, bản thân đang ở trong một căn phòng, có lẽ rất lâu rồi không gặp phơi nắng, trong phòng có mùi ẩm mốc. Cảm thấy cảm giác trên tay là lạ, Nguyên Nhược Ngữ cúi đầu nhìn, kết quả tất nhiên là sợ hãi rụng. Trên người mình cứ nhiên có vết máu, giống như tiểu Điệp, trên tay là máu sệt dính, bên cạnh còn có một thanh đao dính máu... Không phải chứ? Loại tình tiết này không phải...

Nguyên Nhược Ngữ đứng lên, phát hiện trong phòng không có một ai, cầm lấy thanh đao kia, nhìn qua không có gì đặc biệt cả. Theo lý mà nói, phải có người ào vào nói mình thế này thế nọ. Nhưng, một chút động tĩnh cũng không có....

Cũng không biết giờ là lúc nào. Nam Cung Li đại khái cho mình sẽ không đi đi?

“Ừm...”

Bên trong có tiếng động... Nguyên Nhược Ngữ chậm rãi đi vào buồng trong, ngửi thấy mùi máu tươi.

Sau đó nhìn thấy một người nằm trên giường, ngực bị máu nhuộm đỏ. Người đó còn chưa chết, nhìn qua, là bà đào này giết hấn. Làm sao? Minh lúc này là phải trốn sao? Nói là bị tiểu Địch đưa vào? Sẽ có người tin sao?

Mà người nằm trên giường kia, Nguyên Nhược Ngữ càng nhìn càng thấy quen, khuôn mặt tái nhợt, thân thể gầy yếu, gò má khê nhô ra, bộ dạng bệnh tật... Tỉ mỉ nghĩ, Nguyên Nhược Ngữ nhớ lại.

Người này, chính là người trong Ma giáo ba năm trước truy đuổi mình, dùng một chiếc quạt làm vũ khí, sư phụ thuật thôi miên của Nam Cung Li! Tần Y!!

“Người làm sao....” Nhìn qua, Tần Y sống không được lâu nữa. Nguyên Nhược Ngữ vẫn là tiến lên một bước hỏi.

“Là người.... Không phải đã bảo người đi rồi sao?” Tần Y khó khăn mở mắt ra, nhìn thấy Nguyên Nhược Ngữ. Lại cảm thấy dường như có chỗ nào không đúng, ngực Nguyên Nhược Ngữ bằng phẳng, không phải nữ tử vừa rồi. “Không phải người.... Người là ai?... Hóa ra là người, không ngờ người vẫn chưa chết....”

Tần Y nhận ra mình, nhưng vẻ mặt của hấn, đột nhiên khiến Nguyên Nhược Ngữ cảm thấy thật đáng thương. Một người đã gần kề cái chết, nhưng lại không có bộ dạng tranh đấu lưu luyến. Giống như mình lúc chết đi vào kiếp trước, cùng một dáng vẻ....

“Người sao lại...”

“Là người... Li Nhi đã quên người rồi, người biết không?”

“Phải, ta biết.” Li Nhi? Người này, cùng Nam Cung Li rất gần gũi sao? Có thể gọi tên hấn như vậy?

“Li Nhi, làm tổn thương thương muốn giết người... Ta hỏi người, người hận nó không?” Tình trạng của Tần Y lúc này rất không tốt, cũng không biết phải nói là như thế nào.

“.... Không hận... Chỉ là không muốn gặp lại hấn thôi.” Nguyên Nhược Ngữ đột nhiên tỉnh táo lại nói với người sắp chết mấy lời kỳ quái, mấy lời luôn để trong lòng.

“Không hận?... Không hận.... Ta phản bội hấn, con hấn giết hấn... Hấn nói hấn không hận ta... Hấn nói hấn từ trước đến nay chưa từng yêu ta... Hấn chỉ là, mãi mãi rời xa ta... Ha ha... Tàn nhẫn như vậy... Không muốn gặp lại sao?... Xem ra, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại rồi....”

Tần Y một mình nói, trên mặt hiện lên vài điểm đỏ ửng, giống như hồi quang phản chiếu.... Thì thảo tự nói xong, Tần Y quay lại, nhìn Nguyên Nhược Ngữ, trong ánh mắt tràn ngập ý khẩn cầu.

“Người có thể tha thứ cho Li Nhi không?”

Mình tha thứ hấn? Không thể nào... Ánh mắt Nguyên Nhược Ngữ cho Tần Y biết đáp án. Chỉ là, Tần Y không hề có ý buông tha, hấn kiên trì nói cho hết.

“Lúc đó.... Ba năm trước, lúc ta chạy tới Thanh Hải môn, thấy Li Nhi, kỳ thực đã rất không ổn định. Nó chiếm được Thần Long Cửu Thức, không có ý định nhanh chóng đưa lại cho phụ thân nó, mà trong khoảng thời gian ngắn học thuộc, còn luyện thành. Chỉ là, cho dù nó thông minh như vậy đi nữa, cũng vẫn thất bại... Nó tẩu hỏa nhập ma....”

Tẩu hỏa nhập ma? Nam Cung Li?... Nguyên Nhược Ngữ vô cùng kinh ngạc nghe Tần Y kể lại mọi chuyện.

“Đó không phải Li Nhi. Ta biết. Cho dù nó vô tình như thế, giả bộ như thế, ta đều biết... Lúc đó, ta liền biết, đó không phải Li Nhi, vì cho dù thế nào, ta đều có thể nhìn thấy một thứ gì đó trong ánh mắt nó... Cho dù nó che giấu như vậy, vẫn có thể nhìn ra...”

“Là cái gì...” Nguyên Nhược Ngữ theo lời kể của Tần Y mà hỏi. Mình làm sao vậy, tim đột nhiên đập thật nhanh...

“... Là cô đơn...”

Hài tử đó, vĩnh viễn cũng không sao thoát khỏi loại tình cảm đó....

Lúc biết nó mất không chế, ta từng khuyên nó, nhưng nó lúc đó, cái gì cũng không nghe vào tai... Nó muốn, giết sạch tất cả... Để tất cả đều biến mất... Thậm chí với ta, cũng nổi lên sát ý...

Còn nhớ rõ, nó viết thư cho ta biết, lúc nó đã sắp có được Thần Long Cửu Thức, nó nói, đột nhiên, nó muốn ở nơi đó nghỉ ngơi thực lâu. Không muốn quay về nữa. Trong lòng ngoại trừ cô đơn, còn có một cảm giác khác, nó không rõ ràng...

Ta nghĩ, nó yêu người rồi.... Nguyên Nhược Ngữ...”

....

“Ta muốn ngăn cản nó giết chóc, nhất là lúc giết người, nhưng không thành công, mắt nó đã hòa toàn biến thành màu đỏ. Nó, đã hoàn toàn tẩu hỏa nhập ma...

Không ai có thể ngăn cản được nó nữa...

Lúc ta cho rằng, nó sẽ vì kinh mạch đứt đoạn mà chết, người lại rơi xuống vách núi.....

..... Sau đó, Li Nhi liền hôn mê....

Ngược lại là như vậy, nó nhặt về được cái mạng....

Cũng không phải nó cố tình làm hại... Lúc tỉnh lại, đoạn ký ức của nó biến mất. Vết thương trên người khiến nó đau đớn tròn bầy ngày bầy đêm.....

Kết quả ngược lại là, nó có được Thần Long Cửu Thức... Sau đó, nó giết phụ thân nó.....

.....”

Tần Y nói tới đây, ngừng lại một lúc, ngữ khí bắt đầu yếu đi... Mà Nguyên Nhược Ngữ lại cái gì cũng không biết....

“Nó muốn ta giúp nó thay đổi Ma giáo... Nó từ lúc sinh ra liền cực kỳ ghét bỏ nơi này....

.....Sau đó, dần dần, Ma giáo hưng khởi... Nhưng gặp phải rất nhiều trở ngại. Ta biết, những người đó kỳ thực là đám người ba năm trước, tiểu tử đó, lên làm Minh chủ vô lâm... Còn Li Nhi, lại gặp các loại áp lực, kiên trì gánh vác trọng trách cải tạo Ma giáo....

Kỳ thực... Hải tử đó rất tốt... Chỉ là, không có ai dạy nó đúng sai là gì mà thôi.....

Hải tử đó... Kỳ thực luôn nhớ người... Nó có cảm giác hiểu kỳ với tiểu Diệp... Kỳ thực... Nó không quên. Lúc đó, nó nói cho ta biết cảm giác của nó với người... Chỉ là, nó không đi tìm người... Nó cho rằng, cảm giác quen thuộc với tiểu Diệp của mình chính là tình yêu...

Hải tử đó...

.... Hải tử đó... Giống như phụ thân nó... Chỉ trao tình yêu cho một người... rồi không thể yêu thêm ai khác...

Hải tử đó... Tha thứ cho nó...

.....”

Nguyên Nhược Ngữ biết, Tần Y chết rồi.

Hắn nói xong lời của hắn, còn Nguyên Nhược Ngữ lại cảm thấy được đầu óc như nổ tung. Từng chút từng chút, trong đầu giống như có rất nhiều bàn tay, liên tục đánh nhau, lôi kéo, đem từng đoạn ký ức lộ ra, từng khung cảnh hiện ra trước mặt Nguyên Nhược Ngữ....

Sau đó, như có một chậu nước lạnh đột nhiên dội vào. Nguyên Nhược Ngữ cảm thấy cả người ớn lạnh. Cái gì cũng không có.....

Nam Cung Li..... Ba năm trước... Nam Cung Li...

Nam Cung Li...

.....

“Ầm!!! _____ “

“Ầm!!! _____”

.... Tiếng nổ vang dội kéo Nguyên Nhược Ngữ quay về hiện thực, hấn chạy đến trước cửa sổ nhìn, cách đó không xa đã là ánh lửa ngút trời. Nơi nơi đều là tiếng nổ mạnh...

Nơi đó... Chỗ đó... Nguyên Nhược Ngữ sững sờ nhận ra, nơi nổ tung đó, là các phá điểm của mấy trận pháp!!

Ai? Là ai?

Bọn họ muốn xông vào... Bọn họ phá trận pháp muốn xông vào.... Nam Cung Li.... Nam Cung Li, phải nhanh chóng nói cho Nam Cung Li biết...

Hắn đang viếng mẫu thân hắn... Hắn không biết....

Phải tìm hắn... Nói cho hắn biết...

Nguyên Nhược Ngữ lúc này căn bản không có thời gian nghĩ vì sao mình lại vội vã như vậy. Nguyên Nhược Ngữ chạy tới cửa, kết quả lại bị người khác dùng lực đẩy cửa ra...

Nguyên Nhược Ngữ bị đụng phải ngã ngồi xuống đất... Ngẩng đầu, liền thấy, sau lưng là ánh lửa rợp trời, cùng tiếng động đáng sợ kia... Một bóng người đứng thẳng trước mặt hắn...

Người kia.

Là Nam Cung Li.

76. Chương 72

“....” Nam Cung Li chỉ nhìn chằm chằm Nguyên Nhược Ngữ, cùng vết máu trên y phục hắn. Sau đó liền dời bước đi vào buồng trong.... Tần Y đã chết rồi. Trên mặt là một mảnh yên bình.

Nam Cung Li ngăn người ngồi bên cạnh giường Tần Y, chậm chậm chạm vào khuôn mặt đang bắt đầu cứng lại của hắn. Không biết đang nghĩ gì...

Nguyên Nhược Ngữ đột nhiên không dám nói. Hắn đứng ở đó, nhìn bóng lưng vô cùng cô đơn của Nam Cung Li, trong lòng nổi lên cảm giác chua xót nồng đậm... Tiếng động kinh thiên động địa bên ngoài, tiếng nổ dần dần biến mất, thay vào đó là tiếng đánh nhau. Cả Ma Cung tràn đầy mùi máu tươi nồng nặc....

Trong đầu Nguyên Nhược Ngữ trống rỗng, chỉ còn lại bóng lưng không hề nhúc nhích của Nam Cung Li.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, thế giới bên ngoài cùng bên trong giống như tách biệt. Một nơi giết chóc cực độ, một nơi mất mát yên tĩnh.

Cho đến...

“Giáo chủ!! Bọn chúng đã giết đến Thập Nhị Đình rồi!” Một người nói năng thô lỗ đột nhiên xông vào, Nguyên Nhược Ngữ phát hiện, đó là tráng hán gặp hôm nọ.

“Giáo chủ... Tần Y!!! _____” Tráng hán đẩy Nguyên Nhược Ngữ ra, chạy vội đến bên giường Tần Y, không ngừng gào tên hắn, cả phòng bắt đầu rung chuyển. Sau đó là một tiếng hét bi thương tê tâm liệt phế...

Nguyên Nhược Ngữ bị tiếng hét này dọa sợ có chút đứng không nổi. Nam Cung Li nhường chỗ cho đại hán kia. Sau đó đứng trước mặt Nguyên Nhược Ngữ, trong ánh mắt không có Nguyên Nhược Ngữ, chỉ có vết máu trên y phục hắn. Nguyên Nhược Ngữ đột nhiên cảm thấy sợ, nghìn vạn lần không nên hiểu lầm.... Người không phải do ta chết....

Nhưng hắn lại cái gì cũng nói không ra... Nam Cung Li lúc này, xa lạ một cách đáng sợ.

“Là người!!! —— Người!!! ——” Đại hán kia nước mắt còn chưa ngừng, vẻ mặt dữ tợn, hai mắt sung huyết, nắm lấy y phục Nguyên Nhược Ngữ, nhấc hẳn lên. Nhưng nắm đấm định hung hăng đánh ra, lại bị một đôi tay khác ngăn cản.

Là Nam Cung Li.

Đại hán không thể tin nhìn Nam Cung Li, cũng không quan tâm gì cả mà hét to, “Giáo chủ!! Tần Y đã chết!!! Hắn chết rồi!!! —— Là bị tiểu tử này giết!!”

“...” Nam Cung Li vẫn là mặt không biểu tình, nhưng tay cũng không buông ra.

“Giáo chủ?!! Ở đây ngoại trừ hắn ra không còn ai khác! Là hắn giết Tần Y!!! Người xem máu kia!!”

“.... Thả hắn ra.”

“Giáo chủ!!!” Đại hán có chút không dám tin nhìn Nam Cung Li, nhưng vẫn nhận được một câu, “Thả hắn ra.”

“... Hừ!” Đại hán buông cổ áo Nguyên Nhược Ngữ ra, nhưng lại hung hăng đẩy hẳn ngã xuống nền đất.

“...” Nguyên Nhược Ngữ không biết nên nói gì. Biện hộ cho chính mình sao? Trong phòng lúc này chỉ có mình ta, Tần Y lại chết chưa lâu, không có ai có thể chứng minh cho lời ta nói. Ai sẽ tin tưởng đây?...

“Giáo chủ! Giáo chủ!” Phía ngoài có rất nhiều người đến, tiếng chém giết ngày một gần, hơn nữa nghe tiếng, Ma giáo dường như đang ở thế hạ phong.

“Người...” Nguyên Nhược Ngữ cuối cùng cũng nói, hắn bước lên trước một bước kéo tay áo Nam Cung Li. Người Nam Cung Li khẽ cứng lại, chỉ nhàn nhạt nói một câu, “Thả ra.”

“Không phải... Ta...”

“Thả ra... Người, vẫn nên rời đi đi.”

“Nam Cung...”

“Ta nói thả ra!! Người có nghe hiểu không?!!” Nam Cung Li đột nhiên giống như mất khống chế hất tay Nguyên Nhược Ngữ ra, lớn tiếng gào, “Còn không mau rút!! Rút về bên mấy tên kia đi!!!”

“.... Ta...”

“Thế nào? Người muốn chết ở chỗ này sao?... Vốn là người muốn rời đi, bây giờ là cơ hội tốt nhất a... Còn không nhanh rút?!!”

Nguyên Nhược Ngữ có chút ngẩn người nhìn Nam Cung Li, bị hắn mắng đến không biết đáp trả.

“Sao còn chưa đi?!. Là người, phá hỏng trận pháp, đặt những thứ tạp chủng đó vào, giết Tần Y, làm loạn lòng ta.... Ta không biết người còn gì không dám làm. Đáp ứng cùng ta đi... Cũng là lừa gạt nhỉ? Dẫn dắt ta rời đi... Sau đó cho thuốc nổ... Giết người... Người rất vô sỉ, Nguyên Nhược Ngữ. Bây giờ còn dám đứng ở đó... Còn không mau rút cho ta?!!”

... Cho dù Nam Cung Li mắng mình, hiểu lầm mình, nhưng Nguyên Nhược Ngữ lại không tức giận, mà là bi ai vô cùng... Vì sao, cứ muốn ta rời đi?.. Nam Cung Li, người rút cuộc vì sao... Người thật sự tin tưởng ta sao? Hay là... Người thực sự hiểu lầm ta? Như vậy, người vì sao lại không giết ta?!

“Không cần nói! Ta sẽ không đi!” Đột nhiên, Nguyên Nhược Ngữ cũng muốn hét lớn, đem cảm giác sắp bùng nổ trong lòng hét ra. Tình hình bên ngoài càng lúc càng khủng hoảng, như vậy có thể thế nào đây?!

“... Nguyên Nhược Ngữ! Người muốn chết như vậy sao?! Người tốt nhất rút về đám rác rưởi bạch đạo kia cho ta! Bên đó không phải có người đợi người sao?! Bọn họ không phải tới cứu người sao?! Còn không nhanh rút!! Rút a!!!”

.....

Không muốn, vì sao ta phải đi?! Để lại một mình người.... Các đại môn phái, triều đình... Người cho rằng người có thể thắng sao?! Ta không muốn đi...

“Ta không đi!”

“...” Mặt Nam Cung Li đã đỏ bừng, không biết là tức giận, hay là cái gì.

Tiếng chém giết bên ngoài càng ngày càng gần. Nam Cung Li cảm hờn gầm một tiếng, cầm lấy chìa khóa bên hông, hét lên với Nguyên Nhược Ngữ, “Ta đã châm lửa ở địa lao rồi, ngươi còn không đi, người đó nhất định sẽ chết.”

Cái gì?! Nguyên Nhược Ngữ trợn mắt nhìn Nam Cung Li, nhưng không nhìn ra rốt cuộc là nói dối, hay nói thật.

“Hắn là Minh chủ võ lâm, giết hắn, cũng để Ma giáo ta chôn cùng!!”

Phi Lăng... Nguyên Nhược Ngữ đột nhiên nhớ tới khuôn mặt của Phi Lăng, giống như phản xạ mà cầm lấy chìa khóa chạy về phòng Nam Cung Li. Không nhìn thấy lúc hắn không chút do dự dời đi, trên mặt Nam Cung Li là một nụ cười khổ.

“Thực sự... đi hết rồi...”

.....

Nhưng lúc Nguyên Nhược Ngữ trốn khỏi những trận đánh nhau kia, dùng khinh công bay tới phòng Nam Cung Li, ở đó không có một bóng người. Nguyên Nhược Ngữ vội vàng mở cửa, vọt xuống hầm ngầm.

Chỉ là, lửa ở đâu... Căn bản là không có lửa... Nam Cung Li...

Nguyên Nhược Ngữ nhìn hành lang hầm dài đằng đằng, đột nhiên hét lớn...

“Tên lừa đảo!!! Ngươi vĩnh viễn là một tên lừa đảo!! ——”

....

“Tiểu Ngữ?... ”

Một giọng nói yếu ớt truyền tới, kéo thần trí Nguyên Nhược Ngữ lại. Là giọng Phi Lăng!!!

Nguyên Nhược Ngữ vội vàng chạy tới trước phòng giam của Phi Lăng, liền nhìn thấy Phi Lăng thanh tĩnh đang ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc nhìn mình....

“..... Phi Lăng...” Tiểu Ngữ ngẩn người nhìn Phi Lăng, vẫn là đôi mắt rạng rỡ đó, không còn là Phi Lăng không thần trí, tê liệt lúc trước...

Nguyên Nhược Ngữ vội vã mở xiềng xích trên người Phi Lăng, đỡ hắn dậy, chậm chậm ra khỏi địa lao.

“Thật là ngươi, hắn không có gạt ta...” Phi Lăng vẫn còn rất yếu, cả người dựa vào người Nguyên Nhược Ngữ, chậm rãi nói.

“Ai...” Nguyên Nhược Ngữ kỳ quái hỏi, muốn phá bỏ thuật thôi miên trên người Phi Lăng, dựa vào sức mình phải mất rất nhiều ngày. Rốt cuộc là ai?... Là hắn sao?

“Là.... Nam Cung Li. Hôm nay lúc hắn vào đây, phá bỏ thứ pháp thuật kỳ quái kia. Hắn dường như không nhớ ra ta... Chuyện lúc đó, ta nói cho hắn biết, hắn lại nói mình đã quên hết tất cả... Hắn nói đã đến lúc rồi, hắn có việc rời đi trước, trở lại sẽ thả ta... Hắn nói, có người rất muốn gặp ta...”

.... Nguyên Nhược Ngữ bước đi, không nói gì, nhưng trong lòng đã bắt đầu dậy sóng.

“Tiểu Ngữ, mấy ngày hôm nay đều là ngươi phải không?... Ta có thể cảm thấy được... Nhưng ta không thể nói... Ngươi thực sự còn sống... Tiểu Ngữ.... Tha thứ cho ta được không?”

Tha thứ hắn? Vì sao?... Phi Lăng căn bản không có lỗi a... Giống như lời Tiêu Nam, tên gốc này luôn sống trong áy náy sao?

Phi Lăng ngốc nghếch.....

Nguyên Nhược Ngữ dùng môi hắn, cho Phi Lăng biết đáp án.

Một nụ hôn, mang rất nhiều ý nghĩa, ray rứt, cùng ái ý.

Kỳ thực... Người nên nói xin lỗi.... Là ta.

77. Chương 73

Chờ tới lúc Nguyên Nhược Ngữ mang Phi Lăng ra khỏi địa lao, Phi Lăng vẫn cứ ngẩn ngơ. Nguyên Nhược Ngữ không biết nói gì, lúc nghĩ ra lại thấy đỏ mặt. Minh cư nhiên chủ động hôn hắn...

Ra khỏi cửa, tiếng chém giết phía ngoài vẫn chưa dừng. Nguyên Nhược Ngữ đơn giản kể lại mọi chuyện cho Phi Lăng, hai người bắt đầu nơi nơi tìm người. Hóa ra, bọn họ đã giết tới trung tâm Ma giáo rồi, Nguyên Nhược Ngữ muốn nhanh chóng đi lại, kết quả, Phi Lăng vì quá yếu, không thể đuổi kịp bước chân của Nguyên Nhược Ngữ.

“Người ở đây. Ta muốn ra kia xem thử....”

“Không! Có đi thì phải cùng đi!” Phi Lăng kiên trì kéo tay Nguyên Nhược Ngữ, bản thân đứng lên định vận khí, kết quả lại phun ra một bùm máu.

“A... Người không sao chứ?” Nguyên Nhược Ngữ sợ hãi, đỡ Phi Lăng tìm một tảng đá ngồi xuống, Phi Lăng lại vẫn nắm chặt tay Nguyên Nhược Ngữ không buông. “Người sao lại ngốc như vậy....”

“Không... Tiểu Ngữ... Người không được bỏ lại ta...”

Lúc người nhìn thấy một nam nhân to hơn người lại dùng ánh mắt khẩn cầu kêu người đừng rời khó hắn, yếu đuối, bất lực như vậy... Cảm giác trong lòng thực không lừa người.

Bản thân rất yêu nam nhân trước mặt, cho dù hắn là ca ca của mình.

“Ta nói rồi, ta sẽ không bao giờ rời khỏi người nữa...” Nguyên Nhược Ngữ vươn tay xoa khuôn mặt có chút nhếch nhác của Phi Lăng, trong ánh mắt tràn đầy ôn nhu cùng nghiêm túc.

“Sẽ không rời đi sao?... Vậy mang ta đi cùng.” Phi Lăng vẫn rất kiên quyết. “Cho dù người đi đâu, đều mang ta đi...”

“Nhưng...” Nguyên Nhược Ngữ sốt ruột muốn biết tình tình chiến sự như thế nào, nhưng lại không thể bỏ Phi Lăng lại...

“Không có nhưng...” Phi Lăng lôi ra một thứ từ trong ngực, lúc ban đầu Nguyên Nhược Ngữ còn chưa nhận ra sau đó liền rõ ràng. Cái đó là....

“Vì sao...”

Vì sao hắn còn giữ chiếc trâm mình dùng để đâm hắn lúc trước? Phi Lăng... Phi Lăng... Người thực sự là một kẻ ngốc chính cống a...

“Lần này, cho dù người đâm thế nào, ta cũng sẽ không buông tay ra... Coi như người dùng dao chém ta, một tay đứt mất, ta vẫn còn một tay... Ta sẽ dùng tất cả để giữ chặt lấy người...”

Biết lời Phi Lăng không chỉ việc lúc này, lời hắn... là hứa hẹn cả đời...

Nguyên Nhược Ngữ có thể cảm thấy sự sợ hãi cùng kiên trì của Phi Lăng. Nguyên Nhược Ngữ chậm rãi vươn tay ra, ôm lấy Phi Lăng, nhẹ giọng nói, “Người không biết... cái hôn kia có nghĩa gì sao?”

May là từ phía Phi Lăng không nhìn thấy, vì Nguyên Nhược Ngữ cảm thấy nói ra những lời này, mặt giống như bị lửa đốt. Phi Lăng lại ngờ nghệch đáp lại, “... Không biết.”

Ngốc chết mất! Nguyên Nhược Ngữ tức giận buông Phi Lăng ra, “Không biết thì thôi!”

“Chờ chút!!” Phi Lăng thấy Nguyên Nhược Ngữ muốn đứng dậy, một tay kéo hắn lại. “Ta không biết... Nhưng, người không được đi...”

“... Người ngốc muốn chết.” Nửa ngày, Nguyên Nhược Ngữ mới phun ra được một câu này.

“Ừm... Thật sự là như ta nghĩ sao? Tiểu Ngữ... ý người...” Phi Lăng đỏ mặt, ôm lấy Nguyên Nhược Ngữ không buông. Nguyên Nhược Ngữ có thể nhìn thấy vành tai hồng hồng của hắn.

“.... Đồ ngốc! Bây giờ thì không phải!”

“Gi?! Vì sao?” Phi Lăng có chút luống cuống nhìn Nguyên Nhược Ngữ, Nguyên Nhược Ngữ cảm thấy nhất thời thực buồn cười. Lúc này đây, nụ cười của Nguyên Nhược Ngữ đại khái chỉ có trong mộng của Phi Lăng mới có thể nhìn thấy đi? Phi Lăng mê muội áp mặt lại gần... Cho rằng, hiện tại, kỳ thực cũng chỉ là một giấc mộng của hắn mà thôi...

Kết quả, Nguyên Nhược Ngữ không có trốn tránh, mà lẳng lặng nhìn Phi Lăng tới gần. Nhìn ánh mắt chăm chú nhìn mình của hắn, tinh quang tràn đầy trong đó... Minh, kỳ thực cũng thích cảm giác ôn nhu ấm áp này của Phi Lăng....

Lúc hai đôi môi chạm vào nhau, Phi Lăng mới thực sự cảm thấy, tất cả, đều là thực... Tiểu Ngữ chưa có chết... Hắn hôn ta... Sau đó ta hôn hắn... mà hắn không cự tuyệt....

Một nụ hôn đơn giản, lại càng khiến Phi Lăng bất an. Rốt cuộc có phải như mình nghĩ hay không?

Nguyên Nhược Ngữ cũng nhìn chăm chăm Phi Lăng. Nhìn hắn vẫn là một vẻ bất an, đành phải đứng lên.

“Người muốn đi đâu?” Nguyên Nhược Ngữ vội vàng hỏi, cũng đứng theo lên. Kết quả Nguyên Nhược Ngữ chỉ nhẹ nhàng nói.

“Nguyên Phi Lăng... Ta thích người... Không phải loại tình thân kia... Nếu người cũng thích ta, liền thử đuổi theo đi.”

Nói xong, Phi Lăng đơ ra. Nguyên Nhược Ngữ lại đã cất bước, đi về phía trước. Không hề dùng khinh công.... Phi Lăng vào lúc Nguyên Nhược Ngữ muốn rẽ không thấy đâu nữa, động nhiên giật mình thức tỉnh! Tiểu Ngữ vừa rồi nói....

Phi Lăng cơ hồ dùng khí lực toàn thân đuổi theo

....

Lúc hai người đi tới, người của các đại môn phái đã bao vây trên sân, bị vây khốn ở giữa, là Nam Cung Li cùng đám người Ma giáo. Nguyên Nhược Ngữ nhìn thấy tiểu Diệp, còn có Lưu Tô. Lúc này nhìn qua, phía người nhiều đã chiếm ưu thế cường đại.

“Ma đầu! Ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói đi!”

Tiếng một lão nhân rất có lực đạo từ đám người truyền lại, Nguyên Nhược Ngữ kinh ngạc phát hiện, lão nhân đó là lão đầu cảnh cáo mình lúc mình ở Tiêu phủ.

“Nghiêm Chấn! Đồ tiểu nhân dè tiện nhà người!” Trong Ma giáo có người bắt măn kêu, sau đó là một trận chữ bới lẫn nhau... Nguyên Nhược Ngữ đầu đầu nhìn một đám người không ngừng ầm ĩ... Còn chưa có ai phát hiện ra Minh chủ của bọn họ đang ở chỗ này. Trên người mỗi người đều có vết máu. Nguyên Nhược Ngữ nhìn một vòng, kết quả không thấy bóng dáng Tiêu Nam cùng Lý Như Ca. Ngược lại ở bên cạnh Nghiêm Chấn lão nhân kia thấy một người rất không ngờ!

Cư nhiên là Tiêu Mộc Dao?!!

Nàng sao lại ở đây?... Phi Lăng nói cho mình biết, Nghiêm Chấn chính là trưởng lão đầu trong truyền thuyết của Thần Long giáo. Thiếu chủ của bọn họ cũng kính hắn ba phần. Thế nhưng cái đó cùng Tiêu Mộc Dao có quan hệ gì.

“Giết Ma giáo!!! Diệt Ma giáo!!! ——” Trong bạch đạo từng trận tiếng hoan hô, hò hét... Nam Cung Li nhú mày, nhắc thanh kiếm đen trong tay lên, xem ra, một trận ác đấu là không tránh khỏi.

Bầu không khí đạt tới điểm cao nhất.

Lúc Phi Lăng muốn đi ra ngăn cản mọi người, Nguyên Nhược Ngữ hô to.

“Cẩn thận!!! ——”

Nam Cung Li bị tiếng của Nguyên Nhược Ngữ làm cho giật mình, sau đó thân ảnh ngừng lại một chút. Rất nhanh muốn tránh đòn đánh lên từ sau lưng, đáng tiếc vẫn quá muộn. Một kiếm đâm vào hông hắn. Máu theo thân kiếm phun ra không trung.

Nam Cung Li xoay người đánh một chưởng về phía người cầm kiếm, lực đạo mười phần, nháy mắt đánh chết người kia.

Lúc mọi người thấy rõ, chết dưới nền đất, cư nhiên là phu nhân của Nam Cung Li... Lưu Tô!

Mà bạch đạo không quan tâm tới nội loạn của Ma giáo, vừa thấy Nam Cung Li đã thụ thương, liền ào ào xông lên muốn giành phần công lớn này... Kết quả, liền bắt đầu một trận ác chiến.

78. Chương 74

“Dừng tay!” Phi Lăng tiến lại ngăn cản mọi người, lúc bạch đạo nhìn thấy Phi Lăng, không khỏi cả kinh. “Minh chủ??”

“Mọi người trước tiên ngừng tay nghe ta nói đã!” Phi Lăng một bên trấn an đám người đang ầm ĩ kia, Nguyên Nhược Ngữ nhân lúc này định chạy tới bên Nam Cung Li, kiểm tra vết thương của hắn, kết quả lại bị tiểu Địch giành trước một bước.

Nam Cung Li có nhìn thấy Nguyên Nhược Ngữ, nhưng nhanh chóng dời đường nhìn đi.

Nguyên Nhược Ngữ cảm thấy trong lòng khó chịu vô cùng.

Phi Lăng còn đang cố gắng khuyên nhủ mọi người, nhưng có tác dụng gì đây? Không tấn công Ma giáo? Cứ như vậy rút quân?.. Như vậy, cái ghế Minh chủ vô lâm Phi Lăng sau này ngồi kiểu gì a. Nguyên Nhược Ngữ nhìn cục diện càng ngày càng không thể khống chế, đầu đầu nhìn bộ dạng sắp tức chết của Phi Lăng.

“Không diệt Ma giáo! Thề không bỏ qua!!”

“Vân Diệu môn các người!...”

“Đúng vậy! Sao có thể quên được?! Mọi người là dùng máu đánh giết đến đây!! Nhất định phải diệt trừ Ma giáo!! Mọi người nói có phải không a?!!”

“Các người...” Xem ra, Phi Lăng thật sự không quản nổi đám người bạch đạo này. Nguyên Nhược Ngữ cảm thấy kỳ quái, vì sao, trong ánh mắt những người này ngoài ý giết chóc, còn có tia tham lam... Nguyên Nhược Ngữ cảm thấy bất an.

Hỗn chiến lại bắt đầu. Phi Lăng kéo Nguyên Nhược Ngữ rời khỏi nơi đó, Nguyên Nhược Ngữ lo lắng tìm kiếm, lại phát hiện không thấy Nam Cung Li đâu. Tìm thể nào cũng không tìm thấy thân ảnh đâu. Hay là, hắn đã đào tẩu rồi?

“A, những người đó...” Mắt Nguyên Nhược Ngữ lóe sáng, phát hiện chưởng môn năm đại môn phái dẫn đầu cư nhiên bỏ lại thuộc hạ của mình, không biết là đang đi đâu. Đi đầu là một vài người đội mũ, mặc áo choàng đen. Còn cả lão nhân Thần Long giáo kia cùng Tiêu Mộc Dao!!

“Đi, chúng ta theo sau.” Phi Lăng kéo Nguyên Nhược Ngữ vượt qua đám người, lặng lẽ đi theo sau năm đại môn phái. “Luôn cảm thấy chỗ nào đó không đúng...”

Giống như một âm mưu đã sớm được trù tính hoàn hảo, đang từng bước từng bước tiến về phía Nguyên Nhược Ngữ.

Lúc Nguyên Nhược Ngữ cùng Phi Lăng khó khăn đuổi kịp năm đại môn phái đến một viện tử, Nguyên Nhược Ngữ kinh ngạc phát hiện, chỗ này, cư nhiên là ‘Ngọa Long Đình’ mà Nam Cung Li ở!

Nguyên Nhược Ngữ và Phi Lăng nhìn nhau một cái, vẫn là cẩn thận đến gần phòng trong. Chậm rãi mở cửa phòng Nam Cung Li, bên trong giống như không có lấy một tiếng động nào. Lẽ nào, mấy người đó đã đi rồi sao?

“A?? ——”

“....”

“Các người!!”

Sau một trận hỗn loạn, Nguyên Nhược Ngữ mới rõ ràng tình huống lúc này. Bản thân lúc này đang bị một con quái vật lớn đè dưới thân, ôm chặt lấy. Mà Phi Lăng ở bên cạnh vì còn yếu, bị hai người dùng kiếm chỉ vào yết hầu.

Mà người cầm kiếm, một người là Tiêu Nam, người còn lại là Lý Như Ca.

Như vậy.... Người đè trên người mình... Cảm giác này....

Là Thất Dạ?!

“Có chuyện gì vậy?!” Nguyên Nhược Ngữ kinh ngạc, Tiêu Nam cùng Lý Như Ca thả Phi Lăng ra, cũng kinh ngạc nhìn Nguyên Nhược Ngữ cùng Phi Lăng. Chỉ có Thất Dạ vẫn ôm Nguyên Nhược Ngữ không ngừng cọ cọ... =.=

“Thất Dạ... Trước tiên đứng lên đã.” Nguyên Nhược Ngữ thật khó khăn đẩy Thất Dạ ra, sau đó đứng lên, thực sự là có một đồng câu hỏi cần hỏi.

Tiêu Nam biết Nguyên Nhược Ngữ muốn hỏi cái gì, quyết định trước tiên ngồi xuống, mọi người cùng thương lượng.

“Người nói đám người giang hồ đó?” Lý Như Ca tiếp lời, có chút không vui nhìn Thất Dạ vẫn đang dính trên người Nguyên Nhược Ngữ không buông, giống hệt một con búp bê vĩ đại. Nguyên Nhược Ngữ nở một nụ cười dung túng với Thất Dạ, sau đó nghe Tiêu Nam chậm rãi nói rõ chân tướng sự việc.

“Tiểu Ngữ có nghe qua Thần Long giáo chưa?”

“Àn.” Nguyên Nhược Ngữ đáp. Lòng mày Phi Lăng cùng Lý Như Ca đều khẽ cau lại, nhưng không nói gì, chỉ tiếp tục nghe.

“Thần Long giáo tồn tại từ rất lâu rồi, đại khái rất lâu về trước, thiên hạ này vẫn chưa là của Lý gia, mà là của Mộ Dung gia. Thần Long giáo là một đội ngũ đặc biệt bảo vệ hoàng thất lúc đó. Bọn họ phụ trách nuôi dạy thành viên hoàng thất lớn, là trợ thủ có ích trung thành nhất, nhưng, bọn họ cũng bị hạn chế trong nhiệm vụ đó. Chuyện trong triều, hoàng đế hạn chế quyền lợi của bọn họ. Tiểu Ngữ, biết mối quan hệ giữa Thần Long Cửu Thức và Thần Long giáo không?”

Thần Long Cửu Thức, Thần Long giáo... Nguyên Nhược Ngữ đột nhiên cảm thấy mọi chuyện không có đơn giản như mình nghĩ, cách rất xa. Lý Như Ca như giấu cợt cười cười, nói. “Người không phải nói lời đồn đại đó chứ?”

“Lời đồn đại...” Nguyên Nhược Ngữ không biết chuyện trên giang hồ, chỉ có thể hiểu kỳ hỏi, Thất Dạ cũng yên lặng ngồi bên cạnh nghe, Phi Lăng tiếp lời, “Là cái đó sao?.... Nói rằng, Trong Thần Long Cửu Thức có võ lâm chí bảo...”

“Đùa gì vậy.” Nguyên Nhược Ngữ nói, kho báu? Loại tình tiết này không phải nên là... Nhưng, vì sao sắc mặt mọi người lại nghiêm túc như vậy... “Thực sự có kho báu gì sao?”

“Hẳn là có. Kỳ thực, giang hồ vào lúc Mộ Dung gia vẫn còn rất hưng thịnh. Lúc đó, Mộ Dung gia muốn lợi dụng sức mạnh của giang hồ để thống nhất thiên hạ, liền khắp nơi thu thập bí tịch võ công của các môn các phái, cùng một vài thần khí. Khi đó, là một thời kì loạn chiến, có một vài môn phái vì lý do đó mà diệt môn, số khác cũng đành phải khuất phục triều đình. Dù sao, giang hồ cũng là một trong những mầm mống bất an trong lòng Hoàng đế.”

Nghe đến đây, Lý Như Ca gật đầu, biểu thị khẳng định.

“Sau đó, Hoàng gia ngày càng chiếm đoạt giang hồ. Kết quả, chư hầu nhân lúc này khởi nghĩa, liên hợp cùng các môn phái giang hồ, cùng nhau chống lại gia tộc Mộ Dung. Hoàng đế Mộ Dung gia lúc đó quả thực là một quân chủ lợi hại, nhưng quá mức tàn bạo, có vài trung thần bị giết lầm, còn thêm sự xúi giục của người dưới. Vài năm sau, Mộ Dung gia liền diệt quốc..... Lý thị gây dựng lên một mảnh giang sơn này.”

Tiêu Nam nói đến đây thì dừng lại một chút. Kỳ thực, những điều lịch sử này Nguyên Nhược Ngữ có xem qua, nhưng không có chú ý. Mà lúc này, lại phát hiện, chuyện lịch sử, cách mình gần như vậy.

“Sau đó, Lý thị đem bí tịch võ công, vàng bạc châu báu mà Mộ Dung gia thu nhập được, tập hợp lại một chỗ, liền có kho báu mà lúc này đang nói..... Lý thị đem kho báu giao cho đời đời Hoàng thất truyền xuống. Chìa khóa mở kho báu ở trên người Hoàng đế. Chỉ là... Bản địa đồ kia, lại lộ ra ngoài.”

“Là Thanh Hải môn chúng ta chiếm được sao?” Nguyên Nhược Ngữ hỏi, trong đầu bắt đầu trở nên rõ ràng, nhưng, mọi chuyện có phần thái quá... không thể tin được.

“Phải, là tổ sư Thanh Hải môn. Hẳn không cách nào mở ra được kho báu, liền giấu địa đồ trong bí tịch tương truyền đời đời kia, gọi là Thần Long Cửu Thức. Mà, Thần Long giáo ban đầu không gọi là Thần Long giáo, mà là lúc biết đến địa đồ kho báu, đổi thành Thần Long giáo.”

“Mục đích của bọn họ là đoạt lại kho báu lúc đó của Mộ Dung gia?” Nguyên Nhược Ngữ hỏi, Phi Lăng bên cạnh vẫn nhíu mày, còn Lý Như Ca giống như thông suốt điều gì đó, cười nói, “Đâu chỉ có kho báu a... Thần Long... Tiểu Ngữ, người nói còn gì nữa?”

“....”

“Kỳ thực... Lúc đó, Mộ Dung gia không hoàn toàn biến mất, người Thần Long giáo, mang theo một đám hoàng tử hoàng nữ còn chưa thành niên chạy trốn. Nên người biết chuyện, đều nói, Thần Long giáo là dư孽 của tiền triều. Kỳ thực, mỗi đời Lý thị đều truy sát người Mộ Dung gia. Cho đến lúc này, Mộ Dung gia, chỉ còn lại hai người.”

.....

Nguyên Nhược Ngữ biết Tiêu Nam có gì đó muốn nói cho mình biết, vì sao Tiêu Nam lại biết nhiều như vậy, vì sao hắn có thể trở thành phú ông, vì sao Thần Long muốn giúp bạch đạo tấn công Ma giáo.

“Người không hỏi sao?” Tiêu Nam nhìn Nguyên Nhược Ngữ, ôn nhu nói. Kỳ thực, bản thân từ lúc nhỏ đã dựa dẫm vào Tiêu Nam, vì Tiêu Nam chưa bao giờ không như vậy sao?

“Mặc kệ người là ai, người vẫn là Tiêu Nam.”

“....” Kỳ thực trong lòng những người ở đây đều có đáp án, nhưng lại không có ai nói gì. Lý Như Ca cũng chỉ lộ ra thái độ tĩnh quan kỳ biến(ngồi yên xem sự thay đổi).

“Đúng vậy, liền biết người sẽ nói vậy. Người đoán không sai. Tên ta nên là Mộ Dung Nam, là truyền nhân đời thứ 33 của Mộ Dung hoàng thất, cũng là thiếu chủ hiện tại của Thần Long giáo.”

79. Chương 75

“Quả nhiên.... Thảo nào luôn không tra được lai lịch của người.” Lý Như Ca một vẻ ta đã biết, nhưng trong mắt lại ánh lên một tia địch ý.

“....”

Nguyên Nhược Ngữ phát hiện bầu không khí không đúng, vội vàng nói, “Vậy lần này bao vây tiêu diệt Ma giáo... là vì kho báu sao?”

“Một phần, một phần là vì thực sự muốn diệt tận gốc Ma giáo. Kỳ thực, chuyện kho báu cũng từ Thần Long giáo lan ra.” Tiêu Nam không để ý tới Lý Như Ca, vẫn hết lòng giải đáp cho Nguyên Nhược Ngữ.

“Như vậy, lần này, là làm cách nào tiến công vào?” Nguyên Nhược Ngữ kỳ thực rất hiếu kỳ, là ai có thể phá trận pháp lớn như vậy, tấn công Ma giáo.

“..... Là đại sư phụ.” Tiêu Nam bối rối nói, Nguyên Nhược Ngữ kinh ngạc, sư phụ?! “Đại sư phụ không phải không quản chuyện giang hồ nữa sao a?!”

“... Là ta thỉnh hãn giúp đỡ. Kỳ thực ban đầu, ta chỉ nghĩ cứu được người ra là tốt, chỉ là Thần Long giáo chắc chắn chỗ của kho báu là trong Ma giáo, nên...”

“Thế nhưng, đại sư phụ hãn...”

“Kỳ thực còn có ta.” Lý Như Ca đột nhiên tiếp lời, “Ta giao địa đồ của Ma giáo cho Tiêu Nam, để hãn đưa cho sư phụ hãn, giúp phá trận.”

“Người vì sao lại có địa đồ của Ma giáo... Có gian tế...” Nguyên Nhược Ngữ rung mình một cái, “Là Lưu Tô..... Chôn thuốc nổ, kíp nổ đều là nàng... Còn có, giết Tần Y, làm rối loạn tâm trí Nam Cung Li...”

“Tiểu Ngữ..... Lưu Tô là thuộc hạ của ta. Nàng ẩn nấp trong Ma giáo đã rất lâu rồi. Kỳ thực, tên vốn dĩ của nàng ta là Lưu Yên.” Lý Như Ca có chút lo lắng nhìn Nguyên Nhược Ngữ, mà Nguyên Nhược Ngữ chỉ nói một mình, “Sau đó, nàng đâm hãn một kiếm, liền chết rồi... chết rồi...”

“Người tỉnh táo một chút đi!” Hiếm có, Tiêu Nam lớn tiếng với Nguyên Nhược Ngữ, “Tiểu Ngữ, người nhìn đi, bên ngoài chỗ nào không thi thể chất đông, thế gian này vốn dĩ là như vậy.”

Tiêu Nam đột nhiên đứng lên ôm lấy Nguyên Nhược Ngữ, nhẹ giọng nói, “Người ghét máu me, ghét giết chóc. Nhưng, tiểu Ngữ, người phải biết, trên thế giới này tồn tại hai thứ đó. Xin người. Đừng sợ hãi...”

Nguyên Nhược Ngữ phát hiện Tiêu Nam thực sự rất hiểu mình. Kỳ thực, bản thân thực sự đang trốn tránh, thế giới giết chóc, pháp luật không phải là vạn năng này, hoàn toàn khác biệt với thế giới hiện đại... Mà mình, là một phần của thế giới này.

“Có thể nói rõ hơn một chút không...”

Tiêu Nam và Lý Như Ca nhìn nhau một cái, vẫn là Tiêu Nam nói. “Kỳ thực, sắp xếp lại mạch suy nghĩ một chút là được. Sau khi Lý Hồng Huyền chết, người Ma giáo mới biết Thần Long Cửu Thức không có biến mất, vì thế đến chiếm đoạt. Liễu gia trong triều đình, cũng biết chuyện kho báu, Thần Long giáo cùng Liễu gia kỳ thực luôn tìm kiếm chìa khóa. Nhưng vẫn không tìm thấy. Cho đến lúc... Thất Dạ đến Thần Long giáo.”

“Thất Dạ?” Nguyên Nhược Ngữ quay người nhìn Thất Dạ, Thất Dạ hồn nhiên cười cười với hãn, nghiêng nước nghiêng thành.

“Phải. Sư phụ của Thất Dạ thực ra là sư đệ của Nghiêm trưởng lão, cũng là trưởng lão đứng đầu của Thần Long giáo, thân đệ đệ của Nghiêm Chấn. Lúc đó, hãn đang lợi dụng sinh mệnh của Hán Tử Ngâm uy hiếp Lý Hồng Huyền, đạt được địa điểm của kho báu, sau đó lợi dụng cơ hội trộm lấy chìa khóa. Nhưng trong lúc hãn chạy trốn bị Lý Hồng Huyền truy sát, kết quả cùng thiên hạ đệ nhất thần y rơi xuống vực thẳm. Từ đó mất tin tức. Trước đây không lâu, Thất Dạ mang địa chỉ của địa đồ cùng chìa khóa đến tìm Nghiêm Chấn, nói là di nguyện của sư phụ hãn. Nghiêm Chấn biết ta muốn đến Ma giáo cứu người, liền muốn mượn cơ hội này. Ta không đồng ý. Kết quả, Thần Long giáo lãnh đạo người các đại môn phái, nói chuyện kho báu. Kết quả mọi người đều xông tới, mục đích là bí tịch thất truyền đã lau trong truyền thuyết của các đại môn phái. Bọn họ vào lúc bọn ta phá trận pháp xông vào. Ta cùng Lý Như Ca tình cờ gặp Thất Dạ, kết quả, hãn liền mang chúng ta đi tới căn phòng này, nói có mùi của người. Kết quả tìm rất lâu, không thấy bóng người đâu. Bọn ta lại tìm đến cùng, sau đó, liền thấy Nam Cung Li... Hãn là đuổi theo một đám người đến đây, kết quả chờ chúng ta một lần nữa vào phòng, người đã không thấy đâu rồi. Đó đại khái cũng là một trận pháp, nhưng ba người bọn ta đều không biết cách phá giải. Kết quả lúc định đi, các người lại bước vào.”

“Ta đến!” Nguyên Nhược Ngữ đứng dậy giải khai từng trận pháp, mọi người cùng đến hành lang ngầm kia. Nguyên Nhược Ngữ nhớ, lúc đó ở địa đạo âm u này phát hiện một bức tường không thể đi qua, trên tường hình như còn đồ án hình rồng, có lẽ là ở đây. Vì vậy một đám người đi vào chỗ sâu trong bí đạo dưới lòng đất.

Nguyên Nhược Ngữ để ý một vấn đề, chậm chậm hỏi, “Vậy còn Tiêu Mộc Dao?”

“..... Nàng là cùng Nghiêm Chấn tiến vào. Tiểu Ngữ, còn nhớ một lần chúng ta trong tửu lâu, đụng phải một lão nhân kéo đàn nhị không? Đó là Nghiêm Chấn giả trang. Hắn là tới tìm Tiêu Mộc Dao trốn đi.” Lý Như Ca cầm một bên bó đuốc trả lời.

“Mộc Dao là thân muội muội của ta, cũng là nữ tử đời sau duy nhất của Mộ Dung gia. Vì ta kiên quyết, kết quả, hắn liền mang Mộc Dao đi.” Tiêu Nam đi về phía trước nói.

Thất Dạ gắt gao bám theo sau Nguyên Nhược Ngữ, kéo tay Nguyên Nhược Ngữ. Lý Như Ca đỡ Phi Lăng đi ở sau, Tiêu Nam đi phía trước.

“Kỳ thực... Kho báu cũng không nhất định là kho báu đúng không?” Lúc sắp đến bức tường kia, Nguyên Nhược Ngữ đột nhiên hỏi. Tiêu Nam dừng bước, mà Lý Như Ca cười cười nói, “Phải a, tiểu Ngữ thực thông minh.”

“.....”

“Sao không nói gì? Vì sao không nói gì với ta?” Lý Như Ca giống như cố ý nói với Tiêu Nam, ngữ khí mang theo tia châm chọc.

“Ta không có gì có thể giấu diếm.” Tiêu Nam quay người lại, đối mặt với Nguyên Nhược Ngữ, cũng đối mặt với Lý Như Ca. Biết kỳ thực Lý Như Ca vẫn có địch ý với mình, dù sao, mình mới là nguy hại lớn nhất của triều đình đi?

“Vậy ta liền nói a! Cắt đứt sinh lộ Lý gia ta, mưu đoạt thiên hạ. Thần Long giáo, thực là tốt đẹp!” Lý Như Ca có chút hưng dữ nói.

Cắt đứt sinh lộ của Lý gia? Lẽ nào nói, trong kho báu thực sự còn thứ khác sao? Nguyên Nhược Ngữ không khỏi suy nghĩ. Biết nghi hoặc của Nguyên Nhược Ngữ, Tiêu Nam đành nói.

“Phải. Kỳ thực.... Trong kho báu không chỉ có bí tịch cùng châu báu... còn có....”

“Long mạch của Lý gia chúng ta!”

Lý Như Ca nhanh chóng tiếp lời Tiêu Nam. “Thần Long.... Ngọa Long Đình.... Thần Long giáo không phải vì muốn cắt đứt long mạch của Lý gia sao?! Mưu đoạt giang sơn này?”

Long mạch.... Như vậy bắt đầu nhớ tới ‘Lộc đỉnh ký’ rồi? Nguyên Nhược Ngữ nói, “Là giả đi? Cắt đứt long mạch, có phần mê tín thái quá...”

“Tiểu Ngữ, cho dù là thật hay không, chỉ cần long mạch vừa đứt, cho dù là thiên tai cũng được, nhân họa nhất định sẽ có. Rất có thể mượn lý do này để trắng trợn khởi nghĩa, cứ như vậy, giang sơn của Lý gia sẽ rung chuyển. Cho nên, cho dù có là mê tín hay không, long mạch này, nhất định không thể động vào.” Lý Như Ca giải thích nói.

“Ta không có hứng thú với mấy thứ này.” Tiêu Nam quay người bước đi. Lý Như Ca nói, “Không có hứng thú? Người là thiếu chủ của Thần Long giáo, suốt ngày nghĩ tới việc phục quốc. Thế nào? Ta không tin. Long mạch Lý gia ở ngay trước mặt ngươi, ngươi sẽ không lại chém vài nhát?”

“Ta đã nói rồi, ta không có hứng thú với mấy thứ này. Mấy ý định đó, đều là của đám trưởng lão kia, không có liên quan đến ta.”

“Ngươi....” Lý Như Ca còn muốn nói gì đó, nhưng Nguyên Nhược Ngữ lại mở miệng, đúng lúc cắt đứt bất mãn của Lý Như Ca. “Ta tin tưởng Tiêu Nam.”

“Tiểu Ngữ, ngươi...” Lý Như Ca nhìn Nguyên Nhược Ngữ, nhưng cũng chỉ đành bất đắc dĩ mà hạ thấp ngữ điệu. “Thôi đi. Ta chỉ là lúc biết chuyện có chút kích động mà thôi.”

“Tối rồi.”

Lời Tiêu Nam thành công phá vỡ cục diện vừa rồi.

Bức tượng phía trên có in hình rồng kia đã bị người phá vỡ, quả nhiên, kho báu nằm ở đây.

Ban đầu trong miệng rồng có một chỗ mở, có lẽ là chỗ đặt chìa khóa. Nguyên Nhược Ngữ sờ sờ, kết quả là một thứ có dạng một hạt châu.

Lý Như Ca nói, đó là long châu, cũng là chìa khóa.

Sau đó, mọi người lại đi về phía trước, nhưng không thấy bóng ai, nghĩ bọn họ đi rất lâu rồi, không biết còn đuổi kịp hay không.

Lúc đi tới cuối, xuất hiện hai con đường, hai cánh cửa giống nhau. Một cái viết chữ ‘văn’, một cái viết chữ ‘vô’.

Nguyên Nhược Ngữ kiên quyết chọn cánh cửa chữ ‘văn’ mọi người cũng không có ý kiến gì, vì mọi người đều phát hiện, chỗ trước cửa chữ ‘vô’ có dấu chân, hơn nữa rất nhiều, nhất định là nơi người các đại môn phái đi.

Mà trước cửa chữ ‘văn’, lại có một đường máu để lại.

Nghĩ đến vết thương của Nam Cung Li, Nguyên Nhược Ngữ trong lòng liền lo lắng, muốn nhanh chóng gặp hắn.

Vì thế, thêm vào năm người Nguyên Nhược Ngữ, liền men theo cửa chữ ‘văn’, đi vào nơi sâu trong không rõ ràng.

80. Chương 76

Nguyên Nhược Ngữ né tránh ám tiễn không biết từ đâu bay tới. Đám người Tiêu Nam còn đang ở kia đánh nhau với đám tứ thi đó, Phi Lăng cùng mình ở chỗ này chờ giải quyết xong, tiếp tục đi tiếp. Vốn cho rằng thứ gọi là ‘văn’, chỉ là mấy thứ văn học tri thức, kết quả lại toàn là trận pháp, cơ quan, ám khí từ đâu đó đột nhiên bay ra, cùng một đám tứ thi binh sĩ bị hạ cổ độc ghê tởm.

Đột nhiên còn giống như đang chơi trò Sấm Quan trên mạng. (Sấm Quan: một trò chơi trực tuyến trên mạng TQ kiểu mấy trò võ lâm gì gì ý)

Khí độc có Thất Dạ, mấy binh sĩ đáng ghét kia có Tiêu Nam cùng Lý Như Ca, trận pháp cùng cơ quan thì có Nguyên Nhược Ngữ. Chỉ có mình Phi Lăng thanh thanh thần thần ở bên cạnh nhìn a chờ a đi a.

Lại là một cửa ải, Nguyên Nhược Ngữ nhịn không được đá Phi Lăng một cái.

“A! Tiểu Ngữ, ta đang bị thương đó ” Phi Lăng cố ý tỏ vẻ đau đớn, Lý Như Ca cùng Tiêu Nam hoàn hảo vô thương giải quyết hết đám ám khí cùng binh sĩ kia. Lý Như Ca cũng vào giúp vui mà đá một cái.

“Người dựa vào cái gì mà đá ta?!” Phi Lăng nổi giận, Lý Như Ca đứng ở đó, chống eo nói, “Vì người gây cản trở.”

“Người!!”

“...” Phi Lăng cùng Lý Như Ca lại cãi vã. Hai người này từ bé đã thế, có lúc giống như hai đứa hài tử vương, nhưng đều không phải cãi vã hằn hoi. Nguyên Nhược Ngữ cho rằng, làm như vậy, trái lại có thể giảm bớt bầu không khí căng thẳng.

Thất Dạ sít sao kéo lấy mình. Tiêu Nam đi phía trước, Lý Như Ca tuy vẫn cùng Phi Lăng đấu võ mồm, nhưng vẫn như cũ đỡ hắn tiếp tục đi về trước. Tiếp đến chính là một mê cung, mọi người theo lời Nguyên Nhược Ngữ, men theo một vách tường tiếp tục đi về phía trước. Đồng thời, còn có thể nhìn thấy một vài vết máu.

Xem ra, Nam Cung Li đi con đường nhất định là phi thường gian khổ.

Cuối cùng cũng đi ra khỏi mê cung. Mọi người đi đến một khoảng đất trống. Ở đây dường như cái gì cũng không có, nhưng sương mù dày đặc. Thất Dạ cho một ánh mắt an tâm, hẳn là không có độc.

Nguyên Nhược Ngữ khẽ nheo mắt, nỗ lực nhìn về phía trước. Kết quả nhìn thấy một người treo trên không trung! Nhìn kỹ lại, cư nhiên là Nam Cung Li!!

“Tiểu Ngữ! Cẩn thân!”

“Tiểu Ngữ!!” Tiểu Nam không giữ được Nguyên Nhược Ngữ, chỉ thấy Nguyên Nhược Ngữ bước nhanh đi lên. Mọi người cũng cùng nhau tiến vào màn sương mù dày đặc. Kết quả, lúc mọi người ý thức được nguy hiểm, phát hiện người rõ ràng đang ở bên cạnh mình, không thấy đâu nữa.

Là ảo trận! Nguyên Nhược Ngữ sững sốt nghĩ. Trận pháp này là một trận pháp rất cổ, hiện tại đã không có ai biết đến sự tồn tại cùng như cách phá giải nó. Cho dù là mình... cũng không chắc chắn thành công.

Một người bên cạnh cũng không có, Nam Cung Li vừa rồi nhìn thấy cũng không còn. Đám người Thất Dạ đều không thấy đâu, chỉ có một tầng sương mù trắng bên cạnh mình. Bình tâm lại, sẽ nghĩ được cách phá giải.

“A.... A....”

Tiếng động gì vậy? Nguyên Nhược Ngữ quay đầu tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, kết quả cái gì cũng không thấy, thế nhưng tiếng động kia càng càng càng rõ ràng.

“A a.... Buông tôi ra... Không được....”

Giọng nói đó... Giọng nói đó... là của chính mình!

“Ha ha... Bảo bối... Em không phải luôn nhớ tới cái này sao? Nó thế nhưng ở trong cơ thể em thực lâu nga...”

Là hắc... Là giọng nói của hắc... Nguyên Nhược Ngữ đột nhiên sắc mặt trắng bệch, che tai, không muốn tiếp tục nghe. Thế nhưng giọng nói đó giống như từ trong tim phát ra, thế nào cũng không dừng lại được....

“A a a... Đau... Tôi không muốn... Buông tôi ra....”

“A a.... A a a....”

Ta không muốn nghe... Không muốn nhớ lại... Nguyên Nhược Ngữ đau khổ ngồi sụp xuống. Vẫn là màn sương mênh mông, nhưng tiếng động lại càng ngày càng hỗn loạn, càng ngày càng lớn....

Là căn phòng đó... Phòng của hắc... Trong ngăn kéo có đủ loại đồ biến thái. Mà những thứ kia, không có cái nào chưa từng thử qua trên người mình.

Dây xích kia, cái giường kia, lão già biến thái, đau đớn, tự tôn bị phá hủy.

Mình, vì sao còn sống chứ? Đau khổ như vậy... Vì sao vẫn còn sống chứ?

Không có cha mẹ, không có người nào có thể giúp mình. Vì sao, còn muốn sống như vậy...

....

“Anh trai, anh sau này không được đánh nhau nữa, đến, bánh mì cho anh một nửa.” Một đôi bàn tay mềm mại nhỏ nhắn vươn ra trước mặt mình, trong tay là một cái bánh mì đã cứng đơ. Ngẩng đầu, nhìn đôi mắt xinh đẹp của em gái.

Em gái, người thân duy nhất, người mình thề phải bảo vệ...

“Vì sao ba ba không cho em đến trường, em muốn cùng anh trai đến trường....”

“Anh ơi, hôm nay lại không thoải mái sao? Uống thuốc chưa?... Vì sao không để em dọn vệ. Thân thể anh...”

“Anh ơi, em thực sự không muốn xuất ngoại, không muốn rời xa anh. Anh có thể đi cùng em không?”

“Anh ơi... Anh ơi....”

.....

Tất cả, đều là vì em, anh không có hạnh phúc. Toàn bộ hạnh phúc của anh, thực ra chính là em.

Nguyên Nhược Ngữ, anh muốn em cả đời hạnh phúc.

.....

“Anh ơi, vì sao... vì sao anh bản như vậy....”

Không phải, không phải như em thấy...

“Anh không phải anh trai tôi. Anh trai tôi không không có chút tôn nghiêm nào như anh! Anh không phải anh trai tôi!”

Không phải... Nhược Ngữ.... Anh không phải.... Đừng nhìn anh. Đừng nhìn anh....

Nguyên Minh Hạo bị dây xích trói bên giường, người đàn ông kia đứng bên cạnh cầm roi mỉm cười đáng sợ. Nhược Ngữ nó, đứng trước mặt mình, vẻ mặt khinh bỉ.

“Anh trai sao có thể bản thế này...”

Không phải... Không phải...

“Ầm —— “

Không được!!! Không được!!!

Không được chết!!!!... Không được chết...

Em gái đã chết.

Em gái đã chết.

Hạnh phúc của ta, cũng theo đó mà chết.

Thế giới này thực lạnh lẽo... Vì sao lạnh như vậy....

Không có ai... Bản thân trôi nổi ở đây. Không có ai có thể tìm thấy ta... Không có ai nhớ tới ta... Quan tâm ta....

Thế giới này, thực sự rất lạnh lẽo.....

.....

Đột nhiên, có năm bóng người di chuyển... Bọn họ đang đi xa... Đi về bốn phương tám hướng...

Bọn họ rời đi rồi... Rời khỏi rồi...

Muốn đuổi theo... Nhưng không thể cử động... Bọn họ từng người một biến mất trước mắt mình... Không thấy đâu nữa rồi....

Đừng đi... Đừng bỏ lại mình ta...

.....

Nguyên Nhược Ngữ cảm thấy mình bị treo lên, nhắm mắt lại, không biết tất cả những gì quan mình.

Như một người đã chết.

.....

Không biết đã bao lâu, Nguyên Nhược Ngữ giống như bị người ta lãng quên. Không có chút phản ứng, giống như chân bắt đầu đông cứng lại. Chầm chậm di chuyển về trước, nửa người đông cứng rồi...

Sau đó là tim... Sau đó là mắt... mắt....

....

Tiểu Ngữ... Người nghe thấy không...

Tiểu Ngữ... Tiểu Ngữ....

..... Tiểu Ngữ....

Thùng thùng thùng....

....

Là tiếng gì... Ai đang gõ... mùi máu... tiếng hô hoán...

Khí... là... khí... Cái chữ gì đó kia... phát không ra...

Còn bọn họ... Còn bọn họ....

Còn có người, ở bên cạnh ta...

Bọn họ là... là....

....

Đám người Tiêu Nam lo lắng nhìn Nguyên Nhược Ngữ bị nhốt trong một vòng tròn khí rất lớn, có người lớn tiếng kêu, có người trực tiếp dùng nắm đấm đâm.

Đột nhiên, vật hình quả trứng vỡ ra. Nguyên Nhược Ngữ từ giữa không trung rơi xuống. Lý Như Ca nhanh tay đón được, phát hiện hắn đã ngất đi, mà vòng tròn không khí lúc trước cũng biến mất.

Mọi người vây quanh Nguyên Nhược Ngữ, chờ hắn tỉnh lại. Thất Dạ uy hấn một viên đan dược. Không lâu sau, Nguyên Nhược Ngữ tỉnh.

“Mấy người...” Từ từ mở mắt ra, nhìn từng khuôn mặt thân quen ở trước mặt mình, Nguyên Nhược Ngữ đột nhiên nhỏ một giọt lệ.

“Đứa ngốc, người sao lại khóc.” Tiêu Nam ôn nhu giúp hắn lau đi nước mắt. Xem ra, tinh thần Tiêu Nam cũng không tốt lắm.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Nguyên Nhược Ngữ thanh tỉnh, sau đó đứng dậy, phát hiện mọi người đều ở đây. Ánh mắt chuyển tới trên người Thất Dạ, phát hiện hắn đang vui vẻ nhìn mình, mà tay hắn, còn đang chảy máu!

“Người làm sao vậy?! Sao lại chảy máu?!” Nguyên Nhược Ngữ sốt ruột kéo tay Thất Dạ lại. Vô công của Thất Dạ là thấp nhất ở đây, vết thương sao lại bị...

“Tên này dùng tay mình đánh vật hình khí kỳ quái kia. Bọn ta đều bị bắn trở về, chỉ có hắn có khí lực như vậy.” Lý Như Ca ở bên cạnh nói.

Nguyên Nhược Ngữ giúp Thất Dạ băng bó vết thương lại. Dựa theo gợi ý của ánh mắt Thất Dạ, Nguyên Nhược Ngữ ngoan ngoãn thọc một cái lên má Thất Dạ. Nguyên Nhược Ngữ phát hiện, những người khác đều không có phản ứng đặc biệt, ngay cả Phi Lăng chưa từng gặp qua Thất Dạ cũng không có chút nào giận dữ. Nguyên Nhược Ngữ thấy kỳ quái quay người lại hỏi. “Các người bị cuốn vào ảo trận sao? Sao lại ra được a?”

81. Chương 77

“Một phần là dựa vào mình, một phần là dựa vào người bên ngoài.” Tiêu Nam nói.

“Bên ngoài?” Nguyên Nhược Ngữ hỏi.

“Phải. Kỳ thực ta cùng Tiêu Nam thoát ra gần như cùng lúc, sau đó là Phi Lăng, tiếp đến là người.” Lý Như Ca ở bên cạnh nói. Mắt Nguyên Nhược Ngữ lướt một vòng, cuối cùng rơi lên người Thất Dạ.

“Ý người là...”

“Đúng vậy, người ra đầu tiên là Thất Dạ. Không có hắn, chúng ta có thể còn chưa thoát ra nổi.” Tiêu Nam cười nói.

A, là Thất Dạ ra trước sao? Nguyên Nhược Ngữ có chút không tin, nhưng ngẫm lại cũng phải. Dù sao cũng là Thất Dạ a...

“Ồ trong bóng tối đợi lâu như vậy, ta cứ nhiên vẫn bị vậy khốn... Có điều...” Phi Lăng đến bên người Nguyên Nhược Ngữ, nói với hắn. “Cho dù thế nào, ta đã nói rồi, ta nhất định sẽ không buông tay.”

“Đồ khỉ, đó là lời của ta.” Lý Như Ca nhẹ nhàng ‘đập’ Phi Lăng, không để ý tiếng kêu thảm thiết của Phi Lăng, nắm lấy tay Nguyên Nhược Ngữ, chân thành nói, “Ta nhất định sẽ không buông người ra.”

“Buồn nôn!” Phi Lăng ở bên cạnh nói. Lý Như Ca một cái sát nhãn, Phi Lăng một cái nhãn đao... Hai người này, lại đánh nhau rồi.

Nguyên Nhược Ngữ bất đắc dĩ không nhìn bọn họ nữa, quay mặt về phía Tiêu Nam, phát hiện hắn vẫn là một vẻ ôn nhu nhìn Nguyên Nhược Ngữ.

“Ta cũng từng nói, ta sẽ không buông người ra.”

“A!”

“A!”

Hai người kia lúc này lại rất ăn ý nhìn Tiêu Nam, vẻ mặt bất mãn.

Tiêu Nam quay qua liếc bọn họ một cái. Đương nhiên Nguyên Nhược Ngữ không thấy ánh mắt của Tiêu Nam, nhưng từ lúc Phi Lăng cùng Lý Như Ca ngoan ngoan không nói gì, liền biết, mình không thấy vẫn tốt hơn...

Kỳ thực, ảo trận này lợi hại thế nào, mình lẽ nào còn không biết sao? Loại cảm giác giá lạnh vẫn còn lưu lại đó...

Bọn họ kỳ thực làm như vậy, chỉ là muốn mình yên tâm mà thôi. Mỗi người, đều có tâm ma của mình không phải sao?

Nguyên Nhược Ngữ khẽ cười khổ. Thất Dạ lo lắng vuốt ve khuôn mặt Nguyên Nhược Ngữ, trong mắt tràn đầy lo lắng. Kỳ thực, vẫn là Thất Dạ, thực sự không có gì có thể vây khốn hắn sao?

“Thất Dạ, người sao lại thoát ra nhanh như vậy?” Nguyên Nhược Ngữ không khỏi hiếu kỳ hỏi.

Ba người còn lại cũng chuyển lực chú ý qua, rất có hứng thú nhìn Thất Dạ không biết nói chuyện.

Thất Dạ cho Nguyên Nhược Ngữ một ánh mắt. Nguyên Nhược Ngữ nhìn rồi lại nhìn, vẫn cứ nhìn, phát hiện chính là như mình nghĩ, Nguyên Nhược Ngữ đầu hàng rồi.

Mọi người nhìn Nguyên Nhược Ngữ ‘nghe’ hiểu lời của Thất Dạ, liền hỏi Nguyên Nhược Ngữ Thất Dạ là có chuyện nào.

Nguyên Nhược Ngữ có chút xấu hổ cho bọn họ biết, nói, “Thất Dạ nói, kỳ thực, hắn chỉ là không tin. Không tin những thứ đó là thật.”

“...” Mọi người trầm mặc. Lý do đơn giản như vậy... Cách đơn giản như vậy... Không phải ai cũng có thể làm được.

Tiêu Nam nghĩ sâu một chút, mở miệng nói, “Kỳ thực cũng không phải không có đạo lý. Chỉ là, chúng ta đều quá mức không tự tin...”

Tự tin sao?... Một trái tim kiên định, là then chốt phá giải.

Đây chính là đáp án.

Thì ra là thế. Nguyên Nhược Ngữ thoải mái cười. Minh, kỳ thực vẫn là không tin tưởng bản thân a. Nhưng, lại tin tưởng những người này, những người luôn sẽ ở bên cạnh mình.

“Kỳ thực... Ảo trận này cũng không phải không tốt.” Tiêu Nam cũng thông suốt điều gì đó, cười nói, “Nó cho người biết thứ quý giá nhất, có được không dễ, không thể mất đi. Biết thứ gì quan trọng nhất với mình.”

“Làm sao để quý trọng...”

“Làm sao để tin tưởng chính mình...”

Tiêu Nam, Phi Lăng, Lý Như Ca, còn có cả Thất Dạ, đều nhìn Nguyên Nhược Ngữ.

Sự kiên định không thể nói ra cùng... thâm tình.

Nguyên Nhược Ngữ mỉm cười cùng bọn họ, lộ ra ái tình vô biên.

.....

Chỉ là.... Nam Cung Li làm sao bây giờ...

Nhìn Nam Cung Li vẫn đang treo giữa không trung, Nguyên Nhược Ngữ lo lắng dùng tay mình chạm vào. Kết quả lại giống như bị điện giật mà bắn trở ra.

“Cẩn thận.” Lý Như Ca kéo Nguyên Nhược Ngữ xem có bị thương hay không. Tiêu Nam bối rối nhìn Nam Cung Li, nói, “Bọn ta kỳ thực cũng thử rất nhiều cách, nhưng hắn đã bị giam trong đó rất lâu rồi, giống như bản thân hắn không muốn thoát ra...”

“Sẽ không đâu.” Nguyên Nhược Ngữ nhìn chăm chú khuôn mặt Nam Cung Li. Khuôn mặt lúc ngủ say, không có cảnh giác, không có tâm cơ, chỉ như một đứa trẻ ngủ say, trốn trong thế giới của mình.

“Hắn sẽ nghe thấy... Nhất định...”

Nguyên Nhược Ngữ liên tục ở bên cạnh Nam Cung Li kêu gào, luôn gọi tên hắn. Mọi người không có ngăn cản, có lúc cũng gọi vài tiếng, nhưng đều không có kết quả gì.

“Nam Cung Li... Nam Cung Li... Nam Cung Li... Nam Cung Li...”

.....

Thoát ra, ta ở đây...

Ta là Nguyên Nhược Ngữ, còn nhớ không? Người từng nói yêu ta...

Cho dù là thật lòng, nói dối, ta đều muốn chính miệng người nói cho ta biết...

Nam Cung Li... Người gạt ta, người luôn gạt ta... Trước đây là vậy, bây giờ cũng vậy...

Người luôn giả bộ yêu ta...

Nói cho ta biết, người có yêu ta không...

Nói cho ta biết...

Nói cho ta biết...

... Người yêu ta không...

.....

“Ầm —— “ Là tiếng vỡ. Một thân hình to lớn từ trong không trung rơi xuống, rơi vào lòng Nguyên Nhược Ngữ.

Theo đó là một câu nói, vang vọng bên tai Nguyên Nhược Ngữ, “Ta yêu người, tiểu Ngữ...”

.....

Ái tình, yêu... Người gạt ta... Người luôn nói yêu ta.

Mỗi lần, ta đều muốn nói, ta không tin.

Nhưng ta biết.

Kỳ thực, ta rất vui nghe người nói yêu ta... Luôn luôn...

Cho dù người nói dối.

Ta vẫn thích nghe.

Vì, trong đáy lòng ta, luôn là hy vọng, lời người nói... là thật.

Nam Cung Li...

Người yêu ta sao?

....

Nhìn bộ dạng Nam Cung Li được Thất Dạ bắt mạch, Nguyên Nhược Ngữ vẫn có chút lo lắng. Ở đây, kỳ thực ngoài Nguyên Nhược Ngữ và Thất Dạ ra, những người còn lại đều có địch ý với Nam Cung Li.

Phi Lăng xem ra không khác mấy so với lần trước ở địa lao. Trên mặt Lý Như Ca lộ ra vẻ bất mãn vô cùng. Trên mặt Tiêu Nam bắt đầu hiện lên vài điểm đen... Nguyên Nhược Ngữ sợ hãi nhìn Tiêu Nam, tự nói với mình rằng những gì nhìn thấy đều là ảo giá. Tiêu Nam không thích giết người.... nhưng hắn có thủ đoạn so với giết người còn lợi hại hơn....

Không khỏi lo lắng cho Nam Cung Li, sợ là vừa tỉnh lại liền rơi vào địa ngục.

“Ừm...” Kết quả là, hắn vẫn tỉnh lại. Nam Cung Li nhìn khung cảnh xung quanh một cái, cuối cùng đưa mắt về phía Nguyên Nhược Ngữ, mở miệng câu đầu tiên là khẩu khí không đồng ý, “Không phải kêu người đi sao?”

Nguyên Nhược Ngữ rất muốn lại đánh ngất hắn, nhưng không có làm như vậy, vì Lý Như Ca đã giành trước. Chỉ là không có ngất... Mặt khác còn bị Tiêu Nam thừa lúc phong bế huyết đạo, tạm thời mất đi võ công.

“...“ Thế nhưng Nam Cung Li không hề có phản ứng. Hắn chỉ nhìn chằm chằm Nguyên Nhược Ngữ, xa xôi hỏi, “Vì sao... Vì sao còn muốn cứu ta. Người cứu ta... lại là người.”

Nguyên Nhược Ngữ định trả lời, nhưng phát hiện ánh mắt Nam Cung Li không giống lúc trước. Ánh mắt này, mình rất quen thuộc... là ba năm trước...

“Người... nhớ lại rồi?”

82. Chương 78

Sáu người cùng đi. Con đường tiếp theo lại không có cơ quan nào cả, rất bằng phẳng. Chỉ là, loại yên tĩnh khó hiểu này làm người ta cảm thấy không thoải mái.

Phi Lăng được Lý Như Ca đỡ, nhưng hai người này lại không có cãi nhau. Tiêu Nam vẫn một vẻ ôn nhu ở phía trước dẫn đường. Thất Dạ vẫn rất vui vẻ đi bên cạnh Nguyên Nhược Ngữ. Nam Cung Li thì càng không nói câu nào.

“Người... nhớ lại rồi?”

Vẫn nhớ lúc đó hỏi ra câu này, mọi người đều có chút ngạc nhiên. Chỉ là Nam Cung Li không trả lời câu hỏi của mình, nhưng có thể từ sự im lặng biết được, hắn thật sự đã nhớ lại.

Nhưng, lại một chút biểu hiện cũng không có.

Mọi người cứ lặng lẽ như vậy tiếp tục đi.

Kết quả, tất nhiên là đi đến cuối đường. Giống như cửa ra của một sơn động, phía dưới là một khoảng không rất lớn. Lúc đám người Nguyên Nhược Ngữ đến đây, bó đuốc đột nhiên thấp sáng, toàn bộ khối kiến trúc dưới lòng đất được chiếu sáng.

Có mười cột trụ vĩ đại, trên mỗi cây đều mang một con rồng uốn lượn, cùng một màu xanh. Trên mặt đất là một cây cầu thật lớn, xây bằng đá trắng. Tinh thạch trên cầu phát ra ánh sáng màu nhũ bạc.

Rất hùng vĩ, rất rộng.

Khiến cho người ta có cảm giác tim đập nhanh, giống như có một thứ gì đó vô cùng cường đại đang đón chờ mình.

Đám người Nguyên Nhược Ngữ nhìn lẫn nhau một cái, không biết có nên đi về trước hay không. Bản thân là đi tìm Nam Cung Li, còn Tiêu Nam muốn tìm muối muối hắc – Tiêu Mộc Dao. Cho dù là long mạch hay là kho báu, bọn họ đều không có hứng thú.

“Xem, sắp tới rồi!” Tiếng bước chân dồn dập tiến lại gần. Đám người Nguyên Nhược Ngữ ngừng thở, chờ tốp người khác từ cửa chữ ‘vô’ đi ra.

Dẫn đầu vẫn là trưởng lão Thần Long giáo, Nghiêm Chấn. Bên cạnh là Tiêu Mộc Dao.

Phía sau là người của các đại môn phái, chỉ là, tổng cộng không có được mấy người. Xem ra, đều đã hi sinh trong địa đạo rồi.

Có sư thái Nga Mi, trưởng môn Vân Diệu môn, trưởng môn Vô Đang, Thiếu Lâm... Không quá mười người. Còn có một người mặc áo choàng đen, nhìn không rõ mặt.

Có thể nhìn ra trên mặt mỗi người bọn họ đều là vẻ kích động vô cùng. Chỉ có Tiêu Mộc Dao, có chút không an lòng.

“Kho báu ở phía trước, mọi người lên!” Không biết là ai hô một tiếng, người vô lâm đều xông về phía trước.

Lý Như Ca lén lút ở bên tai Tiêu Nam nói gì đó, Tiêu Nam giật mình, không tiếp tục che dấu thân ảnh của mình, xông tới trước mặt Tiêu Mộc Dao, kéo tay nàng định đi.

“Ai?!... Ca ca...”

Tiêu Mộc Dao kinh ngạc la lên, dẫn tới sự chú ý của Nghiêm Chấn. Lúc Nghiêm Chấn nhìn thấy Tiêu Nam cũng rất sững sốt.

Lý Như Ca bảo mọi người không cần tiếp tục trốn nữa, sau đó từng người đều đi ra sơn động. Lúc Nghiêm Chấn nhìn Nam Cung Li, là kinh ngạc, nhưng lúc nhìn Lý Như Ca, lại là hận ý vô cùng.

Cuối cùng đưa mắt nhìn về phía Nguyên Nhược Ngữ, hung dữ nói, “Quả nhiên lại là người...”

Nguyên Nhược Ngữ không biết nói gì với lão nhân này, kỳ thực mình cũng mới gặp lão hai lần mà thôi.

“Thiếu chủ! Dù sao ngươi đã đến đây rồi, người phá long mạch, không ngươi không được!”

“Nghiêm trưởng lão! Nhanh đi, nơi này sẽ...” Tiêu Nam sốt ruột kéo Tiêu Mộc Dao, còn định kéo cả Nghiêm Chấn, kết quả tiếng la hét của người phía dưới, dẫn đi sự chú ý của mọi người.

“Xem!!! Kho báu!!! ——”

Bọn họ đã đi tới trên cầu, lửa trên ngọn đuốc đột nhiên bùng lên, chiếu sáng tất cả.

Phía cuối chiếc cầu là một bức tường rất lớn. Trên tường có một con rồng cự đại, lông lánh ánh kim, tư thế uy vũ, Long thần thiêng liêng, trên đầu rồng có một móng vuốt rồng, đang lóe lên tia sáng bén nhọn!

Đó chính là long mạch!!

Mấy người vô lâm kia xông tới những hòm châu báu bày đầy trên nền đất dưới chân tường, không ngừng muốn lại gần giấc mơ sắp thành hiện thực chỉ còn cách trong gang tấc. Nghiêm Chấn không để ý tới sự ngăn cản của Tiêu Nam, dùng khinh công, cũng bay qua đó.

Kết quả, ngay lúc mọi người sắp đến chân cầu, trời đất rung chuyển.

Dao động rất mạnh, thạch đá phía trên không ngừng rơi xuống. Nơi này, sắp sập.

Tiêu Nam lớn tiếng gọi tên Nghiêm Chấn. Thế nhưng Nghiêm Chấn chỉ quay đầu lại nhìn Tiêu Nam một cái, sau đó nhìn cung điện ngầm thực sự không tốt kia, dứt khoát quyết định tiếp tục đi về trước.

Thề sống chết, cùng phải cắt đứt long mạch của Lý gia! Khôi phục giang sơn tươi đẹp của ta!!

Đó, là sứ mệnh của cuộc đời ta.

....

Nhìn Nghiêm Chấn không chút do dự tiến về trước, Tiêu Nam bắt đặc dĩ nhắm mắt lại.

Còn những người võ lâm kia, cho dù Phi Lăng gào thét thế nào, vẫn bị kho báu trước mắt hoàn toàn điên cuồng hấp dẫn. Cho dù, sinh mệnh bọn họ giãy tiếp theo sẽ kết thúc...

Lý Như Ca mở ra một cánh cửa, một chiếc cửa đá giấu trên tường. Lúc này không kịp hỏi hần rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì. Mỗi người đều nắm chắc thời gian chạy ra khỏi cửa đá.

Nơi sụp đổ đã càng ngày càng nghiêm trọng, cái chỗ vừa mới đứng, cũng đã bắt đầu lún xuống.

Tất cả mọi người đều hữu kinh vô hiểm(kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm gì) thở phào một hơi.

Lúc cửa bắt đầu đóng lại, Nguyên Nhược Ngữ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng... Bên cạnh Thất Dạ... Tiêu Nam, Phi Lăng, Lý Như Ca... Tiêu Mộc Dao... Còn có...

Nam Cung Li?!

Nam Cung Li không thấy đâu!!

Nguyên Nhược Ngữ hoảng hốt quay đầu tìm kiếm bóng dáng Nam Cung Li, nhưng lại phát hiện thực sự không thấy hần đâu. Rốt cuộc...

Nguyên Nhược Ngữ cảm thấy rối loạn chưa từng có, khẩn trương tìm kiếm khắp nơi.

“Tiểu Ngữ?!!! ——”

“Tiểu Ngữ!! Quay lại!!”

“Tiểu Ngữ!!!”

... Nguyên Nhược Ngữ chui qua cánh cửa đá đang đóng lại, chạy tới một phiến đá đã gãy làm đôi, ngồi xuống như đang kéo gì đó. Vẫn là tiếng đổ nát. Tiêu Nam vội vàng dùng cơ thể giữ lại cánh cửa đá đang chuẩn bị đóng, Lý Như Ca cùng Phi Lăng cũng đến giúp một tay.

“Thứ này không thể mở lại ra sao?” Cửa đá nặng nề đè trên vai, còn không ngừng có xu thế hạ xuống.

Lý Như Ca nói, “Không thể. Cánh cửa này, chỉ có thể mở một lần....”

“Kháo!” Tiêu Nam cực kỳ hiếm có vào lúc này nói tục. Lý Như Ca có chút ngẩn ra nhìn Tiêu Nam.

Tiêu Mộc Dao kêu to, “Đều sắp sụp rồi, nhanh đi ra a! Tiểu Ngữ!!!”

Quả nhiên, cung điện ngầm đã sụp đổ hết rồi. Mấy người kia cũng không thấy đâu nữa. Chỗ của Nguyên Nhược Ngữ rất nguy hiểm.

Đám người Tiêu Nam giữ cửa đá không thể cử động. Thất Dạ cùng Tiêu Mộc Dao cùng xông vào, giúp Nguyên Nhược Ngữ không biết đang làm cái gì.

“Người không thể buông tay!!! Nam Cung Li!!!” Nguyên Nhược Ngữ kêu lớn.

Thất Dạ cùng Tiêu Mộc Dao mới phát hiện, Nguyên Nhược Ngữ ngồi xổm xuống kéo, là một bàn tay của Nam Cung Li. Hần bị treo giữa không trung, có vẻ sắp rơi xuống.

Thất Dạ cùng Tiêu Mộc Dao vội vàng giúp Nguyên Nhược Ngữ kéo Nam Cung Li, nhưng lại cảm thấy rất mất sức.

Một nguyên nhân là do vị trí, không gian nhỏ hẹp không thể sử dụng lực lớn. Còn phải phòng chính mình ngã xuống...

Mặt khác, Nam Cung Li không chỉ có một mình. Chân hần còn bị một người khác nắm lấy.

Chính là người mặc áo choàng đen lúc trước... Gió mang theo đất cát thổi tới, hất bay mũ của hần.

Nguyên Nhược Ngữ kinh ngạc.

Cư nhiên là tiểu Điệp.

83. Chương 79

“Bồi ta.... Người từng nói, muốn ta luôn ở bên người...” Tiểu Điệp nhìn Nam Cung Li mặt không biểu tình, tay nắm chặt cổ chân hắn.

Lông mày Nam Cung Li cau lại, vẫn không nói gì. Hắn chậm chậm ngẩng đầu nhìn Nguyên Nhược Ngữ, xung quanh là đá tảng liên tục sụp xuống cùng thanh âm. Có lẽ một giây nữa, mọi người sẽ cùng nhau chôn vùi ở đây.

Nam Cung Li nhìn sâu Nguyên Nhược Ngữ một cái, sau đó mỉm cười.

Giống như ba năm trước, hắn có lúc cười với mình.

Ba năm sau, hắn nằm trong lòng mình, cười với mình.

Cười ôm mình lên giường ngủ.

Lúc đáp ứng cùng hắn đi viếng mộ mẫu thân hắn, hắn cười.

Lúc này... Hắn vẫn cười.

Sau đó, dùng lực buông bàn tay đang nắm chặt của đám người Nguyên Nhược Ngữ... Động tác chậm, liền không có tiếp xúc như thế... Rời khỏi rồi...

“Không!! ——”

“Tiểu Ngữ!!”

Thất Dạ cùng Tiêu Mộc Dao cho dù ôm lấy Nguyên Nhược Ngữ, cơ thể hắn đã nghiêng về phía trước hơn phân nửa, đã nửa treo ở đó.

Mà hai tay Nguyên Nhược Ngữ lại bắt lấy Nam Cung Li vừa buông tay.

Giữ chặt bằng hai bàn tay, càng thêm có lực. Không muốn... hắn rơi xuống.

“Không được... Không được...” Nguyên Nhược Ngữ nhìn Nam Cung Li. Nam Cung Li cười khổ nhìn Nguyên Nhược Ngữ.

Đôi mắt trong chốc lát này, lại giống như trở về ngày nở đầy những bông hoa sắc đỏ ... Gió nhẹ... Bầu trời... Còn có người bên cạnh...

“Xin người... Đừng để ta đau khổ thêm lần nữa...” Nguyên Nhược Ngữ vô cùng nghiêm túc nhìn Nam Cung Li. Nam Cung Li giống như bị lời hắn dọa sợ, có chút giật mình...

“Bồi ta... Xuống dưới bồi ta... Người yêu ta!...” Tiểu Điệp nước mắt vương đầy hết, càng tăng sức kéo Nam Cung Li xuống.

Nơi Thất Dạ cùng Tiêu Mộc Dao dựa vào bắt đầu có dấu hiệu rạn nứt. Xem ra, nơi này cũng sắp sụp rồi.

“Buông tay...” Nam Cung Li nhẹ giọng nói, ngữ khí có chút quả quyết... cùng tuyệt vọng.

“Ta không muốn!” Nguyên Nhược Ngữ hét lớn, cảm giác trong lòng loạn thất bát tao. “Ta không muốn!!”

“...Tiểu Ngữ... Người buông tay, nên không, người sẽ chết...”

“Ta đã nói ra không muốn! Không muốn người chết... Ta không muốn người chết... Người nợ ta... Người còn chưa trả...”

.....

“Vậy ta lấy cái chết bồi thường cho người...” Nam Cung Li nói, định buông bàn tay đang giữ chặt của Nguyên Nhược Ngữ.

“Không được! Không được! Không được!... Ta không muốn người chết! Người chỉ biết làm ta đau khổ... Nam Cung Li... Người chỉ biết làm ta đau khổ!...” Nguyên Nhược Ngữ phát hiện mình cứ nhiên bắt đầu khóc, nhất là lúc nói đến chữ đau khổ, trong lòng từng đợt từng đợt đau nhức.

“....” Nam Cung Li nhìn nước mắt Nguyên Nhược Ngữ rơi trên mặt mình, “Nếu đã đau khổ... thì buông tay đi...”

“Không được!! Ta nói không được người nghe có hiểu không?” Nguyên Nhược Ngữ có chút mất khống chế kêu to, “Người không phải mong ta hạnh phúc sao? Ta nói cho người biết, chỉ cần người chết, ta sẽ không hạnh phúc... Cho nên người không được chết! Người không phải nói yêu ta sao?! Đã yêu ta, thì không được chết!! Ta không muốn thấy người chết... Người không được chết..... Yêu một người, không phải là để người đó thấy hạnh phúc sao?! Hạnh phúc của ta..... Hạnh phúc của ta..... Không có người, hạnh phúc đó sẽ không còn hoàn chỉnh a.....”

Nguyên Nhược Ngữ bắt đầu có chút từ ngữ hỗn loạn, không biết mình đang nói gì. Mắt thấy nơi rạn nứt càng ngày càng lớn, đám người Tiêu Nam cùng vô cùng lo lắng nhìn qua đó.

Thất Dạ cùng Tiêu Mộc Dao cũng nắm chặt không buông tay...

“Thích một người... là cho người đó hạnh phúc... Trong hạnh phúc của người, có ta sao?... Tiểu Ngữ...” Nam Cung Li ngẩng đầu nhìn Nguyên Nhược Ngữ mắt đã ửng đỏ vì khóc.

....

“Nam Cung Li... Tin tưởng ta... Có người... Có người!.... Vì ta biết, không có người... Ta sẽ đau khổ... Nếu yêu ta... liền không khiến ta đau khổ được không?”

....

“Thích một người, là cho người đó hạnh phúc..... Li..... Ta yêu người. Vẫn luôn yêu người.... Hạnh phúc của người, là ta mang đến.”

Sau đó Nam Cung Li cảm thấy chân mình nhẹ đi, đột nhiên cúi đầu nhìn, liền có thể thấy nụ cười ôn nhu của tiểu Diệp.... Giọt lệ nơi khóe mắt... lấp lánh trong suốt... Thân ảnh chậm chậm biến mất....

“Ta yêu người.... Li....”

....

“Nhanh lên! Sắp sắp rồi!”

“Tiểu Ngữ!”

“A...”

....

Rất lâu sau này lúc Nguyên Nhược Ngữ nhớ lại chuyện cũ, cảm thấy mình có thể đi tham gia thi đấu thể vận hội Olympic. Bản năng con người thực thần kỳ, trong nháy mắt tìm được đường sống. Thực không thể tin nổi.

Lúc đi ra, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là bầu trời trong xanh...

Cùng vị đạo của thể giới này.

Còn nhớ tới, lúc sau đó hỏi Lý Như Ca, lời hắn nói.

Hóa ra, hắn đã sớm biết địa cung nhất định sẽ đập, cũng biết cơ quan cửa ra ở đâu.

Quan trọng là, căn bản không có long mạch, cũng không có kho báu.

Kỳ thực, tất cả đều là ảo giác.

Là là một ảo trận, có thể chiếu rọi suy nghĩ trong lòng con người như thế.

Còn nhớ Thất Dạ nói, lúc đó hắc không rõ, vì sao mọi người muốn chạy về phía nửa cây cầu kia, vì hắc cái gì cũng không thấy.

Mọi người: Hắc.

Kỳ thực, cái gì long mạch, cái gì kho báu, vĩnh viễn là của Hoàng gia. Lý gia không thể để thử có thể gần nguy hại đến mình như thế tồi tại.

Từ rất lâu trước đó, những thứ đã bị Hoàng gia chiếm đoạn. Kho báu đó, bí tịch đó.

Có điều là từ rất lâu về trước tổ tiên truyền xuống, mục đích là muốn mượn cơ tiêu diệt những người ý đồ bất chính.

Thế nên, Lý Như Ca ngay từ đầu đã không sợ long mạch gì đó của nhà mình bị cắt đứt.

Song kết quả của việc làm đó là, một tháng tiếp theo, Lý Như Ca luôn phải trốn Tiêu Nam, hơn nữa một tháng không gặp Nguyên Nhược Ngữ.

Rất đáng sợ...

Thất Dạ mở một cái dược quán, Lý Như Ca cùng Tiêu Nam cùng nhau chủ chi, miễn phí khám bệnh cho người nghèo, bận đến bất diệc nhạc hồ.

Phi Lăng bắt đầu chinh đồn giang hồ, cũng là thân tâm mệt mỏi.

Tiêu Mộc Dao thành hiệp nữ nổi danh giang hồ, giúp Phi Lăng, cải tạo giang hồ.

Việc cần làm của Vương gia Lý Như Ca so với Hoàng đế còn nhiều hơn.

Tiêu Nam đã thế chỗ ngôi vị thiên hạ đệ nhất thủ phủ, đâu đâu cũng là bộ dạng được tăng bốc.

Nhưng mà, mặc kệ bận rộn thế nào, bọn họ vẫn ở bên cạnh mình...

Đúng giờ về nhà ăn cơm, đúng giờ về nhà ngủ, đúng giờ về nhà bồi Nguyên Nhược Ngữ.

Có lúc, mọi người cùng đi thăm sư phụ, về Giang Nam thăm phụ mẫu.

Có lúc, du ngoạn khắp nơi, bên người luôn đầy đủ.

.....

Nguyên Nhược Ngữ cười nằm trên thảm cỏ, đầu gối lên đùi ai đó, thoải mái vươn thẳng lưng.

Mở mắt, liền thấy một nụ cười mị nhân, mỹ lệ kiều diễm.

Nguyên Nhược Ngữ đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, sợ ngồi thẳng dậy. Nhớ lần trước thấy nụ cười này của Nam Cung Li, mình ba ngày không xuống nổi giường...

Tất cả những cái đó đều là chuyện rất lâu về sau.

Cuộc sống hạnh phúc.

Không phải là một người có thể có được.

Hạnh phúc, là chuyện của một đám người

∴ Hoàn∴.

84. Chương 80: Phiên Ngoại 5

Câu chuyện kết thúc rồi, nhưng cuộc sống của bọn họ vẫn còn tiếp diễn.

Vào ngày hôm sau khi thoát ra, mọi người quay lại Tiêu phủ. Những gian phòng lần trước bị lửa thiêu cháy, đã được sửa sang lại gần như hoàn hảo. Bài trí trong Nhược Ngữ đình vẫn như trong ký ức.

Tiêu Nam còn phải đi xử lý chuyện Thần Long giáo cùng thương nghiệp, Lý Như Ca không thể không quay lại triều đình, Phi Lăng phải khống chế sự rối loạn của giang hồ. Ở lại chỉ có Thất Dạ cùng... Nam Cung Li.

Nguyên Nhược Ngữ hỏi Nam Cung Li, chuyện Ma giáo người có thể không đi quản sao? Hắn nói không cần.

Kỳ thực, Ma giáo thực sự vẫn ở trong giang hồ. Mấy chuyện mua bán ngầm, đều là của bọn họ. Người Ma giáo, đại đa số đều còn may mắn sống, người chết chẳng qua chỉ là mấy kẻ ngăn người sống trong Ma cung mà thôi.

Mà Thất Dạ ngoại trừ đánh lấy mình, cũng không có việc gì để làm.

Cho nên liền trở thành: Từ sáng đến tối, phía trước đi một người, trên người mang theo một người. Lúc buổi tối, năm người thần kỳ đều đông đủ, ăn một bữa cơm tối kỳ quái, bầu không khí kỳ quái, cuộc đối thoại kỳ quái, ánh mắt kỳ quái.

Lâu dần, Nguyên Nhược Ngữ thậm chí cảm thấy mùi vị thức ăn có điểm bất thường.

Sau đó, mọi chuyện xảy ra vào ngày hôm đó, năm người không biết ngồi trong một gian phòng nói cái gì, đầu tiên bước ra là Thất Dạ. Vẫn là không có việc gì bám trên người mình, Nguyên Nhược Ngữ cũng không để ý.

Kết quả vẫn là không bình thường, Nguyên Nhược Ngữ có thể cảm thấy được, mọi người đều chậm rãi thích ứng. Phi Lăng, Tiêu Nam, Lý Như Ca, vì tình bạn thuở nhỏ, lúc này tùy đâu vô mồm, nhưng vẫn một vẻ hài hòa. Gay go nhất là Nam Cung Li. Giống như cùng ai cũng không hợp... ngoại trừ Thất Dạ.

Thế nhưng hắn dường như không để ý mấy điều đó, vẫn chuyện ta ta làm. Cá tính càng ngày càng lộ rõ, có lúc còn so đo với Tiêu Nam.

Chỉ là, hai người này dường như đều không có chỗ nào trên tới đối phương, chưa bao giờ xảy ra tranh chấp. Không như Lý Như Ca cùng Phi Lăng, có điểm cố ý kiếm chuyện.

Nam Cung Li có lúc cùng Tiêu Nam chơi cờ. Lúc đó luôn cảm thấy sát khí nồng đậm... Bọn họ đã hòa đến 42 ván rồi.

Mọi người bên cạnh đều lấy chuyện này ra đánh cược, rốt cuộc là ai sẽ thắng ván đầu tiên. Đương nhiên, tiền Nguyên Nhược Ngữ chi ra, bây giờ vẫn chưa thấy bóng dáng đâu.

Người hỏi hắn đồ ai thắng? Vậy người đi hỏi hắn đi. Đừng nhìn ta.

Kỳ thực, cuộc sống năm người, đều náo nhiệt như vậy. Tất cả đều rất tốt.

(Nguyên Nhược Ngữ: Người nói cái gì tốt a?! Một chút cũng không tốt! Diệp Ảnh:....)

Nam nhân, là động vật của dục vọng.

.... Kỳ thực, đám người Tiêu Nam vào lần hội họp lúc trước đã sớm an bài hết rồi. Đương nhiên là luân phiên. Nhưng, kết quả thường là...

“Thất Dạ! Ngoan Tồi nay qua phòng kia ngủ được không? Ta mang người đi, trong đó có rất nhiều đồ ăn ngon ” Lý Như Ca cùng Phi Lăng dỗ dành Thất Dạ muốn kéo hắn ra khỏi phòng Nguyên Nhược Ngữ, thế nhưng, một là Thất Dạ không muốn đi, hai là tay Nguyên Nhược Ngữ kéo chặt lấy.

Trong năm người, chỉ có Thất Dạ không như vậy với mình. Ban đêm có Thất Dạ, chính là an toàn.

Nguyên Nhược Ngữ dựa vào suy nghĩ này, mỗi lần đều lôi kéo Thất Dạ bồi mình ngủ, đem đám nam nhân kia nhốt ngoài cửa.

Nhìn cửa lại một lần nữa đóng lại, Lý Như Ca cùng Phi Lăng khổ não kêu một tiếng.

“Đi mua một cái giường ba người có thể nằm về đây!” Phi Lăng không biết muốn dùng cách nào. Kỳ thực, bốn người ngoài cửa đều vì vấn đề này mà khổ não rất lâu.

Tiêu Nam ôn nhu lừa gạt, đến thời điểm mấu chốt, Người Nhược Ngữ sẽ dùng biểu tình nghiêm túc lại đáng thương “Người muốn làm tổn thương ta sao, ta sẽ rất đau rất đau” thành công làm Tiêu Nam dừng tay.

Lý Như Ca mỉa hoặc câu dẫn, đến thời điểm mấu chốt, Nguyên Nhược Ngữ dùng biểu tình ủy khuất “Người có kinh nghiệm như vậy, sao không đi tìm người khác” đánh bại Lý Như Ca.

Phi Lăng thẳng thắn nói ra, hẳn không cam lòng Lý Như Ca đem chuyện này đả kích mình. Nguyên Nhược Ngữ lạnh lùng nói “Người là vì hơn thua với người khác mới muốn ta, ta coi thường người”. Phi Lăng gạt lệ bước đi.

Nam Cung Li cường thế hơn một chút, muốn Bá Vương ngạnh thượng cung đùa giỡn, kết quả là:

“Người muốn ta hận người một lần nữa, cứ việc đến đi.”

.....

Bốn người thất bại thảm hại. Cầm dục nửa tháng.

Còn một công nữa... Xin hãy bỏ qua.

Kỳ thực, Nguyên Nhược Ngữ cũng không phải bài xích chuyện này. Chỉ là, hẳn biết, một khi mình thỏa hiệp, thì sẽ là kiếp sống trên giường vĩnh viễn. Huống hồ mình kỳ thực ngay cả hai người Tiêu Nam và Lý Như Ca đã có chút chịu không nổi, huống chi năm... không, bốn người!

“Ba người? Người làm nổi trước mặt người khác?” Lý Như Ca cười nhạo nhìn Phi Lăng vẻ mặt buồn rầu. Phi Lăng trừng hắn một cái. “Vậy người nói, làm cách nào?”

“... Giết Thất Dạ.” Trong mắt Lý Như Ca ánh lên tia lửa. Biết hẳn đang nghĩ linh tinh, Phi Lăng rất phối hợp vỗ vỗ vai hắn, “Vậy ta sẽ thắp hương cho người cùng Thất Dạ.”

“Ai...”

“Ai...”

Hai người rất ăn ý cùng thở dài. Nam Cung Li biết đêm nay lại không có kết quả, quyết định về phòng mình ngủ, nhưng ánh mắt hắn dừng lại trên người Tiêu Nam trầm mặc không nói, nghi hoặc nheo lại đôi mắt xinh đẹp của hắn, “Người có cách...”

Sau đó mọi người đều đưa mắt về phía Tiêu Nam. Tiêu Nam ngẩng đầu, nhìn ánh mắt có chút hy vọng của mỗi người, bất đắc dĩ thở dài. “Có thì có, chỉ là...”

“Người trên thời gian biểu của chúng ta phải thêm một người.” Nam Cung Li tiếp lời, “Sớm biết người đang nghĩ chuyện này, thế nào, không buông tha sao?”

Không biết bọn họ đang bí hiểm cái gì, Phi Lăng cùng Lý Như Ca kỳ quái nhìn nhau. Sau đó, Lý Như Ca tỉnh ngộ sớm hơn Phi Lăng một bước, tiếp đó cũng suy nghĩ khó xử.

Nhìn ba người không nói lời nào, Phi Lăng có điểm nóng nảy. Cuối cùng, vẫn là Tiêu Nam nói, “Thôi đi, làm như vậy đi. Dù sao cũng có một ngày sẽ như vậy.”

“Ta cũng đồng ý...” Lý Như Ca phát phát tay, biểu thị tán thành.

“..... Ta còn cho rằng ta sẽ sớm hơn con khỉ đó một bước, không ngờ... Quên đi. Tùy tiện.” Phía trước là tiếng nói nho nhỏ, sau đó là suất khí biểu lộ thái độ của mình, Nam Cung Li liền như vậy rời đi, để lại mọi chuyện cho Tiêu Nam.

Tiêu Nam cười khổ nhìn Nam Cung Li tiêu sái rời đi, bất đắc dĩ cười cười với cánh cửa phòng Nguyên Nhược Ngữ, cũng theo đó rời đi.

Lý Như Ca nhìn Lăng hầu tử vẫn còn đang mê man, buồn cười cũng bước đi. Phi Lăng thấy thế, lập tức theo chân Lý Như Ca, thề thốt muốn hắn giải thích rõ ràng.

.....

Mọi chuyện thuận lợi xảy ra vào tối hôm đó.

Nguyên Nhược Ngữ quá lạ tới nay cứ nhiên không có người tìm mình đòi vào cửa, vui mừng một chút. Đám người Tiêu Nam nhìn mình cũng biết. Hôm qua, Nam Cung Li còn to gan ôm lấy mình, để mình cảm thụ lửa nóng ở thân dưới hắn, trong mắt là dục vọng bất mãn.

Kỳ thực, Nguyên Nhược Ngữ cũng không phải cao hứng như vậy... Chỉ là lần trước hỏi Thất Dạ thời gian biểu của bọn họ sắp xếp thế nào, liền hạ quyết tâm, bọn họ không sửa thời gian biểu, thì ai cũng không được lên giường của hắn. Hắn không muốn nửa đời sau của mình, đều là nằm trên giường.

Chỉ là, hôm nay có phần rất kỳ quái... Nhẽ nào bọn họ sửa thời gian biểu rồi sao? Nguyên Nhược Ngữ không khỏi hưng phấn một chút.

Ngay lúc Nguyên Nhược Ngữ cười ngốc, một vật nặng đè lên người mình. Không cần quay đầu cũng biết là Thất Dạ. Trong phòng này ngoài bảo bối ngoan Thất Dạ, chỉ còn mỗi mình.

Thất Dạ vừa từ phòng tắm phía sau đi ra, trên người còn ướt nước, mặc một chiếc áo đơn, lại có phần trong suốt. Nguyên Nhược Ngữ không khỏi đỏ mặt. Kỳ thực, vóc người Thất Dạ rất đẹp....

Mình đang nghĩ cái gì a?! Nguyên Nhược Ngữ lắc lắc đầu, đè cảm giác kỳ quái xuống.

Xoay người, phát hiện Thất Dạ đang không dời tầm mắt nhìn chằm chằm mình. Chỉ là, y phục kia... “Y phục lúc đầu của người đâu? Ta nhớ không phải chiếc này a...”

“Đại nương giặt quần áo nói cầm đi giặt rồi, còn chưa khô.” Thất Dạ cao hứng cọ cọ trên người Nguyên Nhược Ngữ. Đem thứ giống giấy dính Nguyên Nhược Ngữ đặc biệt làm, viết tên lên trên đó. Bọn họ đã quen cách này rồi.

“Không phải vẫn còn những cái khác sao?”

“Đại nương bảo hôm nay là ngày giặt quần áo, đều cầm đi giặt rồi.”

Ngày giặt quần áo.... Hắc tuyến.

Nguyên Nhược Ngữ tùy ý Thất Dạ ôm, sau gáy một trận ngứa ngáy, nhột nhột tránh ra. Chỉ là không ngờ tới Thất Dạ lại bám theo, hơi thở ấm áp dừng lại trên cổ.

“Thất Dạ?...”

“...” Thất Dạ giống như bắt an dựa càng sát Nguyên Nhược Ngữ. Làn da tay đẹp để lộ ra khỏi lớp áo mỏng manh hiện ra trước mặt Nguyên Nhược Ngữ. Vừa tắm xong, da để còn hồng ửng.

Thất Dạ không giống đám người Phi Lăng, da đẹp giống Nguyên Nhược Ngữ.

Nguyên Nhược Ngữ không dám quay đầu lại, sợ nhìn thấy khuôn mặt tuyệt thế của Thất Dạ, không biết làm sao, cảm giác hôm nay có chút cổ quái.

“Chúng ta ngủ đi.” Nguyên Nhược Ngữ kéo bàn tay đang không ngừng vuốt ve mình của Thất Dạ, kéo về phía giường, vì Thất Dạ là loại người không có lo âu, lên giường là ngủ.

Nguyên Nhược Ngữ lặng lẽ cách xa Thất Dạ ra một chút, vì hắn biết, Thất Dạ chưa có ngủ, chỉ nhìn chằm chằm lưng Nguyên Nhược Ngữ.... Dự cảm kỳ quái ngày một mạnh mẽ.

Ngay lúc Nguyên Nhược Ngữ định hỏi Thất Dạ rốt cuộc có chuyện gì, Thất Dạ chủ động ôm lấy lưng Nguyên Nhược Ngữ, tay vòng qua eo hắn.

Nếu là bình thường, cái này không có vấn đề gì. Nhưng lúc tay Thất Dạ mò lên ngực mình, Nguyên Nhược Ngữ đột nhiên cảm thấy mọi chuyện không quá tốt đẹp.

“Thất Dạ...” Nguyên Nhược Ngữ thử kêu tên Thất Dạ, dùng tay kéo lấy tay hắn. Chỉ là, không ngờ tới Thất Dạ thành công chạm vào điểm trên ngực Nguyên Nhược Ngữ. Sự đụng chạm bất ngờ xảy ra, Nguyên Nhược Ngữ theo phản xạ rên lên một tiếng.

“Ân!..”

Hắn cảm thấy không thể tiếp tục thế này, nhất định phải dậy xem Thất Dạ rốt cuộc làm sao. Nguyên Nhược Ngữ giãy dụa một hồi, ngược lại làm Thất Dạ ôm càng chặt.

Thất Dạ dùng cả người cọ xát Nguyên Nhược Ngữ. Nguyên Nhược Ngữ kinh ngạc phát hiện, vật cứng đâm vào đùi mình... Thất Dạ hần cơ nhiên....

Thất Dạ thở hổn hển, liên tục cọ cọ vào cổ Nguyên Nhược Ngữ. Nguyên Nhược Ngữ thật sự không được, hần quay mạnh đầu lại, liền thấy khuôn mặt đỏ hồng của Thất Dạ, ánh mắt có một tia sáng không bình thường... Mà Nguyên Nhược Ngữ đối với loại tia sáng đó, cảm giác có chút quen thuộc... Chảy mồ hôi lạnh.

Từ lúc nào, Thất Dạ cũng nghĩ đến chuyện này...

“Cái đó, chúng ta ngồi đây nói có được không... Người...”

Nguyên Nhược Ngữ muốn biết Thất Dạ không bình thường thế này rốt cuộc là làm sao, nhưng, Thất Dạ lại nhìn chằm chằm môi Nguyên Nhược Ngữ không dời, giống như không nghe thấy hần nói cái gì. Sau đó, liền đột ngột nhào tới!

Nguyên Nhược Ngữ bị Thất Dạ đẩy ngã.

(Diệp:...Nói thế này... Ta trực tiếp viết cảnh xuân vô hạn cả đêm là được phải không?... Được rồi, ngoan, hạ vũ khí xuống...)

Thất Dạ rất đơn thuần, chỉ ít trong chuyện hôn môi, Nguyên Nhược Ngữ cho là vậy. Trước đây, đều là một cái hôn biểu thị yêu thích thật kêu, lúc này... Thất Dạ ở trong miệng mình vội vã tìm kiếm, nhưng lại không biết nên làm thế nào làm Nguyên Nhược Ngữ thấy bất đắc dĩ... Bản thân hết lần này đến lần khác lại không đẩy được hần ra.

“Ngô... Người đứng lên...” Nguyên Nhược Ngữ đẩy mặt Thất Dạ ra khỏi mặt mình, sau đó liền nhìn thấy vẻ mặt vô tội của hần, sắc mặt ửng hồng, hai mắt mơ màng, trong mắt lóe lên ánh nước. Đối mặt với khuôn mặt thế này, Nguyên Nhược Ngữ vẫn cảm thấy đỏ mặt, thật... thật... muốn đè hần. (Diệp: ++|||)

Thất Dạ như cún con cọ cọ mặt Nguyên Nhược Ngữ, biểu thị hần hiện tại rất khó chịu. Đáng sợ chính là, hần trực tiếp dùng hạ thể chạm vào phía sau của Nguyên Nhược Ngữ. Loại ma sát trực tiếp này, Nguyên Nhược Ngữ bị ai cảm giác được, bản thân cũng đã có phản ứng.

Lẽ nào nói, loại chuyện này, nhất định phải làm sao? Hơn nữa còn là cùng Thất Dạ....

Thất Dạ thấy Nguyên Nhược Ngữ không nói gì, liền bắt đầu tiến công lên cổ Nguyên Nhược Ngữ. Hôn môi, vuốt ve, va chạm... Nguyên Nhược Ngữ đột nhiên thấy quái lạ tại sao Thất Dạ có hiểu biết về mấy chuyện này.

Trong đầu Nguyên Nhược Ngữ chợt lóe sáng, nhìn thấy mặt Tiêu Nam, hơn nữa còn là khuôn mặt mang nụ cười gian... Có loại dự cảm chẳng lành.

Nguyên Nhược Ngữ nâng cái đầu đang bận rộn của Thất Dạ lên, nói, “Hôm nay, có phải nói chuyện với Tiêu Nam không? Hần nói gì với người?”

Thất Dạ nghĩ nghĩ, ngoan ngoan gật gật đầu, Nguyên Nhược Ngữ hỏi tiếp, “Hần có phải nói với người cái gì đó, còn cho người ăn gì đó không?”

Thất Dạ tiếp tục gật đầu, nhưng, xem ra, Tiêu Nam cho Thất Dạ ăn nhất định là thứ tốt, Thất Dạ chỉ ăn thuốc bổ... Đương nhiên, lần này nhất định là ăn quá bổ rồi...

Lúc Nguyên Nhược Ngữ còn đang đấu tranh tư tưởng, không phát hiện bản thân đã bị cởi sạch. Đè trên người là người bình thường tiểu bạch thủ tiểu bạch thủ tuyệt đối. Hiện tại... là một con lang a

Chỉ là, nhìn Thất Dạ bận rộn bận rộn làm việc, Nguyên Nhược Ngữ cũng bị loại món trớn vỗ về ngây ngô nhưng mạnh dạn trực tiếp của hần làm cho rất nhanh mất đi lý trí. Chỉ là, Thất Dạ rất bận, hần thật sự rất bận, vì hần không biết nên làm thế nào mới có thể dập lửa... Hần cầu trợ nhìn Nguyên Nhược Ngữ, trong mắt là vội vàng, là dục vọng, cũng có sự bối rối đáng yêu.

Xem ra, hần vẫn là không biết.

Nguyên Nhược Ngữ hắc tuyến nghĩ, nhẽ nào muốn mình... Không phải chứ?

Vào lúc tình thế xấu hổ buồn cười này kéo dài chưa bao lâu, Thất Dạ đột nhiên nhớ ra cái gì đó, xoay người từ trong đồng quần áo bị ném dưới giường lôi ra một lọ nhỏ.

Mấy đêm cùng ngủ với Tiêu Nam, Nguyên Nhược Ngữ tuyệt đối biết cái bình đó là của ai, cũng biết dùng để làm gì. Hơn nữa, thực sự rất tốt, đều không có làm bị thương mình. Nhưng, Thất Dạ thực sự định....

Nguyên Nhược Ngữ dứt khoát, xoay người một cái để Thất Dạ không có chú ý ra, vươn tay chạm vào trung tâm dục vọng đang nóng như thiêu đốt của hai người, bắt đầu tận tình ma sát.

Hóa ra, kích thích của Thất Dạ... Thật không nhìn ra. Nguyên Nhược Ngữ cố gắng làm trống rỗng suy nghĩ của mình. Loại chuyện mình chưa từng làm qua này... vẫn nên nhanh chóng kết thúc mới tốt. Nếu không, bản thân xem chừng, sắp sốt mất rồi. Nhiệt độ trên mặt, giống như sau này liền không có mặt mũi gặp người khác.

Nhưng... vẻ mặt của Thất Dạ, cũng quá... Nguyên Nhược Ngữ thậm chí bị vẻ mặt đó làm quên mất động tác trên tay. Như vậy... như vậy...

Trời, mình cứ nhiên muốn chảy máu mũi... vào giờ phút này.

Thất Dạ bất mãn liếc Nguyên Nhược Ngữ một cái, phong tình vạn chủng.

Vì hấn cảm thấy cách thức này làm hấn cảm thấy rất thoải mái, nhưng tiểu Ngữ lại cứ nhìn chăm chăm hấn, quên không chuyển động rồi! Thất Dạ xoay người một cái, để ngược Nguyên Nhược Ngữ lại, thay thế tay hấn, theo bản năng mà chuyển động lên xuống ở chỗ hạ thân của mình và Nguyên Nhược Ngữ.

Hóa ra, là thế này... Thực thoải mái...

Nguyên Nhược Ngữ kinh ngạc Thất Dạ học được nhanh như vậy, hơn nữa bị sự xoa nắn không có kỹ thuật thậm chí có chút đau đớn của hấn làm cho cảm thấy khoái cảm. Bởi vì, nhìn mặt Thất Dạ lúc này, trước mắt mình, thập phần, vạn phần mê người. Nguyên Nhược Ngữ đột nhiên cảm thấy bản thân cũng bị hút vào.

Nguyên Nhược Ngữ nắm lấy bả vai Thất Dạ, hai người cùng cảm thụ khoái cảm cực lớn từ nơi kia truyền lại.

Cùng nhau đạt tới cao trào.

Nguyên Nhược Ngữ trong chớp mắt trống rỗng, nhìn thấy khuôn mặt lộ rõ vẻ kinh diễm của Thất Dạ. Sau đó, là nụ hôn của hấn....

Có lẽ, cảm giác này cũng không tồi.

Chỉ là, Nguyên Nhược Ngữ không thể không tiếp nhận, cho dù cùng mình phóng ra một lần, chỗ đó của Thất Dạ, vẫn cứng.

Đợi lúc Nguyên Nhược Ngữ hô hấp lại bình thường, phát hiện Thất Dạ vẫn chưa thỏa mãn nhìn hấn, sự mê man cùng nôn nóng trong mắt bị dục hỏa ngùn ngụt thay thế.

Sau đó, Nguyên Nhược Ngữ phát hiện một chuyện đáng buồn. Thất Dạ dường như không vội vàng giải quyết vấn đề của mình. Hấn một lòng chuyên tâm nhìn phản ứng của Nguyên Nhược Ngữ, không ngừng thăm dò trên người hấn, tìm kiếm điểm mẫn cảm của hấn, sau đó vẻ mặt chấp nhất, vẻ mặt si mê nhìn biểu tình của Nguyên Nhược Ngữ.

Sau khi mình lại phóng ra một lần nữa, Nguyên Nhược Ngữ đã cảm thấy không có sức lực lại nghĩ cách làm thế nào đẩy Thất Dạ ra. Vì hấn dường như hoàn toàn chơi đến nghiện rồi

Nhẹ nhàng phơi bày cơ thể Nguyên Nhược Ngữ, toàn bộ của Nguyên Nhược Ngữ bày ra trước mắt. Thất Dạ giống như mê muội dùng tay vỗ về da thịt Nguyên Nhược Ngữ. Cự vật dưới khổ vẫn sừng sững không đổ.

Sau đó, Thất Dạ chú ý tới tiểu huyết của Nguyên Nhược Ngữ, vì hấn phát hiện, lúc hấn chạm vào đây, Nguyên Nhược Ngữ luôn nhịn không được lộ ra biểu tình làm mình say mê.

Vì vậy, chuyện Nguyên Nhược Ngữ không muốn xảy ra nhất vẫn xảy ra.

Thất Dạ rõ ràng tìm thấy thứ hấn muốn, cũng bắt đầu hiểu ý của chiếc bình Tiêu Nam đưa, cùng mấy lời nói kia. Thất Dạ rất hưng phấn muốn thử nghiệm. Thế nhưng lại gặp phải sự kháng cự của Nguyên Nhược Ngữ.

Bởi vì đối phương là Thất Dạ, Nguyên Nhược Ngữ không nghĩ ra được lý do nào để cự tuyệt. Chỉ đánh trống mắt, nói không muốn.

Nhưng, ánh mắt vô địch của Thất Dạ, vĩnh viễn là thiên địch với Nguyên Nhược Ngữ. Không bao lâu, liền bại trận.

Xem ra, vẫn là giờ cờ trắng đầu hàng. Quan trọng là, cuộc sống sau này tuyệt đối không được sống khá giả.

Cảm giác Thất Dạ chậm rãi tiến vào, cũng biểu tình hưởng thụ vô cùng của hấn. Chậm rãi điên cuồng, cùng tần suất... Loại cảm giác nhiệt độ trong cơ thể thiêu đốt... Lơ đãng chạm vào nơi đó.... Nguyên Nhược Ngữ nhịn không được rên lên một lần nữa....

Thất Dạ như cuối cùng tìm thấy kho báu, đã bắt đầu từ những trườ sấp nguyên sơ nhất, cảm thụ được cực hạn của bản thân, loại khoái cảm chạy thẳng lên đỉnh đầu.

Hai người vui sướng, trong buổi đêm tưởng chừng như vô tận này.

.....

Đương nhiên, Nguyên Nhược Ngữ vẫn cảm thấy mình bị vắt kiệt. Vì đại khái không ai ngờ tới, lực bạo phát của Thất Dạ có thể kéo dài như vậy... Tròn một buổi tối, Nguyên Nhược Ngữ không biết mình đã bị đánh thức bao nhiêu lần. Mỗi lần mở mắt, liền có thể nhìn thấy vẻ mặt trầm mê của Thất Dạ, cùng cảm giác không thể bỏ qua từ cơ thể mình truyền lại... Nhất định sưng lên rồi... Không thể tiếp tục động nữa... Ta xin người... Dừng lại...

Cho dù cổ họng đã khản đặc, nhưng Nguyên Nhược Ngữ vẫn kiên trì rên rỉ một đêm... Cho dù sau đó, đã hoàn toàn không kêu thành tiếng, giống như trong mộng, Nguyên Nhược Ngữ vẫn đang kêu... Buổi đêm là mộng phi mộng...

.....

Nguyên Nhược Ngữ vốn muốn mở miệng chửi mắng, phát hiện ngày hôm sau sự thực là... trực tiếp ngủ qua.

Vẫn là Tiêu Nam nắm bắt thời cơ lôi Thất Dạ đi, mình ngủ tròn một ngày. Cơ thể được Tiêu Nam tắm rửa cho... Cái gì cũng không muốn quản...

Ngày mai liền trốn đi thôi.... Cứ thế này, mình thật sự sẽ chết mất.

Trốn đi? Tiểu Ngữ, người thật sự đi nổi sao?

Hạnh phúc năm người, nên là hạnh phúc của năm con lang, đều đặt trên người người đó

Người thật sự có thể đi sao?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguyen-nhuoc-ngu>